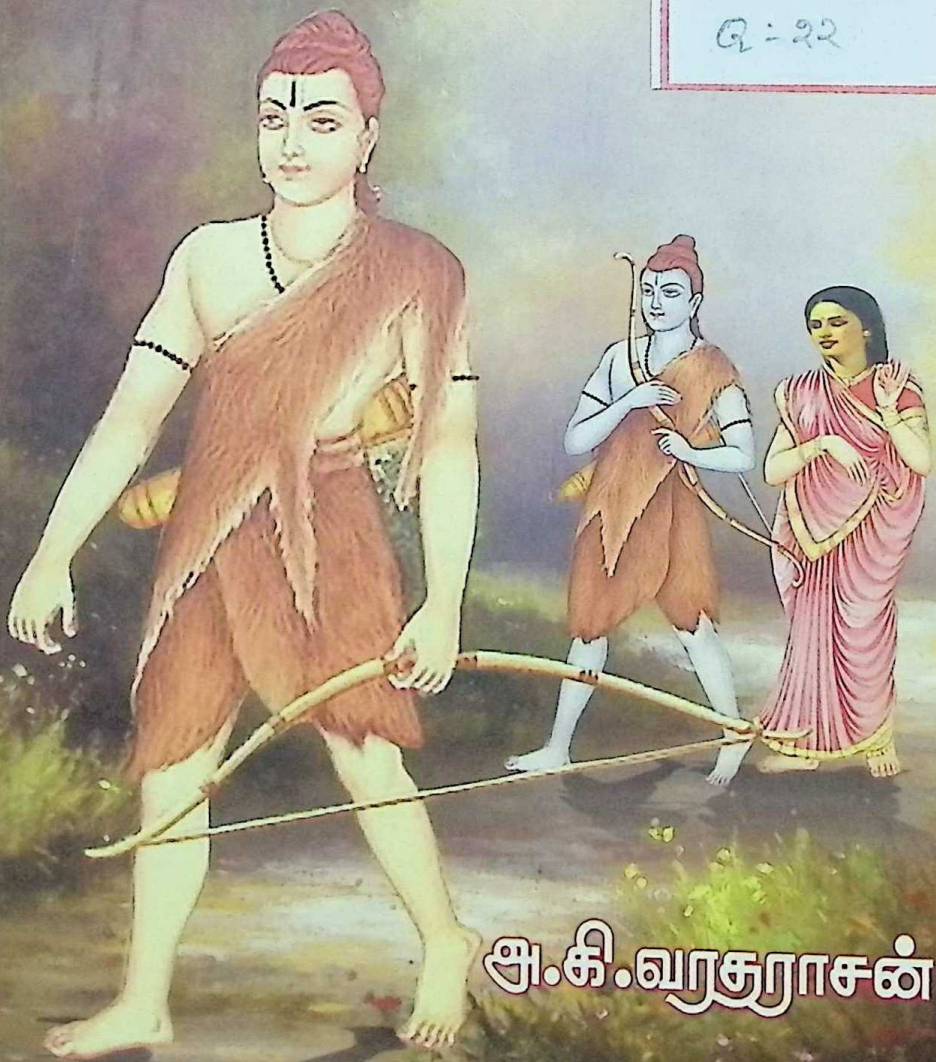

அண்ணையின் ஆணை

A.No.17477

Q-22

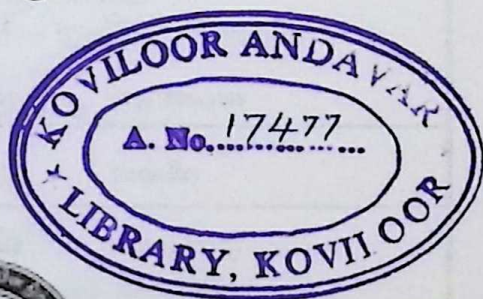

அ.கி.வரகுராசன்

அன்னைபின் ஆணை

காரைக்குடி கம்பன் கழகம் பவள விழா
கம்பன் திருநாள் 14.03.2014 அன்று
முதல் நாள் நிகழ்வில் வெளியிடப்பட்டது

அ.கி. வரதராசன்
(சிங்கப்பூர்)

உமா பதிப்பகம்

171, (புதிய எண் 18), பவளக்காரத் தெரு,
மண்ணடி, சென்னை - 600 001.
தொலைபேசி : 2521 5363, 2525 0092

நூல் விவரப் பட்டியல்

நூலின் பெயர் : அன்னையின் ஆணை

ஆசிரியர் : அ.கி. வரதராசன்

மொழி : தமிழ்

பதிப்பு ஆண்டு : முதல் பதிப்பு - மார்ச் - 2014

உரிமை : © ஆசிரியருக்கு

தாள் : ஜே.கே. மேப்லித்தோ

நூல் அளவு : 14 x 22 செ.மீ. டெம்மி

எழுத்து : 12 புள்ளிகள்

பக்கங்கள் : 376

பைண்டிங் : சாதாரணக் கட்டு

விலை : ரூ. 200.00

ஒளி அச்சு : விக்னேஷ்வர் கிராபிக்ஸ்
சென்னை - 600 005.

அச்சிட்டோர் : பரமேஸ்வரி கிராபிக்ஸ்
சென்னை - 600 005.

நூல் வெளியீடு : உமா பதிப்பகம்
சென்னை - 600 001.

நூல் கிடைக்குமிடம் : **A.K. VARADHARAJAN**
Blk. 7, #04-34, The Rivervale,
7, Rivervale Link,
SINGAPORE-545125
Cell :

விலை : சிங்கப்பூர் வெள்ளி 10

அணிந்துரை

இலக்கினை இயம்புவது இலக்கியம். இலக்கு என்பது குறிக்கோளைக் குறிக்கும். ஒவ்வொரு மனிதனுக்கும், வாழ்க்கையில் முன்னேற ஒரு குறிக்கோள் இன்றியமையாத தேவையாகும். இதனை மனோன்மணியம் ஆசிரியர் சுந்தரம்பிள்ளை.

எவ்வினையோர்க்கும் இம்மையிற் நன்மை
இயக்குதற்கு இன்பம் பயக்குமோர் இலக்கு வேண்டும்
உயிர்க்கது தூண்டுகோல் போலாம்
ஈண்டெப் பொருள்தான் இலக்கற்றிருப்பது?

என்று உடன்பாட்டு முகத்தானும்,

தேவாரம் பாடிய திருநாவுக்கரசர்,

பாலனாய்க் கழிந்த நாளும், பனிமலர்க் கோதைமார்தம்
மேலனாய்க் கழிந்த நாளும், மெலிவோடு மூப்பு வந்து
கோலனாய்க் கழிந்த நாளும் குறிக்கோள் இலாது கெட்டேன்
சேல் உலாம் பழன வேலித் திருக்கொண்டிச் சுரத்து உளானே.

என்று எதிர்மறை முகத்தானும் வலியுறுத்துகின்றனர். சேக்கிழாரின் பெரியபுராணத்தில் வரும் நாயன்மார்கள் அனைவரும் குறிக்கோள்களுக்காக வாழ்ந்து காட்டிய பெருமக்களாக விளங்குகிறார்கள். "அறம் பொருள் இன்பம் வீடுஅடைதல் நூற்பயனே" என்று இலக்கணமும் இலக்கியத்திற்கு வேண்டிய இலக்கினை - குறிக்கோளை - இயம்புகின்றது. "குறிக்கோள் இலாத வாழ்வு மணல்மேல் எழுந்த மைன; ஆணி வேர் இல்லாத மரம்" என்று பேசுகிறார் பேராசிரியர் மு. வரதராசனார்.

தமிழில் பல சிறந்த குறிக்கோள்களை மனித வாழ்வுக்குத் தரும் இலக்கியங்களுள் தலைசிறந்தது கம்பராமாயணம்.

எனவேதான், “தமிழுக்குக் கதியாவார் இருவர் ‘க’ என்பது கம்பனையும், ‘தி’ என்பது திருவள்ளுவரையும் குறிக்கும்” என்று பேராசிரியர் செல்வ கேசவராய முதலியார் குறிப்பிடுகிறார். நடையில் நின்னுயர் நாயகனாகிய இராமனைத் தலைவனாகக் கொண்டு இலங்கும் கம்ப ராமாயணத்தின் தலைமைக் குறிக்கோள் “அறம் வெல்லும், பாவம் தோற்கும்” என்பதாகும். காப்பியத்தில் இடம்பெறும் பாத்திரங்கள் - கதை மாந்தர்கள் - ஒவ்வொருவரும் இத்தலைமைக் குறிக்கோளின் கூறுகளை நிறைவேற்றும் இயல்புடையவர்களாக விளங்குகிறார்கள். இராமன் “தந்தை சொல் மிக்க மந்திரமில்லை” என்னும் கூற்றுக்கு ஏற்ப வாழ்ந்து காட்டுகிறான். காப்பியத் தலைவி சீதை கற்பினுக்கு அணிகலனாகக் காட்சி யளிக்கிறான். பரதன் உடன்பிறப்பின் உயர்வைப் புலப்படுத்துகின்றான். இலக்குவனோ தாய்சொல்லைத் தட்டாத தனயனாகத் திகழ்கிறான்.

இலக்குவனின் இந்த இயல்பை விரிவாக விளக்கிக் காட்டுவதே அ.கி. வரதராசன் எழுதிய “அன்னையின் ஆணை” என்னும் இக்கட்டுரைத் தொகுப்பு நூலாகும். இந்நூலில் இலக்குவன் தன் அன்னையின் ஆணையாகிய - தாய் சுமித் திரையின் கட்டளையாக வரும்.

“ஆகாதது அன்றால் உனக்கு; அவ்வனம் இவ் அயோத்தி;
மா காதல் இராமன் நம் மன்னவன், வையம் ஈந்தும்
போகாஉயிர்த் தாயர் நம் பூங்குழல் சீதை - என்றே
ஏகாய்; இனி இவ்வயின் நின்றலும் ஏதம்” என்றாள்

பின்னும் பகர்வாள்: “மகனே! இவன் பின் செல்; தம்பி
என்னும் படி அன்று; அடியாரின் ஏவல் செய்தி;
மன்னும் நகர்க்கே இவன் வந்திடின வா; அது அன்றேல்
முன்னம் முடி” என்றாள்; வார் விழி சோரநின்றாள்.

இரு பாடல்களின் கருத்துக்களையும் இலக்குவன் தன் குறிக்கோளாக (இலக்காக) ஏற்று, காப்பியம் முழுவதும் அதனை நிறைவேற்ற இயங்குவதை இந்நூல் விரிவாக விளங்குகிறது.

இந்த அன்னையின் ஆணையின் மேற்கண்ட வாசகங்களின் சிறப்பையும், ஆணை எழுந்த சூழலையும் நூலாசிரியர் மிகச் சிறப்பாக முதலில் விளக்கியுள்ளார். மேற்கூறிய பாடலில்

இடம்பெறும் “அந்த வனமே உனக்கு அயோத்தி - இராமன் இருக்கும் இடமே அயோத்தி” - இராமன் உயிருக்கு ஏதேனும் ஆபத்து ஏற்படுமாயின், நீ முன்னம் முடி” ஆகிய இரு கூற்று களுக்கும் காரணமானவை இராமனின் வார்த்தைகளே என்று ஆசிரியர் சுட்டிக்காட்டியிருப்பது பாராட்டத்தக்கது. “சுமித்திரை இவ்விரண்டு கருத்துக்களையும் இராமனிடமிருந்தே கடன்வாங்கி, இலக்குவனுக்குத் தான் இடும் அன்னையின் ஆணையின் வாசகங்களாகக் கையாள்கிறாள்” என்பது நூலாசிரியரின் கூற்றாகும். இவ்வாறே இலக்குவன் காட்டிற்கு ஏகம் சூழலைக் கட்டுரை ஆசிரியர் விளக்கியுள்ள திறனும் மெச்சத் தகுந்தது.

இலக்குவன் தானும் காட்டிற்கு ஏக இராமனை இணங்க வைக்கத் தொடுத்த சொற்கணைகளை அழகாகப் பட்டியல் போட்டுக் காட்டும் இடத்தில் ஆசிரியரின் எழுத்தாற்றல் சிறப்பாக அமைந்துள்ளது. “அடியாரின் ஏவல் செய்தி” என்ற அன்னையின் ஆணையைக் காட்டில் இராமன் வாழ்ந்த பதினான்கு ஆண்டுக் காலகட்டத்தில் இலக்குவன் எவ்வாறெல்லாம் நிறைவேற்று கிறான் என்பதை இந்நூல் மிக விரிவாக விளக்குகிறது. இதோ அதன் சுருக்கம் :

- ★ இரவு நேரக் காவலாளியாக,
- ★ கறுப்புப் பூனைப் படையாளாக,
- ★ பாதுகாவலனாக,
- ★ வீடு கட்டும் பணியாளனாக,
- ★ “.....” தச்சனாக,
- ★ “.....” கருமானாக,
- ★ “.....” கொத்தனாராக,
- ★ “.....” மேஸ்திரியாக,
- ★ “.....” சித்தாளாக,
- ★ “.....” உள் அலங்காரம் செய்பவனாக,
- ★ “.....” கட்டுமானப் பொறியாளனாக,
- ★ ஓடம் கட்டும் தொழிலாளியாக,
- ★ ஓடம் வலிக்கும் ஓடக்காரனாக,
- ★ சமையற்காரனாக,
- ★ தேவைப்படும் கட்டத்தில் அண்ணனுக்குப் போதனை செய்பவனாக,

- ★ வழிகாட்டியாக,
- ★ அவனை இடித்துரைக்க வேண்டிய இடத்தில் அவ்விதம் இடித்துரைப்பவனாக,
- ★ அவனை வழி நடத்துபவனாக,
- ★ அவனுக்காக வாதாடும் வக்கீலாக,
- ★ அவனுடைய உற்சாகச் சக்தியாக, ஊக்கப் பானமாக அவனுடைய “டானிக்” ஆக,
- ★ அண்ணன் துவண்டு போகும் சமயத்தில் அவனுடைய நம்பிக்கை நட்சத்திரமாக,
- ★ அவனுடன் ஒளி விளக்காக,
- ★ அவனுடைய கட்டளைக்குக் காத்திராமல் பணியாற்ற வேண்டிய அவசர நிலையில் அந்த அவசர காலப் பணியாளனாக.

என்றெல்லாம் இலக்குவன் விளங்கியதை இந்நூலில் உள்ள கட்டுரைகளின் வழி, ஏற்ற சான்றுகளுடன் வாசகர்கள் படித்து மகிழலாம்.

கட்டுரைத் தலைப்புகள் இலக்குவனின் பல்வகை இயல்புகளை எடுத்துரைப்பதுடன், மோனை நயத்தோடும் கவிதை அழகோடும் காட்சியளிக்கின்றன. “ஒப்பற்ற ஓடக்காரன்”; “சொற்றிறம் மிக்க சோதரன்”; “இடித்தரைக்கும் இலக்குவன்”; “நம்பிக்கை நட்சத்திரம்;” “வாதாடும் வக்கீல்”; “துளங்கும் தூதுவன்”; “முன்னம் முடிந்தான்” - போன்றவை சில எடுத்துக் காட்டுகள்.

கம்பனின் கவிதை வரிகளே சில கட்டுரைகளுக்குத் தலைப்பாக அமைந்து நூலுக்குச் சிறப்புச் சேர்க்கின்றன. “இமைப்பிலன் நயனத்தன்”; என்று கற்றனை நீ இதுபோல, “தம்பி உடையான் பகை அஞ்சான்” - என்பன இதற்கு எடுத்துக் காட்டுகளாகும்.

கட்டுரை ஆசிரியரே இலக்குவனுக்காக வாதாடும் வக்கீலாக விளங்குவதை இந்நூலின் வழி உணர முடியும்.

வீண்சொற்கள் இன்றி விரித்துரைத்தல், பொருளை ஐயத்திற்கு இடமின்றி விளங்க வைத்தல், படிப்பவர்களுக்குப் பொருட்

சுவையால் இன்பமூட்டல், சொல்லாட்சி, இன்னோசை, தர்க்க ரீதியான வாதத்திறமை, ஆழ்ந்த கருத்துடைமை, முறையான வைப்பு அமைப்பு, ஏற்ற சான்றுடைமை, உயர்ந்தோர் வழக்கோடு மாறுபடாமை ஆகிய கட்டுரைக்குரிய அழகுக்கூறுகள் பலவும் இந்நூலின் கட்டுரைகளில் இடம்பெற்றுள்ளன. நூலாசிரியர் கம்ப ராமாயணத்தில் கொண்டுள்ள ஆழ்ந்தகன்ற புலமை நூல் முழுதும் பளிச்சிடக் காண்கிறோம்.

கம்ப ராமாயணப் பாடல்களின் சொல்நயத்தையும், பொருள் ஆழத்தையும் ஆங்காங்கே கட்டுரை ஆசிரியர் எடுத்துரைக்கும் திறம் போற்றத்தக்க முறையில் அமைந்துள்ளது. நவில்தொறும் கம்பன் நூல் நயத்தை நன்கு புலப்படுத்தியுள்ளார் ஆசிரியர்.

இக்கட்டுரைத் தொகுப்பு வழி இலக்குவன் இலக்குடைய வனாக விளங்குவதை நாம் நன்கு உணர்ந்து கொள்ள முடியும். இதனால்தான் என்னவோ கவிச்சக்ரவர்த்தி கம்பனும் லட்சுமணன் என்னும் மூலநூல் பெயரைப் பயன்படுத்தாமல் தன்னுடைய காப்பியம் முழுவதிலும் இலக்குவன் என்றே இவனைக் குறிப்பிடுகிறான் போலும் என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது. இலக்கு உடையவன் தான் இலக்குவன் என்பதற்கு இந்நூல் மிகச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டு.

Bik 107, Toner Road, #06-336
Singapore-321107

சுப. திண்ணப்பன்

உ

சிவமயம்

வாழ்த்துரை

- டாக்டர். சபா. அருணாசலம்

அன்னையின் ஆணை - அரிய ஆராய்ச்சி நூல். “இல்லாதது எதுவும் இதன்பால் இல்லை” என்று திருக்குறளைப் பற்றிக் கூறும் மொழிபோல் ‘இலக்குவனைப் பற்றி இல்லாதது இந் நூலில் எதுவும் இல்லை’ என்று இந்நூலைப் படித்து முடித்ததும் தோன்றுகிறது. அந்த அளவுக்கு நுணுக்கமாக இலக்குவன் இடம்பெறும் இடங்களை, அவன் கூறும் மொழிகளை, அவனைப் பற்றிப் பிறர் கூறும் மொழிகளை, அவனிடம் பிறர் கூறும் மொழிகளை ஒன்றுவிடாமல் துருவித்துருவி ஆராய்ந்து இலக்குவனைப் பற்றிய உண்மைகளை வெளிக்கொணரச் சிங்கப்பூர் அ.கி. வரதராசனார் மேற்கொள்ளும் முயற்சி போற்றத்தக்கது. வாழ்க.

இலக்குவன் இராமனுடன் ஏன் வனம் போனான்? இந்த வினாவை எடுத்துக்கொண்டு நூல் முழுவதும் இலக்குவனின் ஒப்பற்ற உயர்பண்புகளை ஆசிரியர் விளக்குகிறார். கைகேயியே இலக்குவனையும் மறைமுகமாக வனம்போகத் தூண்டினான் என்பதை ஆசிரியர் தக்க சான்றுடன் நிறுவுகிறார்.

இலக்குவன் இராமனுடன் போகலாம் என்று முடிவு செய்தவுடன் ‘உடன் வரவா?’ என்று இராமனிடம் கேட்க வில்லை. இராமனை அருகில் வைத்துக் கொண்டே அவன் தாய் சுமித்திரையிடம் அனுமதி கேட்கிறான்.

“உடன் ஏகு என எம்பிராட்டி சொன்னால் அதுவே துணை ஆம்” எனத் தூய நங்கை பொன்னார் அடிமேல் பணிந்தான். அப்போது சுமித்திரை சொல்லும் இரண்டு பாடல்கள், உலக இலக்கியத்தில் ஒப்பற்ற இரண்டு பாடல்கள், அவைதாம் அன்னையின் ஆணை, அவற்றுள்ளும்

தம்பி எனும் படியன்று
அடியாரின் ஏவல்செய்தி
முன்னம்முடி

எனச் சுமித்திரை இட்ட ஆணைகளை இலக்குவன் 14 ஆண்டு களிலும் தனது ஒவ்வொரு செயலிலும் எவ்வாறு மறவாமல் பின்பற்றுகிறான் என்பதை ஆசிரியர் விளக்கிக் காட்டுகிறார்.

திரு. வரதராசனாரிடம் ஒரு பாணி கைவந்த கலையாக உள்ளது. ஒரு கருத்தை எடுத்துக் கொண்டு, அது தொடர்பான பல்வேறு வினாக்களை எழுப்பி, அவற்றுக்கு ஒவ்வொன்றாக விடையிறுக்கும் முறையில், ‘இது இல்லை’ ‘இது இல்லை’ என்று ஒதுக்கி எது உண்மை எனப் பொருத்தமான காரணத்தைக் கண்டு விளக்குகிறார். அது வாசகரும் ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்க வகையில் அமைந்துள்ளது சிறப்பு.

குகனிடம் தன்னையும் அண்ணன் இராமனையும் பற்றிக் கூறும் இலக்குவன் இராமன் சிறப்புக்களை வரிசையாகக் கூறிவிட்டுத் தன்னைப் பற்றி ஒரே வரியில்

‘இந்நெடுஞ்சிலை வலானுக்கு ஏவல்செய் அடியன்யானே’ என அறிமுகம் செய்து கொள்ளுகிறான். தம்பி என்று கூறிக் கொள்ளவில்லை. ‘தம்பி எனும் படிக்கன்று அடியாரின் ஏவல் செய்தி’ எனும் அன்னையின் ஆணையைக் கணமும் இலக்குவன் மறவான் என்பதை ஆசிரியர் பொருத்திக் காட்டுவது அற்புதம்.

பரதனிடம் குகன், இலக்குவன் இரவு முழுவதும் தூங்காமல் காவல் காத்தான் எனக் கூறுகிறான். இலக்குவன் பதினான்கு ஆண்டுகளும் தூங்கவில்லையா? ஆதாரம் உண்டா? எனச் சிலர் கேட்கலாம்.

வீடணன் அடைக்கலப் படலத்தில் இராமன் இலக்கு வனைத் ‘துஞ்சல் இல் நயனத்து ஐய’ என்று அழைப்பதைச் சான்று

காட்டி வரதராசனார் பதினான்கு ஆண்டுகளும் இலக்குவன் தூங்கவில்லை என்பதை நிறுவுகிறார்.

ஓடம் கட்டவும், பர்ணசாலை அமைக்கவும் இலக்குவா நீ எங்கு கற்றனை இதுபோல் இராமன் வியந்து வினவுகிறான், இதற்கு இலக்குவனோ கம்பரோ விடை கூறவில்லை. ஆனால், வரதராசனார் கூறுகிறார். இரவு முழுவதும் குகனிடம் பேசிக் கொண்டிருந்த இலக்குவன் வழியில் காட்டில் நேரும் இடை யூறுகள், வாழ்முறை, தேவைகள் ஆகியவற்றை விளக்கமாகக் கேட்டுக் குகனிடம் கற்றுக் கொண்டிருப்பான், வருமுன்னர்க் காப்பவனாகிய இலக்குவன் என ஆசிரியர் நிறுவுவது நோக்கத்தக்கது.

மானாய் வந்தவன் மாரீசனே என இலக்குவன் கூற அதை இராமன் புறந்தள்ளிப் போம்இடத்து இலக்குவனைக் கம்பன் மந்திரத்து இளையோன் எனக் குறிப்பிடுகிறான். பின்னர் இலக்குவன் சொன்னமொழியைக் கேட்கவில்லையே என வருந்தம் இராமன் 'பிள்ளாய், பெரியாய்!' என இலக்குவனை அழைப்பதாக ஆசிரியர் காட்டுவது அற்புதம். மதியூக மந்திரி யாய் இலக்குவன் திகழ்வதைப் பல இடங்களில் ஆசிரியர் படம்பிடித்துக் காட்டுகிறார்.

சீதையைவிட இலக்குவனை இராமன் பெரிதும் நேசிக் கிறான் என்பதைக் காட்டவே அயோமுகிப் படலத்தைக் கம்பர் வான்மீகத்திலிருந்து வேறுபட்டு விரிவாகப் பாடியுள்ளார் என்பது வரதராசனார் கண்டு சொன்ன புதிய செய்தி. அவருடைய ஒப்பியல் ஆய்வுக்கு இது ஒரு சான்று. வான்மீகத்தில் ஒன்றாகவே இருக்கும் இலக்குவனும் இராமனும் கம்பரால் இப்படலத்தில் பிரித்து வைக்கப்படுகிறார்கள். ஏன்? நூலைப் படியுங்கள். ஆசிரியரின் அறிவுநுட்பம் விளங்கும்.

இராமனைக் கருணையின் நிலையம் அன்னான் என்றும் வள்ளல் என்றும் இராவணனை அதே பாடலில் கள்ளன் என்றும் கூறும் கம்பரின் சொல்லாட்சிகளை ஆசிரியர் விளக்குவது சிறப்பு.

இராமன் எது சொன்னாலும் இலக்குவன் தலையாட்டுவான் என நாம் நினைத்திருப்போம். அவ்வாறு அன்று என இலக்

குவனின்தனித்துவச்சிறப்பை அவன் இராமனோடு மாறுபட்டுக் காரணகாரியத்தோடு வாதிடும் நிலையை ஆசிரியர்காட்டுகிறார். நிர்வாகத் திறனியல் பற்றிய தன்னுடைய அனுபவத்தை இலக்குவன் வினாவோடு பொருத்தி ஆராய்வது மிகச்சிறப்பு. எப்படிச் செய்ய வேண்டும் என்பதோடு ஏன் செய்ய வேண்டும்? செய்யத்தான் வேண்டுமா? என்பதும் செயல் தொடங்குமுன் சிந்திக்க வேண்டிய நிர்வாகக் கோட்பாடு என இக்கோணத்தில் இலக்குவனை ஆராய்ந்து புதிய அணுகுமுறை.

"Know -how" என்பதை மாத்திரம் கற்றுக் கொண்டால் போதாது. அதைவிட "Know-why" என்பதையும் முழுமையாகக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்பது நிர்வாகக் கலையின் அடிப்படை.

“எப்படி? அயோத்திக்கு விரைவில் போக இயலும்?” என்று கேட்ட இராமனிடம் “ஏன்” அங்கே போகவேண்டும் என்று எதிர்க்கேள்வி போடுகிறான் இலக்குவன்.

மாயாசீதையை உருவாக்கி அனுமன் கண் முன்னால் சீதையின்தலையை வாளால் வெட்டுகிறான் இந்திரசித். மேலும் இந்திரசித் உடனே அயோத்தி சென்று அங்கு அனைவரையும் கொன்றுவிடுவதாகச் சொல்லித் தனது தேரை வடக்கு நோக்கிச் செலுத்துகிறான். இப்போது அயோத்திக்கும் பரதனுக்கும் அழிவு நேருமோ என இராமன் அஞ்சும்போது இலக்குவன் தெளிவாகப் பேசுகிறான். பரதனை இந்திரசித்தால் வெல்ல இயலாது. மேலும்,

தீக்கொண்ட வஞ்சன்வீச, திசைமுகன் பாசம்தீண்ட
வீக்கொண்டு வீழ யானோ பரதனும்?

என இலக்குவன் பேசுவதை ஆசிரியர் எடுத்துக்காட்டும் இடம் மிக அற்புதம். தன்னைவிடப் பரதன் வலியவன் எனப் பரதனை இலக்குவன் பாராட்டும் காட்சி பொதுவாக நாம் காணத்தவறிய காட்சி. இலக்குவன் பரதனை வெறுப்பவன் என்றுதான் நாம் எண்ணுவோம். ஆனால், பரதனைப் பாராட்டும் இலக்குவனின் உயரிய பண்பை ஆசிரியர் விளக்கும்போது இலக்குவன் மேல் புதிய வெளிச்சத்தை ஆசிரியர் பாய்ச்சுகிறார்.

தம்பி எனும் படிக்கன்று
அடியாரின் ஏவல் செய்தி
முன்னம் முடி

என்று சுமித்திரையின் ஒவ்வொரு கட்டளையையும் இலக்குவன் நிறைவேற்றுவதை ஆசிரியர் மிகத் தெளிவாக விளக்குகிறார்.

பொன்னொத்த மேனியனாக வனம் சென்ற இலக்குவன் நைந்த மேனியனாகத் திரும்பி வருவதைக் காட்டுவது, கம்பன் பார்வையில் இலக்குவனை அணுஅணுவாக ரசித்து நுட்பமாக வரதராசனார்காட்டுகிறார்.

மொத்தத்தில் கண்டறியாதன கண்டேன் என அப்பர் பெருமான் பாடியதுபோல், இலக்குவனைப் பற்றி இதுவரை கண்டறியாதன கண்டோம்.

வாழ்க ஆசிரியரது ஆய்வுப்பணி வளர்க அவர்தம் ஆயுளும் செல்வமும் புலமையும் இந்நூல் என்றும் நிலைத்துப் புகழ்பெறுவதாக.

பொருளடக்கம்

1)	முன்னுரை	15
2)	ஏகியது ஏன்?	20
3)	அன்னையின் ஆணை	44
4)	சொற்றிறம் மிக்க சோதரன்	55
5)	ஏவல் செய் அடியென் யானே	66
6)	மெய்க்காப்பாளன்	71
7)	இமைப்பிலா நயனத்தன்	78
8)	ஒப்பற்ற ஓடக்காரன்	84
9)	என்று கற்றனை நீ இதுபோல்?	88
10)	அண்ணனுக்காக காக்க அண்ணனை அழிப்பேன்	97
11)	சொல்லாமல் செய்தது	108
12)	மதியூக மந்திரி	118
13)	இருதலைக் கொள்ளி எறும்பு	130
14)	தாரத்தின் மேலான தம்பி	146
15)	இடித்துரைக்கும் இலக்குவன்	173
16)	உயிர் காத்த உத்தமன்	184
17)	தலையாட்டிப் பொம்மையல்லன் தம்பி	195
18)	நம்பிக்கை நட்சத்திரம்	225
19)	வாதாடும் வக்கீல்	243
20)	துளங்கும் தூதுவன்	256

21)	பணிவின் சிகரம்	280
22)	எஜமான் புகழ்ந்த ஏவலாள்	289
23)	ஆலமான அண்ணி	299
24)	அண்ணா! அயோத்திக்குப் போக அவசரம் வேண்டாம்	311
25)	தகப்பனான தமையன்	316
26)	அண்ணனிடம் அடைக்கலம்	323
27)	தம்பி உடையான், பகை அஞ்சான்	334
28)	முன்னம் முடிந்தான்	338
29)	அண்ணிக்கு அக்னி	356
30)	இளைத்துத் துரும்பான இளையோன்	366
31)	முடிவுரை	371

முன்னுரை

பள்ளிப் பருவத்து நிகழ்வு இது. நாங்கள் நெல்லை மாவட்டம் ஸ்ரீ வைகுண்டத்தில் வசித்து வந்தோம். என்னுடைய தந்தையார் அங்கிருந்த பள்ளியில் உடற்பயிற்சி ஆசிரியராக வேலை பார்த்து வந்தார். நாங்கள் இருந்த சன்னதித் தெருவின் கோடியில் பஜனை மடம் ஒன்றுண்டு. சொல்லப்போனால், அக்காலத்தில் ஒவ்வொரு ஊரிலும் அக்கிரகாரத்தின் தெருக்கோடியில் பஜனை மடம் இருப்பது வழக்கம்தான். அவை அனைத்திலும் நடப்பதுபோல, எங்கள் தெருக்கோடி பஜனை மடத்திலும் அடிக்கடி கதா காலட் சேபங்கள் நடைபெறும். எப்படியும், வருடத்தில் ஏழுமீட்டு நிகழ்ச்சிகள் இடம்பெற்று விடும். எல்லோரும் இரவுச் சாப்பாடு ஆனதும், அங்கே ஆஜராகி விடுவோம். அது மின்வசதி இல்லாத காலகட்டம். இரவு உணவு 7 மணிக்குள் முடிந்துவிடும். கதா காலட்சேபம் 7 மணிக்குத் தொடங்கி, சுமார் 9 வரை நீடிக்கும். என்னைப் போன்ற சிறுவர்கள் விளையாடுவதைச் சாக்காக வைத்துக் கொண்டு அங்கு போவோம். ஆனால், முக்கியமாகப் போவது, பஜனை மடத்துச் சுண்டலுக்காக பெரியவர்கள் கதைக்காகப் போவார்கள் - கேட்க, அல்லது பேச.

எங்கள் தெருக்கோடி பஜனை மடத்தில் இராமாயணக் கதா காலட்சேபங்கள்தான் பெரும்பாலும் இடம்பெறும். பல உபான்யாசகர்களும் அன்று சொன்ன செய்தி இராமன் “பித்ரு வாக்கிய பரிபாலனம்” செய்தான் என்பது. தந்தையின் கட்டளையை ஏற்று அவன் வனவாசம் செய்தான். தந்தை சொல்படி அவன் தன்னுடைய தம்பிக்காக நாட்டைத் துறந்தான் என்று சொல்வார்கள். “தந்தை சொல் மிக்க மந்திரமில்லை” என்பதையும் சொல்லி இராமன் புகழ்பாடுவார்கள்.

இராமனைப் புகழ்ந்து இவ்வளவு தூரம் பேசும் கதா காலட்சேபக்காரர்களில் ஒருவர் கூட இலக்குவனை இம்மாதிரிப் புகழ்ந்து பேசுவதில்லையே என்பதாக என் மூத்த சகோதரிக்கு ஒரு குறை உண்டு. இராமன் செய்தது “பித்ரு வாக்கிய பரிபாலனம்” என்றால், இலக்குவன் செய்தது, “மாத்ரு வாக்கிய பரிபாலனம்” என்பது அவள் கட்சி. “இராமனைப் புகழ்ந்து இவ்வளவு தூரம் பேசுகிறார்களே, அவனைப் போன்றே தந்தைக்குப் பதில் தாயின் கட்டளையை ஏற்று வனவாசம் செய்த இலக்குவனைப் பற்றி ஏன் ஒருவர் கூட மிக விரிவாகப் பேசுவதில்லை?” என்பது அவளுடைய அன்றைய ஆதங்கம்.

அன்று தொடங்கிய அவளுடைய ஆதங்கம். ஏறக்குறைய ஐம்பது ஆண்டுகள்கழிந்துவிட்டபோதிலும் இன்றும் தீரவில்லை. இராமன் புகழ்பாடப்படும் அளவில் நூற்றில் ஒரு பங்கு கூட இலக்குவன் புகழ்பாடப்படுவதில்லை என்பது அவளுடைய இன்றையக் குறை. இராமன் அனுபவித்ததற்கும் மேலாகத் துன்பப்பட்டவன் இலக்குவன். இராமனைவிட மிக அதிக அளவில் துன்பப்பட்ட இலக்குவன் மீது சரியான அளவிற்கு வெளிச்சம் விழவில்லையே என்று அங்கலாய்த்துக் கொள்ளுவாள் என் மூத்த சகோதரி. அவன் அநியாயத்துக்குப் புறக்கணிக்கப்படுகிறானே என்று மனம் குமுறுவாள். “எவ்வளவு விஸ்தாரமாக அவன் புகழைப் பாட இயலும். அந்த அளவுக்குக் காப்பியத்தில் இடமிருந்தும் கூட, அவனைப் புகழ்ந்து, அவனை இமயத்தில் ஏற்றி வைத்து யாருமே பேசுவதில்லையே! பதினான்கு ஆண்டுகள் தூங்காமல் இருந்திருக்கிறான். அண்ணனுக்காக, அளப்பரிய தியாகங்கள் செய்திருக்கிறான். எப்போப்பட்ட சேவை ஆற்றியிருக்கிறான்! இலக்குவன் ஏன் இவ்விதம் புறக்கணிக்கப்படுகிறான்?” இராமனுக்காவது வனவாசத்தின்போது மனைவி உடனிருந்தாள். எனவே, அவனுக்கு அவ்வகையில் ஒரு துணை அமைந்திருந்தது இந்த விதத்திலும் இலக்குவன் பாதிக்கப்பட்டவன். இவ்வளவு தூரம் பாதிக்கப்பட்டபோதிலும், மிகச் சிறப்பாக பணியாற்றிய அவனுடைய தியாகத்திற்கு ஏற்ற அங்கீகாரம் கிடைக்க வில்லையே” என்பது அவள் மனக்குறை. “இது தருமோ, இது முறையோ? இது தருமம் தானோ” என்று பாடவும் ஆரம்பித்து விடுவாள் என் அக்கா.

அக்காவின் மனக்குறையைப் போக்குவது தம்பியின் கடமை யன்றோ. எனவே, நான் வந்துள்ளேன். கதாகாலட்சேபம் செய்ய அன்று. “அன்னையின் ஆணை” என்ற தலைப்பில் அவனைப் பற்றிப் புத்தகம் எழுதி, அவன் புகழ்பாட நான் வந்துள்ளேன். அன்னையின் ஆணையை ஏற்று வனம் போனவன் இலக்குவன். அந்த ஆணை பிறந்த பின்புலம், அந்த ஆணையின் வாசகம், அந்த ஆணையின் நிபந்தனைகள், அவற்றை இலக்குவன் எவ்வாறு பரிபூரணமாக நிறைவேற்றினான் என்பதை எல்லாம் ஆராய்வதே இப்புத்தகத்தின் நோக்கம். கம்பனின் பாடல்களை மட்டும் அடிப்படையாகக் கொண்டு இதை எழுதியுள்ளேன். கதையின் ஓட்டத்திற்கும், சூழலுக்கும் ஏற்ற கம்பனின் பாடல்களையும் அங்கங்கே தந்திருக்கின்றேன்.

வாருங்கள். இலக்குவன் என்னும் இமயத்தில் ஏறலாம்.

அதற்கு முன் ஒரு செய்தி. நான் சிங்கப்பூர்வாசி. எனவே, சிங்கப்பூர் - இலக்கிய வட்டம் பற்றிச் சொல்லியே ஆக வேண்டும். சிங்கப்பூரில் கடந்த சுமார் 20 ஆண்டுகளாக நடைபெற்று வரும் ஓர் அமைப்பு இலக்கிய வட்டம். முற்றிலும் தன்னார்வம் கொண்ட தமிழ் ஆர்வலர்கள் இணைந்து, “தமிழ் மூலம் இன்பம் துய்ப்பது” என்ற ஒரே நோக்கத்தில் இதை நடத்தி வருகிறோம். ஒவ்வொரு மாதமும் முதல் ஞாயிறு அன்று இலக்கிய வட்டத்தின் கூட்டம் நடைபெறும். மாதம் ஒரே ஒரு கூட்டம் தான். அக்கூட்டத்தில் தமிழ் இலக்கியம் பற்றிய பேச்சுக்கள் மட்டுமே இடம்பெறும். பிற்பகல் மூன்று மணிக்குக் கூட்டம் துவங்கி ஐந்து மணியளவில் அது முடிவு பெறும். பேச்சாளர் சுமார் 1 முதல் 1-1/2 மணி நேரம் வரை பேசுவார். பின்னர் அது தொடர்பான கலந்துரையாடல் நடைபெறும். சுமார் 20 ஆர்வலர்கள் வழக்கமாகக் கலந்து கொள்வார்கள். பேச்சாளரைப் பொறுத்து பங்கு பெறுவோரின் எண்ணிக்கை மாறுபடுவது வழக்கம்தான். பொதுவாக, வெளிநாட்டிலிருந்து, (குறிப்பாகத் தமிழ்நாட்டிலிருந்து) வரும் பேச்சாளர்களுக்கு முன்னுரிமை அளிக்கப்படும். மாதத்தின் முதல் ஞாயிறன்று அவ்விதம் வெளியூரிலிருந்து வந்த பேச்சாளர் யாரேனும் சிங்கப்பூரில் இருந்தால், அவருக்கு நேரமிருக்கும் பட்சத்தில் அவரின் பேச்சு இடம்பெறும். அவ்வாறு வெளியூர்ப் பேச்சாளர் யாரும் இல்லாத சமயங்களில் சிங்கப்பூர்த் தமிழ் அன்னை - 2

அன்பர்கள் யாரேனும் பேசுவார். இலக்கிய வட்டக் கூட்டத்தில் பேசியவர்கள் அனைவரின் பெயரையும் இங்கு இட்டால் பட்டியல் மிகப் பெரியதாக நீண்டு கொண்டே போகும். நாடறிந்த பலர் இந்த இலக்கியக் கூட்டத்தில் பேசியுள்ளார்கள் அவர்களில் சிலர் சொல்வேந்தர் சுகி. சிவம், எழுத்தாளர் சுஜாதா, பேராசிரியர் சாலமன் பாப்பையர், சாரதா நம்பி ஆரூரன், கி. வீரமணி, சொ.சொ.மீ. சுந்தரம், கண. சிற்சபேசன், இரத்தினம் செட்டியார், கீதா பென்னட், முனைவர். இரா. செல்வகணபதி, முனைவர் பா. நமச்சிவாயம், கா. சிவத்தம்பி, கோகுலம் பத்திரிகை ஆசிரியர் ரேவதி, கவிமணி இலந்தை இராமசாமி, திருப்புகழ் திலகம் மதிவண்ணன் ஆகியவர்கள்.

மாதச் சந்தா, நுழைவுக் கட்டணம், செயலாளர், தலைவர், துணைத் தலைவர், ஆண்டுப் பொதுக்கூட்டம், ஆண்டுவிழா, அதன் தொடர்பான கலை நிகழ்ச்சிகள், விருந்து, விருது, பதவிகளுக்குத் தேர்தல் போன்ற வழக்கமான பந்தாக்கள் ஏதும் இல்லாத ஒரு அமைப்பு இது.

இதுவரை எந்த நிகழ்ச்சியிலும் யாருக்கும் பொன்னாடையோ மலர் மாலையோ இட்டதில்லை. ஆரவாரம் இல்லாத, படாடோபம் இல்லாத ஓர் அமைப்பு இது. ஆனால், நல்ல தமிழ்ப்பேச்சுக் கேட்கும் வாய்ப்பினை நிச்சயமாக இது வழங்கி வருகிறது. நல்லெண்ண அடிப்படையில் மட்டுமே இயங்கி வரும், பதிவு செய்யப்படாத அமைப்பு இது.

இலக்கிய வட்டத்தின் கூட்டங்கள் அனைத்தும் முழுக்க முழுக்க சிங்கப்பூரின் மூத்த தமிழறிஞர் முனைவர் பேராசிரியர் சுப. திண்ணப்பன் அவர்களின் ஆலோசனையின்பேரிலும் அவருடைய வழிநடத்துதலிலும் நடைபெற்று வருகின்றன. இலக்கிய வட்டம்தான் எங்கள் வட்டத் தொட்டி அவர்தான் எங்கள் ரசிகமணி.

இவ்வமைப்பில் பல முறை பேசும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிட்டியது. கடந்த சில ஆண்டுகளாக இதில் கம்பன் காப்பியம் பற்றியே பேசி வந்துள்ளேன். அதிலும் குறிப்பாக இலக்குவனின் பாத்திரப் படைப்பு, அப்பாத்திரத்திற்குக் கம்பன் கொடுக்கும் ஏற்றம், அன்னையின் ஆணையை அவன் நிறைவேற்றிய நேர்த்தி இவை பற்றிப் பலமுறை இலக்கிய வட்டத்தில் பேசியுள்ளேன்.

அதைக் கேட்ட அனைவரும் சற்றும் தயங்காமல் வாயாரத் தங்கள் பாராட்டுக்களைத் தெரிவித்தார்கள் முகஸ்துதிக்காகச் சொன்னார்கள் அன்றி உள்ளன்போடு உண்மை உரைத்தார்களோ என்பதைத் திட்டவட்டமாக நான் அறியேன். அவர்கள் கொடுத்த ஊக்கமும் உற்சாகமும் தான் இப்புத்தகம் வெளிவருவதற்குக் காரணம். இவ்விதம் ஊக்கம் கொடுத்தவர்களின் பட்டியலில் முதல் இடம் பெறுபவரும், சொல்லப் போனால் என்னைச் சற்று வற்புறுத்தி இதை எழுதத் தூண்டியவரும் ஐயா திண்ணப்பன்தான். இலக்கிய வட்டப் பேச்சு பலவும் இப்புத்தகத்தில் கட்டுரைகளாக இடம் பெற்றுள்ளன. இவை படிப்போரை மகிழ்விக்கும் என்று நம்புகிறேன். இலக்கிய வட்ட அமைப்புக்கு என் நன்றி.

இந்நூலுக்கு முன்னுரை வழங்கிய எங்கள் ஆசான் திரு. சுப. திண்ணப்பன் ஐயா அவர்களுக்கும் என் நன்றி. இந்த நூலை அச்சேற்றும் வழிகளில் எனக்கு ஆலோசனைகள் வழங்கி, இதை அச்சேற்றும் பணியில் எனக்கு உற்ற துணையாக நின்றவர் தேவகோட்டையில் வசிக்கும் முனைவர் சபா. அருணாசலம் அவர்கள். இந்த நூலுக்கு ஒரு அணிந்துரையும் அவர்கள் வழங்கியுள்ளார்கள். அன்னாருக்கும் என் நன்றி. நூலைப் படித்து, ஆலோசனைகள் கூறி பிழைதிருத்தவும் செய்த என் நண்பர் குமார் அவர்களுக்கும் நான் நன்றிக் கடன்பட்டிருக்கிறேன்.

மேலும் இந்த நூலைச் சிறந்த முறையில் அச்சிட்டு வெளிக் கொணர்ந்த உமா பதிப்பகத்தாருக்கும் என் நன்றி.

வரதராசன் அ.கி

girijaraju@hotmail.com

Varadharajan A.K,
Blk 7, 04-34, The Rivervale Condo,
7, Rivervale Link, SINGAPORE-545125

ஏகியது ஏன்?

இலக்குவன் ஏன் வனம் போனான் என்பது பற்றி எப்போதாவது யோசித்திருக்கிறீர்களா? நான் இதுபற்றி எண்ணியதே இல்லை. “இராமன் போனான்; கூடவே இன்னும் போனான் அவ்வளவுதான். இதில் பெரிதாக யோசிக்க என்ன இருக்கிறது?” என்றுதான் இக்கட்டுரை எழுதும் வரை எண்ணிக் கொண்டிருந்தேன். அண்ணன் வனம் போனான், தம்பி உடன் போனான் என்ற அளவில், ஒன்றிற்கொன்று தொடர்புடைய சங்கிலிப் பிணைப்பான நிகழ்வுதான் இது, என்றே நானும் இன்றுவரை எண்ணிக் கொண்டிருந்தேன். ஆனால், கம்பனை மீண்டும் மீண்டும் படித்துப் பார்த்தபோது, அதிலும் குறிப்பாக இலக்குவன் வனம் போன காரணம் பற்றிச் சற்றுத் தீவிரமாக ஆராய்ந்தபோது, நான் ஒரு வித்தியாசமான முடிவுக்கு வர நேர்ந்தது. முன்பு எண்ணிக் கொண்டிருந்ததுபோல இயல்பான, ஒன்றுக்கொன்று தொடர்பான நிகழ்வு அன்று இது; இலக்குவன் வனம் போனதற்கு வலுவான வேறொரு காரணம் இருக்கிறது என்று உணர்ந்தேன். ஏகியது ஏன்? என்ற வினாவிற்குத் தக்க விடை கிடைத்தது. அதை உங்களுடன் பகிர்ந்து கொள்கிறேன்.

இவ்வினாவிற்கு விடையாக, நான்கு சாத்தியக் கூறுகள் இருக்கலாம் என்பது என் கருத்து.

- ★ ஒன்று : அரசு கட்டளையை ஏற்று அவன் வனம் போனான்
- ★ இரண்டு : அண்ணன் அழைப்பினை ஏற்று அவன் வனம் போனான்
- ★ மூன்று : தானே, தன்னிச்சையாக விரும்பி அவன் வனம் போனான்
- ★ நான்கு : மற்றவரால் தூண்டப்பட்டு, அவன் வனம் போனான்.

முதல் சாத்தியக்கூறான அரசு கட்டளையை ஏற்று அவன் வனம் போனான் என்பதைச் சற்று ஆராய்வேம். இராமன் வனம் போக வேண்டும் என்பதுதான் கைகேயி கேட்ட வரம். அதுதான் தயரதன் வழங்கியதும் கைகேயி - தயரதன் பேச்சுவார்த்தைகளில், அவர்களின் வாக்கு வாதங்களில் இலக்குவன் பற்றிய பேச்சே அங்கு எழவில்லை. என்ன நடந்தது என்பதைச் சற்று ஆழமாகப் பார்க்கலாம்.

கம்பன் பாடல்கள் என்ற அடிப்படையில் பார்த்தால், இராமனைக் கூடத் தயரதன் வனம் போகச் சொல்லவில்லை என்று வாதிக்க இடமிருக்கிறது. அதாவது தன்வாய் மொழியாகத் தயரதன் இதைச் சொல்லவில்லை. இராமனை வனம் போகச் சொன்னவள் கைகேயிதான். அவள் தயரதனின் ஒப்புதலைப் பெற்றுக் கொண்ட பின்னரே அதைச் சொன்னாள் என்பது உண்மை. ஆனாலும் இராமனிடம் நேரிடையாகச் சொன்னவள் அவள்தான்; தயரதன் அல்லன். மேலும் தயரதனும் இராமனை வனம் போகச் சொல்லவில்லை என்று வசிட்டன் கூறுவதாகவும் கம்பன் பாடல்கள் காட்டுகின்றன. இராமனை வனத்திற்கு அனுப்ப ஒப்புக் கொள்கிறேன் என்று தன்னிடம் சொன்னபோதிலும், குறிப்பிட்ட அத்தருணம் வரும்போது தயரதன் பின்வாங்கி விடுவான்; தன் மகனை வனம் போகச் சொல்வது தயரதனுக்கு இயலாத செயல் என்பதை நன்கு அறிந்தவள் கைகேயி. அதனால்தான், அவள் தன் வாயால் இராமனை வனம் போகச் சொல்கிறாள். இக்காரணத்தை தன் வாய்மொழியாகவே வெளிப்படுத்துகிறாள். “நாயகன் உரையான் வாயால்; நான் இது பகர்வென்” என்பது கம்பனின் வரிகள்.

நடந்தது இதுதான். காலையில் இராமனுக்கு முடிசூட்டும் விழா. ஆனால், இரவில் கைகேயி தனக்கு தயரதன் ஏற்கெனவே அளித்திருந்த இரண்டு வரங்களைத் தருமாறு கேட்கிறாள். வரத்தின் நிபந்தனைகள் என்னவாக இருக்கும் என்பது பற்றிச் சற்றும் சிந்தியாமல், தயரதன் அவள் கேட்கும் அந்த இரண்டு வரங்களையும் உடனே தர ஒப்புக்கொள்கிறான். இவ்வாக்குறுதியைப் பெற்றுக் கொண்ட கைகேயி, ஒரு வரத்தினால் அரசுரிமை பரதனுக்கு அளிக்கப்பட வேண்டும் என்றும் மற்றொரு வரத்தினால் இராமன் வனம் போக வேண்டும் என்றும் கேட்கிறாள். தான்

அளித்த வரம், தன் மகன் இராமனை வனம் ஏகச் செய்துவிடும் என்று அறிந்த தயரதன், அவ்வரத்தைக் கைவிடுமாறு கைகேயி யிடம் பணிந்து கெஞ்சுகிறான். இவன் வேண்டுதலை ஏற்க மறுத்து, தான் கேட்டவற்றில் கைகேயி பிடிவாதமாக நிற்கிறான். கொடுத்த வாக்கை தயரதன் மீறுவானே ஆகில், தற்கொலை செய்து கொண்டு விடுவேன் என்று மிரட்டவும் செய்கிறான். “சத்தியம் தவறினேன்; கொடுத்த வாக்கை மீறினேன் என்ற பழியுடன் ஒரு பெண்ணின் தற்கொலைக்கும் காரணமாக இருந்துவிட்டேன் என்ற பழியும் சேர்ந்து கொள்ளுமே” என்று அஞ்சிய தயரதன், அவ்விரு வரங்களைத் தந்தேன் என்று சொல்லி விடுகின்றான். இராமனைப் பிரியப் போகும் துக்கம் முற்றிலுமாக ஆட்கொள்ள, மறுகணமே அவன் மயக்கம் அடைந்து கீழே விழுந்து விடுகின்றான். கைகேயி உறங்கப் போய்விடுகின்றான்.

காலையில் முடிசூட்டு விழா மண்டபத்தில் அனைத்து ஏற்பாடுகளும் முடிந்த நிலையில், அரசனைப் போய் அழைத்து வருமாறு வசிட்டன் சுமந்திரனிடம் சொல்கிறான். அரசன் கைகேயியின் அந்தப்புரத்தில் இருக்கிறான் என்பதைத் தெரிந்து கொண்ட சுமந்திரன் அவளுடைய அந்தப்புரத்திற்கு வருகின்றான். அவ்விதம் அங்கு வந்த சுமந்திரனால் அரசனைப் பார்க்க இயலவில்லை. கைகேயி சுமந்திரனிடம் நீ போய் இராமனை இங்கு அனுப்பு என்று சொல்கிறான். சுமந்திரன் இராமன் இருக்குமிடம் வந்து, அரசன் கைகேயியின் அந்தப்புரத்தில் இருப்பதாகவும், கைகேயி இராமனை அங்கு வரச்சொன்னதாகவும் தெரிவிக்கின்றான். உடனே இராமன், கைகேயி இருக்கும் இடம் நோக்கிச் செல்கிறான். இவ்விதம் இராமன் வருவதையும், அவனைக் கைகேயி எதிர்கொள்வதையும் சொல்லும் கம்பன் பாடல் :

ஆயன நிகழும் வேலை; அண்ணலும் அயர்ந்து தேறாத்
தூயவன் இருந்த சூழல் துருவினன் வருதல் நோக்கி,
நாயகன் உரையான் வாயால்; நான் இது பகர்வென் என்னா,
தாயென நினைவான் முன்னே, கூற்றெனத் தமிழன் வந்தாள்.

(அயர்ந்து தேறாத் தூயவன் - மூர்ச்சையாகி, அதிலிருந்து மீளாத தயரதன்)

அவ்விதம் தாயெனத் தன்னை எண்ணி அருகில் வந்த இராமனைக் கைகேயி எதிர்கொள்கிறாள். “தயரதனால் இதனை சொல்ல இயலாது. எனவே, நானே இதைச் சொல்வேன்” என்றெண்ணி, அச்செய்தியை இராமனிடம் கூறச் சொல்கிறாள். அவள் இராமனிடம் சொல்வதாகக் கம்பன் வடித்த பாடல்.

“ஆழி சூழ் உலகமெல்லாம் பரதனே ஆள, நீ போய்த்
தாழிரும் சடைகள் தாங்கித் தாங்கரும் தவம் மேற்கொண்டு,
பூழி வெங்கானம் நண்ணிப் புண்ணியத் துறைகள் ஆடி
ஏழிரண்டின் வா” என்று ஏவினன் அரசன் என்றாள்.

ஒரு தந்தை தன் மகன் முன் வைக்கும் வேண்டுகோள் என்பதாக மட்டும் அமையாமல், கைகேயி இதனை அரசு கட்டளை என்றே சொல்கிறாள். “ஏவினன் அரசன்” என்பது அவள் வாசகம். இது தொடர்பான சில செய்திகளைப் பார்ப்போம். அதற்காகக் கதையின் ஓட்டத்தைவிட்டுச் சற்றே விலகுகிறோம்.

இந்த இடத்தில், கைகேயி “பொய்” சொல்லுகிறாள். இச்சொல், சற்று நாராசமாக ஒலிக்குமேயானால், கைகேயி நடந்தவனவற்றைச் சற்று மறைத்து அல்லது மாற்றிக் கூறுகிறாள் என்று வைத்துக் கொள்வோம். ஏனென்றால், தயரதனிடம் கேட்டுப் பெற்ற வரத்தை அவள் இப்போது இராமனிடம் கூறவில்லை. சற்று மாற்றிச் சொல்கிறாள். அவள் பெற்ற வரம் இப்போது அவள் இராமனிடம் சொல்லும் இக்குறிப்பிட்ட வாசகத்தினின்றும் வேறுபட்டது சொல்லப்போனால் மிக மிக வேறுபட்டது. அவள் கேட்ட வரம், தயரதன் அவளுக்கு அளித்த வரம் ஆகிய இரண்டும் ஒன்றுடன் ஒன்று மிகச் சரியாகப் பொருந்துபவையே. ஆனால், அவள் இராமனிடம் சொல்லும் வாசகம்தான் இவற்றிலிருந்து மாறுபடுகின்றது. இந்த மாற்றம் எத்தனை ஆண்டுகள் வனவாசம் என்பது பற்றியது.

இராமன் பதினான்கு ஆண்டுகள் வனம் போக வேண்டும் என்று கைகேயி கேட்கவும் இல்லை. பதினான்கு ஆண்டுகள் இராமன் வனவாசம் செய்வதற்கு தயரதன் ஒப்புக் கொள்ளவும் இல்லை.

கைகேயி கேட்ட வரம் இதுதான்.

“ஏய வரங்கள் இரண்டில் ஒன்றால் என்
சேய் அரசாள்வது; சீதை கேள்வன் ஒன்றால்
போய் வனம் ஆளவது எனப் புகன்றாள்;
தீயவை யாவினும் சிறந்த தீயாள்”

“சீதை கேள்வன் போய் வனம் ஆள்வது” என்பதுதான்
கைகேயி கேட்ட வரம் எத்தனை ஆண்டுகள் வனவாசம் என்பதை
அவள் குறிப்பிட்டுச் சொல்லவில்லை. அவ்விதம் அவளே
குறிப்பிடாத போது, தயரதனும் இத்தனை ஆண்டுகள் என்று
வரையறுக்கவில்லை.

இராமன் வனம் போகத் தயரதன் அளித்த ஒப்புதல் இதோ :

“வீய்ந்தாளே இவ் வெய்யவள் என்னா மிடல் வேந்தன்,
“ஈந்தேன்! ஈந்தேன்! இவ்வரம் என் சேய் வனம் ஆள,
மாய்ந்தே நான் போய் வானுலகு ஆள்வென்; வசை வெள்ளம்,
நீந்தாய்! நீந்தாய்! நின் மகனொடும் நெடிது” என்றான்.

(மிடல் வேந்தன் - வலிமையுடைய வேந்தன்)

“என் சேய் வனம் ஆள” என்பதுதான் தயரதன் அளித்த வரம்.
இதிலும் பதினான்கு ஆண்டுகள் என்பது குறிப்பிடப்படவில்லை.

ஆக, கைகேயி பதினான்கு என்று குறிப்பிட்டுக் கேட்க
வில்லை. தயரதனும் பதினான்கு என்று குறிப்பிட்டு, ஒப்புதல்
தரவில்லை. அப்படியானால் இந்தப் பதினான்கு என்ற கணக்கு
எங்கிருந்து வந்தது?

எந்தக் கதாபாத்திரம் இராமன் வனம் போக வேண்டும் என்று
முதன் முறையாக வாய் திறக்கிறதோ, அந்தக் கதா பாத்திரம் தான்
எத்தனை ஆண்டுகள் என்பதையும் தீர்மானிக்கிறது. ஆம்! இராமனின்
வனவாச ஆண்டுக் கணக்கைத் திட்டவட்டமாக
நிர்ணயம் செய்பவள் கூனிதான். பதினான்கு என்பது கூனியின்
கணக்கே. அவள்தான் கைகேயியிடம் யோசனை சொல்லும்போது,
பதினான்கு ஆண்டுகள் என்பதை வலியுறுத்திச் சொல்லுகிறாள்.

“இரு வரத்தினில் ஒன்றினால், அரசு கொண்டு, இராமன்
பெரு வனத்திடை ஏழிரு பருவங்கள் பெயர்ந்து
திரிதரச் செய்வது ஒன்றினால்; செழு நிலமெல்லாம்
ஒருவழிப்படும் உன் மகற்கு, உபாயம்” என்றாள்.

“ஏழிரு” என்று வரையறை செய்பவன் கூனி தான். தயர தனிடம் வரம் கேட்கும்போது இந்தக் கணக்கை மறந்து போனாலும், இராமனிடம் சொல்லும்போது, கைகேயி இதை மறக்காமல், குறிப்பிட்டுச் சொல்லி விடுகின்றாள். “ஏழிரு” என்ற சொல்லை அப்படியே உள்வாங்கிய கைகேயி “ஏழிரண்டு ஆண்டின்” வா என்று இராமனிடம் சொல்கிறாள். சாவி கொடுக்கப் பட்ட பொம்மையாக, சொன்னதைச் சொல்லும் கிளிப் பிள்ளையாக மந்தரை சொன்னதை அப்படியே கைகேயி இராமனிடம் சொல்கிறாள்.

மீண்டும் கதை ஓட்டத்திற்கு வருவோம். ஆக, இராமனை வனம் போகச் சொன்னவன் கைகேயி.

பின்னர் ஒரு சந்தர்ப்பத்தில், நடந்தவற்றைக் கைகேயி வாய்மொழி மூலமாகவே அறிந்த வசிட்டனும், கைகேயியை இது குறித்துச் சினந்து கூறுகிறான். தன் மகனை வனம் போகச் சொல்லும் உரிமை தசரதனுக்கு மட்டுமே உண்டு. அவ்வித உரிமை இருந்தாலும் கூட, தன் வாயால் இதைச் சொல்லத் தசரதனுக்கு இயலாது. அப்படிப்பட்ட மனநிலையில் அவன் இல்லை. அவனின் உடல்நிலையும் அதற்கு இடம் தரவில்லை; அவன் மூர்ச்சையாகிக் கிடக்கிறான். அப்படியிருக்கையில், முந்திரிக் கொட்டைபோலக் கைகேயி சொல்லிவிட்டாளே என்பது வசிட்டனின் கோபம். மன்னனால் சொல்ல இயலாததால், அதனால் மன்னன் சொல்லாமலே இருந்திருந்தால், இராமன் வனம் போகவே நேர்ந்திருக்காது என்ற நப்பாசை வசிட்டனுக்கு. இது குறித்து வசிட்டன் கைகேயியைச் சினந்து கூறுவன இதோ:

“வாயால் மன்னன் மகனை வனம் ஏகு என்னா முன்னம் நீயோ சொன்னாய்? அவனோ நிமிர் காணிடை வெந்நெறியில் போயோ புகலோ தவிரான்; புகழொடு உயிரைச் சுடு வெந்தீயோய், நின் போல் தீயோர் உளரோ? என் செயல்?”

என்றான்.

“அரசன் தன் மகனை வனம் போ என்று சொல்லாதபோது, நீ ஏன் சொன்னாய்” என்கிறான் வசிட்டன். அரசன் உனக்கு வரம் கொடுத்திருக்கலாம் அது வேறு. விஷயம். அவன் அதற்கு ஒப்புக் கொண்டிருந்தாலும், அவன் தானே அதைத் தன் மகனிடம்

சொல்லியிருக்க வேண்டும். சும்மா வாயை மூடிக்கொண்டிராமல் நீ ஏன் முந்திரிக்கொட்டைபோல வாயைத் திறந்தாய்” என்று வசிட்டன் கைகேயியைப் பார்த்துச் சாடுகின்றான் “புகழொடு உயிரைச் சுடு வெந்தீயோய்” என்கிறான். வசிட்டன் எவ்வளவு கோபம் அவனுக்கு! அவள் உயிரை மட்டும் சுடக் கூடிய தீ அல்லள்; புகழையும் சுடும் தீ அவள் என்கிறான். மிகவும் பொருள் பொதிந்த வார்த்தைகள் இவை. கம்பன் போய்விட்டான். அவன் புகழ் இன்றும் நிலைத்து வாழ்கிறது. பாரதி போய்விட்டான். அவன் புகழ் இன்றும் நிலைத்து நிற்கிறது. ஆனால், கைகேயி ஒருவர் பால் செய்யும் தீமை அவரை மட்டும் அழிக்காமல், அவருடைய புகழ் கூட எஞ்சி இருக்காத வண்ணம் வேரோடு அனைத்தையும், பொசுக்கித் தள்ளிப் பூண்டோடு அழிக்கும் வலிமை உடைய பெரும் தீ என்கிறான் வசிட்டன்.

“நீயோ சொன்னாய்?” என்று வசிட்டன் சொன்ன அதே வார்த்தைகளையே தயரதனும் கைகேயியிடம் சொல்கின்றான். இராமனை ஏன் வனம் போகச் சொன்னாய் என்று கைகேயியை அவனும் கோபித்துக் கொள்கிறான். அவள் நேரடியாக இராமனை அழைத்து வனம் போகச் சொன்னதில் தயரதனுக்கும் ஒப்புதல் இல்லை. பாவி என்று கைகேயியைத் தயரதன் ஏசுகிறான் :

தா இல் முனிவன் புகலத், தளரா நின்ற மன்னன்
நாவில் நஞ்சம் உடைய நங்கை தன்னை நோக்கிப்
“பாவி! நீயே “வெங்கானம் படர்வாய்” என்று என்னுயிரை
ஏவினாயோ? அவனும் ஏகினானோ? என்றான்.

(தா இல் - குற்றம் இல்லாத)

இவையெல்லாம் தவிர, தயரதன் இராமனை வனம் போகச் சொல்லவே இல்லை என்று வேறொரு கட்டத்தில் வசிட்டனே சொல்கிறான். “சுரம் விரவு என்றான் அலன்”, என்பது கம்பனின் வரி. வனம் போவதிலிருந்து எப்படியேனும் இராமனைத் தடுத்துவிட வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் வசிட்டன் வைக்கும் வாதம் அது. “அரசன் உண்மையில் உன்னை வனம் போகச் சொல்ல வில்லை. அவன் ஆராய்ந்து பார்க்காமல் இரண்டு வரங்களைக் கைகேயியிக்குக் கொடுத்துவிட்டான். அது மட்டும்தான் நடந்தது” என்று இராமனிடம் சொல்கிறான் வசிட்டன். வரம்பு இல்லாமல்

சுடுகின்ற காட்டிற்குப் போ என்று அரசன் சொல்லவே இல்லை. பகைவர்கள் வீசும் அம்பு போன்ற கடுமையான சொற்களை வீசிய வளுக்கு, அரத்தினால் கூர்மையாக்கப்பட்ட வேலை உடைய அரசன், ஆராய்ந்து பார்க்காமல் வரங்கள் அளித்தது உண்டு. அவ்வளவு தான் நடந்தது” என்று வசிட்டன் கூறுகின்றான்.

வெவ் வரம்பை இல் சுரம் விரவு என்றான் அலன்,
தெவ்வர் அம்பு அணைய சொற்கள் நீட்டினான் தனக்கு,
அவ்வரம் பொருத வேல் அரசன் ஆய்கிலாது,
இவ்வரம் தருவென் என்று ஏன்றது உண்டு என்றான்.

ஆக, இராமனையே தயரதன் வனம் போகச் சொல்லவில்லை என்னும் அளவுக்குப் போகிறான் வசிட்டன்.

இராமன் வனம் போவது பற்றியே இவ்விதம் வசிட்டன் கூறுகிறான் என்னும்போது, இலக்குவனை அரசன் வனம் போகச் சொல்லியிருப்பான் என்பது சற்றும் பொருத்தம் இல்லாத சாத்தியக் கூறு. ஆக, முதலாம் சாத்தியக்கூறு “அரசன் ஆணை என்பது” முற்றிலுமாக அடிபட்டுப் போகிறது.

இந்த முதல் சாத்தியக்கூறு அடிபட்டுப் போன நிலையில் இரண்டாவது சாத்தியக் கூறு பற்றிப் பார்ப்போம். அதாவது, அண்ணன் அழைத்ததால், அண்ணனின் அழைப்பை ஏற்று இலக்குவன் வனம் போனானா?

நிச்சயம் இல்லை. தன்னுடன் வேறு யாரும் வனம் வரக் கூடாது என்பது இராமனுடைய மிக மிக உறுதியான கோட்பாடு. உடன் வருவேன் என்று வற்புறுத்திய அன்னை கோசலையின் மனத்தை மாற்றி அவளை அயோத்தியிலேயே இருக்கும்படி செய்கிறான். அவளுடன் வாதித்து அவள் அயோத்தியிலேயே இருப்பதுதான் அவளுக்கு, அரசனுக்கும், மற்ற அனைவருக்கும் நல்லது என்பதை அவள் உணர வைக்கின்றான். அவள் ஒப்புதலைப் பெற்ற பின்னரே, அவன் வனம் போகின்றான்.

ஆனால், வனம் வந்தே தீருவேன் என்று அடம்பிடித்த சீதையை மட்டும் இராமனால் விலக்க முடியவில்லை. அவள் மிக சமத்காரமான வாதங்களை இராமன் முன் வைக்கிறாள். அவற்றிற்குப் பதில் சொல்ல இயலாமல் இராமன் தடுமாறுகிறான்.

தன்னுடன் அவள் வனம் வருவதைத் தடுக்க, எவ்வளவோ முயற்சி செய்கிறான் இராமன் இறுதியில் வேண்டா வெறுப்பாகவே அவளை அழைத்துச் செல்கிறான்.

இராமனுடன் காட்டிற்கு வந்தே தீருவோம் என்று அடம் பிடித்துப் புறப்பட்ட மற்றுமொரு கூட்டம் அயோத்தி நகர மக்கள். இவர்கள் வருவதையும், இராமன் ஒரு சிறு “தந்திரம்” செய்து தவிர்த்து விடுகிறான். கொண்ட நோக்கம் சரியானதாக இருப்பின், செல்லும் பாதை சற்று ஏறுமாறாக இருந்தாலும் பரவாயில்லை என்று எண்ணி அவர்களை இராமன் ஏமாற்ற ஒரு தந்திரம் செய்கிறான். ஏனென்றால், வனம் போக வேண்டும் என்பது தனக்கு மட்டும் அரசன் இட்ட கட்டளை. இதில் அயோத்தி நகர மக்களுக்கு எந்தவிதமான தொடர்பும் இல்லை. என்பதில் இராமன் மிகத் தீவிரமாக இருந்தவன். ஆனால், அவர்களோ இவனுடன் வனம் வந்தே தீருவோம் என்பதில் அவனைவிடவும், அதி தீவிரமாக இருக்கின்றனர். அவ்னின் தீர்மானத்தை வென்றுவிடக் கூடிய மனஉறுதி அவர்களுடையது. அவர்கள் மனநிலை என்னவென்று பார்ப்போம். தயரதன் கைகேயியின் மேலுள்ள காதலால், மனம் பேதலித்துவிட்டான். அதனால் நாம் அனைவரும் இராமனுடன் வனம் போய்விடுவோம். போனால் இராமனுடன் வனம் போவோம் அல்லது நெருப்பில் வீழ்ந்து தீக்குளிப்போம் என்பது அவர்களின் மனநிலை; போனால் வனம், இல்லையேல் வானம் என்று கங்கணம் கட்டிக்கொண்டு நிற்கிறார்கள். முழுப் பாடலும் இதோ.

ஆதியரசன் அருங் கேகையன் மகள் மேல்
காதல் முதிர்க் கருத்து அழிந்தானாம் என்பார்,
“சீதை மணவாளன் தன்னொடும் தீக்கானம்
போதும் அது அன்றேல் புகுதும் எரி என்பார்”

வனம் போவது ஒன்றும் அவ்வளவு துயரமானதொன்றாக அவர்களுக்குத் தோன்றவில்லை. எல்லோரும் இராமனுடன் வனம் போய்விடுவோம். அவனுடன் அங்கேயே அனைவரும் வசிப்போம். அவ்விதம் அவனுடன் நாம் வசிக்கத் துவங்கி விட்டால், சில நாட்களிலேயே அந்தக் காடு, நாடாகி விடும்” என்பது அவர்களுடைய எண்ணம். இந்த மண்தானே கைகேயி கேட்டாள்; அதை அவளுக்கு நாம் கொடுத்து விடுவோம். நாம்

இம்மண்ணைக் கைகேயிக்கு இடும் பிச்சையாகக் கொடுத்துவிட்டு, நம்முடைய அரசனைப் பிரியாது அவனுடனேயே எப்பொழுதும் இருப்போம் என்று எண்ணுகிறார்கள். அரசன் என்று அவர்கள் ஏற்றுக்கொள்வது இராமனைத்தான். அந்த அரசன் “உலகம் முற்றுடைய கோ”. அந்த அரசனுடன் அவர்கள் எல்லோரும் “பிரியாது மொய்த்து ஈண்டி, உற்று உறையப்” போகிறார்கள். இராமனுடன் இருப்பதில் அவ்வளவு ஆர்வம் அவர்களுக்கு அவனுடன் இணைபிரியாமல் ஒன்றிணைந்து இருப்போம் என்று புறப்படுகிறார்கள். “மொய்த்து” என்பது கம்பனின் நயமிக்க சொல்லாடல் பாடல் இதோ.

பெற்றுடைய மண் அவளுக்கு ஈந்து, பிறந்து உலகம்
முற்றுடைய கோவைப் பிரியாது மொய்த்து ஈண்டி,
உற்று உறைவதும் யாரும்; உறையவே சின்னாளில்
புற்றுடைய காடெல்லாம் நாடாகிப் போம் என்பார்

ஆக, இராமனுடன் அயோத்தி நகர மக்கள் அனைவரும், ஒருவர் பாக்கி இல்லாமல், காட்டிற்குச் சென்றுவிட்டனர். இவ்வாறு அடம்பிடித்துக் காட்டின் நுழைவாயில் வரை வந்த அயோத்தி நகர மக்களையும் ஏமாற்றிவிட்டு, இராமன் தந்திரமாகக் காட்டுக்குள் சென்று விடுகிறான். இராமனுடன் புறப்பட்டு வந்த அனைத்து மக்களும், இரவாகி விட்டபடியால் இராமனுடன் வனத்தின் நுழைவாயிலில் தங்குகின்றனர். மக்கள் அனைவரும் உறங்கிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களை ஏமாற்றிவிட்டுச் செல்ல இதுதான் நல்ல தருணம் என்று எண்ணி இராமன், அந்த இரவு வேளையில் சுமந்திரனிடம் சொல்கிறான். மக்கள் எழுந்திருப்பதற்கு முன்பாகவே தாங்கள் மூவரும் வனம் போய் விடுகிறோம் என்பதாகத்தான் போட்ட திட்டம் குறித்துச் சொல்கிறான். உறக்கத்தில் ஆழ்ந்திருக்கும் அயோத்தியினர் கண்விழிக்கும் முன்பாகத் தேரை அயோத்தி செல்லும் வழியில் ஓட்டிச் சென்று விடுமாறு சுமந்திரனிடம் இராமன் வேண்டிக் கொள்கிறான். “நகர மக்கள் காலையில் எழுந்ததும் என்னைத் தேடுவார்கள். நான் அங்கு இல்லை என்பது தெரிந்ததும், தேரின் சுவடு அயோத்தி நகர் செல்லும் பாதையில் இருப்பது கண்டு, நான் அயோத்திக்குத் திரும்பிவிட்டேன் என்று எண்ணி அவர்களும் அயோத்திக்குச் சென்று விடுவார்கள். எனக்கு இந்த உதவி

செய்வாயா? என்று இராமன் சுமந்திரனைப் பணிந்து வேண்டிக் கொள்கிறான்.

ஏனையரும் இன்னணம் உறங்கினர்; உறங்கா
மானவனும் மந்திரி சுமந்திரனை, “வா! என்று,
“ஊனமில் பெருங்குணம் ஒருங்கு உடைய உன்னால்
மேல் நிகழ்வது உண்டு அவ்வுரை கேள்” என விளம்பும்

பூண்ட பேர் அன்பினாரைப் போக்குவது அரிது; போக்காது
ஈண்டு நின்று ஏகல் பொல்லாது; எந்தை நீ! இரதம் இன்னே
தூண்டினை மீள்வது ஆக்கின், சுவட்டை ஓர்ந்து என்னை, அங்கே
மீண்டனன்” என்ன மீள்வர்; இது நினைவேண்டிற்று” என்றான்.

அயோத்தி நகர மக்களை வராமல் தடுப்பதற்கு ஏமாற்று வழி
கூடச் சரியான வழியே என்னும் அளவிற்குப் போய் ஒரு சிறு
சூழ்ச்சி செய்துவிட்டு அவர்களிடமிருந்து பிரிந்து வந்துவிட்ட
இராமன் எப்படி இலக்குவனை அழைத்திருக்க முடியும்?

ஆக, தன்னுடன் வனம் வருமாறு இராமன் இலக்குவனை
அழைக்கவில்லை என்பதுதான் உண்மை. இலக்குவனை வனம்
வருமாறு இராமன் அழைத்தான் என்பதற்கு இந்தக் கட்டத்தில்
கம்பன் தரும் எந்தவொரு பாடலும் ஆதாரமாக இல்லை.

ஆக, அரசனின் ஆணை இல்லை. அண்ணனின் அழைப்பும்
இல்லை. எனவே, முதலிரண்டு சாத்தியக் கூறுகள் அடிபட்டுப்
போகின்றன.

இனி மூன்றாவது சாத்தியக் கூறான, வனம் போகும் எண்ணம்
சுயமாக இலக்குவனுக்குள் எழுந்திருக்கலாமோ என்பது பற்றிப்
பார்ப்போம்.

அண்ணனுடன் வனம் போக வேண்டும் என்ற எண்ணம்
இலக்குவனுக்கு அறவே இல்லை. “நானும் உடன் வருவேன்.
என்னையும் நீ கண்டிப்பாக உன்னுடன் அழைத்துச் செல்லத் தான்
வேண்டும்” என்று இராமனிடம் இலக்குவன் வேண்டவே
இல்லை. வேண்டுவதை விடுங்கள். வெறும் உபசாரத்திற்குக் கூட
“நானும் வருகிறேன் அண்ணா! என்னையும் அழைத்துக் கொண்டு
போ!” என்று இலக்குவன் கூறவில்லை என்பதுதான் கம்பன்
சொல்லும் செய்தி.

“இராமனுக்குப் பட்டம் இல்லை, அவன் வனம் போக வேண்டும்; அரசரிமை பரதனுக்குப் போகிறது” என்பதைக் கேட்டவுடன் இலக்குவன் செய்த முதற்காரியம் போர்க்கோலம் பூண்டதுதான். அவன் கடுங்கோபமுற்ற நிலையிலுள்ளான். “முட்டாத காலக் கடை தீ என முண்டான்” என்பது கம்பனின் வரிகள்.

தன்னுடைய வில்லை நாண் ஏற்றி, அதன் மூலம் போருக்குத் தயார் என்பதை இலக்குவன் தெரிவிக்கிறான். அந்த நாண் ஒலி கேட்டுத் தம்பி இருக்குமிடம் இராமன் விரைகின்றான். தம்பியை இராமன் சமாதானப்படுத்தமுற்படுகின்றான். “ஏன் உனக்கு இவ்வளவு கோபம் இலக்குவா? யார் மீது உனக்குக் கோபம்? யாருடன் போர் செய்யப் போகிறாய்? நீ உண்மையில் யார் மீதாவது கோபம் கொள்ள வேண்டுமானால், என் மீதுதான் கொள்ள வேண்டும். ஏனென்றால், குற்றம் அனைத்தும் என்னுடையது தானே? பின்னொரு நாளில் மிகுந்த துன்பம் தரும் இந்த அரசு என்பதை நான் உணரவில்லை. மணிமுடி தருகிறேன், ஏற்றுக் கொள்கிறாயா என்று அரசன் அன்றைக்கு என்னிடம் கேட்ட பொழுது சரி என்று தலையாட்டியது என்னுடைய குற்றம் தானே?” என்று தம்பியைச் சமாதானப்படுத்திப் பழியை இராமன் தன் தலையில் ஏற்றுக் கொள்கிறான்.

பின் குற்றம் மன்னும் பயக்கம் அரசு என்றல் பேணேன்,
முன் கொற்ற மன்னன் “முடி கொள்க” எனக் கொள்ள மூண்டது
என் குற்றம் அன்றோ? இகல் மன்னவன் குற்றம் யாதோ?

மின் கொற்று ஒளிரும் வெயில் தீக் கொடு அமைந்த வேலோய்.

என்று இராமன் இலக்குவனைத் தேற்றுகின்றான். மேலும் பலப்பல சொல்லித் தம்பியைச் சாந்தப்படுத்த இராமன் முயல்கின்றான். “விதியின் பிழை நீ இதற்கு வெகுண்டது என்னை” என்றெல்லாம் சொல்லலித் தம்பியைத் தேற்ற முற்படுகின்றான். கம்பனின் வரிகள், மிகவும் அடிக்கடி பேசப்படும் பாடல்.

நதியின் பிழை அன்று நறும் புனல் இனமி; அற்றே

பதியின் பிழையன்று; பயந்து நமைப் புரந்தான்

மதியின் பிழையன்று, மகன் பிழையன்று, மைந்த,

“விதியின் பிழை நீ இதற்கு வெகுண்டது என்னை என்றான்

இலக்குவனோ அவ்வளவு எளிதில் சமாதானம் அடைகின்றவன் அல்லன். விதிக்கு விதியாகும் என் வில் தொழில் காண்டி என்று அண்ணனை மறுத்து, வீறு கொண்டு எழுகின்றான். தம்பியுடன் இராமன் மேன்மேலும் வாக்குவாதம் செய்து, அவனைச் சமாதானப்படுத்த முயல்கின்றான். அண்ணன் தம்பி இருவருக்கும் பலத்த வாக்குவாதம் நடைபெறுகிறது. இறுதியில் வில் வித்தையில் மாத்திரம் வீராதி வீரன் அல்லன், தான் சொல்வித்தையிலும் சூராதி சூரன் தான் என்பதை இராமன் நிரூபித்து, இலக்குவனின் சினத்தை நீக்குகிறான்.

அண்ணனுக்கு அரசரிமை இல்லை; அண்ணன் வனம் ஏகப் போகின்றான் என்பது அறிந்த பிறகு அண்ணனும் தம்பியும் சந்தித்துக் கொள்கிறார்கள். நீண்ட நேரம் இருவரும் அது பற்றி விவாதிக்கிறார்கள். இருவரும் சண்டை போடுகிறார்கள் - வாய்ச் சண்டை தான். இவ்வளவு நடைபெற்றபோதிலும் கூட, இலக்குவன் அண்ணனுடன் தானும் வனம் வருவேன் என்று சொல்லவில்லை. வாய் திறந்து நேரடியாக அவ்விதம் கூறவில்லை என்பதிருக்கட்டும். அதுபற்றி சூசகமாகக் கூட இலக்குவன் ஏதும் கூறவில்லை. அண்ணனுடன் பலத்த வாக்குவாதம் செய்து அதில் தோற்றுப்போய், இறுதியில் அண்ணன் வனம் போவது நியாயமான செயல்தான் என்பதை ஒப்புக் கொண்ட தருணத்தில் கூட, - அண்ணன் தன்னிடமிருந்து பிரிந்து தனியாக வனம் போவது நிச்சயம் என்பது உறுதியாகிவிட்ட அந்த இறுதிக் கட்டத்திலும் கூட - இனிமேல் இது பற்றிப் பேச மற்றொரு வாய்ப்பு ஏற்படப் போவதில்லை என்ற நிலை ஏற்படும் தருணத்தில் கூட - தானும் வனம் வருவேன் என்று ஒப்புக்காக கூட இலக்குவன் வாய் திறக்கவில்லை. இதுதான் கம்பன் பாடல்கள் நமக்குக் காட்டும் உண்மை நிலை.

இந்த இடத்தில் ஒன்று சொல்லியாக வேண்டும். அண்ணனால் சற்றுக் கூட மறுக்க இயலாத வாதம் ஒன்றை இலக்குவன் மிக எளிதில் வைத்திருக்க முடியும். அசைக்க முடியாத அந்த வாதத்தை இலக்குவன் அண்ணன் முன் வைத்திருந்தால், அண்ணனால் எந்த வொரு மறுப்பும் சொல்லியிருக்க முடியாது. மறு பேச்சில்லாமல் உடனேயே “தம்பி நீயும் என்னுடன் வனம் வா. கிளம்பு. உடனே புறப்படு” என்று இராமன் சொல்லியிருப்பான். ஆனாலும்

அந்தவொரு வாதத்தை வைத்து இலக்குவன் பேசவில்லை. அப்படி என்ன வாதம் அது?

“அண்ணா, நீ வனம் போக வேண்டும் என்ற செய்தியைக்கேகேயி மூலமாகத்தான் கேட்டிருக்கிறாய். அது உனக்கு செவிவழிச் செய்தி தான். உன்னிடம் அப்பா நேரடியாக இதைச் சொல்லவில்லை. அப்பா சொன்னதை “முழுவதுமாகக் கேகேயி உன்னிடம் சொல்லவில்லை சற்று மாற்றிச் சொல்லிவிட்டாள். அல்லது சற்று மறைத்துச் சொல்லி விட்டாள். அப்பா உன்னை மாத்திரம் வனம் போகச் சொல்லவில்லை. என்னையும் உன்னுடன் போகவேண்டும் என்றுதான் அவர் சொன்னார். அப்படி வெட்டு ஒன்று துண்டு இரண்டாக, வாய்வாந்தையாக மிகத் தெளிவுபட இதை அவர் சொல்லி இருக்காத போதிலும் கூட, அதுதான் அவருடைய தீர்மானமான எண்ணமாக இருந்திருக்க வேண்டும். சற்று யோசித்தால், இந்த முடிவுக்கே நீயும் வந்து விடுவாய்.

ஏன் இவ்வாறு அடித்துச் சொல்கிறேன் தெரியுமா? முன்னம் நிகழ்ந்த ஒரு நிகழ்வைப்பற்றி உனக்கு நினைவூட்டுகிறேன். “நான் செய்கின்ற வேள்விக்கும் தவத்திற்கும் அரக்கர்கள் இடையூறாக இருக்கிறார்கள், அவர்களுள் போர் செய்து அவர்களை அழிக்க வேண்டும் அதற்காக இராமனை என்னுடன் அனுப்பு” என்று விஸ்வாமித்திரர் அப்பாவிடம் கேட்டது உனக்கு நினைவில் இருக்கிறதல்லவா.

தரு வனத்துள் யான் இயற்றும் தவ வேள்விக்கு

இடையூறாத் தவஞ் செய்வோர்கள்

வெருவரச் சென்று அடை காம வெகுளி என

நிருதர் இடை விலக்கா வண்ணம்,

செரு முகத்துக் காத்தி என நின்

சிறுவர் நால்வரினும், கரிய செம்மல்

ஒருவனைத் தந்து ஈதி

என்று தானே விஸ்வாமித்திரர் கேட்டார். இதற்கு அப்பா முதலில் மறுத்தார். பின்னர் வசிட்டர், இதனால் உனக்கு

விளையப் போகும் நன்மைகளை அப்பாவுக்கு உணர்த்தி அப்பாவைச் சம்மதிக்க வைக்கவில்லையா. உன்னை மாத்திரம் அனுப்பு என்று தான் விஸ்வாமித்திரர் கேட்டார். அதற்கேற்ப, உன்னை மாத்திரம் தான் வசிட்டரும் பரிந்துரை செய்தார். விஸ்வாமித்திரரும் என்னைக் குறிப்பிட்டுக் கேட்கவில்லை. வசிட்டரும் அவ்வாறே என்னைப் பற்றிப் பேசவில்லை. அப்படி என்னைப் பற்றி எந்தவிதப் பேச்சும் எழாதபோதிலும், அப்பாதானாக முன்வந்து என்னை உன்னுடன் அனுப்ப வில்லையா? சற்று யோசித்துப் பார். அது மிகச் சிறிய கால இடைவெளிதான். அந்தச் சிறிய கால இடைவெளிக்குக் கூட உன்னைத் தனியாக அனுப்பத்தயாராக இல்லாத அந்த அப்பாவா, இப்பொழுது இந்தப் பதினான்காண்டு இடைவெளிக்கு உன்னைத் தனியாக அனுப்ப ஒப்புக் கொண்டிருப்பார்? அல்லது, என்னை யும் உன்னுடன் சேர்த்து அப்போது அனுப்பினாரே அதுபோல என்னை யும் இப்போதும் உடன் அனுப்பி இருப்பாரா இல்லையா? எது நடந்திருக்கக் கூடும் என்று யோசித்துப்பார். உன்னை இராமன் என்றும் என்னை இலக்குவன் என்றும் வேறுபடுத்திப் பார்ப்பவர் அல்லர் நம் அப்பா. அவரைப் பொறுத்த அளவில், நாமிருவரும் சேர்ந்து “ராம இலக்குவர்கள். அவ்வளவே எனவே, அப்பா என்னையும் உன்னுடன் வனம் போகச் சொல்லி இருக்கிறார். ஆனால், கைகேயிதான் உன்னிடம் சொல்லும் போது மறந்து விட்டாள். அல்லது மறைத்து விட்டாள். ஆக, நானும் உன்னுடன் வனம் வருவதுதான் முறை.”

என்று இலக்குவன் வாதிட்டு, அண்ணனுடன் புறப்பட்டிருக்க வேண்டியது தானே. இவ்வளவு வலுவான, சமத்காரமான வாதத்திற்கு இடமிருந்தபோதிலும், அதைச் சொல்லி, அவன் வனம் புறப்படவில்லை; தானும் உடன்வருவேன் என்று அண்ணனிடம் ஓரிடத்தில் கூட இவன் வாய் திறக்கவில்லை. ஏனென்றால், வனம் போகும் எண்ணம் இவனுக்குள் எழவே இல்லை.

ஆக, மூன்றாவது சாத்தியக் கூறான இலக்குவனின் சுயம்புவான எண்ணம் என்ற காரணமும் இல்லை என்று ஆகிறது.

இந்த மூன்று காரணங்களும் இல்லை என்பதை நன்கு விரிவாக ஆராய்ந்து பார்த்துவிட்டோம். ஆனாலும் இவன் வனம் போய்விட்டான். ஏன்? ஒரே ஒரு காரணம் தான் இருக்க முடியும். வனம் போகும் எண்ணம் இவனுள் சுயம்புவாக எழவில்லை என்ற போதிலும், அந்த ஆசைவித்து, இவனுள் ஊன்றப்பட்டது. இவன் வனம் போகத் தூண்டப்பட்டான். இராமனுடன் காட்டுக்குப் போக இலக்குவனை இவ்விதம் தூண்டியது யார்? அவனுள் அந்த எண்ணம் விதைக்கப்பட்டது என்றால், அந்த விதையை அவனுள் ஊன்றியவர் யார்?

வேறு யாராக இருந்திருக்க முடியும்? கைகேயி தான் இவனை இவ்விதம் வனம் போகச் செய்தவள். வனம் போக வேண்டும் என்ற ஆசை விதையை அவள் தான் இலக்குவனுக்குள் விதைத்தவள். அவள் நேரடியாகத் தூண்டவில்லை. வாய் திறந்து இதுபற்றி யாரிடமும் அவள் பேசவில்லை. யாரிடமும் ஆலோசனை கேட்கவும் இல்லை. முன்பு கூனி சொல்லிக் கொடுத்து அதன்படி செய்தவள். இப்போது தானாகவே நேரடியாகச் செயலில் இறங்கிவிடுகிறாள்.

இவளை இந்தக் காரியம் பண்ண வைத்தவனும் இலக்குவன் தான். தன் வாயை மூடிக்கொண்டு அவன் சற்றுச் சும்மா இருந்திருந்தால், அவனை வனம் போக வைக்க வேண்டும் என்ற தீர்மானமும் கைகேயிக்கு தோன்றாமல் இருந்திருக்கும்.

கீழே தந்துள்ளவை போலப் பல கேள்விகள் இங்கு எழலாம்.

இந்த ஆசை வித்தை அவள் ஏன் ஊன்றியிருக்கக் விடும்? அவள் அவ்விதம் செய்யக் கூடியவள் தானா? அதைச் செய்ய வேண்டிய கட்டாயம் அவளுக்கு ஏன், எப்படி ஏற்பட்டது?

இவ்வினாக்களுக்கு மிக எளிதில் விடை கண்டுவிட முடிகிறது. பரதனுக்கு ஆட்சி என்பதை மட்டும் கைகேயி கேட்க வில்லை; இராமன் வனம் போக வேண்டும் என்பதையும் சேர்த்துத் தான் அவள் கேட்டவள். இராமன் இல்லாமல் பரதன் பதினான்கு ஆண்டுகள் ஆட்சி செய்துவிட்டால், அந்தப் பதினான்கு ஆண்டு

களில், “பரத ராஜ்யம்” நன்கு காலூன்றி, ஸ்திரப்பட்டுவிடும். அதன் பின்னால் இராமன் வனத்திலிருந்து திரும்ப வந்த போதிலும், மக்கள் அவனுக்கு ஓட்டுப் போடமாட்டார்கள் என்பது கைகேயியின் எண்ணம். ராமராஜ்யத்தைவிட பரதராஜ்யமே மேல் என்பதைப் பதினான்கு ஆண்டுகளில் பரதன் நிரூபித்து விடுவான் என்பது அவள் நம்பிக்கை.

இராமனை அப்புறப்படுத்தினால்தான் பரதராஜ்யம் நிலை பெறும் என்பது கண்கூடு. தினந்தோறும் மக்களுக்கு இராம தரிசனம் கிடைத்துக் கொண்டே இருந்தால், அது பரதனின் ஆட்சி நிலைபெறத் துணை செய்யாது என்பது கைகேயியின் தீர்மானமான முடிவு. எனவே, இராமன் அயோத்தியிலிருந்து அகற்றப்பட வேண்டும். அதற்காக அவன் வனம் போக வேண்டும் என்று சேர்த்தே வரம் கேட்கின்றாள்.

பரதனுக்கு ஆட்சி என்பது மட்டுமே அவள் கேட்ட வரமாக இருந்திருந்தால், தயரதன் அதை உடனேயே எந்தவித மறுப்பும் இன்றிக் கொடுத்திருப்பான். அதைத் தன் வாயாலேயே கைகேயியிடம் சொல்கிறான் அவன்.

நின் மகன் ஆள்வான்; நீ இனிது ஆள்வாய், நிலமெல்லாம்
உன் வயம் ஆமே; ஆளுதி, தந்தேன்; உரை குன்றேன்

என்றுதான் தயரதன் சொல்கிறான். பரதனுக்கு அரசாட்சி என்ற வரத்தைத் தருவதில் அவனுக்கு எந்தவித மறுப்பும் இல்லை. இரண்டாவது வரமான இராமன் வனம் போகவேண்டும் என்பதற்கு மட்டும் தான் தயரதன் மறுப்புத் தெரிவிக்கின்றான்.

என் மகன் என் உயிர் எல்லா உயிர்கட்கும்
நன் மகன் இந்த நாடு இறவாமை நய என்றான்

பரதனுக்கு ஆட்சி என்ற செய்தியை இராமன் கோசலையிடம் சொன்னபோது, “மூத்தவனுக்குப் பட்டம் என்ற சம்பிரதாயத்தைச் சற்றே தளர்த்திவிட்டால், அரசரிமை பரதனுக்குப் போவது மிகவும் சிறந்ததே. சொல்லப் போனால் உன்னைவிடப் பரதன் நல்லவன்” என்று இராமனிடமேயே கோசலை சொல்கிறாள்.

முறைமை என்பது ஒன்று உண்டு அது அல்லது,
நிறை குணத்தவன் நின்னினும் நல்லன்
என்பது அவள் வாக்கு.

பரதனுக்குப் பட்டம் போவதில் இராமனுக்கும் மகிழ்ச்சியே.

“என் பின்னவன் பெற்ற செல்வம் அடியனேன் பெற்றதன்றோ”

என்பது அவன் உரை.

இவ்வகையில், பரதனுக்குப் பட்டம் என்பதைப் பலரும் ஒப்புக் கொள்வார்கள் என்ற போதிலும் இராமனை அப்புறப் படுத்துவதில் கைகேயி தீவிரமாக இருந்தாள். அப்படிப்பட்ட இராமனையே வனம் போக வைத்த கைகேயி, இலக்குவன் அயோத்தியில் இருப்பதை எப்படிப் பொறுத்துக் கொள்வாள்?

இலக்குவனோ இராமன் அளவு பொறுமை காப்பவன் அல்லன். மாறாக, “யார்வந்து எதிர்த்த போதும், அந்த மும்மூர்த்தி களே வந்த போதும் அவர்களுடன் போரிட்டு வென்று இராமனுக்கு இன்றே நான் மணிமுடி சூட்டுவேன்” எனப் போர்க்கோலம் கொண்டவன் அவன். இவ்வளவு சீற்றம் உடையவனை அயோத்தியில் விட்டு வைப்பது சரியா என்ற எண்ணம் கைகேயியின் மனத்தில் தோன்றியிருக்க வேண்டும் இராமன் மட்டும் தனியனாகக் காட்டுக்குப் போய், இலக்குவன் அயோத்தியிலேயே தங்கி விடும் சூழ்நிலை ஏற்படுமாயின், பரதன் ஆட்சி சுமுகமாக நடைபெறும் சாத்தியக்கூறு அறவே இல்லை என்பதைக் கைகேயி நன்றாகவே அறிவாள். இலக்குவனைச் சாந்தப்படுத்தக் கூடியவன் இராமன் ஒருவன் மாத்திரமே என்பதையும் அவள் அறிவாள். அவ்விதம், இலக்குவனின் கோபத்தைத் தணிக்கக்கூடிய மாற்று மருந்தான இராமன் இல்லாமலிருக்கும் அயோத்தியில், இலக்குவன் மட்டும் இருப்பது பரதனின் ஆட்சி நிலையாக நடைபெறுவதற்குச் சாதகமா அல்லது பாதகமாக என்று ஒரு பட்டிமன்றம் கைகேயி யின் மனத்தில் நடைபெற்றால், விடை என்னவாக இருந்திருக்கக் கூடும் என்பதை நான் சொல்லத் தேவையில்லை.

அரண்மனை பரதனுக்கு; ஆரண்யம் அண்ணனுக்கு என்று கேள்விப்பட்ட இலக்குவன் என்னென்னவெல்லாம் சொல்கிறான்! அவை அனைத்தும் பலர் முன்னிலையில் பலர் அறியப் பேசப்படுகின்றன. இவை எல்லாம் பகிரங்கப் பிரகடனங்கள். போர்க்கோலம்தரித்து அயோத்தி நகர வீதிகளில் இலக்குவன் வலம் வருகின்றான். நகர மக்களிடம் தன் போர்க்கோலத்திற்கான

காரணத்தைச் சொல்கிறான். “ஒரு சிங்கக் குட்டிக்கென்று பிரத்தியேகமாகத் தயார் செய்த சுவை மிக்க மாமிசத்தை, நாயின் சிறிய ஒரு குட்டிக்குக் கைகேயி கொடுக்க விரும்பினாளே. அட்டா! என்னே இவளுடைய புத்திசாலித்தனம். எல்லாரும் இவளுக்கு “ஓ” போடுங்கள் என்று அயோத்தி நகர வீதிகளில் மக்களிடம் எள்ளி நையாண்டி செய்கிறான்.

சிங்கக் குருளைக்கு இடும் தீம் சுவை ஊணை, நாயின் வெங்கண் சிறு குட்டனுக்கு ஊட்ட விரும்பினாளே! நங்கைக்கு அறிவின் திறம் நன்று! இது நன்று! இது என்னா கங்கைக்கு இறைவன் கடகக் கை புடைத்து நக்கான்.

இது மட்டுமா?

“நான் ஏன் இன்று இவ்வாறு போர்க்கோலம் புனைந்து நிற்கிறேன் என்று உங்களுக்கெல்லாம் தெரியுமா? இன்று பூமி மாதாவின் பாரம் குறையப் போகிறது. பல கோடிக்கணக்கில் இன்று மக்கள் மடியப் போகிறார்கள். எனவே, அவர்களைச் சுமக்கும் பாரம் இனி பூமித்தாய்க்கு இல்லை. நான் இன்றைக்கு என் அரசன் இராமனுக்கு மணிமுடிசூட்டப் போகின்றேன். இவ்விதம் செய்வதைத் தடுப்பவர்கள் யாராக இருந்தாலும் அவர்களுடன் போர் செய்யப் போகின்றேன். அதற்குத் தான் இந்தப் பேர்க்கோலம். போரில் வந்தவரை எல்லாம் கொல்லப் போகின்றேன். அப்படிக் கொன்றவர்களின் உடல்களை இந்த உலகம் முழுவதுமாகக் குவிக்கப் போகின்றேன். இதைத் தடுப்பவர்கள் யாராக இருந்தாலும் உங்கள் திறமையைக் காட்டுங்கள்” என்று அயோத்தி நகர மக்கள் அனைவரும் கேட்கும் வண்ணம் இலக்குவன் குளுரைக்கின்றான்.

“புவிப் பாவை பரம் கெடப் போரில் வந்தோரை எல்லாம் அவிப்பானும்; அவித்து அவர் ஆக்கையை அண்டம் முற்றக் குவிப்பானும், எனக்கு ஒரு கோவினக் கொற்ற மௌலி கவிப்பானும் நின்றேன; இது காக்குநர் காமின்” என்றான்.

“அப்படி இவனுடன் போர் செய்ய யார் யாரெல்லாம் வரப் போகின்றார்கள் தெரியுமா? அப்பட்டியலும் தருகின்றான். மேலுலகத்துக்காரர்கள் (விண்ணவர்), பூலோகத்துக்காரர்கள் (மண்ணவர்), பாதாளலோகத்தவர் அதாவது நாகலோகத்தவர் (நாகர்), வித்யாதரர்கள் (விஞ்சையர்), மற்றும் அட்டதிக் பாலகர்கள்

(எண்ணாட்டார்), (அல்லது நீங்கள் யாரை வேண்டுமானாலும் எண்ணிக் கொள்ளுங்கள். உங்கள் எண்ணத்தில் வருபவர்கள் (எண்ணமாட்டார்)) - இவர்களெல்லாரும் வரட்டும். ஆனாலும் இவர்களெல்லாம் எனக்கு ஒரு பொருட்டல்லர். இவர்களெல்லாரும் ஒரு புறம் ஒதுங்கி நிற்கட்டும். இவர்கள் கதையைப் பின்னர் முடிக்கிறேன். அதற்கு முன்பாக, ரொம்பவும் புகழ்ந்து ஒரு மூன்று பேரைக் குறித்துச் சொல்கிறார்களே - ஒருவர் உலகத்தைப் படைப்பவர் (மண் நாட்டுநர்), மற்றொருவர் அதைக் காப்பவர் (காட்டுநர்), மூன்றாவதாக அதை அழிப்பவர் (வீட்டுநர்) - என்ற அம்மும்மூர்த்திகளும் வந்தாலும் சரி, இந்தப் பெண்பிள்ளையின் விருப்பம் நிறைவேறுவதைத் தடுத்துவிடுவேன்'' என்று பிரகடனப்படுத்துகின்றான்.

விண் நாட்டவர்; மண்ணவர்; விஞ்சையர்; நாகர் மற்றம்
எண்நாட்டவர் யாவரும் நிற்க; ஓர் மூவர் ஆகி
மண் நாட்டுநர், காட்டுநர், வீட்டுநர் வந்த போதும்
பெண் நாட்டம் ஓட்டேன் இனிப் பேர் உலகத்து என்னா

என்பது கம்பன் இவ்விடத்துத் தரும் பாடல்.

கைகேயியின் காதுகளுக்கு இவை எல்லாம் எட்டாமல் போயிருக்குமா? அவளுக்கென்று சில ஒற்றர்கள் இருக்க மாட்டார்களா? குறைந்தபட்சம் கூனியாவது போய்ச் சொல்லி யிருப்பாள் இல்லையா. ஆகவே, இவை அனைத்தும் நிச்சயமாக கைகேயியின் காதுக்குப் போயிருக்க வேண்டும். இவ்விதம் கடுஞ்சூளுரைத்த இலக்குவனை அயோத்தியில் விட்டு வைக்க அவள் நிச்சயமாக விரும்பியிருக்கமாட்டாள் என்பது உள்ளங்கை நெல்லிக்கனி. எந்த நேரத்திலும் முன்னறிவிப்பின்றி வெடிக்கக் கூடிய எரிமலை அல்லவோ அவன்!

பரதன் ஆட்சிபுரியும் அயோத்தியில் இலக்குவனின் இருப்பு - இல்லாமை இவற்றிற்கிடையே ஏராளமான வேறுபாடுகள் உண்டு என்பதைக் கைகேயி அறிவாள். பரதனின் ஆட்சி எந்தவிதக் குறுக்கீடும், தடங்கலும், இடையூறும் இல்லாமல் சுமுகமாக நடைபெற வேண்டுமானால் அயோத்தியில் இலக்குவன் இல்லாமல் இருக்க வேண்டும். அவ்விதம், அயோத்தியில் இலக்குவன் இல்லாதபடி செய்வதற்கான ஒரே வழி அவனே மனமுவந்து அண்ணனுடன் வனம் போக வேண்டும். எனவே,

இலக்குவனை இராமனுடன் வனம் ஏக வைக்கும் செயலில் அவள் இறங்குகிறாள். அவனைத் தூண்டுகிறாள். அவனுக்கு ஒரு வலை விரிக்கின்றாள் கைகேயி. அதில் இலக்குவன் விழுத்தான் செய்கிறான். என்ன நடக்கிறது என்று பார்ப்போம்.

இலக்குவனைச் சமாதானம் செய்து முடித்த கையோடு இராமன் தம்பியையும் உடன் அழைத்துக் கொண்டு, அரண்மனையில் சுமித்திரை இருக்கும் பகுதிக்கு வருகிறான். சுமித்திரையிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு அதன் பின் உடனே வனம் போகவேண்டும் என்பது அவன் திட்டம். இராமன் சுமித்திரையிடம் விடைபெற்றுக் கொள்ள வரும் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில்தான்கைகேயி தன்னுடைய திட்டத்தை நிறைவேற்றுகிறாள்.

இராமனும் இலக்குவனும் சுமித்திரை இருக்கும் இடம் வந்து சேருகிறார்கள். அவள் மிகவும் வருத்தமுற்றிருக்கிறாள். இராமன் சுமித்திரையைத் தேற்றுகிறான்; துயரத்தை ஆற்றுகிறான். வருத்தத்தை மாற்றுகிறான். வனம் போய் ஒரு நொடியில் வந்துவிடுவேன் என்று ஆறுதல் சொல்கிறான் இராமன். இப்பேச்சு நடைபெற்றுக் கொண்டிருக்கும்போதே அங்கு கைகேயியினால் அனுப்பப்பட்ட அவளுடைய பணிப்பெண்கள் இருவர் வருகிறார்கள். அவ்விதம் வந்த ஒவ்வொரு பணிப்பெண்ணின் கையிலும் ஒரு மரவுரி என்பதாக மொத்தம் இரண்டு மரவுரிகள் இருக்கின்றன. ஆமாம் இரண்டு மரவுரிகளைக் கைகேயி அனுப்பியிருக்கிறாள் அவ்விடத்துக்கு “வந்தன சீரம்” என்கிறான் கம்பன்.

எதற்காக இரண்டு மரவுரிகள்? இரண்டு மரவுரிகளை அனுப்பியதன் மூலம், கைகேயி என்ன விழைகிறாள் என்பதை யூகிக்க நமக்கு அதிக நேரம் தேவையில்லை. அதுவும் குறிப்பாக, இராமனும் இலக்குவனும் சேர்ந்திருக்கும் அந்தக் குறிப்பிட்ட இடத்திற்கு, அந்தக் குறிப்பிட்ட தருணத்தில் அவள் ஏன் “இரண்டு” மரவுரிகளை அனுப்ப வேண்டும்?

இந்த ஏன் என்னும் கேள்விக்குப் பல விடைகள் சாத்தியமாக அமையலாம்.

1. ஒன்றை மட்டும் இராமன் வாங்கிக் கொண்டு மற்றொன்றைத் திருப்பி அனுப்பி விடுவான் என்று கைகேயி எண்ணினாளா?

2. இரண்டில் எது அணிவதற்கு செளகரியமாக - எது அதிகமாக உறுத்தாமல், பாந்தமாக - இருக்கிறதோ அதைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளட்டும் என்பதற்காகவா? அப்படியொரு தேர்வு செய்யும் வாய்ப்பை இராமனுக்கு வழங்குவதற்காகவா இரண்டு மரவுரிகளை அனுப்பினான்?
3. ஒன்று உடுத்திக் கொள்ள, மற்றது துவைத்துக் கொடியில் காயப் போடுவதற்கென்றா?
4. இதுவரை வனம் போகும் எண்ணமே இல்லாதிருந்த இலக்குவன் இரண்டு மரவுரிகள் வந்ததால், ஒன்றைத் தனக்கென்று பெற்றுக் கொண்டு, வனம் போக முற்படுவான் என்றெண்ணியா?

இதற்கான விடையை நான் சொல்லித் தர வேண்டியதில்லை அல்லவா. இக்கட்டத்தில் கம்பன் தரும் பாடல்களைப் படிக்கையில், கைகேயி விரித்த இந்த வலையில், வெகுஇலகுவாக இலக்குவன் வீழ்ந்துவிட்டான் என்று எண்ண ஏராளமான இடமிருக்கிறது. இரண்டுவித இலக்குவர்களை நாம் காண முடிகிறது. “ம.மு”, “ம.பி” அதாவது மரவுரிக்கு முன்; மரவுரிக்குப் பின் என்பதாக. மரவுரி தரிசனம் பெறுமுன், அண்ணனுடன் வனம் போவது பற்றிப் பேச ஏராளமான வாய்ப்புகள் இருந்தபோதிலும், இலக்குவன் அதுபற்றிப் பேசவில்லை. ஆனால், மரவுரி தரிசனம் பெற்ற உடன், ஒரு கணம் கூடத் தாமதியாமல், அண்ணனுடன் வனம் போக வேண்டும் என்ற எண்ணத்தை அவன் வெளிப்படுத்துகின்றான்.

அண்ணனுக்குப் பட்டம் இல்லை என்று இலக்குவன் கேள்விப்படும் கட்டம் தொடங்கி கைகேயி அனுப்பிய மரவுரியைக் கைகளில் ஏந்தும் இந்தக் குறிப்பிட்ட கட்டம் வரை உள்ள கம்பன் பாடல்களில் ஒன்றில்கூட, இலக்குவனுக்குத்தானும் வனம் போக வேண்டும் என்ற எண்ணம் இருந்திருக்கக் கூடும் என்று காட்டும் குறிப்பு காணப்படவில்லை. இரண்டு சீரங்கள் வந்து, அவற்றில் ஒன்றைத் தன் கையில் இலக்குவன் வாங்கிக் கொண்ட பிறகே, அவனுக்குள் இவ்வெண்ணம் வந்திருக்கிறது. அவ்வெண்ணத்தின் வெளிப்பாடாகத் தன் அன்னையிடம் வேண்டுகோள் ஒன்றை இலக்குவன் வைக்கின்றான். மரவுரியைக்

கையில் ஏந்திக் கொண்டுதான் அவ்வேண்டுகோளை வைக்கின்றான். “அன்னையே, இராமனுடன் வனம் போ” என்று ஆணையிடுங்கள் என்று பணிந்து வேண்டுகிறான் சுமித்திரையிடம்.

அன்னான் அவர் தந்தன ஆதுரத்தோடும் ஏந்தி,
இன்னா இடர் தீர்ந்து, “உடன் ஏகு என எம்பிராட்டி
சொன்னால் அதுவே துணை ஆம்” எனத் தூய நங்கை
பொன்னார் அடி மேல் பணிந்தான்; அவளும் புகன்றான்

ஆக, கைகேயி அனுப்பிய சீரத்தைப் பெற்றுக் கொண்ட பிறகே, அதைக் கையில் ஏந்திக் கொண்டு தான் வனம் போவது பற்றி இலக்குவன் பேசுகின்றான்.

இந்தக் குறிப்பிட்ட இடத்திற்கு, இந்தக் குறிப்பிட்ட தருணத்தில் மரவுரிகளை அனுப்ப வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் கைகேயியிக்கு ஏன் ஏற்பட்டது என்பதையும் பார்ப்போம். இதைவிட்டால் இனி மேல் அவளுக்கு வேறு ஒரு வாய்ப்பு கிடைக்கப் போவதே இல்லை.

கைகேயி வரம் கேட்டு தயரதன் அவற்றை அளிக்கும் கட்டம் தொடங்கி. இறுதி வரையில், கம்பனின் காவியத்தில் இராமனும் தயரதனும் சந்தித்துக் கொள்ளவே இல்லை. தயரதனிடம் மானசீக மாகத்தான் விடைபெற்றுக் கொண்டான் இராமன். கைகேயியிடம் முறையாக, வெளிப்படையாகச் சொல்லிக் கொண்டே விடைபெறுகிறான். “என்னிதின் உறுதி அப்பால்; இப்பணி தலை மேற்கொண்டேன். மின்னொளிர் கானம் இன்றே போகின்றேன், விடையும் கொண்டேன்” என்பன கம்பனின் பாடல் வரிகள். அதன் பின்னர் கோசலையிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டுவிட்டான். இப்பொழுது சுமித்திரையிடம் விடைபெற்றுக் கொள்ள வந்திருக்கின்றான். இவளிடமும் விடைபெற்றுக் கொண்டு போய்விடுவானாகில் அடுத்த கட்டமாக நேராக இராமன் வனம் ஏகி விடுவான். அன்றைக்கே வனம் போகின்றேன் என்று சொன்னவன் அல்லவோ அவன். இவ்விதம் இராமன் சுமித்திரையிடமும் விடைபெற்றுக் கொண்டு விடுவானாகில், அப்புறம் எப்படி இலக்குவனை அவனே முன்வந்து வனம் போகும்படி தூண்டுவது? ஆகவேதான் இராமன் இலக்குவன் ஆகிய இருவர் மட்டுமே இருக்கும் இடத்திற்கு, சுமித்திரையிடம் இராமன் விடைபெற்றுக் கொள்ளும் இந்த அரிய வாய்ப்பை நழுவவிடாமல், கைகேயி இரண்டு மரவுரிகளை அனுப்பி, இராமனுடன் வனம் போகும்

எண்ண விதையைக் கைகேயி ஊன்றுகிறாள். அந்த விதை நன்கு வேருன்றி, வளர்ந்து மரமாகிவிட்டது.

கம்பனின் வரி “உடன் ஏகு என எம்பிராட்டி சொன்னால் அதுவே துணையாம்” என்று அமைகிறது. எம்பிராட்டியின் சொல் துணையாகும் என்கிறான் இலக்குவன். எந்தச் சொல்? உடன் ஏகு என்ற அச்சொல். எதற்குத் துணை? யாருக்குத் துணை?

இராமனுடன் வனம் போகிறேன் என்று இலக்குவன் புறப் படுகையில், இராமன் அதற்கு ஒப்புக் கொள்ளாமல் இலக்குவனை தடைசெய்ய முற்படுவான். அவன் குணம் அப்படி, தன்னை மட்டுமே தந்தை வனம் போகச் சொன்னார். எனவே, இலக்குவனுக்கு வனவாசம் தேவையில்லை. அவன் வரக் கூடாது என்றெல்லாம் அண்ணன் வாதாடக் கூடும் அப்படி அவன் வாதாடுவானாகில், எதிர்வாதம் புரிய, அன்னையின் - “உடன் ஏகு” - என்ற இந்த ஆணை தனக்குத் துணையாக நிற்கும் என்பது இலக்குவனின் எண்ணம். “தந்தை சொல் மிக்க மந்திரமில்லை” என்று அண்ணன் சொன்னால், “தாயிற் சிறந்ததொரு கோவிலு மில்லை” என்று இலக்குவனால் எதிர்வாதம் செய்ய இயலும். பித்ருவாக்ய பரிபாலனம் என்று இராமன் சொன்னால், மாத்ரு வாக்ய பரிபாலனம் என்று இலக்குவனால் பதில் சொல்ல முடியும். அவ்விதம் இலக்குவன் சொல்வதற்கு, சுமித்திரையின் ஆணை துணையாக இருக்கும் என்று எண்ணி இலக்குவன் சொல்வதற்கு, சுமித்திரையின் ஆணை துணையாக இருக்கும் என்று எண்ணி இலக்குவன் சொல்லும் வாசகம். உடன் ஏகு என எம்பிராட்டி சொன்னால் அதுவே துணையாம். உடன் ஏகும்படி எம்பிராட்டி சொல்ல வேண்டும் என்று இலக்குவன் வேண்டுகிறான். அந்த அன்னை அவன் விரும்பிய வண்ணமே ஆணையிடுகின்றாள்.

“ஏகியது ஏன்?” என்ற வினாவிற்கு விடை கைகேயி சரியான தருணத்தில் இரண்டு மரவுரிகளை அனுப்பி இலக்குவனை வனம் ஏகத் தூண்டியது தான் என்பதே.

இனி அடுத்த கட்டுரையில் அன்னையின் ஆணையின் வாசகத்தைப் பார்ப்போம்.

அன்னையின் ஆணை

இதுவரை அன்னையின் ஆணை பிறப்பிக்கப்பட்ட கட்டம், ஆணை இடப்பட்ட காரணம், ஆணை பிறப்பிக்கப்பட்டதன் பின்புலம் இவை பற்றியெல்லாம் மிக விரிவாகப் பார்த்தோம். இனி, அந்த ஆணையின் வாசகத்தைப் பார்ப்போம். சுமித்திரையின் ஆணை இலக்குவனுக்குக் கூறும் செய்திகள், விதிக்கும் நிபந்தனைகள், இவை பற்றிக் கம்பன் பாடல்கள் என்ன கூறுகின்றன என்பதை இனி ஆராய்வோம்.

அன்னையின் ஆணையின் வாசகமாகக் கம்பன் இரண்டு பாடல்கள் தருகின்றான். முதற்பாடல் வருமாறு :

“ஆகாதது அன்றால் உனக்கு; அவ்வனம் இவ் அயோத்தி;
மா காதல் இராமன் நம் மன்னவன், வையம் ஈந்தும்
போகா உயிர்த் தாயர் நம் பூங்குழல் சீதை - என்றே
ஏகாய்; இனி இவ்வயின் நின்றலும் ஏதம்” என்றாள்.

முதற் பாடலில் கீழ்க்கண்ட ஏழு விஷயங்கள் சொல்லப் படுகின்றன.

- 1) இந்தக் கட்டளைகள் உனக்கு இயலாதவை அல்ல.
- 2) நீ செல்லப் போகும் வனம்தான் இனிமேல் உனக்கு அயோத்தி.
- 3) மிகுந்த அன்புடைய இராமன்தான் இனிமேல் உனக்கு அரசன், தந்தை எல்லாம்.
- 4) சீதைதான் இனிமேல் உனக்குத் தாய்.
- 5) இந்த மனநிலையை மட்டும் தான் நீ இனிமேல் கொள்ள வேண்டும்.

- 6) அண்ணனுடன் உடனடியாக வனம் ஏகு.
 7) இனிமேலும் நீ இங்கேயே நின்று கொண்டிருப்பது குற்றம்.

இவைதான் சுமித்திரையால் முதற்பாடலில் சொல்லப்படும் நிபந்தனைகள். மாபெரும் கட்டளைகளை அவள் ஒவ்வொன்றாகச் சொல்லப் போகிறாள். அவற்றைச் சொல்லத் தொடங்கும் இந்த அன்னை தன் மகனுக்கு நம்பிக்கை ஊட்டும்விதத்திலேயே ஆரம்பிக்கிறாள். தான் சொல்லப் போவதைக் கேட்டுத் தன் மகன் மருண்டு போய்விடக் கூடாதே என்றெண்ணி, ஒரு பெரும் பீடிகையுடன் தொடங்குகிறாள்.

மகனே! நான் உனக்குச் சொல்லப் போகும் கட்டளைகளைக் கேட்டு அஞ்சிவிடாதே. அவை கடினமானவை அல்ல. உன்னால் செய்து முடிக்க முடியாத எதையும் நான் சொல்லிவிடப் போவதில்லை. நான் சொல்பவை அனைத்தையும் நீ வெற்றிகரமாக, எந்தவித இடையூறும் இல்லாமல் நிறைவேற்றிவிடுவாய் என்ற முழு நம்பிக்கை எனக்கு உண்டு அவ்வித நம்பிக்கையுடன் தான் இவற்றைச் சொல்கிறேன்”.

“ஆகாதது அன்றால் உனக்கு” என்ற சொற்றொடர் இத்தனையையும் உள்ளடக்கியது. இவ்விதம் நம்பிக்கை ஊட்டி, அவனை உற்சாகப்படுத்தி, அதன் பின்தான் அவள் ஒவ்வொரு நிபந்தனையாகச் சொல்கிறாள்.

முதலில், நீ செல்லப் போகும் அந்தக் காடுதான் இனிமேல் உனக்கு அயோத்தி என்கிறாள். அவ்விதம் ஓர் அயோத்தி இருக்குமேயானால் அங்கு ஒரு தசரதனும் இருக்க வேண்டும் அல்லவா. அந்தத் தயரதன் இனிமேல் இராமன்தான் என்கிறாள். அந்த இராமன் உன் மீது அளவில்லா அன்புடையவன். அப்படி உன்னிடத்து மிகுந்த அன்புடையவன் கூடத்தான் நீ போகிறாய். எனவே, வனம் போவது பற்றி எந்தவிதத் துயரமோ துன்பமோ நீ கொள்ளத் தேவையில்லை என்பதும் தொனிக்கின்றது இவ்வரியில்.

இப்பாடலில் ஒரு வரி, “வையம் ஈந்தும் போகா உயிர்த் தாயர்” என்பது. வையத்தைத் தம்பிக்கு ஈந்து, அவ்விதம் ஈவதன் மூலமாக, வனம் போகப் போகின்றான் இராமன், என்று கேட்ட பின்னரும் கூட உயிரைத் தாங்கிக் கொண்டிருக்கும் தாயர்

என்கிறாள். தாய் என்று தன்னை மட்டும் குறிப்பாகச் சொல்ல வில்லை. “தாயர்” என்று பன்மையில்தான் சொல்கிறாள். தன்னையும் கோசலையையும் மாத்திரம் சொல்லாமல், கைகேயியையும் சேர்த்துக் கொண்டாள் என்றே நான் பொருள் கொள்கிறேன். இராமன் வனம் போகிறான் என்ற செய்தியைக் கேட்ட பின்னரும், இத்துன்பத்தினால் உயிர் போகாமல், இன்னும் உயிரைச் சுமந்து கொண்டிருக்கிறோமே என்ற ஆதங்கத்தால் சொல்லப்பட்ட வார்த்தைகள் இவை.

அப்படிப்பட்ட தாய் ஸ்தானத்தில் வைத்து நீ சீதையைப் போற்றிப் பணிந்து கொண்டாட வேண்டும் என்கிறாள் சுமித்திரை தன் மகனிடம், “அப்பா அம்மாவைப் பிரிந்து வனம் போக நேர்ந்ததே என்று வருத்தப்படாதே, அவ்விதத் துயரம் கொள்ளத் தேவை இல்லை. ஏனென்றால், அப்பாவும் அம்மாவும் வனத்திற்கு உன் கூடவே வருகிறார்கள்” என்று ஆறுதல் கூறுவதுபோல அமைகிறது அவள் கூற்று.

இவ்வரியில் மேலும் ஓர் நயம் காணலாம். தாங்கள் விரைவில் பூவையும் பொட்டையும் இழக்கப் போகின்றோம்; ஆனால், என்றென்றும் பூவுடன் வாழ்கின்றவள் சீதை. அவள் குழலில் பூ என்றென்றும் நிலைத்திருக்கும் என்று கூறுவதுபோலப் “பூங்குழல் சீதை” என்று குறிப்பிட்டாளோ? சீதையைக் குறித்துச் சுமித்திரை வேறு பல அடைமொழிகளைச் சொல்லியிருக்க முடியும். “பூங்குழல் சீதை” என்று குறிப்பாக இவ்விதம் அவன் வாயிலிருந்து வார்த்தைகள் வரும் படி சொன்ன கம்பனின் நயம் ரசிக்கத்தக்கது.

“அன்னையே, அண்ணனுடன் வனம் போக அனுமதி தாருங்கள்” என்று தான் வேண்டினான் இலக்குவன். ஆனால், அதற்கு பல படிகள் மேலேயே போய், இங்கே இனிமேலும் நிற்காதே என்று சுமித்திரை துரத்துகிறாள் அந்த அன்னை. இனி இவ்வயின் நின்றலும் ஏதம் என்கிறாள். (வயின்=பக்கம்: ஏதம் = குற்றம்). மகனின் பிடரியில் கை வைத்துத் தள்ளுவதுபோல அமைந்து விடுகின்றது இவ்வரி.

இனி அன்னையின் ஆணையாக சுமித்திரை சொல்லும் இரண்டாவது பாடலைப் பார்ப்போம்.

“ஏகாய்! இனி இவ்வயின் நின்றலும் ஏதம்” என்று முதற் பாடலில் சொன்னவள். அவன் உடனேயே கிளம்பி விடுவானோ என்றெண்ணி விடுகிறாள் போலும். எனவே, கம்பன் “பின்னும் பகர்வாள்” இதற்கு மேலும் சொல்வாள் - என்று தொடங்குகிறான் “சற்றுப் பொறு இவற்றையும் கேட்டுவிட்டுப் போ” என்பது போலச் சொல்கிறாள்.

பின்னும் பகர்வாள்: “மகனே! இவன் பின் செல்; தம்பி என்னும் படி அன்று; அடியாரின் ஏவல் செய்தி; மன்னும் நகர்க்கே இவன் வந்திடின் வா; அது அன்றேல் முன்னம் முடி” என்றாள்; வார் விழி சோர நின்றாள்.

அன்னையின் ஆணையாகச் சொல்லும் இரண்டாவது பாடலில் சுமித்திரை இவ்வாறு சொல்கிறாள். “இலக்குவா! அண்ணனின் பின் செல். ஆனால், தம்பி என்கிற ஹோதாவில் செல்லாதே. அவனுக்கு வேலைக்காரனாகச் செல்” என்று.

“அடியாரின் ஏவல் செய்தி” என்பது அவளின் வாசகம். அவள் அடியார்போல என்று சொல்லவில்லை. எந்த ஒரு அடியார் செய்யும் வேலைகளையும்விடச் சிறப்பாகப் பணியாற்று என்று அழுத்தம் கொடுத்து, அடியாரின் ஏவல் செய்தி என்கிறாள் சுமித்திரை. மிகவும் பொருள் பொதிந்த சொல்லாக்கம் இது. ‘அடியாரின் ஏவல் செய்தி’ - என்ற இந்த ஆணைதான் இப்புத்தகம் எழுதப்படுவதற்கே அடிப்படை. புத்தகம் முழுவதிலும் இவ்வுரை அடிக்கடி இடம்பெறும்.

சுமித்திரை அவன் பணிசெய்ய வேண்டிய முறை பற்றி மேலும் வலியுறுத்துகிறாள். குறிப்பாகத் “தம்பி என்னும் படி அன்று” என்கிறாள். தம்பி என்கிற எண்ணம் மேலோங்கினால் பல உரிமைகளை எதிர்பார்க்கும் மனோபாவம் வந்துவிடும்.

அற்புதமான ஒரு வரி இது. தம்பியாயிருந்து பல நிகழ்வுகளைச் சந்தித்தவன் நான். அந்த அடிப்படையில், என் ரசனை இவ்வரிகளைப் படிக்கும்போது எல்லையற்றதாகி விடுகிறது. “தம்பி என்னும் படி அன்று என்பதனைச் சற்று விவரிக்கின்றேன்.

நான் இரண்டு அண்ணன்களுக்கும் ஒரு அக்காவிற்கும் தம்பி (எனக்கு ஒரு தங்கையும் இருக்கிறாள்). அவ்வகையில், நான், கம்பனின் வரியின்

ஆழ்ந்த உண்மையை அனுபவத்தில் கண்டவன். என்னுடைய பள்ளி நாட்களில் எங்கள் ஊரான ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் மின்சார வசதி கிடையாது. எனவே, வீடுகளில் மின்விளக்குகள் கிடையாது. அரிக்கன் விளக்குகள்தான் பயன் படுத்தினோம். அவற்றை தினமும் சுத்தம் செய்து வைக்க வேண்டும். கண்ணாடிச் சிம்னியில் கோலப் பொடி கொண்டு துடைத்துப் பளிச்சென்று வைக்க வேண்டும். திரி எல்லாம் ஒரே உயரமாக சீராக இருக்கிறதா என்று பார்க்க வேண்டும். இல்லை யெனில், கத்தரிக்கோல் கொண்டு அவற்றைச் சரி செய்துவிட வேண்டும். விளக்குகளுக்கு மண்ணெண்ணெய்விட வேண்டும். அதுவும் ஏழெட்டு விளக்குகள் இருக்கும். வாசலில் ஒன்று, நடையில் ஒன்று, ரேழியில் இரண்டு, தாழ்வாரத்தில் ஒன்று, பட்டாசாலையில் ஒன்று, அடுக்களையில் ஒன்று அடுக்களையின் இரண்டாம் கட்டில் ஒன்று ஏகப்பட்ட விளக்குகள் இருக்கும். மாலையில் பள்ளியிலிருந்து வந்ததும் கண்டிப்பாகச் செய்து முடிக்க வேண்டிய ஒரு வீட்டுப் பணி இது. இதைச் செய்வதற்கு எங்களில் யாருக்கும் மனம் வராது. இரண்டு காரணங்கள்.

ஒன்று கையெல்லாம் கரியாகும். கரி படிந்து, சட்டை டிராயர் பாவாடை எல்லாம் அழுக்காகிவிடும். மேலும் மண்ணெண்ணெய் வாசனை கையைவிட்டு நீங்காது. எவ்வளவு கழுவினாலும் அவ்வாசனை போகாது. அந்நாட்களில் அதிகமாகத் தண்ணீரையும் பயன்படுத்த முடியாது. இப்போதெல்லாம் இருப்பது போலத் திறந்தவுடன் கொட்டும் தண்ணீர் குழாய்கள் எங்கள் ஊரில் யார் வீட்டிலும் கிடையாது. அம்மாதான் கிணற்றிலிருந்து தண்ணீர் இறைத்து வானிகளில் கொண்டு வந்து கொட்டி, தொட்டியை நிரப்ப வேண்டும். எனவே, பயன்படுத்தும் தண்ணீரின் அளவிற்கு வீட்டில் பயங்கரக் கட்டுப்பாடு உண்டு. இப்போது உள்ளதுபோல “கம கம” என்ற வாசனையுடன் கூடிய கழுவும் திரவ மெல்லாம் கிடையாது. கையைக் கழுவுவதற்கு,

புண்ணாக்குப் பொடிதான். ஆக, மண்ணெண்ணெய் வாசனையை அவ்வளவு எளிதில் கைகளி லிருந்து நீக்கிவிட முடியாது. இவையெல்லாம் முதற்காரணம்.

இரண்டாம் காரணம், விளையாடப் போக வேண்டும் என்னும் அவசரம். மாலையில் பள்ளி யிலிருந்து வந்ததும், பைக்கட்டை அப்படியே வீசி எறிந்துவிட்டு, உடனேயே வெளியில் விளையாடத் தெருவுக்கு வந்துவிட வேண்டும் என்ற அவசரம். இடையே, அம்மா தரும் முறுக்கோ, தட்டையோ, தேன்குழலோ, சீடையோ, எதுவானாலும் அதைத் தின்னக்கூட நேரமில்லாமல் டிராயர்பையில் திணித்துக் கொண்டு, வீட்டு வாசலில் போய்விளையாடத்துடித்துக் கொண்டிருக்கும் பருவம் அது. அந்த அவசரத்துக்கு, இந்த விளக்குத் துடைக்கும் பணி மாபெரும் இடையூறாக நிற்கும்.

எனவே, இந்த விளக்குத் துடைக்கும் பணி பல நாட்களும் முடங்கிப் போய்விட்டிருக்கும். என் அப்பா இதைப் பார்த்தார். ஒரு அட்டவணை போட்டுவிட்டார். திங்கள்கிழமை இப்பணி என் மூத்த அண்ணன் வேணுவிற்கு செவ்வாய்கிழமை என் இரண்டாவது அண்ணன் மணிக்கு புதன்கிழமை என் அக்கா ஜெயாவினுடையது. வியாழக்கிழமை இது என் பணி. வெள்ளிக்கிழமை என் தங்கை கமலாவின் பணி இது. சரியாக ஐந்து நாட்களுக்கும் நாங்கள் ஐந்து பேர் இருந்தோம். சனி, ஞாயிறுகளில் இவ்வேலையை அம்மா செய்துவிடுவாள்.

இதில் ஒரு அடிதடிச் சண்டை வரும் பாருங்கள். மகாபாரத உடன்பிறப்புப் போரெல்லாம் இதனிடம் பிச்சை வாங்க வேண்டும். அப்படி ஒரு சண்டை, அடிதடி நடக்கும். மிகவும் தடித்த வார்த்தைகள் எல்லோர் வாயிலிருந்தும் வரும். என்றைக்கு அவனுடைய முறையாக இருக்குமோ அன்று என்னிடம் வருவான் என் மூத்த அண்ணன் வேணு. "டேய்! இன்று எனக்கு நாடக ஒத்திகை இருக்கு. என்னால் விளக்குத் துடைக்க

முடியாது. எனக்குப் பதிலாக நீதான் துடைக்க வேண்டும்” என்பான் அவன். “இன்று எனக்கு கும்மி கோலாட்டம் பிராக்டிஸ் இருக்கு என்று சொல்லி, அவள் முறையான நாளில், அவ்வேலையை என் தலையில் அக்கா கட்டப் பார்ப்பாள்” இன்று எனக்கு பேச்சுப் போட்டி இருக்கு” என்று மற்றொரு அண்ணன் மணி வருவான், அவன் முறையை அன்றைக்கு நான் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்று.

இப்படி ஒவ்வொருவராக, ஆளுக்கொரு சாக்குச் சொல்லித் தங்கள் முறையை என் தலையில் கட்ட வருவார்கள். நானா ஒப்புக்கொள்வேன்? “ஏற்கெனவே உன் முறையை நான் போன மாசம் மூன்று தடவை ஏற்றுக் கொண்டுவிட்டேன். நீ அதையே இன்னும் எனக்குத் திரும்பிச் செய்யவில்லை. அதைத் திரும்பத்தந்த பிறகுதான் - அதாவது என்னுடைய முறையை நீ மூன்று முறை ஏற்றுக் கொண்டு பழைய பாக்கியைத் தீர்த்துவிட்ட பிறகுதான் இப்பேச்செல்லாம்” என்று நான் கணக்குச் சொல்லுவேன். கண்டிப்பாக மறுத்து விடுவேன்.

“தம்பி” என்கிற உரிமையால் எழுந்த வாதம் அது.

வரதன் மட்டும் அந்த வீட்டு வேலைக்காரனாக இருந்திருந்தால், உடனடியாக மறுபேச்சின்றி அவற்றைச் செய்து முடித்திருப்பான்.

“தம்பி என்னும் படி அன்று; அடியாரின் ஏவல் செய்தி” என்கிற சுமித்திரையின் கூற்றின் முழுப் பொருளையும் மிக நன்றாக, அனுபவப்பட்டு உணர்ந்தவன் நான்.

ஆக, அன்னையின் ஆணையாகக் கூறப்பட்ட இரண்டாவது பாடலின் முக்கிய வரி இது. உடனடியாக, மறுபேச்சின்றி இராமனுக்கு வேண்டியவற்றை, அடியார் செய்வதைவிடச் சிறப்பாகச் செய்து முடி தம்பி என்ற ஹோதாவில் மறுத்துவிடாதே என்பது தான் சுமித்திரை சொன்ன அடியாரின் ஏவல் செய்வது.

இதையும் மிஞ்சி விட்டன அடுத்த இரண்டு வரிகள். சுமித்திரை இவ்விரண்டு வரிகளில் இலக்குவன் அயோத்திக்குத்

திரும்ப வருவதற்கு நிபந்தனை விதிக்கின்றனர். இராமன் திரும்ப வந்தால் மட்டுமே நீ திரும்பி அயோத்தி வர வேண்டும் என்று நிபந்தனை போடுகிறாள். அத்தோடு அவள் நிறுத்தவில்லை. அப்படி ஏதேனும் அசம்பாவிதம் ஏற்பட்டு, இராமன் வர முடியாத ஒரு சூழ்நிலை ஏற்பட்டு விடுமாயின், அதற்கு முன்னால், (அவனைக் காக்கும் பொருட்டு) உன் உயிரை விட்டுவிடு என்கிறாள் சுமித்திரை. செய் அல்லது செத்து மடி என்ற வகையில் அன்னையின் ஆணையின் இந்த நிபந்தனை அமைகின்றது. “முன்னம் முடி” என்கிறாள். எக்காரணம் கொண்டும் அண்ணன் இல்லாமல் அயோத்திக்கு நீ மட்டும் தனியே வந்துவிடாதே என்கிறாள். இராமன் எப்படியும் அயோத்திக்குத் திரும்ப வந்து விடுவான் என்ற அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையில் சொல்லப் பட்ட வார்த்தைகள் இவை என்று எடுத்துக் கொண்டாலும் கூட, முன்னம் முடி என்று தன் மகனைப் பார்த்துச் சொல்லக்கூடிய மனநிலை ஒரு தாய்க்கு வருமா? சுமித்திரைக்கு வந்திருக்கிறது.

அதெப்படி இராமன் வராமலிருக்கும்பட்சத்தில், நீ உன்னுயிரை முதலில் முடித்துக் கொள் என்ற ஆணையைப் பிறப்பிக்கின்றாள்? இராமன் வர இயலாமற் போவதற்கும் இலக்குவன் தன் உயிரைப் போக்கிக் கொள்வதற்கும் என்ன தொடர்பு? அப்படியென்ன பிணைப்பு இவ்விரு நிகழ்வுகளுக்கும்?

ஒரு வலுவான பிணைப்பு இருக்கிறது. இராமன் மீண்டும் அயோத்திக்கு வராமலிருக்க ஒரே காரணம்தான் இருக்க முடியும்; அது அவனுடைய மரணம்தான் என்கிற உறுதியான முடிவிற்குச் சுமித்திரை வந்துவிட்டாள். எனவே, “இராமன் வர இயலாத ஒரே சூழ்நிலை - அதாவது அவனுடைய மரணம் நிகழக் கூடிய சாத்தியக்கூறு ஏற்படுமாயின், அந்த நிகழ்வைத் தடுத்து அவனைக் காக்கும் முயற்சியில், உன்னுடைய உயிரையும் கொடுக்கத் தயங்காதே. உன் உயிரைக் கொடுத்தாவது அண்ணன் உயிரைக் காப்பாற்று” என்று சுமித்திரை மறைமுகமாகச் சொல்கிறாள்.

இராமன் வரமுடியாமல் போகும் சூழ்நிலை அவனுடைய மரணத்தால் மாத்திரமே நிகழும் என்ற ஒரே முடிவிற்கு அவளால் எப்படி வர முடியும்? வேறு காரணங்களால் இராமன் வராமலிருக்கும் நிர்ப்பந்தம் ஏற்படாதா? அப்படி வேறு காரணங்களால்

இராமன் வராமலிருக்கும் சாத்தியக்கூறு இருப்பின், ஏன் இலக்குவன் முன்னம் முடித்துக் கொள்ள வேண்டும்?

வேறு காரணங்களால் இராமன் வராமலிருக்கும் நிர்ப்பந்தம் ஏற்படாது என்பது சுமித்திரையின் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை. இந்த நம்பிக்கை அவள் உள்ளத்தில் மிக ஆழமாக வேருன்றி யிருக்கிறது. அதற்குக் காரணம் இராமனின் குணாதிசயம்.

தந்தையின் கட்டளையை அவன் முற்றிலுமாக நிறைவேற்றி விடுவான் என்பதுதான் அவன் இராமனைப் பற்றிக் கொண்டுள்ள கணிப்பு. அவ்விதம் தயரதனின் கட்டளையை இராமன் ஓர் அணுவளவு கூடக் குறையாமல் நிறைவேற்ற, அவன் கண்டிப்பாக அயோத்திக்கு மீண்டும் உயிருடன் வந்து சேரத்தான் வேண்டும். ஏன் அவ்வளவு உறுதி அவளுக்கு? தந்தையின் கட்டளை “வனம் போ” என்பது அன்று. “ஏழிரண்டின் வா” என்பதுதான் அரச கட்டளை. “வா” என்பது மிகவும் முக்கியமான ஓர் சொல். “மீண்டும் வர வேண்டும் என்பது அரசனின் ஆணை. அந்த ஆணையை எக்காரணம் கொண்டும் இராமன் மீறமாட்டான். அதனால் இராமன் கண்டிப்பாக அயோத்திக்கு மீண்டும் வந்து விடுவான். எனவே, அவன் வர இயலாமற் போகும் சாத்தியக்கூறு அவன் மரணத்தால் மாத்திரமே நிகழும்” என்பது சுமித்திரை கொண்ட உறுதி. எனவேதான் மன்னும் நகர்க்கே இவன் வந்திடின் வா; அது அன்றேல் முன்னம் முடி” என்றாள்.

அன்னையின் ஆணையாகப் பிறப்பிக்கப்பட்ட பாடல்களின் இரண்டு செய்திகளைச் சற்று ஆழமாக அலசுவோம்.

- (1) அந்த வனமே உனக்கு இனி அயோத்தி.
- (2) இராமனின் உயிருக்கு ஏதேனும் ஆபத்து ஏற்பட்டு விடுமாயின்.

இராமன் இருக்குமிடமே அயோத்தி என்பது முதல் பாடலில் தொனிக்கிறது. இந்த வார்த்தையைச் சொன்னவள் சீதை என்று நான் பல நாட்கள் நம்பிக் கொண்டிருந்தேன். தான் வனம் போய் வருவதாக இராமன் சொன்ன பொழுது “உன் வருவேன்” என்று சொன்னவள் சீதை. இராமன் இருக்குமிடம் தான் தனக்கு அயோத்தி என்பதைச் சொல்லி தானும் உன் வருவேன் என்று சீதை வாதிட்டாள் என்று நான் நினைத்துக் கொண்டிருந்தேன்.

ஆனால், இப்பொழுது சுமித்திரைதான் அவ்வாற்றைகளை முதன் முதலில் பிரயோகிக்கிறாள் என்று தெரிகிறது. “இராமன் இருக்கு மிடம் தான் அயோத்தி” என்று அவள்தான் கூறுகிறாள் - அவ்வனம் உனக்கு அயோத்தி என்று சொல்லி அடுத்த செய்தி இராமனின் உயிருக்கு ஏதேனும் ஆபத்து வருமாயின் அதற்கு முன்னால், அவனைக் காப்பாற்றும் முயற்சியில் உன் உயிரைவிட்டு விடு என்பதாகும். “முன்னம் முடி” என்கிறாள். இராமனின் உயிருக்கு ஆபத்து என்று சுமித்திரையால் எப்படி எண்ண முடிந்தது? அவன் எப்படிப்பட்ட பராக்கிரமசாலி.

- (1) தாடகையை, சுபாஹுவைக் கொன்றவன்.
- (2) அவன் கால் துகள்பட்டுக் கல்லிலிருந்து அகலிகை எழுந்தாள்.
- (3) சிவ தனுசை, சீதை தலையில் குடும் பூச்சரத்தை எடுப்பதுபோல் அவ்வளவு அனாயசமாக எடுத்தவன். எடுத்து முறித்தவன்.
- (4) பரசுராமன் தந்த நாரணன் வில்லை நானேற்றி, கணை தொடுத்து, அக்கணைக்குப் பரசுராமனின் தவ வலிமை அனைத்தையும் இலக்காக்கி, அத்தவ வலிமை முழு வதையும் பெற்றுக் கொண்டவன்.

கதையின் இந்தக் கட்டம் வரையில் இராமனின் ஆற்றல், சிறப்பு, வலிமை, வீரம் வெளிப்பட்ட இடங்கள் இவை. இவற்றை சுமித்திரை நன்கு அறிவாள். இவ்வளவு அளப்பறிய ஆற்றலையும் சிறப்பையும் இச்சிறுவயதிலேயே வெளிப்படுத்திய இராமனுக்கு இறுதி ஏற்படக் கூடும் என்று சுமித்திரை எப்படி எண்ணியிருக்கக் கூடும்? கற்பனைக்கும் எட்டாத சாத்தியக்கூறு அன்றோ அது. ஆனாலும் இராமன் உயிருக்கு ஆபத்து ஏற்பட்டு விடுமாயின் என்று சொல்கிறாள். ஏன்.

இந்த எண்ணத்தை சுமித்திரையின் மனதில் தோற்றுவித்தவனே இராமன் தான். நடக்கவொண்ணா இந்நிகழ்வு நடந்தாலும் நடந்து விடும் என்று தொனிக்கும்படி அந்நிகழ்விற்குக் கோடி காட்டி யவன் இராமன்தான். அது மட்டுமன்று. இராமன் இருக்குமிடம் அயோத்தி என்று தொனிக்கும் வாசகத்தை முதலில் உரைத்தவனும்

இராமனே. எப்படி என்று பார்ப்பதற்குக் கதையில் சற்று முன்னே செல்ல வேண்டும்.

சுமித்திரையின் அந்தப்புரத்திற்குத் தனியனாக வருகின்றான் இராமன். (இலக்குவன் அப்பொழுது அயோத்தி நகர வீதிகளில் கோபாவேசமாக வலம் வந்து கொண்டிருக்கிறான்). அங்கு வந்த இராமன் சுமித்திரையைத் தேற்றும் முகமாகச் சொல்லுவதாக ஒரு பாடலைக் கம்பன் வடித்திருக்கிறான். அந்தப் பாடல்தான் நான் இவ்விதம் சொல்வதற்கு ஆதாரம். அந்தப் பாடலில் இராமன் சொல்கிறான். “நான் காட்டிற்குள் போனால் என்ன, கடலுக்குள் போனால் என்ன, அல்லது வானகமே ஏகிவிட்டாலும் என்ன? எனக்கு இவை எல்லாமே அயோத்திக்குப் போவதுபோல் தானே”.

“கான் புக்கிடினும், கடல் புக்கிடினும், கலிப்பேர்
வான் புக்கிடினும், எனக்கு அன்னவை மாண் அயோத்தி
யான் புக்கது ஒக்கும்; எனைய யார் நலிகிற்கும் ஈட்டார்?
ஊன் புக்கு, உயிர் புக்கு, உணர்வு புக்கு உலையற்க என்றான்.

சுமித்திரையைத் தேற்றும் வகையில் இராமன் சொல்பவை இவை. “அன்னையே நீங்கள் வருந்த வேண்டாம் என்கிறான். எனக்கு அயோத்தியும் அந்தக் காடும் ஒன்று தான் என்று சொல்லிச் சுமித்திரைக்கு ஆறுதல் கூறுகிறான் இராமன்.

இவ்விரண்டு கருத்துக்களையும் இராமனிடமிருந்து கடன் வாங்கி, சுமித்திரை இலக்குவனுக்குத்தான் இடும் ஆணையின் வாசகங்களாகக் கையாள்கிறாள். இதில் ஒரு விசேஷம் என்ன வென்றால், இவள் சொன்னபடியே இலக்குவனும் முன்னம் முடிந்து விடுகிறான். அந்த வகையிலும் அன்னையின் ஆணையைப் முற்றிலுமாக நிறைவேற்றுகிறான். அதைப் பற்றி “முன்னம் முடிந்தான்” என்ற கட்டுரையில் விரிவாகப் பார்ப்போம்.

இவ்வாறு அன்னையின் ஆணையின் வாசகம், வரைமுறைகள் என்னவென்று பார்த்தோம். இனி இவற்றை எவ்வளவு செம்மையாக இலக்குவன் நிறைவேற்றுகிறான் என்பதைப் பற்றி வரும் பகுதிகள் ஒவ்வொன்றிலும் விரிவாகப் பார்ப்போம்.

சொற்றிறம் மிக்க சோதரன்

அன்னையின் ஆணையின் வாசகத்தைச் சென்ற கட்டுரையில் பார்த்தோம். சுருக்கமாக அவை வருமாறு.

(1) அண்ணனுடன் வனம் போ

(2) அண்ணனுக்கு ஓர் அடிமை செய்வதைவிடச் சிறப்பாகப் பணிவிடை செய்.

முதல் நிபந்தனையான வனம் போ என்பதற்கே இராமன் ஒப்புக் கொள்ளாமல், முட்டுக்கட்டை போட்டு விடுகின்றான். அதனை நிறைவேற்றினால் தானே அடுத்த கட்டளையான அடியாரின் ஏவல் செய்தி என்பதை இலக்குவனால் நிறைவேற்ற இயலும்? எவ்வளவு சாமர்த்தியமாக அண்ணனை தன் வாதத்தால் வென்று, அன்னையின் ஆணையின் இந்த முதற்பகுதியை இலக்குவன் நிறைவேற்றுகிறான் என்பதை முதலில் பார்ப்போம். தான், விற்றிறம் மட்டும் உள்ளவன் அல்லன்; சொற்றிறம் மிக்கவனும் கூட என்பதை இலக்குவன் நிரூபிக்கின்றான். தன்னுடைய வாதத்தால் இராமனை வாய் மூடிய மௌனியாக்கி, அவனைப் பேச்சற்று நிற்க வைத்து விடுகிறான்; அண்ணனின் ஒவ்வொரு மறுப்புக்கும் தக்க பதிலடி கொடுத்து, வனம் போவதை முதற்கண் உறுதி செய்த இலக்குவனின் வாக்குச் சாமர்த்தியத்தை முதலில் பார்ப்போம்.

“ஏகாய்! இனி இவ்வயின் நின்றலும் ஏதம்” என்று அன்னை கூறியதைக் கேட்ட உடனே அதைச் செயல்படுத்துகிறான் அன்பு மகன் இலக்குவன். அன்னையைத் தொழுது விடைபெறுகின்றான். பாவம் சுமித்திரை! என்னதான் மகனைத் துரத்தினாலும், அவனையும் இராமனையும் பிரியப் போகிறோமே. மீண்டும் இவர்களைப் பார்ப்பதற்குப் பதினான்கு ஆண்டுகள் ஆகுமே என்ற

பிரிவுத்துயரம் அவளை வாட்டுகிறது. ஒரே நேரத்தில் தன்னுடைய இரண்டு கன்றுகளையும் பிரியும் ஒரு தாய்ப்பசு அடையும் வருத்தத்தைவிட அவள் அதிகமான துன்பம் அடைந்து, கண்ணீர் பெருக்குகின்றாள். அன்னை இவ்விதம் கண்ணீர் பெருக்கிக் கதறி நிற்க, அவளுடைய இரு மகன்களும் அவ்விடத்திலிருந்து மரவுரி அணிந்து செல்கிறார்கள். தாங்கள் அணிந்திருந்த பட்டாடைகளைத் துறந்து, மரவுரி தரித்து இருவரும் போகின்றார்கள். இக்காட்சியைக் கற்பனை செய்து பார்த்தாலேயே நாமும் கண்ணீர் பெருக்குவோம் சுமித்திரை எவ்வளவு துயரமுற்றிருப்பாள். கம்பன் பாடல் இதோ:

இருவரும் தொழுதனர்; இரண்டு கன்று ஓரீஇ,
வெருவரும் ஆவினின் தாயும் விம்மினாள்;
பொரு அரும் குமரரும் போயினர், புறம்
திரு அரைத் துகில் ஓரீஇ, சீரை சாற்றியே.

குமரர் இருவரும் புறம் போயினர். எப்பேர்ப்பட்ட குமரர்கள் அவ்விருவரும்! இவர்கட்கு ஒப்புவமை என்று காட்ட ஒருவரும் இல்லை. துகில் என்பது வெறுமனே ஆடை என்ற பொருளில் வந்த சொல் அன்று. மெல்லிய ஆடை, பட்டாடையைக் குறிக்கும். “பாலாவி அன்ன துகில்” என்பது அன்றைய வழக்கன்றோ! அரசகுமாரர்கள் அணிந்துகொள்ளத் தக்க ஆடைகள் அவை. அழகிய தம் இடையில் சுற்றியிருந்த அந்த ஆடைகளைக் களைந்து, சற்று முன்னர்தான் கைகேயி தன் பணிப்பெண்கள் இருவர் மூலம் அனுப்பியிருந்த மரவுரிகளை அணிந்துள்ளார்கள். தன் இரு மகன்களைப் பிரியப் போகிறோம் என்ற துயரத்துடன், அவர்களுக்குக் காட்டில் ஏதேனும் நிகழ்ந்துவிடுமோ என்ற அச்சமும் சேர்ந்து வாட்டுவதால் “வெருவரும்” என்கிறான் கம்பன் அவள் நிலைகுறித்து.

இருவரும் அவள் இருந்த அரண்மனைப் பகுதியை நீக்கி வெளியில் வீதியில் இறங்குகிறார்கள். இராமன் தன் தம்பியைப் பார்க்கிறான். தம்பி செய்த காரியத்தைப் பார்க்கிறான். தம்பி ஏற்றுக் கொண்ட தோற்றத்தை உற்று நோக்குகிறான். அதனால், மிக வேதனையுறுகின்றான். வனம்போவது தனக்குத் தந்தை இட்ட கட்டளை. அதற்குரிய உடை மரவுரி. அதனைத் தான் மட்டுமே அணிவதுதான் நியாயம். அதுதான் தக்கது. அவ்வாறிருக்கத் தன் தம்பியும் அவ்வித உடையையே புனைகின்றானே - தான் புனைச்

சீரையத் தம்பி சாத்தியிருப்பதைப் பார்த்துத் துன்பமுறுகிறான்; வேதனையில் விம்முகிறான். அதுவும் எப்பேர்ப்பட்ட தம்பி அவன். “தேவலோகத்தையும் அலங்கரிக்கும் தகுதி உடையவன். அவ்வளவு புகழ் உடையவன்; அப்படிப்பட்ட என்னுடைய தம்பி இவ்விதம் மரவுரி தரிக்கின்றானே” என்ற ஆதங்கமும் ஆற்றா மையும் வெளிப்படத் தம்பியுடன் பேசுகின்றான் இராமன். இந்த வேதனையின் வெளிப்பாடாக, எப்படியும் தம்பி வனம் ஏகக் கூடாது, அதைத் தடுப்பது தன்னுடைய கடமை என்றெண்ணித் தம்பியுடன் பேசுகின்றான் இராமன். அவன் தேன் சொட்டும் மலர்களால் தொகுக்கப்பட்ட மாலையை அணிந்தவன்.

தான் புனைச் சீரையத் தம்பி சாத்திடத்
தேன் புனைத் தெரியலான் செய்கை நோக்கினான்;
“வான் புனை இசையினாய்! மறுக்கிலாது நீ
யான் புகல் இனையது ஓர் உறுதி கேள்” எனா.

தம்பி தன்னுடைய வேண்டுகோளை மறுத்துவிடுவானோ என்றஞ்சி, அவ்விதம் மறுத்துவிடாதே என்று முன் விண்ணப்பம் ஒன்றை வைத்து, மறுக்கிலாது, நீ யான் புகல் இனையது கேள்” என்று இராமன் தொடங்குகிறான்.

“தம்பி! அப்பாவும் அன்னையரும் பழைய நிலையில் இல்லை. முன்பு கொண்டிருந்த உற்சாகம், ஆர்வம், மகிழ்ச்சி, தன்னம்பிக்கை எல்லாம் அவர்களைவிட்டு நீங்கிவிட்டன; மிகவும் கொடுமை செய்யும் துன்பம் அவர்களைத் தாக்கியிருக்கிறது. இந்த நிலையில் உள்ள அவர்களை உடன் இருந்து தேற்ற முடியாத இக் கட்டான ஒரு நிலை ஏற்பட்டு, நான் வனம் போகப் போகிறேன். எனவே, என்னையும் அவர்கள் பிரிய நேரிடுகிறது. இவர்களின் துன்பம் இன்னும் அதிகரிக்காமலிருக்க தம்பி நீதான் உதவ வேண்டும். இந்த உதவியைத் தம்பி எனக்காக நீ செய்யமாட்டாயா? என்று இராமன் கெஞ்சிக் கேட்கிறான்.

நீ என்னுடன் வனம் வரத் தேவை இல்லை, என்று வெட்டு ஒன்று துண்டு இரண்டாக இராமன் நேரடியாகச் சொல்லவில்லை. தம்பியிடம் ஆனால், அந்தப் பொருள் தரும் வகையில் என்னைப் பிரிந்து வாடும் நம் பெற்றோர்களுக்கு, அவர்கள்துயரத்தால் வாடும் இந்நிலையில் உதவமாட்டாயா? என்று தம்பியிடம் கேட்கிறான்.

அதையும் எனக்காகச் செய்யமாட்டாயா என்று தம்பியிடம் யாசிக்கிறான். எந்தமுறையில் தம்பி தனக்காக உதவ வேண்டும் என்பதை இராமன் குறிப்பிட்டுச் சொல்லவில்லை. நீ இங்கேயே அயோத்தியில் இருந்து பெற்றோர்களைப் பார்த்துக்கொள் என்று நேரடியாகச் சொல்லவில்லை என்றாலும் இராமன் அதைத்தான் விழைகிறான் என்பதில் ஐயமில்லை.

அன்னையர் அனைவரும் ஆழி வேந்தனும்
முன்னையர் அல்லர்; வெந்துயரில் மூழ்கினார்
என்னையும் பிரிந்தன; இடர் உறாவகை
உன்னை நீ, என்பொருட்டு உதவுவாய்” என்றான்.

சற்று உன்னிப்பாக நோக்கினால், என்னையும் பிரிந்தனர் என்பதிலுள்ள “உம்” என்ற அழுத்தம் வேறு ஒரு பொருளையும் தருகிறது. ஏற்கனவே பரதன் சத்ருக்னன் இருவரும் தற்சமயம் கேகைய நாட்டிலுள்ள, பரதனின் தாய்வழிப்பாட்டன் வீட்டிற்குச் சென்றுள்ளனர். எனவே, நம் பெற்றோர் தற்சமயம் அவர்களைப் பிரிந்துள்ளனர். இப்பொழுது என்னையும் பிரிந்தனர். ஆக, நான்கு மகன்களில் மூவரைப் பிரிந்துள்ளனர். மீதமுள்ள மகன் என்னும் வகையில் நீ ஒருவன்தான் இருக்கிறாய். எனவே, நம் பெற்றோர்கள் என்னையும் பிரியும்படி வைத்துவிடாதே என்று சொல்வதுபோல அமைகின்றது இராமனின் வேண்டுகோள்.

இவ்விடத்தில் ஒன்று சொல்லியாக வேண்டும்.

அண்ணன் ஆட்டத்தைச் சரியாக ஆடவில்லை என்று தோன்றுகிறது. ஆட்டம் முடிந்துவிட்டது, போட்டியில் இலக்குவன் வெற்றி பெற்றுவிட்டதாக நடுவரின் அறிவிப்பும் வெளியாகிவிட்டது. இப்பொழுது பார்த்து, இராமன் இது குறித்துத் தன் ஆட்சேபணையை எழுப்புகிறான். முடிவை ஏற்றுக் கொள்ள மறுக்கிறான். முடிவு சரியில்லை என்று முன்குகிறான், முனுமுனுக்கிறான். முட்டுக்கட்டை போடுகிறான். தம்பியைத் தன்னுடன் வனம் வராதே என்று தடுப்பதற்கு இராமனுக்கு எத்தனை வாய்ப்புகள் இருந்தன! அத்தனை வாய்ப்புக்களையும் அவன் நழுவ விட்டவன். எப்பொழுதெல்லாம் அடித்துப் பேசியிருக்க

வேண்டுமோ, அப்பொழுதெல்லாம் மௌனம் சாதித்தவன், இப்போது வாய்திறக்கிறான்.

ஒன்றா இரண்டா அவனுக்கிருந்த வாய்ப்புகள்

- ★ இரண்டு மரவுரிகள் வந்தன. இராமன் என்ன செய்திருக்க வேண்டும். சற்றும் தாமதியாமல் இரண்டையும் தன்கைகளில் உடனடியாக வாங்கிக் கொண்டிருக்க வேண்டும். அப்படிச் செய்யத் தவறிவிட்டான். தம்பியைச் சீரங்கள் இரண்டையும் பெற்றுக்கொள்ள அனுமதித்தான் அதனால் முதல் வாய்ப்புப் போனது.
- ★ சீரத்தைப் பெற்றுக் கொள்வதிலிருந்து இலக்குவனைத் தடுக்காமல் விட்டுவிட்ட இராமன், அதன் பின்னர் இலக்குவனை மேற்கொண்டு பேசவும் அனுமதித்தான். சீரங்கள் இரண்டையும் தம்பி பெற்றுக் கொண்டாலும், உடனே தம்பி யிடமிருந்து இராமன் அவற்றைப் பிடுங்கிக் கொண்டிருக்க வேண்டும். “தம்பி உனக்கும் இவற்றிற்கும் சம்பந்தமும் இல்லை. அவற்றை எனக்காக என் அன்னை கைகேயி அனுப்பி யிருக்கிறாள். அவற்றை என்னிடமே தந்துவிடு. அவை எனக்கு மட்டுமே உரியன” என்று சண்டை போட்டாவது பிடுங்கிக் கொண்டிருக்க வேண்டும். அதையும் செய்யத் தவறினான் இராமன்.
- ★ சீரங்களைக் கைகளில் ஏந்திக் கொண்டு தம்பி தன் அன்னை சுமித்திரையிடம் உரையாடும்போது அவனை மேலே பேசவிடாமல் தடுத்திருக்க வேண்டும். இப்போது போடும் முட்டுக் கட்டையை அப்போது போட்டிருக்க வேண்டும். அந்த வாய்ப்பையும் நழுவவிட்டான்.
- ★ “வனம்போக அனுமதி தாருங்கள் அன்னையே!” என்று இலக்குவன் வேண்டிய உடனேயே, இராமன் இடைமறித்துச் சுமித்திரையிடம் பேசி

யிருக்க வேண்டும். "தம்பி வனம் போவதற்கு எந்தவொரு தேவையும் இல்லை. தந்தையின் கட்டளை எனக்கு மட்டுமே என்னைத்தவிர வேறு யாரையும் அவர் வனம் போகச் சொல்லவில்லை" என்றெல்லாம் இராமன் சுமித்திரையிடம் பேசி, அவள் இட்ட அன்னையின் ஆணை பிறப்பிக் கப்படாத சூழ்நிலையை உருவாக்கி இருக்க வேண்டும். இப்போது இலக்குவனிடம் வைக்கும் வாதங்களை அவன் அப்போதே சுமித்திரையிடம் வைத்திருக்க வேண்டும். "நான்கு மகன்களில் இவன் மட்டும் தான் இப்போது அயோத்தியில் இருக்கிறான். இவனும் இங்கிருந்து நீங்கினால், அப்புறம் தாயரையும் தந்தையையும் யார் பார்த்துக் கொள்வார்கள்?" என்ற வலுவான வாதங்களைச் சுமித்திரை முன் இராமன் அப்போது வைத்து, இலக்குவனை வனம் போகாமல் தடுப்பதற்கு அவன் சுமித்திரையின் துணையை நாடியிருக்க வேண்டும். அந்த வாய்ப்பையும் நழுவவிட்டான் இராமன்.

அப்போதெல்லாம் வாய் மூடி மௌனியாக இருந்து விட்டு இப்போது இலக்குவனும் மரவுரியை அணிந்து அன்னையின் ஆணைபிறப்பிக்கப்பட்ட பின்னர், அதனை சிரமேற்கொண்டு அவளிடம் விடையும் பெற்றுக்கொண்டு வனம் புறப்படத் தயாராகிவிட்ட இந்த இறுதிக் கட்டத்தில், - எல்லாம் நடந்து முடிந்துவிட்ட பின்னர், இப்போதுதான் தூங்கி எழுந்தவன்போலத் தன்னுடைய மறுப்பைத் தெரிவிப்பது எந்தவிதத்தில் நியாயம்? என்று வினவத் தோன்றுகிறது.

அண்ணன் ஒன்று சொன்னால் ஒன்பது அல்ல ஓராயிரம் புரிந்து கொள்பவன் இந்தத் தம்பி. எனவே, அண்ணனிடம் பல கேள்விகளைத் தம்பி கேட்கிறான். இலக்குவனிடமிருந்து, சொற்கணைகள் புறப்படுகின்றன. அவனுடைய விற்கணைகளுக்குச் சற்றும் சளைத்தவை அல்ல. இச்சொற்கணைகள். வேகத்தில், ஆற்றலில்,

எதிராளியை நிலைகுலையச் செய்வதில், எதிர்வரும் வாதங்களை ஒரே நொடியில் ஃப்புவென்று ஊதித் தள்ளும் திறமையில் எள்ள ளவும் குறையாமல் அக்கணைகளை இலக்குவன் ஏவுகின்றான்.

முதற்கணை :

“அண்ணா! உனக்கு நான் என்ன தீங்கு செய்தேன்? என்னை நோக்கி, எனக்கு இவ்விதம் ஒரு கொடிய கட்டளையை நீ இடுவதற்கு, நான் அப்படி உனக்கு நான் என்ன கொடுமை செய்து விட்டேன் அண்ணா? என்று கேட்கிறான் இலக்குவன். “ஈண்டு, உனக்கு அடியனேன் பிழைத்தது யாது? என்றான்” என்பது கம்பனின் வரி. அண்ணனின் இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டுத் துணுக்கமுற்று, அண்ணனைப் பார்த்து இலக்குவன் வினவுகிறான். இலக்குவனுடைய வலிமை மிகுந்த திரண்ட புயங்கள் தூண்கள் போன்றுள்ளன. உயிர் போய் மீண்டும் வந்தது என்னும் படி விம்முகின்றான் இலக்குவன்.

ஆண்டகை அம்மொழி பகர, அன்பனும்,
தூண் தரு திரள் புயம் துளங்க, துண்ணெனா,
மீண்டது ஓர் உயிர் இடை விம்ம விம்முவான்,
“ஈண்டு, உனக்கு அடியனேன் பிழைத்தது யாது? என்றான்”

ஆண்தகை என்ற அடைமொழியை இராமனுக்குக் கொடுத்த கம்பன், அண்ணனிடம் இத்தம்பி கொண்டிருந்த பக்தி, பணிவு, கனிவு, மதிப்பு இவை எல்லாவற்றையும் உள்ளடக்கி இலக்குவனை அன்பன் என்கிறான். அண்ணனுடன் கருத்தில் மாறுபட்டாலும், அன்பில் மாறுபடாததால் “அன்பன்” என்கிறான் கம்பன். இராமன் வனம் செல்கிறான் எனக் கேட்டு உயிர் நீங்கியது போலுணர்ந்தவன் இலக்குவன். அதன் பிறகு அண்ணனுடன் தானும் வனம் போகப் போகிறோம் என்ற நிலை ஏற்பட்டதும் அவ்வுயிர் இவன்பால் மீண்டும் வந்தது. ஆனால், அவ்வுயிர் இப்போது திரும்பவும் நீங்குவதுபோல உணர்கின்றான் என்பதைக் குறிக்க “ஓர் உயிர் இடை மீண்டது” என்றான் கம்பன். அவ்வுயிர் இப்போது மீண்டும் போவதால் “விம்மினான்”

அடுத்த கணை :

எனக்கு உன்னைவிட்டால் யாருள்ளார்?

“அண்ணா! இவ்வுலகில் ஒவ்வொன்றும் மற்றொன்றைச் சார்ந்து தான் இயங்குகின்றன. மீன்களும், நீலோற்பல மலர்களும் தண்ணீரைச் சார்ந்துதான் வாழ்கின்றன. நீர் இல்லாவிட்டால் அவைகளும் இல்லை. அதேபோல, இவ்வுலகம் இருப்பதால்தான் அதனைச் சார்ந்து பல்லுயிர்களும் வாழ்கின்றன. இவ்விதம் யோசித்துப் பார்த்தால், நானும் சீதையும் யாரைச் சார்ந்து வாழ்கின்றோம்? யார் இருப்பதால் நாங்களும் இருக்கின்றோம் என்று நீ நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய் அண்ணா? சொல்” என்று அண்ணனிடம் வினவுகிறான் தம்பி.

நீர் உள எனின், உள மீனும் நீலமும்;
பார் உள எனின் உள யாவும்; பார்ப்புறின்,
நார் உள தனு உளாய்! நானும் சீதையும்,
ஆர் உளர் எனின் உளம்? அருளுவாய்! என்றான்

இதுவரை வனம் போவது இவர்கள் இருவர் மட்டும் என்ற அளவிலேயே பேசப்பட்டு வந்தது. பின்னால் சீதையும் இணைந்து கொள்ளப் போகிறாள் என்பதைக் கம்பன் இப்பாடலில் சூசகமாகக் கூறிவிடுகிறான். “நாங்கள் இருவரும் உன்னையே நம்பி, உன்னையே சார்ந்து, உன்னையே எண்ணி, உனக்காகவே வாழ்கின்றோம். எனவே, உன்னைப் பிரிந்து வாழ இயலாது. மீனுக்கு நீர் எவ்வளவு இன்றியமையாததோ, அந்த அளவுக்கு நீ எங்கட்கு இன்றியமையாதவன் அண்ணா!” என்கிறான் இலக்குவன்.

மூன்றாவது கணை :

தம்பியின் மூன்றாவது கணை மிக வேறுபட்டதாக அமைகிறது. அழகான மனைவி சொன்னாள் என்பதற்காக, உன்னைக் காட்டுக்கு அனுப்பிவிட்டு இன்னும் உயிர் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றவனுடைய மகன் தானே நான் என்று எண்ணி என்னையும் அவன்போல உன்னைப் பிரிந்து அயோத்தியில் இரு என்று சொல்ல வந்தாயோ எனக் கேட்கிறான் இளையோன். உன்னை வனம் போ என்று சொன்ன அந்தச் சொல் இந்தப் பாரையே நடுங்க வைத்துவிட்டது. அவ்விதம் கொடுமையான சொற்களைச்

சொன்ன பிறகும் உயிர் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறான் தந்தை. “அப்பனைப்போலப் பிள்ளை” என்பது உலக வழக்காதலால், அவ்விதம் தயரதனைப்போல அவன் மகன் இலக்குவனும் இராமனைப் பிரிந்து உயிர் வாழ்வான் என்றெண்ணியா இப்பேச்சுப் பேசுகிறாய் நீ?” என இளையோன் கேட்கிறான்.

பைந்தொடி ஒருத்தி சொல் கொண்டு, பார்மகள் நைந்து உயிர் நடுங்கவும், “நடத்தி கான்” எனா, உய்ந்தனன் இருந்தான் உண்மை காவலன் மைந்தன் என்று இனைய சொல் வழங்கினாய்? எனா

“உன்னைப் பிரிந்து உயிர் வாழ்வது தயரதனுக்கு வேண்டுமானால் இயலக் கூடியதாகவும் உகந்ததாகவும் இருக்கலாம். அவ்விதம் நான் உயிர் தரியேன்” என்பது இலக்குவன் கூற்றில் தொனிக்கிறது.

நான்காம் கணை :

“ஐயா!” என்று அன்புடனும் பணிவுடனும் அண்ணனை விளித்து, அன்புத் தம்பி மேலும் சொல்கிறான். “நீ வனம் போகப் போகிறாய் என்று கேள்விப்பட்டேன். உனக்கு இவ்வித அநீதி இழைக்கப்படுவது பொறுக்காமல் ஆற்றொணாத சினம் கொண்டேன் நான். என்னுடைய சினம் தேவையற்றது என்று எனக்கு அறிவுரை கூறி என்னைச் சாந்தப்படுத்தினாய். என்னுடைய கோபம் முற்றிலும் அவிந்து போகும்படி, என்னை அமைதிப்படுத்தினாய். நான் சினம் தவிர்க்க வேண்டும் என்பதை உன்னுடைய ஆணையாகக் கூறினாய். அதனை ஏற்றுக்கொண்டேன். ஆனால், இப்போது என்னுடன் வனம் வராதே என்று கூறுகிறாய். முன்பு நீ சொன்ன வார்த்தைகளைவிட மிகக் கொடிய வார்த்தைகளைக் கூறிவிட்டாய் அண்ணா! இனிமேல் இதற்கு மாறாக நான் உரைப்பதற்கு என்ன இருக்கிறது?” என்றான் இலக்குவன்.

இதோ கம்பனின் பாடல் :

மாறு இனி என்னை? நீ வனம் கொள்வாய் என
ஏறின வெகுளியை யாதும் முற்றற
ஆறினை தவிர்க்க என, “ஐய! ஆணையின்
கூறிய மொழியினும் கொடியது ஆம்” என்றான்.

மற்றுமொரு விளக்கமாக, நான் உன்னுடன் வனம் வருவதற்கு ஒப்புக்கொண்டு விட்டு, இப்போது மாறிவிட்டாயே. ஏன் இப்படி? மாறினா என்னை? என்று இலக்குவன் கேட்கிறான் என்றும் கொள்ளலாம்.

இறுதிக் கணை - ஐந்தாம் கணை :

செய்துடைச் செல்வமோ, யாதும் தீர்த்து எனைக்
கை துடைத்து ஏகவும் கடவையோ? - ஐயா!
நெய் துடைத்து அடையலர் நேய மாதர் கண்
மை துடைத்து உறை புகும் வயம் கொள் வேலினாய்!

இராமனைப் புகழ்ந்து அவனை “ஐயா!” என்று மீண்டும் விளித்துக் கூறுகின்றான் இலக்குவன்.

நெய்துடைத்து = துருப்பிடிக்காமலிருக்கும் பொருட்டு நெய் தடவப்பட்ட வேல். அத்தகைய வேலை உடையவனே.

அடையலர் = பகைவர். அத்தகைய பகைவரின் நேயமுள்ள மனைவிமார் (தங்கள் கணவரின் உயிர் போனதால்) வருந்திச் சொரிகின்ற கண்ணீரும், அவர் கண்களில் தீட்டிய மையுமாகச் சேர்த்து, அந்தக் கலவை கொண்டு அவ்வேலினைத் துடைத்து, வேறு பகைவர்கள் இல்லாததால் இனிமேல் தேவை இல்லை என்பதால் அவ்வேலை உறைக்குள் போடுவார்கள். அவ்விதம் ஆற்றலுள்ள வேலை உடைய அண்ணனே என்று நீட்டி முழக்கி விளிக்கின்றான் அண்ணனை. உன்னுடைய செல்வம் அனைத்தையும் நீக்கி என்னையும் கை கழுவி வனம் போவதென்று தீர்மானித்துவிட்டாயோ? என்று தம்பி வினவுகிறான். உன்னுடைய உடைமைகளான செல்வம் அனைத்தையும் அயோத்தியிலேயே விட்டு விட்டுத்தான் நீ வனம் போக வேண்டும். அதனால் நீ என்னையும் துறந்து வனம் போகப் போகிறாயா என்பது இளையோனின் வினா.

அரசு வேண்டாம் எனத் துறந்து போகிறாய். சரிதான். ஏனென்றால், அது நீ ஈட்டிய செல்வம். ஆனால், நான்? நானும் அவற்றுள் அடக்கமா? அவற்றைக் கை கழுவுவதுபோல என்னையும் கைகழுவி விட்டுப்போவது என்பது தான் உன் முடிவா? என்பது இந்த அன்புத் தம்பியின் கேள்வி.

ஆக, ஐந்து சொற்கணைகளை ஏவுகின்றான்தம்பி. இவற்றிற்கு இராமனின் பதில் என்ன தெரியுமா? மௌனம்தான். 'ஆம். பதில் ஒன்றும் சொல்ல இயலாமல் இராமன் வாய்மூடி நிற்கின்றான். என்ன பதில் சொல்வது என்பது தெரியாமல், விழிக்கின்றான். "உரைத்தபின் இராமன் ஒன்றும் உரைக்க நேர்ந்திலன்... நெடிது நிற்கின்றான்" - என்கிறான் கம்பன். இலக்குவனின் முகத்தைப் பார்த்துக் கொண்டு நிற்கின்றான். கண்களிலிருந்து நீர் பெருகி, அது கண்களைக் குளமாக்கி, கண்களைக் குளமாக்கிக் கீழே விழுகின்றன.

ஆக, இலக்குவனின் கேள்விக்கணைகளுக்கு, இம்மாதிரியான உடல் வெளிப்பாடுகள்தான் இராமனின் பதிலாக அமைகின்றது. வாய்மொழியாக ஏதும் வரவில்லை.

உரைத்தபின் இராமன் ஒன்றும் உரைக்க நேர்ந்திலன்,
வரைத் தடந் தோளினான் வதனம் நோக்கினான்;
விரைத் தடத் தாமரைக் கண்ணை மிக்க நீர்
நிரைத்து இடை வீழ் நெடிது நிற்கின்றான்.

ஆக, அன்னையின் ஆணையை நிறைவேற்றும் முயற்சியில் இலக்குவன் முதல் அடி எடுத்து வைப்பதற்கே இராமன் முட்டுக் கட்டை போடுகிறான். அவ்விதம் ஏற்பட்ட தடையை, அத்தடை அண்ணனால் ஏற்படுத்தப்பட்ட தடையாக இருந்தபோதிலும், அதனை வெற்றிகரமான உடைத்தெறிகிறான் இலக்குவன். விற்கணைகளுக்கு வேலை இல்லை என்றெண்ணி இச்சொற்றிறம் மிக்க சோதரன் சொற்கணைகளால் அத்தடையை நீக்குகிறான்.

இத்தடை இவ்வண்ணம் நீங்கியதால், அன்னையின் ஆணையின் அனைத்துக்கூறுகளையும் அடுத்த பதினான்கு ஆண்டுகளில் எப்படி இலக்குவன் மிகச் சிறப்பாக நிறைவேற்றுகிறான் என்பதை அடுத்து வரும் கட்டுரைகளில் பார்ப்போம்.

ஏவல் செய் அடியென் யான்

“ஒரு வேலைக்காரனாக, உன் அண்ணனுக்கு வேண்டிய அனைத்தையும் செய்வாயாக” என்பது சுமித்திரை இட்ட கட்டளை. இந்த வேலைக்காரன் என்னென்ன பணியெல்லாம் செய்கிறான் என்று பார்ப்போம். வெறும் வேலைக்காரனாக மட்டும் இலக்குவன் அண்ணனுக்குப் பணிவிடை செய்யவில்லை. சுமித்திரை சொன்ன அடியார் என்ற சொல்லில் பல செய்திகள் அடங்கி இருக்கின்றன. இலக்குவனின் பல பரிமாணங்களும் இந்தப் பதினான்கு ஆண்டுக் காலகட்டத்தில் முழுவதுமாக வெளிப்படுகின்றன. என்னென்ன பணிகளெல்லாம் செய்யும் வேலையாளாக அவனைக் கம்பன் காட்டுகிறான்.

1. இரவு நேரக் காவலாளியாக,
2. கறுப்புப் பூனைப் படையாளாக,
3. பாதுகாவலனாக,
4. வீடு கட்டும் பணியாளனாக, (தச்சனாக, கருமானாக, கொத்தனாராக, மேஸ்திரியாக, சித்தாளாக),
5. வீட்டின் உள் அலங்காரம் செய்பவனாக,
6. கட்டுமானப் பொறியாளனாக,
7. ஓடம் கட்டும் தொழிலாளியாக,
8. ஓடம் வலிக்கும் ஓடக்காரனாக,
9. சமையற்காரனாக,
10. தேவைப்படும் கட்டத்தில் அண்ணனுக்குப் போதனை செய்பவனாக,
11. வழிகாட்டியாக,

12. அண்ணனை இடித்துரைக்க வேண்டிய இடத்தில்
அவ்விதம் இடித்துரைப்பவனாக,
13. அண்ணனை வழி நடத்துபவனாய்,
14. அண்ணனுக்காக வாதாடும் வக்கீலாக,
15. அண்ணனுடைய உற்சாகச் சக்தியாக, அவனுடைய
“டானிக்” ஆக,
16. அண்ணன் துவண்டு போகும் சமயத்தில் அவனுடைய
நம்பிக்கை நட்சத்திரமாக,
17. அண்ணனின் ஒளி விளக்காக,
18. அண்ணனுடைய கட்டளைக்குக் காத்திராமல் பணியாற்ற வேண்டிய அவசர நிலையில் அந்த அவசர காலப் பணியாளனாக.

- என்றெல்லாம் அடுக்கிக் கொண்டே போகலாம்.

மொத்தத்தில் பாரதியின் வரிகள்தான் எனக்கு ஞாபகம் வருகின்றன. “நண்பனாய், மந்திரியாய், நல்லாசிரியனுமாய், பண்பிலே தெய்வமாய் பார்வையிலே சேவகனாய்” இலக்குவன் செயல்படுகின்றான்.

இந்த பரிமாணங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் - அதாவது தனித் தனியாக ஒவ்வொன்றிலும் அதே நேரத்தில் ஒட்டு மொத்தமாக அனைத்திலும் மிகச் சிறப்பாகச் செயல்படுகின்றான். “அடியாரின்” என்று ஒரே ஒரு வார்த்தையில் சுமித்திரை மிக எளிதாகச் சொல்லிவிட்டாள். ஒன்று சொன்னால் ஒன்பது அல்ல ஓராயிரம் செய்து முடிக்கின்றான் இவன். அடியாரின் என்ற அந்த வார்த்தைக்கு இவன் தனக்குத் தானே அளித்துக் கொள்ளும் பரிமாணங்கள் தான் எத்தனை? அத்தனை பொறுப்புக்களையும் தானாகவே முன்வந்து, அண்ணன் சொல்லாமலேயே இவன் ஏற்றுக் கொள்கிறான். இவற்றிற்கெல்லாம் மகுடம் வைப்பது போலவும், “முன்னம் முடி” என்ற வார்த்தைக்கு முற்றும் பொருந்தும்படியும், இறுதியில் உயிர்த் தியாகமும் செய்கிறான்.

பல கட்டங்களில் இவன் செய்கைகள் இராமனை மிக்க வியப்படையச் செய்கின்றன. இவனை வியந்து வாய்விட்டு நேரடியாகப் பாராட்டுகின்றான். தனக்குத் தெரியாமல் இத்தனை

வித்தைகளை இவன் எங்கே கற்றுக் கொண்டான் என இராமனே ஆச்சரியப்படுகின்றான். பலமுறை தம்பியின் சேவையை எண்ணி நன்றியுடன் இராமன் பேசுகின்றான். தம்பியின் பணிசெய்யும் பாங்கினைப் பாராட்டி அவனுக்குச் சிறப்புச் சேர்க்கிறான். தம்பி மடிந்துவிட்டான் என்றெண்ணி, ஒரு கட்டத்தில் இராமன் தற்கொலைக்கும் துணிந்துவிடுகிறான்.

தான் இராமனின் அடியான் என்பதை ஒருகணம் கூட மறவாதவன் இத்தம்பி. அந்த வரையறையைவிட்டு இம்மியும் நீங்காதவன். அப்படித்தான் தன்னைப் பல கட்டங்களிலும் அறிமுகப்படுத்திக் கொள்கிறான். கிட்கிந்தா காண்டத்தில், இராம இலக்குவர்களைச் சந்தித்தபோது “நீவிர் யார்?” என்று அனுமன் அவர்களைக் கேட்கிறான். அதற்கு இராமன் பதில் சொல்ல வில்லை இலக்குவன்தான் சொல்கிறான். இலக்குவன் அண்ணனைப் பற்றி, அண்ணன் வனம் ஏகிய காரணம் பற்றி என்று அனைத்தையும் சொல்கிறான்; அவற்றைச் சொல்லி முடிக்கும்போது தன்னைப் பற்றியும் கொசுறுச் செய்தியாக ஒரு வார்த்தை சொல்லிக் கொள்கிறான்.

முதலில், தயரதன் புகழ் பாடிவிட்டுப் பிறகு இலக்குவன் இவ்வாறு கூறுகிறான்.

அன்னவன் சிறுவனாம்; இவ் ஆண்தகை, அன்னை ஏவத்
தன்னுடை உரிமைச் செல்வம் தம்பிக்குத் தகவில் நல்கி,
நல் நெடுங்கானம் சேர்ந்தான்; நாமமும் இராமன் என்பான்;
இந் நெடுஞ் சிலை வலானுக்கு ஏவல் செய் அடியென் யானே!

இராமனைப் பற்றி அத்தனை விவரமும் சொல்கிறான் இலக்குவன். என்னென்ன சிறப்பெல்லாம் சேர்த்து அண்ணனை அறிமுகம் செய்து வைக்கிறான் அன்புத்தம்பி.

1. (இதுவரை சொல்லப்பட்ட சிறப்புக்களை உடைய) தயரதனின் மைந்தன்
2. ஆண்தகை
3. தம்பிக்குத் தன்னுரிமை தகவில் (மிக்க அன்போடு) நல்கியவன்
4. அன்னையின் ஆணையால் கானம் வந்தவன்

5. இளமையானவன்
6. மாபெரும் வீரன்; வில்லாளன் (நெடுஞ்சிலை வல்லான்)
7. இராமன் என்பது அவன் பெயர்.

என்பதெல்லாம் இலக்குவன் அண்ணனைப் பற்றிக் கூறும் செய்திகள். இதன் பின்னர் தன்னைப் பற்றியும் ஒரு வார்த்தை சொல்லிக் கொள்கிறான். தன்னை இராமனின் “தம்பி” என்று கூடச் சொல்லிக் கொள்ளவில்லை. அவனுடைய வேலைக்காரன் என்று மட்டுமே தன்னைப் பற்றிச் சொல்லிக் கொள்கிறான். தன்னுடைய பெயரையும் அவன் சொல்லிக் கொள்ளவில்லை. இலக்குவன் அடக்கத்தை மொத்தமாகக் குத்தகை எடுத்தவன்.

“இந் நெடுஞ் சிலை வலானுக்கு இளவல் இலக்குவன் நாமம்” என்று தன்னை அறிமுகம் செய்து கொண்டிருக்க முடியாதா? நிச்சயமாக முடியும். ஆனால், செய்யமாட்டான்; அதுதான் இவன் சிறப்பு.

இவனைப் பொறுத்தவரை இராமன் தயரதன் மைந்தன். தான் அவனுடைய வேலைக்காரன். அவ்வளவே. அதற்கு மேல் ஒன்றும் இல்லை. தனக்குப் பெயர் ஒன்று இருப்பதைக் கூடச் சொல்ல விழையான் இவன். “ஏவல் செய் அடியென் யான்” எனக்குப் போய் எதற்குப் பெயரெல்லாம் என்றல்லவோ பணியாற்று கின்றான்! தான் இராமனின் வேலைக்காரன் என்று மாத்திரமே அறியப்பட்டால் போதும்; அதற்கு மேல் இவன் எதற்கும் ஆசைப்படாதவன். அதற்கு மேல் வேறெதுவும் தேவை இல்லை என்பது இவன் கொண்டிருந்த அசைக்க முடியாத கொள்கை.

தம்பி என்னும் படி அன்று அடியாரின் ஏவல் செய்தி என்ற அன்னையின் ஆணையை முற்றிலும் கடைப்பிடித்துத் தம்பி என்று சொல்லிக் கொள்ளாமல் சுமித்திரையின் வார்த்தைகளையே பயன்படுத்தி ஏவல் செய் அடியென் என்கிறான்.

இவனல்லவோ தம்பி!

தன்னை மற்றொருவரிடம் இலக்குவன் அறிமுகப் படுத்திக் கொள்ளும் முதல் கட்டம் இதுதான், இதற்கு முன்னர் சகோதரர் இருவரும் சடாயுவைச் சந்தித்தார்கள்.

அப்போது, தயரதன் மைந்தர் என்றே தம்மை அறிமுகம் செய்து கொள்கின்றனர். அச்சமயத்தில் சகோதரர் இருவருமாகச் சேர்ந்து, அறிமுகம் செய்து கொண்டதால், அது அவ்வாறு அமைந்தது. இலக்குவன் மட்டும் அங்கு பேசியிருந்தால் இவ்விதம் தான் அங்கும் நிகழ்ந்திருக்கும் என்பது என் கணிப்பு.

ஆனால், இலக்குவன் மட்டுமே பேசும் கட்டம் இது. அண்ணனைப் பற்றிச் சொல்ல ஏராளமான செய்திகள் இருக்கும் போது இவனுக்குத் தன்னைப் பற்றிச் சொல்லிக் கொள்ளக் கிடைத்த ஒரே சொற்றொடர் ஏவல் செய் அடியென் என்பது தான். செருக்கு சிறிதும் இல்லாதவன். பணிவின் சிகரம். பண்பின் சிகரமும் கூட. அவன் அடக்கத்தின் உறைவிடம். இந்த மனோநிலையைப் பதினான்கு ஆண்டுக் காலத்தில் எந்தவொரு கட்டத்திலும் கொஞ்சம் கூட மாறாமல் கொண்டிருந்த தம்பி இவன். இப்படி இலக்குவன் அண்ணனுக்குப் பணிவிடை செய்தவற்றை ஒவ்வொன்றாகக் கட்டம் கட்டமாக, இனி வரும் பகுதிகளில் ஆராய்வோம் வாருங்கள்.

மெய்க்காப்பாளன்

அண்ணனின் வேலைக்காரனாக இலக்குவன் பணி செய்வது, வனம் புகுந்த முதல் நாளிலேயே தொடங்கிவிடுகிறது. அவ்விதம் அவன் ஆற்றும் முதற்பணி, அண்ணனின் மெய்க்காப்பாளனாகச் செயல்படுவதுதான். இவனைக் கூப்பிட்டு இப்பணியைச் செய் என்று இராமன் சொல்லவில்லை; இவன் தானாகவே முன்வந்து ஏற்றுக் கொண்ட பணி அது. இராமனின் மெய்க்காப்பாளனாக, அவனுடைய செயலாளனாக, “மேனேஜரா”க என்று எல்லாம் சேர்ந்த ஒரு கலவையான பணியில் இலக்குவன் தன்னை ஈடுபடுத்திக் கொள்கிறான். இராமனைப் பார்க்க யாரேனும் வந்தால், அவர்களைத் தீர விசாரித்து, இன்னார் என்று அவர்களை அறிந்து, அவர்களின் நோக்கம் இன்னதென்று தேர்ந்து, அண்ணனிடம் போய் உன்னைப் பார்க்க இப்படி ஒருவர் வந்திருக்கின்றார், அனுப்பலாமா என்று கேட்டு அண்ணன் அனுமதித்தால் மட்டுமே வந்திருப்பவரை அண்ணனிடம் அனுப்பும் வேலை அவனுடைய முதல் வேலையாக அமைந்து விடுகின்றது.

இவ்விதம் இலக்குவனால் முதல் ஆளாக அண்ணனிடம் அனுப்பப்படுபவன் குகன். என்ன நிகழ்கிறது என்று பார்ப்போம். இந்நிகழ்ச்சி இடம்பெறும் குறிப்பிட்ட கட்டம் வருமாறு.

அயோத்தி செல்லும் பாதையில் தேரைத் திருப்பி ஓட்டிக் கொண்டு போகும்படி சுமந்திரனிடம் சொல்லிவிட்டு, இராமன், இலக்குவன், சீதை மூவரும் காட்டிற்குள் சென்று விடுகின்றனர். வனத்தில் உள்ள அழகான காட்சிகளைக் கண்டு ரசித்தபடி மூவரும் நடந்து செல்கின்றனர். அவர்களைக் காட்டில் வசித்து வரும் முனிவர்கள் வரவேற்கின்றனர். இராமனை உபசரிக்கின்றனர். அவனைப் போற்றுகின்றனர். அவன் நலம் விசாரிக்கின்றனர். பின்னர் அவனை நீராடிவிட்டு வா, எங்களுடன் விருந்துண்ணலாம் என்று அழைக்கின்றனர். அவ்வண்ணமே நீராடி வந்த மூவரும்

முனிவர்கள் அளித்த கீரை, கிழங்குகள், கனிகள் ஆகிய உணவு வகைகளை உண்டு பசியாறுகின்றனர். அதன் பின்னர் இராமன் முனிவர்களுடன் அமர்ந்து பேசிக் கொண்டிருக்கின்றான்.

அவர்கள் தங்கியிருக்கும் குடிலுக்கு வாயிலில் நின்று இலக்குவன் காவல் காத்துக் கொண்டிருக்கின்றான். இராமன் வந்திருப்பதை அறிந்து, குகன் இராமனைப் பார்க்க அங்கு வருகின்றான். அவ்விதம் வந்த குகன் இராமன் இருக்கும் குடிலின் வாசலில் வந்து நிற்கின்றான்.

இவ்விதம் வந்து நிற்பவன் வேடுவரின் அரசன். “எயினரின் இறையோன்” ஒரு அரசமற்றொரு அரச குமாரனைச் சந்திக்க வந்திருக்கிறான். அக்குடிலின் வாசலில் நின்று கொண்டு, குகன் உள்ளிருக்கும் இராமனை அழைத்துக் கூவுகின்றான். “இறைவா, உன் பணி செய்ய வந்திருக்கின்றேன். அப்பணியைச் சிறப்புற ஆற்றுவேன். ஐயா! உன்னுடைய அடியேன் நான்”, என்று இராமனை அழைத்துச் சொல்கின்றான். அங்கு அவ்விதம் வந்து நின்ற குகன் தன்னெஞ்சு முழுவதும் இராமன்பால் அன்பை நிரப்பிக்கொண்டு வந்திருக்கிறான்.

நின்றான் நெஞ்சில் நிரம்பும் அன்பால்;
இன்றே நிற்பணி செய்திட, இறைவா!
நன்றே வந்தனென்; நாய் அடியேன் யான்”
என்றே கூவினன் - எயினரின் இறைவன்

இவ்விதம் குகன் கூறும் பொழுது இலக்குவன் அங்கு வந்து விடுகின்றான். அவனை இடைமறிக்கின்றான். “நீ யார்? எதற்காக இங்கு வந்துள்ளாய்? சொல்லு” என்று இலக்குவன் குகனைப் பார்த்து வினவுகின்றான். இவ்விதம் தன்னிடம் பேசுகின்றவனை குகன் பணிந்து அன்போடு வணங்குகிறான். “அரசே, நான் இந்த கங்கை நதியில் செல்லும் ஓடங்களுக்கு உடமையாளன். ஓடக் காரர்களின் தலைவன் வேட்டுவன் நான். உங்களைப் பார்த்துப் பணிந்து உங்கள் பாதம் வணங்கிப் போகவும், உங்களுக்குச் சேவை செய்வதற்காகவும் இங்கு வந்துள்ளேன்” என்று சொல்கின்றான்.

கூவா முன்னம், இளையோன் குறுகி, “நீ
ஆவான் யார்?” என, அன்பின் இறைஞ்சினன்,
“தேவா! நின்கழல் சேவிக்க வந்தனென்;
நாவாய் வேட்டுவன்; நாய் அடியேன்” என்றான்.

இவ்விதம் குகன் சொல்ல, இலக்குவன் அவனை அங்கேயே நிற்கச் சொல்கின்றான். பின்னர் இராமன் இருக்கும் தவச்சாலையின் உள்ளே சென்று, இராமனைத் தொழுது பின்னர் அண்ணனிடம் குகன் வந்திருப்பதைச் சொல்கின்றான்.

“ஐயனே! உன்னைக் காண குகன் என்பவன் வந்திருக்கின்றான். அவனுடைய சுற்றத்தார் எல்லோரும் உடன் வந்திருக்கிறார்கள். அனைவரும் குடிலின் அருகே வெளியில் நின்று கொண்டிருக்கிறார்கள். அவன் மட்டும் உள்ளே வந்து உன்னைக் காண விரும்புகிறான். மிகவும் நல்லவன். உள்ளத் தூய்மை மிக்கவன். தாயைக் காட்டினும் மிக்க அன்பு கொண்டவனாக வந்துள்ளான். கங்கையில் செல்லும் ஓடங்களுக்கெல்லாம் உடமையாளன்” என்கிறான் இலக்குவன்.

“நிற்றி ஈண்டு” என்று புக்கு நெடியவன் தொழுது, தம்பி,
“கொற்றவ! நின்னைக் காணக் குறுகினன் நிமிர்ந்த கூட்டச் சுற்றமும் தானும்; உள்ளம் தூயவன்; தாயின் நல்லான்; என்று நீர் கங்கை நாவாய்க்கு இறை; குகன் ஒருவன்” என்றான்.

இவ்விதம் இலக்குவன் சொல்ல, இராமன் அவனை அழைத்துவா என்கிறான்.

அண்ணனிடம் மேற்சொன்ன வகையில் அறிமுகப்படுத்தி, அதன் பின்னர் இலக்குவன் குகனை அனுப்புகிறான். மெய்க் காப்பாளனாக, மேனேஜராகப் பணிபுரிபவன் முக்கியமாகக் கைக்கொள்ள வேண்டிய தகுதி, பின்பற்ற வேண்டிய நெறிமுறை எஜமானரைப் பார்க்க விரும்பி, அவர் இருக்கும் இடத்திற்கு வந்திருப்பவர்களைச் சரியாகத், துல்லியமாகப் பக்குவமாக எடைபோடுதல் ஆகும். எல்லோரையும் உள்ளே அனுப்புதல் இயலாது. அனைவரையும் மறுத்து அனுப்புவதும் சரியாகாது. சிலரை உடனடியாக மறுத்துவிட முடியும். சிலரை உடனடியாக எஜமானரைப் பார்க்க அனுப்ப வேண்டியிருக்கும். சிலரைப் பற்றிய விபரங்களை அறிந்து கொண்டு எஜமானரிடம் வந்திருப்பவரைப் பற்றி எடுத்துரைத்து, எஜமானரின் கட்டளைப் படி அவரை உள்ளே அனுப்புவதோ அல்லது பக்குவமாக மறுத்துரைப்பதோ செய்ய வேண்டும். இவற்றை எல்லாம் நன்கு அறிந்தவனாகச் செயல்படுகின்றான் இலக்குவன்.

சுகனைப் பற்றி அவன் இராமனிடம் சொல்கிறான். என்னவெல்லாம் குறிப்பிட்டுச் சொல்கிறான் என்று பார்ப்போம்.

1. நின்னைக் காணக் குறுகினன் சுற்றமும் தானும்
2. உள்ளம் தூயவன்
3. தாயினும் நல்லான்
4. எற்று நீர் கங்கை நாவாய்க்கு இறைவன்
5. சுகன் ஒருவன்

இவை அனைத்தையும் இலக்குவன் எப்படி அறிவான்? அதுவும் இப்படித் துல்லியமாக இவற்றை எவ்வாறு அறிந்தான் இலக்குவன்? இக்கேள்விகளுக்கு விடை காணக் கம்பன் பாடல்களில் சற்றுப் பின்னோக்கிப் போக வேண்டும்.

சுகன் வருகையைப் பத்துப் பாடல்கள் தந்து கம்பன் விவரிக்கிறான். அவை சுகனின் குணநலன்கள், தோற்றம், வீரம் போன்று பல செய்திகளைத் தருகின்றன. அவன் தோற்றத்தை இலக்குவன் காண்கிறான். எப்படித் தோற்றமளிக்கின்றான் சுகன் பாருங்கள். இடையிலே கச்சை கட்டியிருக்கின்றான். அதிலே வாள் ஒன்று சொருகி வைத்திருக்கிறான். வாளிலே - நல்ல ஒளியுள்ள வாளான போதிலும்-இரத்தக்கறை படிந்திருக்கிறது. பார்வை அச்சமுறுத்தும் வண்ணம் இருக்கிறது. கொடிய விடமுள்ள பாம்பின் பார்வை போன்றது இவன் பார்வை. பேச்சோ, பைத்தியக்காரன் பேச்சுப் போல இருக்கிறது. இவனுடைய இடையோ, இந்திரனின் ஆயுதமான வச்சிராயுதம் போன்று வலிமை உடையதாக இருக்கின்றது.

இப்படிப்பட்ட தோற்றம் கொண்டவனாகத்தான் சுகன் வருகின்றான். இப்படிப்பட்ட தோற்றமுடையவனைத்தான் இலக்குவன் காண்கிறான்.

கச்சொடு ஆர்த்த கறைக் கதிர் வாளினன்;
நச்சு அராவின் நடுக்குறு நோக்கினன்;
பிச்சராம் அன்ன பேச்சினன்; இந்திரன்
வச்சிராயுதம் போலும் மருங்கினான்.

இப்படிப்பட்ட தோற்றமுடைய ஒருவன் சற்றுத் தொலைவில் வருவதை முதலில் காண்கின்றான் இலக்குவன். இப்பொழுது அவன் மிக அருகில் வந்துவிட்டான். அவன் முகத்தோற்றம்

எல்லாம் மிகத் தெளிவாகத் தெரிகின்றது. அருகில் வந்தவனை உற்றுப் பார்க்கிறான். அருகில் வந்து விட்டபடியால் அவன் உடலில் இருந்து வெளிப்படும் மேனி வாசனையையும் இலக்குவனால் உணர முடிகின்றது. கம்பன் கவி வழியே நாமும் அவற்றை உணர்கின்றோம். இவன் செயல்களில் எல்லாம் வலிமையே மிகுந்து காணப்படுகின்றது. பணிவு என்பதோ, எளிமை என்பதோ இவனிடம் காணக் கிடைக்காத ஒன்று. ஊற்றமே மிகுந்தவன். இவன் உண்பதோ புலாலும் மீனும்தான். அவற்றையே எப்போதும் உண்பதால், வாய் எப்பொழுதும் அவற்றின் வாசனை உடையதாகவே இருக்கின்றது. முகத்தில் சிரிப்பு என்பது எள்ளளவும் இல்லாதவன். கண்களில் எப்பொழுதும் தீ தான் இருக்கின்றது. அதாவது சினம் கொண்டாலும் அல்லது சினமற்று இருந்தாலும், கண்கள் எப்பொழுதுமே தீப்பிழம்பாகத்தான் காட்சியளிக்கின்றன. எப்போதுமே தீ எழ நோக்குபவன். எமனையும் அஞ்ச வைக்கும் இடிக்குரலோன். அக்குரலில் இவன் குமுறுவான் என்று கம்பன் வர்ணிக்கின்றான்.

ஊற்றமே மிக ஊனொடு மீன் நுகர்
நாற்றம் மேய நகை இல் முகத்தினான்,
சீற்றம் இன்றியும் தீ எழ நோக்குவான்;
கூற்றம் அஞ்சக் குமுறும் குரலினான்.

இவ்விதம் வந்தவனைத்தான் இராமனிடம் இலக்குவன் அறிமுகம் செய்து வைக்கின்றான். அதுவும் என்ன சொல்லி!

1. உள்ளம் தூயவன்
2. தாயினும் நல்லான்

இலக்குவன் எப்படி குகனைப் பற்றி இவ்விதம் சொல்ல இயலும் என்று நமக்கு எண்ணத் தோன்றலாம். “இலக்குவன் காண்கின்ற குகனின் தோற்றத்திற்கும் அவனைப்பற்றி இலக்குவன் சொல்லும் குணங்களுக்கும் சற்றும் பொருத்தம் இல்லாதது போலிருக்கிறதே!” என்ற ஐயமும் நமக்கு எழலாம். குகன் வந்த தோற்றத்தைச் சொன்ன கம்பன் இன்னும் இரு பாடல்களில் அவன் செய்கையைச் சொல்கின்றான். அவனுடைய செயல்களையும் இலக்குவன் உன்னிப்பாகக் கவனித்துக் கொண்டிருக்கிறான். தோற்றம் எப்படியிருந்தாலும் செய்கை வித்தியாசமானதாக இருக்கின்றது.

சுகனைப் பற்றிக் கம்பன் மேலும் சொல்கின்றான். பேரலைகள் எழுப்பும் கங்கை ஆற்றின் அருகில் உள்ளது சிருங்கி பேரம் என்னும் நகர். அதில் வாழ்பவன் இவன் வனத்தில் வந்து தங்கியிருக்கும் வள்ளல் இராமனைக் காண்பதற்கு வருகிறான். தன்னுடன் தன் சுற்றத்தாரையும் ஒருங்கு சேர அழைத்து வந்திருக்கின்றான். இராமனைப் பார்ப்பதற்கென்று வந்திருக்கும் அவன் இராமனுக்குக் கொடுப்பதற்கென்று தேனும் மீனும் கொண்டு வந்திருக்கின்றான்.

சிருங்கி பேரம் எனத் திரைக் கங்கையின்
மருங்கு தோன்றும் நகர் உறை வாழ்க்கையன்;
ஒருங்கு தேனொடு மீன் உபகாரத்தன்;
இருந்த வள்ளலைக் காண வந்து எய்தினான்.

கங்கைக் கரையில் உள்ள சிருங்கி பேர நகரத்தில் வாழும் வேடுவர்களின் அரசன் சுகன், கோசல நாட்டுக்கு அரசரிமை உள்ள இராமனும் கங்கைக் கரை நகரில் உதித்தவன். என்றெண்ணி பணிவன்பின் நிமித்தம் அவனைப் பார்க்க வருகின்றான். அரசன், குரு, தெய்வம் பெரியோர் இவர்களைப் பார்க்கப் போகும்போது வெறுங்கையுடன் போவது முறையான் செயல் அன்று என்பதால், இராமனுக்குக் கொடுக்கத் தேனும் திருத்திய மீனும் கொண்டு வந்திருக்கின்றான்.

இவ்விதம் இராமனைப் பார்க்க வந்த சுகன் என்ன செய்கிறான் என்பதை இலக்குவன் உற்று நோக்குகிறான். சுகன் தன்னுடைய சுற்றத்தாரை எல்லாம் இராமனின் குடிலுக்கு அருகில் வர விடாமல், சற்றுத் தூரத்திலேயே நிறுத்தி விடுகின்றான். கொடிய கணைகளை ஏவுகின்ற வில்லை எடுத்துக் கீழே வைத்து விடுகின்றான். அரையில் எப்பொழுதும் வைத்திருக்கும் வாளையும் நீக்கி விடுகின்றான். இராமன் மீது மிகுந்த அன்புடைய அவன் பொய் அகன்ற மனத்தன். அவ்விதம் ஆயுதங்களைத் துறந்த பின், சிறந்த தவம் செய்கின்ற முனிவர்களின் தவச்சாலையில் இருக்கும் இராமனைப் பார்க்க சுகன் வருகின்றான். தவசிகளின் இருப்பிடத்திற்குச் செல்லும்போது மிகவும் அடக்கவொடுக்கமாக, கர்வம் இன்றி, எந்தவித ஆரவாரமும் படாடோபமும் இல்லாமல் பணிவன்புடன் எளிமையாகச் செல்ல வேண்டும் என்பதால் சுகன் தன்னுடைய சுற்றத்தாரை எல்லாம் தூரத்திலேயே நிறுத்தி

வைத்துவிட்டு, குகன் தன்னந்தனியனாக வருகிறான் என்பதை இலக்குவன் காண்கின்றான். வாளையும் வில்லையும் கணைப்பட்டிலையும் கழற்றி வைத்துவிட்டு நிராயுதபாணியாக அவன் வருவதையும் இலக்குவன் பார்க்கின்றான்.

சுற்றம் அப்புறம் நிற்க, சுடு கணை
வில் துறந்து அரை வீக்கிய வாள் ஒழித்து,
அற்றம் நீத்த மனத்தினன்; அன்பினன்;
நல் தவப் பள்ளி வாயிலை நண்ணினான்.

குகனின் இந்தச் செய்கைகளை எல்லாம் உன்னிப்பாகக் கவனித்த இலக்குவன் ஒரு முடிவுக்கு வருகின்றான். குகனைப் பற்றிய ஒரு அபிப்பிராயம் அவனுள் உருவாகிறது. இராமனுக்கு என்று தேனும் திருத்திய மீனும் கொண்டு வந்தவன் தாயன்பினும் மிக்கவன் என்பது தெளிவாகிறது. நிராயுதபாணியாக ஆயுதங்களை எல்லாம் களைந்துவிட்டு பணிவன்புடன் வருவதைப் பார்த்த இலக்குவன் இவன் தூய உள்ளத்தன் என்பதையும் உணருகின்றான். வந்திருப்பவன் பெயர் குகன் என்பதை மட்டும் அவன் பிறரிடம் கேட்டுத் தெரிந்து கொண்டிருக்க வேண்டும். முகத் தோற்றம், மேனி வாசனை, நடையுடை பாவனை இவை எல்லாம் ஒருபுறம் இருக்க, குகனின் செயலை வைத்து அவனை அண்ணனிடம் அறிமுகம் செய்யும்போது, ஏற்கனவே சொன்னது போலத் தாயினும் நல்லான் தூயவன் என்று சொல்கிறான்.

ஆக, தோற்றம் எப்படி இருந்தாலும் அவனின் குணத்தைப் பார்த்து, நடத்தையைப் பார்த்து, வந்திருப்பவனைச் சரியாகத்தான் எடை போடுகின்றான் இலக்குவன். உருவு கண்டு எள்ளாமை வேண்டும் என்பதை உணர்ந்தவன் அன்றோ இத்தம்பி.

மெய்க்காப்பாளன் பணியை மிகத் திறமையாகத்தான் செய்திருக்கிறான் இலக்குவன். அன்னையின் ஆணையை ஏற்றுக் கொண்ட அன்புத் தம்பியின் ஆரம்பப் பணியே அற்புதமாக அமைந்து விடுகின்றது.

இனி அவன் ஆற்றும் அடுத்த பணியைப் பார்ப்போம்.

இமைப்பிலா நயனத்தன்

அடியாரின் ஏவல் செய்யும் வகையில் இலக்குவன் ஆற்றும் முக்கியமான பணி, இராமனின் பாதுகாவலனாக அதுவும் குறிப்பாக இரவு நேரக் காவலாளியாகப் பணியாற்றுவதுதான். அவனுடைய பணிகளில் மிகச்சிறந்ததும், மிகவும் போற்றுவதற்கு உரியதும் இது ஒன்றே. ஏனென்றால், இதரப் பணிகளான படகு ஓட்டுவதோ, படகு கட்டுவதோ, பர்ணசாலை அமைப்பதுவோ அவ்வப்பொழுதுதான் செய்யப்படுகின்றன. அவை தினசரிப் பணிகள் அல்ல. தேவை ஏற்படும்போது அவற்றை நிறைவேற்றுவது என்ற அளவிலேயே அமைந்து விடுகின்றன. உதாரணமாகப் பர்ணசாலை அமைக்கும் பணி எப்போதும் எழும் பணியன்று. ஒருமுறை அமைத்த பர்ணசாலை பல ஆண்டுகள் கழித்தும் அப்படியே இருக்கின்றது.

இவ்விடத்தில் ஒரு செய்தி, அச்செய்தியின் நயம் கருதி அதை இங்கே சொல்லலாம் என்று நினைக்கின்றேன். இலக்குவன் அமைத்த பர்ணசாலையில் தான் இராமனும் சீதையும் வசித்து வந்தார்கள். சீதை அசோக வனத்தில் இருப்பதும் இத்தம்பி அமைத்த பர்ணசாலையில் தான். தாண்டக வனப்பகுதிக்கு வந்தபோது இலக்குவன் அமைத்த குடில் அது. அதை இராவணன் நிலத்தோடு பெயர்த்து எடுத்துச் சென்றிருக்கிறான். அப்பர்ணசாலையை அப்படியே கொண்டு போய் அசோகவனத்தில் இறக்குகிறான் இராவணன். சீதையின் அசோகவன இருப்பிடம் அக்குடில்தான். அனுமன் சீதையைக் கண்டு வந்து இராமனிடம் தன் இலங்கைப் பயணம் பற்றிச் சொல்லும்போது, உன்னுடைய தம்பி அமைத்த பர்ணசாலையில்தான் சீதை இன்னும் இருக்கின்றாள் என்று குறிப்பிட்டுச் சொல்கிறான்.

“உம்பி புல்லினால் தொடுத்த தூய சாலையில் இருந்தாள் ஐய!” என்பது அனுமன் கூற்று. அந்த சுந்தரகாண்டப் பாடல் இதோ:

வேலையுள் இலங்கை என்னும் விரி நகர் ஒருசார், விண் தோய்க் காலையும் மாலைதானும் இல்லது ஓர் கனகக் கற்பச் சோலை அங்கு அதனில் உம்பி புல்லினால் தொடுத்த தூய சாலையில் இருந்தாள் ஐய! தவம் செய்த தவம் ஆம் தையல்.

ஆம். ஒருமுறை அமைத்த பர்ணசாலை பத்து ஆண்டுகளுக்கு மேல் ஆனபோதிலும், அப்படியே அழியாமல் இருக்கின்றது.

எனவே, ஒரு முறை இவை போன்ற பணிகள் நிறைவேற்றப் பட்டால் அத்தேவை உடனே மீண்டும் எழுப் போவதில்லை. சமையல் வேலைகூட அது தினசரிப் பணியாக இருந்திருக்கக் கூடும் என்றாலும், சீதை அசோகவனத்தில் இருந்த காலத்தில் மட்டுமே செய்ய வேண்டிய பணி என்று கொள்ள இடமிருக்கிறது.

ஆனால், ஒரு நாள் கூட இடைவெளி இல்லாமல் இடை விடாது இலக்குவன் செய்த பணி இராமனின் இரவு நேரக் காவலாளியாகப் பணியாற்றுவதுதான். அதுவும் பதினான்கு ஆண்டுகள் இடைவிடாமல் ஒரு நொடி கூடக் கண் மூடாதவன் என்பதனால் கம்பனால் இமைப்பிலா நயனத்தன் என்று போற்றப்படுகின்றன.

இந்த முதற்பணி, முக்கியப் பணி பற்றி விரிவாகப் பார்ப்போம். வனம் ஏகிய முதல் நாள் இராமனை வனத்திலிருந்த தபோவனர்கள் அழைத்துச் சென்று உபசரிக்கின்றனர். இராமனும் முனிவர்களின் உபசரிப்பையும், அவர்கள் அளித்த உணவையும் ஏற்று இளைப்பாறிக் கொண்டிருக்கிறான். அச்சமயம் குகன் வருகின்றான். குகன் இராமன் சந்திப்பு நிகழ்கிறது. குகன் அன்றிரவு அவர்களுடனேயே தங்குகிறான்.

வனத்தில் இராமன் கழிக்கும் முதல் நாள் இது. மாலை கழிந்து இரவு தொடர்கிறது. மாலையில் செய்ய வேண்டிய கடமைகளையும் பூசை முதலிய நியமங்களையும், இராமன் செய்ய வேண்டிய முறைகளின்படி செய்து முடிக்கின்றான். பின் அவனும் சீதையும் உறங்கச் சென்றுவிடுகிறார்கள். நாணற் புல்லால் செய்த

பாயில் படுக்கிறார்கள் இருவரும் இலக்குவன் என்ன செய்கிறான் தெரியுமா? காத்து நின்றான் என்பன கம்பனின் சொற்கள், அவன் நிற்கிறான் - உட்காரக் கூடவில்லை.

மாலைவாய் நியமம் செய்து, மரபுளி இயற்றி, வைகல் வேலைவாய் அமுது அன்னாளும் வீரனும் விரித்த நாணல், மாலைவாய்ப் பாரின் பாயல் வைகினர்; வரிவில் ஏந்திக் காலைவாய் அளவும் தம்பி இமைப்பிலன் காத்து நின்றான்.
(வேலை=கடல்; “வேலை வாய் அமுது அன்னான்” = பாற்கடல் தந்த அமுதம் ஒத்த சீதை)

இலக்குவன் இமைகொட்டாமல் காத்து நின்றான். இமை கொட்டும் அந்தச்சிறிய நேரத்தில் அண்ணன் பாதுகாப்பற்றவனாகி விடுவானோ என்ற அச்சம் தம்பிக்கு. அதனால் இமைக்காமல் இரவு முழுவதும், இமைப்பிலன் ஆக நின்றான்.

இவ்வாறு அண்ணனும் அண்ணியும் உறங்கப் போனதும் அடுத்தபடியாக, இலக்குவனைப் பார்க்க அங்கே ஒரு பெண் வருகின்றாள். “இப்பொழுது இங்கெல்லாம் வராதே, நான் எப்பொழுது அயோத்தி மீள்வேனா அப்பொழுது நீ வந்தால் போதும்” என்று இலக்குவன் அவளைத் திருப்பி அனுப்பி விடுகின்றான். அவள் வேறு யாருமல்லள். நித்திரா தேவி தான். துயில் எனும் அணங்கு என்றும் உறக்க மாத் என்றும் குறிப்பிடுகிறான் கம்பன்.

“வெயில்விரி கனகக் குன்றத்து எழில் கெட இலகு சோதிக் கயில்விரி வயிரப் பைம்பூண் கடுந்திறல் மடங்கல் அன்னான் துயில் எனும் அணங்கு வந்து தோன்றலும், அவளை “நாமே எயிலுடை அயோத்தி மூதூர் எய்துநாள் எய்துக” என்றான்.

சூரியனின் ஒளியை வாங்கிப் பிரதிபலிக்கின்றது அந்த மலை. அதற்குக் காரணம் அது பொன்மயமானது. அப்பேர்ப்பட்ட மலையின் அழகு குன்றிப் போகும் அளவில் ஒளிவிட்டுப் பிரகாசிக்கும் வைர ஆபரணங்களைப் பூணத் தகுதியுடையவன் இலக்குவன். அவன் ஆற்றல் மிக்க ஆண்சிங்கத்திற்கு ஒப்பானவன்.

இவன் சொல்லை மறுத்துக் கூறாமல், உறக்க மாதும் அங்கிருந்து அகன்று விடுகின்றான். “நீ சொல்லிய வண்ணம் எப்பொழுது நீ மீண்டும் அயோத்தி போய்ச் சேருகின்றாயோ அன்றைக்கு உன் திருவடிகளைச் சேருவேன்” என்று சொல்லி அவனுடைய தாமரைத்திருவடிகளைப் பணிந்து அவள் போகிறாள்.

“மறக்கண் வாள் இளைய வீரன் ஆணையை மறுத்தல் செல்லா உறக்க மாதும், அண்ணல் உபய பங்கயங்கள் போற்றி, துறக்கமாம் என்னலாய தூய் மதில் அயோத்தி எய்தி இறுக்கும் நாள் எந்தை பாதம் எய்துவல்” என்று போனான்.

(துறக்கம் = பரமபதம், வைகுந்தம்)

உன்னை மீண்டும் அயோத்தியில் வந்து பார்க்கின்றேன் என்று சொல்லி நித்திரா தேவி நீங்கிப் போக, இராமனும் சீதையும் நாணல் புல் விரிப்பில் துயில் கொள்ளும் அந்த எளிய நிலை கண்டு அன்புத் தம்பி வேதனைப்படுகின்றான். அவன் கண்களிலிருந்து அருவியாகக் கண்ணீர் கொட்டுகிறது. கையில் வில்லை ஊன்றிக் கொண்டு ஓவியம்போல அசையாமல் நிற்கிறான் இலக்குவன்.

“மற்று அவள் இறைஞ்சி ஏக, மா மலர்த் தவிசின் நீங்காப் பொற்றொடி யோடும் ஐயன் துயில் தரும் புன்மை நோக்கி, இற்றது ஓர் நெஞ்சன் ஆகி, இரு கண் நீர் அருவி சோர, உற்ற ஓவியம் அது என்ன ஒரு சிலை அதனின் நின்றான்.

இச்சீதை செந்தாமரை மலரைவிட்டு நீங்காதவள். ஆடுனாலும், இவ்விதம் எளிமையாக உறங்குகிறாள் என்பது கம்பனின் வர்ணனை. அரண்மனையில் அழகுப் பஞ்சணையில் உறங்க வேண்டிய அண்ணனும் அண்ணியும் இவ்விதம் தரையில் பாய் விரித்து உறங்குவதைக் கண்டு, துயில் தரும் புன்மை நோக்கி, அவன் நெஞ்சம் உடைந்து போகின்றது. இலக்குவனின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் பெருகுகின்றது.

இலக்குவன் இவ்விதம் நிற்பதைக் கண்ட குகனும் உறங்காமல் கண்விழித்த படி அவனுடன் நிற்கிறான். அவனுக்கும் இவர்களின் நிலை கண்டு கண்ணீர் பெருகுகின்றது.

இலக்குவன் இவ்விதம் இரவு முழுவதும் காவல் காத்து நின்றதற்குச்சாட்சி குகன். அதைக் குகன் வேறொரு சந்தர்ப்பத்தில் சொல்லிப் பாராட்டுகின்றான். அந்நிகழ்வு இவ்வாறு அமைகிறது.

தனக்கு அளிக்கப்பட்ட அரசரிமையை மறுத்து, அண்ணனை அழைத்து வந்து அவனையே அரசாள வைப்பேன் அல்லது உயிர்மாய்த்துக் கொள்வேன் என்று சூளுரைத்து பரதன் அயோத்தி மக்கள் அனைவருடனும் வனம் வருகிறான். குகனை அவன் சந்திக்கிறான். இராமன் எங்கு தங்கினான்; எங்கு உறங்கினான் என்ற

விவரமெல்லாம் பரதன் கேட்க, குகன் இராமன் உறங்கிய இடத்தைக் காட்டுகின்றான். அதைக் கண்ட பரதன் மிகத் துயருறுகின்றான். பின்னர் இலக்குவன் உறங்கிய இடம் எது அதைக் காட்டு என்று குகனிடம் பரதன் வேண்டுகிறான். குகன் பதில் சொல்கிறான்.

“இலக்குவனாவது உறங்குவதாவது? அவன் எங்கே உறங்கினான்? இரவு முழுவதும் அவன் கண்விழித்துக் காவலல்லவோ புரிந்தான்” என்று குகன் பரதனுக்குச் சொல்கிறான். “அடியாரின் ஏவல் செய்த” இலக்குவனுக்குக் கிடைக்கும் முதல் பாராட்டுப் பத்திரம் இப்பாடல். இந்தப் பாராட்டுப் பத்திரத்தை வாசித்து பரதனிடம் வழங்குபவன் குகப் பெருமான்.

“அல்லை ஆண்டு அமைந்த மேனி அண்ணலும் அவளும் துஞ்ச, வில்லை ஊன்றிய கையோடும் வெய்து உயிர்ப்போடும் வீரன், கல்லை ஆண்டு உயர்ந்த தோளாய்! கண்களில் நீர் சொரியக் கங்குல் எல்லை காண்பளவும் நின்றான்; இமைப்பிலன் நயனம் என்றான்”

“வரிவில் ஏந்திக் காலவாய் அளவும் தம்பி இமைப்பிலன் காத்து நின்றான்”, என்று கவிக்கூற்றாக ஏற்கனவே முன்னர்க் கூறிய செய்தி தான் இது. ஆனாலும் அது கம்பனுக்குப் போதவில்லை. தான் கவிக்கூற்றாகச் சொன்னதை, மீண்டும் ஒரு முறை, மற்றொரு பாத்திரத்தின் வாயிலாகப் பாராட்டுப் பத்திரம் வழங்குவதுபோலச் சிறப்பித்துச் சொல்கிறான்.

இவ்விதம் இலக்குவன் சேவை புரிந்ததை இராமனும் நினைவுகூறுகிறான். பலர் முன்னிலையில் இந்த ஒப்பற்ற சேவை பற்றிப் பாராட்டிச் சொல்கிறான். பதினான்கு ஆண்டுகளாக இவன் புரிந்துவரும் இச்சேவையை உணர்ந்து, அதனால் பல வகையிலும் பயனடைந்த இராமன், அந்தப் பதினான்காம் ஆண்டில், அத்தனை காலம் தான் பெற்ற அந்தச் சேவையை நினைவில் வைத்து, நன்றி பாராட்டிச் சொல்லிக் காட்டுகின்றான்.

அந்தக் கட்டம் வீடணனுக்கு அரசுப் பட்டம் அளிக்கும் கட்டம். இலக்குவனை அழைத்து, இலக்குவனைக் கொண்டே இராமன் வீடணனுக்குப் பட்டம் கட்டச் சொல்கிறான்.

“எனது அருமை உடன்பிறப்பே!” என்று அழைக்கவில்லை இராமன். “சுமித்திரைச் சிங்கமே” என்று அழைக்கவில்லை. “இலக்குவா, இளையோய், தம்பி” என்றெல்லாம் கூட அழைக்க

வில்லை. இவற்றிற்கெல்லாம் மேலான ஒரு சிறப்பு அடைமொழி கொடுத்து அழைக்கின்றான். “துஞ்சல் இல் நயனத்து ஐய!” என்பது இராமன் கொடுக்கும் சிறப்பு அடைமொழி.

“உய்ஞ்சனென் அடியேன்” என்று ஊழ்முறை வணங்கி நின்ற, அஞ்சன மேனியானை அழகனும் அருளின் நோக்கி, “தஞ்ச நல் துணைவன் ஆன தவறு இலாப் புகழான் தன்னை துஞ்சல் இல் நயனத்து ஐய! சூட்டுதி மகுடம்” என்றான்.

உனக்கு நான் அடைக்கலம் தந்தேன் என்று இராமன் சொல்லவும், வீடணன் சொல்லும் வார்த்தைகள் “உய்ஞ்சனென் அடியேன்”. தவறு இல்லாப் புகழுடைய இந்த வீடணனுக்கு, தூக்கம் துறந்த கண்களை உடையவனே, இலக்குவா, நீ மகுடம் சூட்டு என்கிறான் இராமன்.

அடியார்வேறு எவரும் செய்துவிடக்கூடியதைவிட அதிகமாக, அதைவிடச் சிறப்பாக ஏவல் செய்தவன் இளைய பெருமாள். ஒரு நாள், இரு நாள் அன்று. ஒரு வருடம் இரண்டு வருடங்கள் அல்ல பதினான்கு ஆண்டுகள் இடைவிடாத இரவுகள், ஒவ்வொரு இரவிலும் ஒரு நொடி கூட இடைவிடாமல், கண் இமைக்காமல், பணி செய்தவன் இத்தம்பி. அதற்கு ஏற்றம் கொடுத்து அதனை அங்கீகரித்து இராமன் கொடுத்த சிறப்பு அடைமொழி. துஞ்சல் இல் நயனத்து ஐயன் பதினான்கு ஆண்டுகள் தனக்கு இரவு நேரப் பாதுகாவலாக இரவு முழுவதும் கண்விழித்து ஒருகணம் கூட ஓரிடத்திலும் உட்காராமல் நின்று கொண்டும் நடந்து கொண்டும் பணிபுரிந்த இவனை இராமன், விளிக்கும் சொல் ஐய! என்பது.

அன்புசொரிந்து இராமன் தன் தம்பியை அழைக்கின்றான். கம்பனின் இச்சொற்பிரயோகம் இலக்குவனின் செம்மையை மேலும் சிறக்கச் செய்கிறது.

எப்பேர்ப்பட்ட பணிவிடை! எப்பேர்ப்பட்ட தம்பி!

மீண்டும் பாரதியைத் துணைக்கு அழைத்து இக்கட்டுரையை முடிக்கின்றேன். “இங்கிவனை யான் பெறவே என்ன தவம் செய்து விட்டேன்” என்று பின்னொரு கட்டத்தில் இராமன் சொல்லத்தான் செய்கிறான். அதைப்பற்றி மற்றொரு கட்டுரையில் பார்க்கலாம்.

ஓய்ந்த ஓடக்காரன்

அடியாரின் ஏவல் செய்தி என்ற அன்னையின் ஆணையை ஏற்று வனம் வந்த இலக்குவன் அடுத்தபடியாக அண்ணனுக்குப் பணிசெய்ய நேர்வது, அவனுடைய படகோட்டியாக படகு செலுத்துபவனாக மட்டுமின்றிப் படகு கட்டுபவனாகவும், இவன் பணிபுரிகின்றான். இராமன், இலக்குவன், சீதை மூவரும் குகனிடம் விடைபெற்றுக் கொண்டு மீண்டும் வனத்தினில் நடந்து வருகின்றனர். அங்கே பரத்துவாச முனிவரைப் பார்க்கின்றனர். அவருடைய விருந்து உபசரிப்பை ஏற்றுக் கொள்கின்றனர். அவர் தம்முடனேயே தங்கி விடும்படி இராமனிடம் வேண்டிக் கொள்கிறார். “முனிவரே, நீங்கள் வசிப்பது கோசல நாட்டிற்கு மிகச்சமீபமாக இருக்கும்பகுதி. எனவே, நான் அங்கே உங்களுடன் தங்கி இருப்பது, நாட்டு மக்களுக்குத் தெரியவந்தால் அவர்கள் இங்கே வந்துவிடக் கூடிய வாய்ப்பு இருக்கிறது. எனவே, இங்கு உங்களுடன் தங்கி இருப்பது சரியன்று” என்று இராமன் விளக்குகிறான். இவ்விதம் இராமன் பணிவுடன் தன் இயலா மையைத் தெரிவித்துவிட்டு, அவரிடமிருந்து விடைபெற்று அவரை வணங்கி, அவருடைய ஆசியைப் பெற்று, அங்கிருந்து செல்கின்றான். இராமன் கூற்றிலிருந்த நியாயத்தை அம்முனிவர் ஒப்புக்கொள்கிறார். அவனை மேலும் வற்புறுத்தாமல், சித்திரகூட மலைப்பகுதியில் அவர்கள் தங்கி வாழலாம் என்றும் யோசனை சொல்கிறார். அதனை ஏற்று அம்மூவரும் சித்திரகூட மலைப் பகுதியை நோக்கிச் செல்கிறார்கள்.

அப்படிச் செல்லும் வழியில், சற்று நேரத்தில் மூவரும் யமுனைநதிக்கரையை அடைகின்றனர். அந்த ஆற்றைக் கண்டதும் மிக மகிழ்வு எய்தி அதில் மூழ்கி நன்றாக விளையாடிக் களிக்கின்றனர்; குளிக்கின்றனர். வெகுதூரம் நடந்து வந்ததால் மேனியில்

படிந்திருந்த புழுதி எல்லாம் போகும் வண்ணம் நன்கு நீராடி இன்புறுகின்றனர். அங்கேயே கிடைக்கும் காய் கனி கிழங்குகள் இவற்றை உண்டு பசியாறி மகிழ்கின்றனர்; ஆற்றுநீரைப் பருகி தாகம் தணித்துக் கொள்ளுகின்றனர். இவையெல்லாம் முடிந்ததும் இராமன் “இந்த நதியைக் கடப்பது எப்படி” என்று வினவுகின்றான்.

அண்ணன் என் என்பதற்கு முன் எண்ணெய்யாக இருப்பவன் அல்லவா இலக்குவன். அண்ணன் ஒரு படகு வேண்டுமே என்று கூடச் சொல்லவில்லை. இவனைப் படகு தயார் செய் என்றோ படகைச் செலுத்து என்றோ இராமன் சொல்லவில்லை. அண்ணன் கேட்டது இந்த நதியைக் கடப்பது எப்படி என்பது மட்டுமே. இலக்குவன் அந்த வினாவிற்கு விடையை வாயால் சொல்லாமல், செயலால் சொல்கிறான். அவனல்லவோ குறிப்பறிந்து செயலாற்றும் உண்மையான பணியான்! கம்பன் கூறுவதை இங்கே பார்ப்போம்.

ஆறு கண்டனர்; அகம் மகிழ்ந்து இறைஞ்சினர்; அறிந்து
நீறு தோய் மணி மேனியர் நெடும் புனல் படிந்தார்
ஊறும் மென் கனி கிழங்கினோடு உண்டு, நீர் உண்டார்;
“ஏறி வருவது எங்கனம்? என்றலும் இளையோன்.

“ஏறி வருவது எங்கனம்? என்பது தான் இராமன் கேட்டது. இலக்குவனிடம் சாதாரணமாகப் பேசுவதுபோல, மிக இயல்பாக ஒரு வினாவை இராமன் எழுப்புகின்றான். அவ்வளவுதான் நடந்தது. அதற்கு விடை பகராமல், இலக்குவன் படகு செய்ய ஆரம்பித்து விடுகிறான். அவன் படகு செய்யும் நேர்த்தியையும், படகு செலுத்தும் பாங்கினையும் சொல்லும் இரண்டு கம்பன் பாடல்களை இங்கு தருகின்றேன்.

வாங்கு வேய் கழை துணித்தனன்; மாணையின் கொடியால்
ஓங்கு தெப்பமொன்று அமைத்து, அதன் உம்பரின், உலம்போல்
வீங்கு தோள் அண்ணல் தேவியோடு இனிது இருப்ப
நீந்தினான் அந்த நெடு நதி இரு கையால் நீந்தி

மூங்கில் மரங்களைச் சரியான அளவில் அறுத்துத் தெப்பம் செய்கின்றான். “மாணை” என்னும் காட்டுக் கொடியைக் கயிறாக உபயோகித்துக் கட்டுகிறான். இலக்குவன் அவ்விதம் அமைத்த

தெப்பம், மிக உயர்தரமான தெப்பம். (ஓங்கு தெப்பம்). அதன் மேல் பருத்து மலை போலத் திரண்ட தோள்களை உடைய அண்ணன் அண்ணி இருவரையும் அமரச் செய்கிறான். அவர்கள் இருவருக்கும் வேண்டிய அனைத்தையும் குறைவின்றிச் செய்து அவர்கள் சௌகரியமாக இருக்கும்படி செய்கிறான். “தேவியொடு இனிது வீற்றிருப்ப” என்பது கம்பனின் வாசகம். இவ்வளவும் செய்த இலக்குவன் அந்தப் படகைத் தள்ளிக் கொண்டு, நதியை நீந்திக் கடக்கிறான்.

“இனிது” என்பது குறிப்பிடத்தக்க ஒரு சொல். பல பொருள் கொள்ள வழிவகுக்கிறது இச்சொல். அண்ணனுக்கும் அண்ணிக்கும் உகந்ததை, இனிமை பயக்கும் செயல்களைக் குறைவின்றிச் செய்பவன். ஆக, அவர்கள் இனிது இருப்பச் செய்துவிட்டு இவன் தன்னுடைய வேலையைக் கவனிக்கின்றான். இலக்குவன் துடுப்புப் போடவில்லை. “இரு கையால் நீந்தி” என்கிறான் கம்பன். ஆக, தன் இரண்டு கைகளைக் கொண்டு அவன் நீந்துகிறான். இந்தக் காட்சியைக் கற்பனை பண்ணிப் பார்க்க நமக்கு இயலும். இராமனும் சீதையும் ஏகாந்தமாக, அந்த ஆற்றில், அதன் அழகினை ரசித்து, அந்த ஆற்று நீர்த்திவலைகள் அவர்கள்மீது சற்றே தெளிக்க, அங்கு துள்ளி விளையாடும் மீன்களைப் பார்த்துக் களித்து, இருவரும் இனிதாக, தனியராக, அந்த நேரத்து இளம் தென்றலை அனுபவித்து வருகிறார்கள். இவ்விதம் பயணம் செய்ய வேண்டும் என்பதற்காக இவன் துடுப்பு வலிக்கவில்லை. இவன் துடுப்பு வலிப்பதென்றால் இவனும் படகின் மேலல்லவோ அமர நேரிடும். அது அண்ணன் அண்ணி இவர்களுடைய தனிமையைக் குலைத்து விடுமன்றோ? ஆகையால் படகின் மேலமர்ந்து துடுப்புப் போடாமல், “இரு கையால் நீந்தி” படகைச் செலுத்துகிறான். என்னவொரு தியாகச் செம்மல்!

இலக்குவன் இரு செயல்களைச் செய்கின்றான். ஓடம் கட்டுபவன் இவனே. ஓடம் வலிப்பவனும் இவனே. இவன், சகலகலா வல்லவன்.

இலக்குவன் இவ்விதம் இருகையால் நீந்துவதால் ஏற்படும் விளைவு பற்றிக் கம்பன் கூறுகின்றான்.

ஆலை பாய் வயல் அயோத்தியர் ஆண்தகைக்கு இளையான்
மாலை மால் வரைத் தோள் என்னும் மந்தரம் திரிய
காலை வேலையைக் கடந்தது, கழிந்த நீர்; கடிதின்
மேலை வேலையில் பாய்ந்தது மீண்ட நீர் வெள்ளம்

கரும்பு ஆலையிலிருந்து, கருப்பஞ்சாறு பாயப் பெறும்
வயல்களை உடைய அயோத்தி நகர் என்பது கம்பனின் கூற்று.
(இன்றும் கூட அயோத்தி நகர் இருக்கும் பிரதேசம் தான் இந்தி
யாவின் கரும்பு உற்பத்தியில் முதன்மை பெறும் பகுதியாகும்).
அப்படிப்பட்ட அயோத்தியின் ஆண் தகையான இராமனுக்கு
இளையவன் மந்தர மலை போல பருத்துத் திரண்ட தோள்கள்
கொண்டவன், அவன் நீரில் சுழன்று நீந்துவதால் கடலில்
வெள்ளப்பெருக்கு ஏற்படுகின்றதாம். வேலை என்றால் கடல்
காலை வேலை என்பது காலைச் சூரியன் உதிக்கும் திசையான
பிழக்குத் திசையில் இருக்கும் கடல். வங்கக்கடல். மேலை வேலை
என்பது மாலைச் சூரியன் மறையும் திசையான மேற்குத் திசையில்
இருக்கும் கடல். அது அரபிக்கடல். அவன் நீரைப் பின் தள்ளும்
போது ஒரு பக்கத்துக் கடலில் வெள்ளப்பெருக்கு. படகு
முன்னுறும்போது மறு பக்கத்துக் கடலில் வெள்ளப்பெருக்கு
என்பது கம்பனின் கற்பனை.

என்னவொரு ஒப்பற்ற ஓடக்காரன்! அடியாராக இருந்து,
இலக்குவன் ஆற்றிய எண்ணற்ற ஏவலில் இதுவுமொன்று
இதுபோன்ற பலவற்றை இனிப் போகப் போகப் பார்க்கலாம்.

எங்கு கற்றணை நீ இது போல்?

அடுத்தபடியாக இலக்குவன் மேற்கொள்ளும் பணி பர்ணசாலை அமைப்பது. அது பற்றிச் சற்று விரிவாகப் பார்ப்போம். அண்ணனும் அண்ணியும் ஆனந்தமாக ஓடத்தில் வீற்றிருக்க, தான் கட்டிய ஓடத்தைத் தானே தள்ளி அந்த யமுனை ஆற்றில் நீந்திய இலக்குவன் அவர்களுடன் மறுகரையில் இருக்கும் சித்திரகூடம் என்னும் வனப்பிரதேசத்தை அடைகிறான். அங்கிருக்கும் முனிவர்கள் இராமனை வந்து பார்க்கிறார்கள். அவர்களின் விருந்தோம்பலை இராமன் ஏற்றுக் கொள்கிறான். அவர்களுடன் பேசிக்கொண்டிருந்துவிட்டு, அதன் பின்னர் சித்திரகூட வனத்தின் அழகை இரசித்தபடி சீதையுடன் அவ்வனத்தில் உலாவுகின்றான்.

அன்று இரவு தங்க இடம் வேண்டுமே! இதுதான் இலக்குவனின் யோசனை. அவனுக்கு இராமன் எந்தவிதக் கட்டளையும் இதுகுறித்து இட்டதாகக் கம்பனின் பாடல்களில் காணப்படவில்லை. இருந்தாலும் அவ்விதக் கட்டளைக்குக் காத்திராமல், இலக்குவன் தானாகவே முன்வந்து அவர்கள் தங்குவதற்கான பர்ணசாலையை அமைக்கின்றான். அவனுடைய கட்டடக் கலை நிபுணத்துவத்தை விளக்கி, அவன் அந்தப் பர்ணசாலையை அமைத்ததை மிக விரிவாகச் சொல்கிறான் கம்பன் பல பாடல்களில்.

முதற்பாடலில் கூரை வேய்வதைக் கூறுகின்றான். இலக்குவன் முதலில் நீண்ட மூங்கில்களைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்கிறான். சிறு சிறு துண்டுகளாக வெட்டி, அவற்றை அடுக்கி ஒரு சட்டம்போலத் தயாரித்துக் கொள்கிறான். அதன் பின்னர், வளைவு இல்லாத நீண்ட மூங்கில்களைத் தூண்களாக நிறுவிக்கொள்கிறான். அடுத்த படியாக, பக்கவாட்டுக் கழிகளை மேலே ஏற்றி நன்கு இறுகக் கட்டுகிறான். வளைவு இல்லாமல் அவ்விதம் கட்டியவற்றின்

மேலே எல்லா இடத்திலும் கூரை வேய்ந்து கொள்கிறான். கம்பன் இதுபற்றிய முதற்பாடலில் இந்தச் செயல்களை எல்லாம் விரிவாகச் சொல்கிறான்.

நெடுங்கழை குறுந்துணி நிறுவி, மேல் நிரைத்து,
ஒடுங்கல் இல் நெடு முகடு ஒழுக்கி, ஊழற
இடுங்கல் இல் கை விசித்து ஏற்றி எங்கணும்
முடங்கல் இல் வரிச்சு மேல் விரிச்சு மூட்டியே

இவ்விதம் சட்டமாகத் தயாரிக்கப்பட்ட கூரையின் மேலே தேக்கு மரத்தின் இலைகளைப் பரப்புகின்றான். கூரைப் பகுதியை இவ்வண்ணம் இலைகளைக் கொண்டு மூடிய பின்னர் பூத்து விளங்கும் நாணற் புல்லை அதற்கு மேலே பரப்பி வைக்கிறான். அதன் பிறகு கீழே பூமியில் நன்றாக ஊன்றப்பட்ட மூங்கில் கழிகளைக் கொண்டு சுற்றுச்சுவர் எழுப்புகின்றான். அவ்விதம் எழுப்பப்பட்ட மூங்கிற் சுவர்ப் பகுதியின் மேலே மண்ணை அப்புகின்றான். அப்பிய மண்ணின் மேலே தண்ணீரை ஊற்றிப் பூசி மெழுகுகிறான்.

தேக்கு அடைப் படலையின் தெறிவு செய்து, பின்,
பூக்கிளர் நாணலின் புல்லு வேய்ந்து, கீழ்த்
தூக்கிய வேய்களின் சுவரும் சுற்றுறப்
போக்கி மண் எறிந்து அவை புனலின் தீற்றியே.

மிதிலைப் பெண்ணாகிய மைதிலிக்கு என்று இலக்குவன் தனியாக இடம் ஒதுக்கின்றான். அந்த இடத்தைச் சிறப்பாக அலங்கரிக்கின்றான் இலக்குவன். சுவர்கள் எழுப்பப்பட்ட பின், குங்குமச் சேறு கொண்டு உட்பக்கச் சுவற்றின் மீது பூசுகின்றான். அவ்விதம் அழகுற, அச்சுவர்களை ஒரே அளவில் திருத்திய பின்னர், அச்சுவர்கள்மீது ஆற்றிலிருந்து கொண்டு வரப்பட்ட மணிக்கற்களையும் முத்துக்களையும் அழகுறப் பதிக்கின்றான். இவ்விதம் வீட்டின் உள் அலங்காரம் செய்து, பிராட்டியின் இருப்பிடத்தை அலங்கரிக்கிறான் என்று இலக்குவனின் கலை நுணுக்கத்தைத் தெரிவிக்கிறான் கம்பன். சீதைக்கென்று தனியான இடம் ஏன் அமைத்தான் என்ற கேள்வி எழலாம். இராமனைப் பார்க்க முனிவர்கள் பலரும் வரக்கூடும்; அவர்கள் இராமனுடன் கூடிப் பல விஷயங்களைப் பேசக்கூடும். எனவே, அவர்கள் கூடிப்

பேசுவதற்கான இடத்திலிருந்து வேறுபட்டு, மைதிலிக்கென்று வேறு தனியான இடமும் அமைத்தான் இலக்குவனின் குடித்தனப் பாங்கு நம்மை அயர வைக்கிறது. கம்பன் தரும் பாடல் இதோ:

வேறு இடம் இயற்றினன் மிதிலை நாடிக்கும்,
கூறின நெறிமுறை குயிற்றி, குங்குமச்
சேறு கொண்டு அழகுறத் திருத்தி திண்கவர்
ஆறு இடு மணியொடு தரளம் அப்பியே.

இங்கு ஒன்று கவனிக்க வேண்டும். இராமனுக்கு உரிய இடம், சீதைக்கு உரிய இடம் எல்லாம் தனித்தனியே அமைத்தான் என்று தெளிவுபடக் கூறிய கம்பன், இலக்குவன் தனக்கென்று ஏதேனும் இடம் அமைத்துக் கொண்டானா என்பது பற்றி ஒரு வார்த்தைகூடப் பேசவில்லை. அவ்விதம் இலக்குவனுக்கென்று இடம் ஏதும் அமைக்கப்படவில்லை என்பது சொல்லாமலேயே விளங்கும். அவன் பகல் இரவு என்று இரண்டு நேரங்களிலும் காவல் புரிபவன். வீட்டினுள் அவனுக்கு வேலை இல்லை. வெளியே தான் அவன் வேலை. வீட்டின் வெளியே “பாரா உஷார்!” என்று கூவிக் காவல் காப்பவன் அல்லவோ அவன்!

இதன் பின்னர் இலக்குவன் மயில் பீலிகையால் வீட்டின் உள்ளே விதானம் தொங்கும்படி அமைத்தான். தொங்கல்களத் தன்னுடைய கூர்மை மிகுந்த கத்தியினால் அறுத்து நெறிப் படுத்தினான். இளம் மூங்கில்களைக் கொண்டு அந்தப் பர்ண சாலைக்கு வேலி அமைத்தான். ஆங்காங்கே புது மலர்களையும் இலக்குவன் பரப்பிக் குடிலுக்கு மேலும் மேலும் அழகூட்டினான்.

மயிலுடைப் பீலியின் விதானம் மேல் வகுத்து,
அயிலுடைச் சூரிகையால் அருகு தூக்கு அறுத்து,
எயில் இளங் கழைகளால் இயற்றி ஆறு இடு,
செயலிடைப் புது மலர் பொற்பச் சிந்தியே

அடியாரின் ஏவல் செய்தி என்ற அன்னையின் ஆணைக்குள் இத்துணை பணிகள் இருப்பதை இலக்குவனோ அல்லது ஆணையிட்ட சுமித்திரையோ கண்டிப்பாக எண்ணிக்கூடப் பார்த்திருக்க மாட்டார்கள். அவ்வளவு பணிகளை இலக்குவன் ஆற்றியிருக்கின்றான். கொத்தனாராக, தச்சனாக, கூரை வேப்பவனாக, உள்ளலங்கார நிபுணனாக என்று எத்தனை எத்தனை துறைகளில்

தன்னுடைய நிபுணத்துவத்தை இவன் நிலை நாட்டியிருக்கிறான்! அந்தக் காட்டுப் பகுதியில் கிடைக்கும் பொருட்களைச் சேகரித்து, அருகில் இருக்கும் யமுனை ஆறு தரும் கலைப் பொருட்களையும் பயன்படுத்தி, அந்தப் பர்ணசாலையை அமைத்து அதனை அழகுபடுத்துகின்றான் தம்பி.

இவ்வளவு வேலையையும் அண்ணன் சொல்லியா செய்தான்? அவ்விதம் சொல்லி அதன் பின் செய்பவனா சிறந்த வேலையாள்? அனைத்தையும் சொல்லாமலேயே செய்து முடித்தவன் அவன். இவன் இவ்வளவு வேலையையும் ஒரே நாளின் பிற்பகலில் செய்து முடித்ததாகத்தான் கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது பாடல்கள் அமைப்பைப் பார்த்தால், இவன் இவ்வாறு பர்ணசாலையைக் கட்டிக்கொண்டிருக்கும் சமயம் இராமன் சீதைக்குச் சித்திரகூடப் பிரதேசத்தின் வனப்பையெல்லாம் எடுத்துக் கூறிக் கொண்டிருந்தான் என்பது கம்பனின் பாடல்கள் கூறும் செய்தி. ஆக, அண்ணன் அண்ணி இருவருக்கும் ஆரண்யத்தின் அழகை அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கும் வண்ணம் அவர்களுக்கு ஒரு வாய்ப்பை ஏற்படுத்திக் கொடுத்துவிட்டு இவன் தன்னுடைய பணியில் தீவிரமாக ஈடுபட்டுக் கொண்டிருந்தான். அதுவன்றோ அடியாரின் ஏவல்! இதையும் குறிப்பாகச் சொல்கிறான் கம்பன்.

மாலை நேரம் வந்து அதுவும் நீங்கி இரவு வந்து அணையும் போது, இடை என்பது இல்லாத சீதையுடன் இராமன் தங்குவதற்கென்று குடில் ஒன்று வேண்டுமே என்று எண்ணுகிறான் இலக்குவன், அண்ணன், அண்ணிக்கான அத்தேவையை நிறைவு செய்யும் வகையில் ஓர் பர்ணசாலை அமைத்த விவரத்தை இனிப் பார்ப்போம் என்று கூறி அதன் பின்னர் கம்பன் மேலே கூறிய பாடல்கள் அனைத்தையும் வடித்திருக்கிறான்.

கம்பன் பயன்படுத்தும் சொற்களைப் பாருங்கள். “மேலவர் இருந்திட = அண்ணன் இருப்பதற்கென்று; “விரும்பி மனம் கோலியே” = விருப்பமுடன் மனம் கொண்டவனாக என்கிறான் கம்பன். இலக்குவன் தானாகவே விரும்பி, மனமுவந்து, அந்த ஒரே தன்னார்வத்தினால் மட்டும் மேற்கொண்ட பணி இது.

அண்ணன் அண்ணி இருவருக்கும் எந்தவிதத் தொந்தரவும் தராமல், அவர்களை ஆனந்தமாக வனத்தின் அழகையெல்லாம்

ரசித்து, அப்படியே ஒரு நடை நடந்து வாருங்கள் என்று சொல்லி அனுப்பிவிட்டு, தானுண்டு தன் காரியமுண்டு என்று கருமமே கண்ணாகக் காரிய மாற்றுபவன் இத்தம்பி. எனவே, கம்பன் அவனை மிகப் பொருத்தமாக, அவனை “நற் குணத்து இளங் குரிசில்” என்கிறான்.

மாலை வந்து அகன்ற பின்னர் மருங்கு இலாளொடும்,
மேலவன் இருந்திட விரும்பியே மனம்,
கோலி நற் குணத்து இளங் குரிசில் ஆங்கொரு
சாலையை வகுத்தமை சாற்றுவம் அரோ.

இவ்விதம் தம்பி அமைத்த குடிலுக்குள், பொன் போன்ற மேனி வண்ணம் உடைய திருமகள் சீதையுடன் இராமன் நுழைகின்றான். இந்த இராமன் எப்பேர்ப்பட்டவன்? பிரம்மன் உள்ளத்திலும் நம் போன்ற சாதாரண மனிதர்கள் உள்ளத்திலும், இவை இரண்டிற்கும் இடையே வேற்றுமை பாராட்டாத வகையில், ஒன்றாகப் பாவித்து உறைகின்றவன் அவன்.

இன்னணம் இளையவன் இழைத்த சாலையில்,
பொன் நிறத் திருவொடும் குடி புக்கான் அரோ!
நன்னெடுந் திசைமுகன் அகத்தம் நம்மனோர்க்கு
உன்ன அரும் உயிருளும் ஒக்க வைகுவான்.

இராமனும் சீதையும் வசிப்பதற்காக இலக்குவன் கட்டிக் கொடுத்த பர்ணசாலை எப்படி இருந்தது என்று கம்பன் கூறுகிறான். அந்தப் பர்ணசாலைக்கு ஒப்பாக இருக்கக் கூடியவை என்று நான்கு பொருட்களைக் கூறுகிறான் கம்பன். தூய்மையில், நல்ல பயன் தருவதில் அந்தப் பர்ணசாலை இவற்றிற்கு ஒப்பு என்று கம்பன் சொல்லும் பொருட்கள் :

- 1) ஞானியர்களின் மாயம் அகன்ற சிந்தனை
- 2) வேதங்கள்
- 3) தூய்மை நிறைந்த பாற்கடல்
- 4) வைகுந்தம்

இவற்றிற்கு ஒப்பான அந்தக் குடிலுக்குள், பாசம் மிகுந்த நெஞ்சினனாகியவனும், அன்பு மிகுதியாகக் கொண்டவனுமாகிய இராமன் “விருப்பத்துடன்” குடி புகுந்தான் என்பது கம்பன் பாடல்.

மாயம் நீங்கிய சிந்தனை, மா மறை,
 தூய பாற்கடல் வைகுந்தம் சொல்லல் ஆம்
 ஆய சாலை அரும் பெறல் அன்பினன்
 நேய நெஞ்சினன் விரும்பி நிரம்பினான்.

இவ்விதம் மனைவியுடன் அந்தக் குடிலுக்குள் புகுகின்ற இராமனின் உள்ளத்தில் ஒரு சிந்தனையும் குடிபுகுந்தது. எப்பேர்ப்பட்ட அற்புதமான ஒரு பர்ணசாலையை ஒரே நொடியில் அமைத்துவிட்டான் என் தம்பி! அதுவும் தன்னந்தனியனாக! யாருடைய துணையும் இல்லாமல் என்று இராமன் எண்ணுகிறான். மிதிலையின் மகள் வனம் ஏக நேரிட்டது. அவளுடைய மென்மலர்ப் பாதங்கள் காட்டின் கல்லிலும் முள்ளிலும் நடக்க நேர்ந்தது; என் தம்பி அரச குமாரன். அவன் பர்ணசாலை கட்ட நேர்ந்தது. துணை என்று ஒன்றும் இல்லாவிடினும் உடன் இருக்கின்றவற்றையே துணை என்று ஏற்றுக் கொண்டு செயலாற்றுவவர்களுக்கு, கை கூடாதவை எவை? என்று எண்ணி இராமன் அக்குடிலுக்குள் போகின்றான்.

மேவு கானம், மிதிலையர் கோன் மகள்,
 பூவின் மெல்லிய பாதமும் போந்தன,
 தா இல் எம்பி கை சாலை சமைத்தன -
 யாவை யாதும் இலார்க்கு இயையாத தவே?

துணை இல்லாதவர்களுக்குக் காலத்துக்கும் இடத்துக்கும் ஏற்ப உடன் இருப்பவையே துணையாக அமைந்து, அவர்களுக்கு வேண்டியவற்றைச் செய்து கொடுக்கும் என்பது பொதுவான நம்பிக்கை. “துறவிக்கு தெய்வம் துணை” என்ற பழமொழியை இங்கு மனத்தில் கொள்ளலாம் என்பதை ஈற்றடி உணர்த்துகிறது.

இவ்விதம் ஒரு சிந்தனை இராமனுக்குள் தோன்றவே அவன் இலக்குவனைப் பார்த்துக் கேட்கிறான். தம்பி இந்தக் கலைகள் எல்லாம் எப்படியப்பா உனக்கு வசமாயின? இதையெல்லாம் எங்கே நீ கற்றுக்கொண்டாய்? என்று கூறி வியக்கின்றான் இராமன். இப்படித் கேட்கும்போதே தம்பி படும் துயரத்தை எண்ணி இராமனின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் பெருக்கெடுத்து ஓடுகின்றது.

என்று சிந்தித்து, இளையவற் பார்த்து, “இரு,
 குன்று போலக் குலவிய தோளினாய்!

என்று கற்றனை நீ இது போல்? என்றான்
துன்று தாமரைக் கண் பனி சோர்கின்றான்.

குன்று போன்று பருத்துத் திரண்டு வலுவாக அமைந்திருக்கும்
தோட்களை உடையவனே என்று தம்பியை விளித்து, இராமன்
இக்கேள்வியைக் கேட்கின்றான். இவ்வளவு அற்புதமான
பர்ணசாலை ஒன்றைக் கட்டியிருக்கிறாயே! இந்தத் திறனை
எல்லாம் தம்பி நீ எப்பொழுது கற்றுக் கொண்டாய்? இந்தக்
கட்டுமான வேலைகளையெல்லாம் - அதுவும் தச்சனாக,
கொத்தனாக, கொல்லனாக, கூரை முடைபவனாக, உள் அலங்கார
நிபுணனாக என்றெல்லாம் பல வகையிலும் திறன் காட்டுகிறாயே!
- இவற்றையெல்லாம் நீ என்றைக்கு, எங்கு எப்படியப்பா நீ கற்றுக்
கொண்டாய்” என்று வியப்புத் தொனிக்க இராமன் தம்பியைப்
பாராட்டுகின்றான்.

“என்று கற்றனை நீ இது போல்” என்பது கம்பனின் வரிகள்.
இராமன் ஏன் இவ்விதம் சொன்னான்? காரணம் இருக்கிறது.
இலக்குவனும் இராமனும் எப்பொழுதும் இணைபிரியாதவர்கள்.
அண்ணன் அறியாமல் தம்பி ஒரு காரியமும் செய்யாதவன்.
அப்படியிருக்க, தானறியாமல், தனக்கும் கூடத் தெரியாமல், தம்பி
இவற்றை எல்லாம் எப்பொழுது, எப்படி, எங்கு, யாரிடம், எந்தச்
சந்தர்ப்பத்தில் கற்றுக் கொண்டான் என்பது இராமனை மிக மிக
ஆச்சரியத்துக்குள்ளாக்குகின்றன. இக்கலைக்களை எல்லாம் கற்றுக்
கொள்ள, இவன் யாரை ஆசானாகக் கொண்டிருக்கக் கூடும்! என்று
இராமன் வியப்படைகின்றான். அவனுடைய வியப்பு வினாவாக
வெளிவருகிறது “என்று கற்றனை நீ இது போல்” என்ற வினாவை
இராமன் எழுப்புகிறான். வினா என்று சொல்வது கூடப் பிழை.
வியப்பு தோய்ந்த ஒரு பாராட்டாக அது வெளிப்படுகிறது.

இந்தக் கேள்விக்கு இலக்குவன் விடை சொல்லவில்லை.
விலாவாரியாக எந்தெந்தக் கலையை யார் யாரிடத்துக் கற்றுக்
கொண்டான், எந்தெந்தச் செய்முறையை யார் யார் சொல்லிக்
கொடுத்தார்கள், எவற்றை எப்பொழுது எங்கு கற்றுக் கொண்டான்,
இந்தக்கலை ஒவ்வொன்றிற்கும் யார்தன்னுடைய ஆசான் என்பதை
இலக்குவன் அண்ணனுக்குப் பட்டியல் போட்டு விளக்கவில்லை.
இவற்றை எல்லாம் இலக்குவன் எப்பொழுது, எப்படி, யாரிடம்

எந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கற்றுக் கொண்டான் என்பதை எல்லாம் கம்பன் தன் பாடல்களில் விரிவாகச் சொல்லாமல், நம்முடைய சிந்தனைக்கு இவற்றை விட்டுவிட்டான்; மூளைக்குச் சிறு வேலை தந்துவிட்டான். ஆனால், சற்று யோசித்தால் இதற்கு எளிதாக விடை கண்டுவிட முடியும். கண்டுவிட்டதாக நான் எண்ணுகிறேன். என்னுடைய இந்த முடிவை நீங்களும் ஒப்புக் கொள்வீர்கள் என்றும் நம்புகிறேன்.

இவற்றை எல்லாம் ஒரே நாள் இரவில் இலக்குவன் கற்றுக் கொண்டான். அவனுக்கு ஆசான்? வேறு யார்? குகன் தான் இலக்குவனுக்கு இவற்றைக் கொடுத்த ஆசான். குகன் முழுக்க முழுக்கக் காட்டு வாசி. காட்டின் வாழ்க்கை அவனுக்கு முற்றிலும் அத்துப்படி காட்டில் கிடைக்கக் கூடிய பொருள்களைப் பயன்படுத்தி, அவற்றை மட்டுமே வைத்துக் கொண்டு, பர்ணசாலை அமைப்பது அவனுக்குக் கை வந்த கலை அல்லவா? ஆக, இதை இலக்குவனுக்குக் கற்றுத் தர குகனைவிடச் சிறந்த ஆசான் இருக்க முடியாது. ஆரண்ய வாசியான குகன், அரண்மனை வாசியான இலக்குவனுக்குக் காட்டு வாழ்க்கை முறையனைத்தும் கற்றுக் கொடுக்கிறான்.

வனத்தில் தங்கும் முதல் நாள் இரவு, இராமன், சீதை இருவரும் இரவில் துயில் கொள்ள, இலக்குவன் “இமைப்பிலன் நயனனாக” இரவு முழுவதும் கண்விழித்துக் காவல் செய்கிறான். அவனுடன் இருந்த குகனுக்கும் அன்று சிவராத்திரிதான். ஆக, ஒரு நாள் இரவு முழுவதும் தனித்து இருக்கும் இருவரும் ஒரு வார்த்தை கூடப் பேசிக்கொள்ளாமலா இருந்திருப்பார்கள்? கண்டிப்பாக இருவரும் நன்கு பேசிப் பல விஷயங்களைக் கலந்து பரிமாறிக் கொண்டிருப்பார்கள். அதிலும் இலக்குவன் மிகச் சிறந்த பணியாள். வருமுன் காப்போன். சொல்லிச் செய்பவன் அல்லன். சொல்லாமலேயே அனைத்தையும் அவன் அறிந்து கொள்பவன். பின்னால் வரக்கூடிய தேவைகளை முன்னமேயே எதிர்பார்த்து அவற்றிற்குத் தன்னைத் தயார் செய்து கொள்பவன். காட்டில் பின்னொரு நாள் படகு கட்ட வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் தனக்கு ஏற்படலாம் என்பதை யூகிக்க இயலாதவனா அவன்? கண்டிப்பாக அதுபற்றிக் குகனிடம் கேட்டு வைத்துக் கொண்டிருப்பான். குகன்

ஓடக்காரன். இவ்விதத்தில் படகு கட்டும் கலையைச் சொல்லித்தர அவனைவிடச் சிறந்த குரு இலக்குவனுக்கு யார் அமைந்துவிடப் போகிறார்கள்? அதுபோலவே, காட்டில் அண்ணன் அண்ணி இருவரும் வசிக்க அதி அற்புதமான பர்ணசாலை ஒன்றை அமைக்கவும் தான் தயாராக இருக்க வேண்டும் என்பதையும் இலக்குவன் திட்டமிட்டுக் கொண்டிருக்க வேண்டும். இதற்கும் குகனைவிடச் சிறந்த ஆசான் உண்டோ? அவ்விதப் பர்ணசாலை கட்டுவதற்கு என்னென்ன பொருட்கள் தேவை? என்னென்ன கருவிகள் தேவை? அவை எங்கு கிடைக்கும். இவற்றைக் கொண்டு பர்ணசாலை அமைக்கும் செய்முறை யாது - என்று அனைத்தையும் குகனிடமிருந்து தம்பி கற்றுக்கொண்டிருக்க வேண்டும். கிடைத்த அந்த ஒரே வாய்ப்பை நன்கு பயன்படுத்திக் கொண்டு இவற்றையெல்லாம் இலக்குவன் குகனிடமிருந்து அந்த ஒரே இரவில் கற்றுக் கொண்டான் என்பது என் ஊகம். இது சரி தானே?

அண்ணனைக் காக்க அண்ணனை அழிப்பேன்

அண்ணனுக்கு வேலைக்காரனாக இரு என்பது தான் அன்னையின் ஆணை. வேலைக்காரன் என்பதில் கண்டிப்பாக காவற்காரன் என்பதும் அடங்கும். ஆக, அண்ணனைப் பாது காத்திருப்பது உன் முதற்கடமையாகும் என்பது சுமித்திரை சொல்லாமல் சொன்னது. பதினான்கு ஆண்டுக்காலமும் இப்படிப் பாதுகாவலனாகப் பணியாற்றும் வேலையை இலக்குவன் மிகச் சிறப்பாக ஆற்றுகிறான். பாதுகாவலனின் முதற்கடமை எதையும்/ எவரையும் சந்தேகக்கண்கொண்டு பார்ப்பது. சிறந்த பாதுகாவலன், எவரையும் ஐயத்தோடுதான் முதலில் அணுகுவான் எடுத்த எடுப்பிலேயே எவரையும் நம்புபவன் சிறந்த காவலனாக இருக்க முடியாது. “எவரையும்” என்ற இச்சொல்லில், இலக்குவனைப் பொறுத்தமட்டில் பரதனும் அடங்குகிறான். அவனையும் சந்தேகக் கண் கொண்டுதான் இலக்குவன் பார்க்கின்றான். வந்திருப்பவன் யாராக இருந்தாலும் சரி - உடன்பிறப்பான பரதனாக இருந்தாலும் கூட - முதலில் இலக்குவனுக்குச் சந்தேகம்தான் அண்ணன் இராமனுக்கு எந்தவொரு தீங்கும் விளைந்துவிடக் கூடாது என்பதில் அவன் கொண்ட அளவில்லா அக்கறைதான் அவனை இவ்விதம் செயல்பட வைக்கிறது. வருமுன் காப்போனில் இவனை மிஞ்சியவர் யாரும் இருக்க முடியாது.

குகனின் நடவடிக்கைகள் அனைத்தையும் உன்னிப்பாகக் கவனித்து, அவன் தன்னுடைய ஆயுதங்கள் அனைத்தையும் களைந்து, நிராயுதபாணியாக அவன் மாறிய பின்னர், அதை முற்றிலும் உறுதிப்படுத்திக் கொண்ட பின்னர்தான், இலக்குவன் குகனை அண்ணனிடம் அனுப்புகிறான். அண்ணன் இருக்கும் குடிலுக்குள் குகன் செல்லும்போது, அவன் கொண்டு வந்த தேன் மீன் இவற்றை மட்டுமே இலக்குவன் அனுமதிக்கிறான்.

சூகன் தேனும் மீனும் மட்டுமே கொண்டு வந்தான். ஆனால், பரதனோ, தேர்ப்படையையே கொண்டு வருகிறான். இக் கட்டத்தில் இலக்குவனின் வெளிப்பாடுகள் எப்படி அமைகின்றன பார்ப்போம். தயரதனின் இறுதிச் சடங்குகளைச் சத்ருக்கனனை வைத்து நடத்திய பிறகு, அரசை ஏற்றுக் கொள் என்று பரதனிடம் வசிட்டன் சொல்கிறான். பரதன் அதைத் திட்டவட்டமாக மறுக்கின்றான். காட்டிற்குச் சென்று அண்ணனை மீண்டும் அயோத்திக்கு அழைத்து வந்து அவனையே அரசனாக்குவேன் என்று சொல்லிப் பரதன் வனம் ஏகுகிறான். அண்ணன் அயோத்தியின் அரசன் என்பதனால் அவனைத் தக்க அரச மரியாதைகளுடன் அயோத்திக்கு அழைத்து வரவேண்டும் என்றெண்ணிய பரதன் தன்னுடைய சேனை முழுவதையும் திரட்டிக்கொண்டு இராமன் இருக்கும் வனப்பகுதிக்கு வருகின்றான்.

அவனுடன் வரும் சேனை மிகப் பெரியது அப்படை. தன்னைத் தானே அறிமுகப்படுத்திக் கொண்டு வருகின்றது. என்னவெல்லாம் அடையாளங்களாகக் காட்டித் தன் வலிமை உரைத்து வருகின்றது அப்படை என்பதை இலக்குவன் பார்க்கிறான். அவன் கண்ட காட்சி இதோ.

மாபெரும் தூசிப்படலம் ஒன்று தொலைதூரத்தில் தோன்றுகிறது. மெல்ல மெல்ல நகர்ந்து அப்படலம் அருகே வர, தூசிப்படலம் சற்றே மங்கிட, அதன் பின்புலத்தில் அங்கு வரும் உருவங்கள் இப்போது கண்ணுக்குச் சற்றுப் புலப்படுகின்றன. அவை குதிரைகள், தேர்கள், கடுஞ்சினம் கொண்டு பெரும் முழக்கமிடும் யானைகள், இவற்றுடன் மிகுந்த ஆரவாரத்தின் நடந்து வரும் காலாட்படைகளும் இருக்கின்றன. அருகே வரவர அவை அவன் கண்ணுக்கு நன்கு தென்படுகின்றன. இவ்வித அடையாளங்களைக் காட்டி, மிக்க வலிமை உடைய படை நான் என்று கட்டியம் கூறிக்கொண்டு அது வருகின்றது. இதனை இலக்குவன் காண்கின்றான்.

தூளியின் படலையும், தூரகம் தேரொடு
மூள் இருஞ்சினக் கரி முழங்கும் ஓதையும்,
ஆள் இருங் குழுவினர் ஆரவாரமும்,
கோள் இரும் படை இது என்று உணரக் கூறவே.

வருவது ஒரு பெரும் படை என்பது மிகத் தெளிவாகப் புலப்பட்டவுடன், இலக்குவனுக்கு யார் இவ்விதம் இத்தனை பெரிய படையைத் திரட்டிக்கொண்டு இந்த வனப்பகுதிக்கு வரக்கூடும் என்பதை அறிய ஆவல் பொங்குகிறது. அவன் அருகில் இருந்த ஒரு சிறு குன்றின் மீது ஏறிக் கொண்டு உற்றுப் பார்க்கிறான். அப்படையின் அளவைக் குறிக்கக் கம்பன் ஒரு செய்தி சொல்கிறான். அதனுடன் ஒப்பு நோக்கினால், பெரும் அலைகளை எறிகின்ற கடலையும், அப்படை சிறியதாக்கி விடும். அச்சேனை வலிமை மிக்க வில்லினை ஆயுதமாகக் கையிலேந்தி வருகின்றது.

எழுந்தனன் இளையவன், ஏறினான் நிலம்
கொழுந்து உயர் தனையது ஓர் நெடிய குன்றின் மேல்
செழுந்திரைப் பரவையைச் சிறுமை செய்த அக்
கழுந்துடை வரி சிலைக் கடலை நோக்கினான்.

எப்பொழுது இலக்குவன் அக்குன்றின்மீது ஏறிப் பார்த்தானோ அப்போதே அவனுக்குப் புரிந்துவிட்டது இது யாருடைய படை என்பது சூரிய குலத்துக்குரிய அடையாளச் சின்னங்களை அவன் காண்கிறான். அவற்றைக் கண்டவுடன், அப்படையைக் கொண்டு வருபவன் பரதனே என்பதும் அவனுக்குத் தெரிகின்றது. பரதனைப் பற்றி இவனுக்கு ஏற்கனவே நல்ல அபிப்பிராயம் கிடையாது. அண்ணனுக்கு வர வேண்டிய ஆட்சியை அபகரித்துக் கொண்டவன் என்று இலக்குவனுக்குப் பரதன் மேல் அடங்காத கோபம். அப்படி ஆட்சியைப் பறித்துக் கொண்டதோடு நில்லாமல், இப்போது அண்ணன் மீது படையெடுத்தும் வருகின்றான் என்பதைக் கண்டவுடன் இலக்குவனுக்குக் கடுஞ்சினம் பொங்குகிறது. அவன் எண்ணவோட்டம் இவ்வாறு அமைகிறது.

“பார் கொண்டவன்” பரதன் அதற்கும் மேல், பதினான்கு ஆண்டு கழித்து இந்த ஆட்சி தன்னைவிட்டு நீங்கிவிடும் அதற்குள் அண்ணனை அழித்து அவ்வாட்சியைத் தக்க வைத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்ற பேராசையால் அண்ணனை அழிப்பேன் என்று கறுவிக் கொண்டு வருகிறான் பரதன். அவ்விதப் பேராசை கொண்டு (மறம் கருதி உள்கிடந்தது ஓர் கறுவு காதலால்), பரதன் படையெடுத்து இப்படை கொடு, வந்திருக்கிறான். இப்பேராசை பரதனுக்கு இப்போதுதான் தோன்றியது அன்று. அவன் உள்ளத்தில்

பல ஆண்டுகளாய் வேரூன்றி அடர்ந்து படர்ந்த பேராசை இது. அதுவும் யார்மீது படையெடுத்து வந்திருக்கிறான்? “தாழிரும் சடைகள் தாங்கித் தாங்க அரும் தவம் மேற்கொண்டு, பூழி வெங்கானம் நண்ணிப் புண்ணியத் துறைகள் ஆடி” இருப்பவன் இராமன். அவ்விதம் வனவாசம் செய்து வரும் இராமனின் மேல் படையெடுத்து வந்துள்ளான்.

தான் இவ்விதம் பரதனைப் பற்றி எண்ணுவது சரிதானா என்ற ஐயமே இலக்குவனுக்கு எழவில்லை. இதற்காகத் தான் பரதன் வந்திருக்கிறான் என்பது இலக்குவனின் அசைக்க முடியாத முடிவு. கம்பனின் வார்த்தைகளைப் பாருங்கள். உண்மை, என்று சொல்வதோடு நின்றுவிடாமல் மற்று இலது என்று முன்பு சொன்னது அன்றி வேறில்லை என்பது நெத்தியடி.

“பரதன் இப்படைகொடு, பார்பொண்டவன்; மறம் கருதி உள் கிடந்தது ஓர் கறுவு காதலால், விரதம் உற்று இருந்தவன் மேல் வந்தான்; இது சரதம், மற்று இலது எனத் தழங்கு சீற்றத்தான்,

இவனுடைய சினத்தின் வெளிப்பாடுகள் அச்சினத்தின் அளவைக் குறிக்கின்றன. அக்குன்றிலிருந்து இலக்குவன் இறங்குகிறான் இல்லை; இல்லை! குதிக்கின்றான். உயரத்தைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல், தன்னுடைய கை கால் முறிந்துவிடுமோ என்ற அச்சம் இன்றிக் குதிக்கின்றான் ஏன் தெரியுமா? அவ்வளவு அவசரம் அவனுக்கு, அண்ணனிடம் சென்று, அவனுக்கு வந்திருக்கும் பேராபத்தை எடுத்துக்கூறி, அவன் அனுமதியுடன் அப்பரதனை அழிப்பதற்கு.

அதுவும் எப்படிக் குதிக்கின்றான்? அவன் நின்ற சிகரம் உடைந்து தவிடு பொடியாகும்படி நிலத்தை ஒரு உதை உதைத்து, அவ்விதம் உடைந்து போன சிகரத்தின் புழுதி எங்கும் பரவ இலக்குவன் குதிக்கின்றான். இராமனை அடைந்து அவனிடம், தான் கண்டவற்றைச் சொல்கிறான் இலக்குவன். “பரதனுக்காக ஆட்சியைத் துறந்து அவனை அரசாள வைத்துவிட்டு நீ வனம் வந்துவிட்டாய் அண்ணா! ஆனால், இப்போது என்ன நடக்கிறது பார். ஆரண்யம் போதும் அரண்மனை வேண்டும் என்று வந்தவன் நீ. இதனை மதிக்கின்றவன் அல்லன் பரதன் உன் மாபெருஞ்

செயலை மதிக்காமல், உன் மேல் படையெடுத்து வந்திருக்கின்றான் அவன் பெரும் மதில்களை உடைய நகரமான அயோத்தி மாநகரத்துச் சேனையையும் அழைத்து வந்துள்ளான்.

குதித்தனன் பாரிடை; குவடு நீறு எழ
மிதித்தனன்; இராமனை விரைவின் எய்தினான்;
“மதித்திலன்; பரதன் நின்மேல் வந்தான், மதில்
பதிப் பெருஞ் சேனையின் பரப்பினான் என்றான்

மலையிலிருந்து குதித்து அதி வேகமாக அண்ணனிடம் வருகின்றான் இலக்குவன். வரும் வழியிலேயே தன்னைத் தயார் செய்து கொண்டு வந்திருக்கிறான். ஓடி வருகின்றான். குன்றிலிருந்து குதித்து அவ்வேகத்திலும் கூட, அவசர அவசரமாகப் போர்க்கோலம் பூண்டு விடுகிறான். அண்ணனிடம் செய்தி சொல்ல வந்தவனின் கோலத்தைப் பாருங்கள்.

கட்டினன் சுரிகையும் கழலும்; பல் கணைப்
புட்டிலும் பொறுத்தனன்; கவசம் பூடு அமைத்து
இட்டனன்; எடுத்தனன் வரிவில்; ஏந்தலைத்
தொட்டு அடி வணங்கி நின்று இனைய சொல்லினான்.

காலில் வீரக்கழல் அணிந்திருக்கிறான். இடையில் வாளைச் சொருகியிருக்கிறான். முதுகில் அம்பறாத்தூணி கட்டப்பட்டிருக்கிறது. அவற்றில் கணைகள் தயாராக இருக்கின்றன. மார்பில் கவசம் பூட்டியிருக்கிறான். கையில் வில்லை ஏந்திக் கொண்டிருக்கிறான் அவன். ஆக, முழுப் போர்க்கோலம் பூண்டு, சினத்தின் மொத்த உரு இவன் என்னும்படி இலக்குவன் வந்திருக்கிறான். இருந்தாலும் பணிவின் மொத்த உரு என்னும் பண்பில் வழுவாமல், அண்ணனின் பாதங்களில் வீழ்ந்து, பாதங்களைப் பற்றி தொட்டு அடி வணங்கி நின்று அண்ணனிடம் தன்னுடைய செயல் திட்டத்தை விவரிக்கின்றான்.

இருமையும் இழந்த அப் பரதன் ஏந்து தோள்
பருமையும் அன்னவன் படைத்த சேனையின்
பெருமையும் நின் ஒரு பின்பு வந்த என்
ஒருமையும் கண்டு இனி உவத்தி, உள்ளம் நீ

“இவ்விதம் உன் மீது போர்தொடுத்துப் படையுடன் வந்த இப்பரதன் இம்மை மறுமை என்ற இரு பிறவிகளின் இன்பங்

களையும் ஒரு சேர என்னால் இப்போது இழக்கப் போகிறான். நல்ல வலுவான பருமனான தோள்களை உடையவன் இந்தப் பரதன். அவன் அப்பெருமையை மாத்திரம் அன்றி, தான் கொண்டு வந்துள்ள வலுவான சேனையையும் இன்று இழக்கப் போகிறான். நான் ஒருவனாகவே அவற்றின் அழிவை இவற்றை இன்று நிகழ்த்தப் போகிறேன். இதைக் கண்டு அண்ணா! நீ உள்ளம் மகிழ்வாய்” என்கிறான்.

ஒருமை என்பது ஒப்பின்மை என்பதாகும். எனக்கு நிகர் நானே என்பதால் ஒருமை. “அண்ணா! உனக்குப் பேராபத்து வந்துள்ளது என்னும் செய்தியை உனக்கு நான் சொன்னேன். ஆனால், இது குறித்து நீதுயரமுறத் தேவையில்லை. உனக்கு வந்த இந்த இடரை ஒருநொடியில் நான் நீக்கிவிடுவேன். எனவே, நீ கவலை நீங்கி, உள்ளம் உவப்பாய் அண்ணா” என்று அண்ணனுக்குத் தெம்பூட்டுகிறான் என்கிறான் தம்பி. இச்சொற்றொடர் மிகவும் உற்றுக் கவனிக்கத்தக்கது. உனக்கு மகிழ்வு தரும் செயல் அன்றி, அண்ணா நான் வேறு ஏதேனும் செய்வேனா? என்று தொனிக்கும் வண்ணம் உள்ளம் உவத்தி நீ என்கிறான் தம்பி. தனக்குத் தானே சமாதானம் சொல்லிக் கொள்ளும் வகையிலும் இது அமைந்து விடுகிறது. பரதனுடன் போர்செய்வது சரியான காரியமே. அது அண்ணனுக்கு உவப்பினையே தரும் என்று இலக்குவன் நம்புகிறான். அதையே அண்ணனிடம் சொல்லவும் செய்கின்றான். உனக்கு வந்துள்ள பேரிடரை நீக்க, அண்ணா, நீயே செயலில் இறங்க வேண்டிய தில்லை. அதற்கு எந்தவிதத் தேவையும் இல்லாமல் நான் ஒருவனாகவே இவ்விடரைக் களைந்துவிடுவேன் பார் என்கிறான். இந்த அன்புத் தம்பி, தனக்கு இடப்பட்ட பணியைத்தான் மட்டும் தனியனாக நின்று நிறைவேற்ற வேண்டும் என்னும் கொள்கைப் பிடிப்புள்ளவன். அவன், தன்னுடைய செயல்திட்டத்தைத் தம்பி அண்ணனிடம் மேலும் விவரிக்கின்றான்.

“கைகேயி என்னும் ஒரு பெண்ணின்மீது கொண்ட காதலால் தயரத் மன்னன் இட்ட ஒரு கட்டளை, இந்த உலகம் முழுவதையும் நோயுறச் செய்கிறது. அந்த ஏவலினால் பெருநிலமாகிய இந்தக் கோசல நாட்டை ஆளும் வாய்ப்பைப் பெற்றான் பரதன். ஆனால், அவன் இங்கு உன்மீது படையெடுத்து வந்திருப்பதால், தான் பெற்ற கோசல நாட்டிற்குப் பதில் நரகலோகம் சென்று அங்கு

ஆட்சி செய்யப் போகிறான் பார். என்னுடைய ஏவலால் இப்பொழுது புறப்படும் அம்புகள் அவனை நரகலோகம் ஆள்வதற்கு அனுப்பப் போகின்றன. இதை நீ காண்பாயாக' என்ற பொருளில் பாடல் அமைகிறது.

ஒருமகள் காதலின் உலகை நோய் செய்த
பெருமகன் ஏவலின் பரதன் தான் பெற்ற
இருநிலம் ஆள்வதை விட்டு இன்று என் ஏவலால்
அரு நரகு ஆள்வது காண்டியாய், ஆழியாய்!

பரதனையாவது இலக்குவன் மன்னித்து விடுவான். ஆனால், கைகேயியை ஒரு நாளும் மன்னிக்கமாட்டான் என்று எண்ணத் தோன்றும் வகையில் மற்றொரு பாடலும் அடுத்து வருகிறது. எவ்வளவு சினம் கொண்டிருந்தால் சொற்கள் இவ்விதம் வரும்! “ஐயோ! என் மகன் காட்டிற்குப் போய்விடும்படி நேர்ந்து விட்டதே, என்று உன்னை ஈன்ற அன்னை அழுது கொண்டிருந்த போது, அதைப் பார்த்துக் கைகேயி மகிழ்ந்து கொண்டிருந்தாள். உன் அன்னை உற்றது துன்பம். அதனால் கைகேயி பெற்றது இன்பம். உன்னுடைய தாய் அழுவதைப் பார்த்துக் கைகேயி ஏன் மகிழ்ந்து கொண்டிருந்தாள் தெரியுமா? குற்றம் செய்வதில் கைதேர்ந்தவள் அவள். குற்றம் செய்வதில் போட்டி வைத்தால் அதில் கைகேயியிக்குத்தான் முதற்பரிசு கிடைக்கும். ஆனால், இவ்விதம் மகிழ்ந்து கொண்டிருக்கும் கைகேயியை நான் எப்படிக்கீழே விழுந்து அரற்றும்படி செய்யப் போகிறேன் பார்” என்று இலக்குவன் குளுரைக்கிறான்.

வையகம் துறந்து வந்து அடவி வைகுதல்
எய்தியது உனக்கென நின்னை ஈன்றவன்
நைதல் கண்டு உவந்தவள்; நவையின் ஓங்கிய
கைகயன் மகள், விழுந்து அரற்றக் காண்டியால்

பரதன் மீது கொண்ட சினத்தைவிடப் பன்மடங்கு கைகேயி மீது இலக்குவன் கொண்டதாகக் காட்டுகிறான் கம்பன். (பெண் நாட்டம் இனி ஓட்டேன் என்று முன்பு சொன்னதை இங்கு மீண்டும் நினைவுகூரலாம்). இவ்வளவு சொல்லியும் இலக்குவனின் சீற்றம் ஆறவில்லை. மேலும் அண்ணனிடம் பேசுகிறான். “மிகவும் கூராக்கப்பட்ட வேலை உடையவனே!” என்று

இலக்குவன் அண்ணனை விளிக்கின்றான். அவ்வேலுக்கு மாலை அணிவிக்கப்பட்டுள்ளதால் அது. அரத்தைக் கொண்டு ராவி கூர்மை யாக்கப்பட்டது. நெருப்பினைப் போன்று சூடாக இருக்கும் வேல் அது. அத்தகைய பெருமை மிக்க வேலை உடையவனே என்று அண்ணனை விளித்துத் தன் செயல் பற்றிக் கூறுகிறான் தம்பி. இப்பொழுது என் செயல்திறனை நீ பார். என்னவோ ஒரு பெரிய 'சேனையைத் துணையாக கொண்டு பரதன் உன்மீது படையெடுத்து வந்திருக்கிறான். அச்சேனைக்கு நேரப் போகும் கதியை நீ பார்க்கத்தான் போகிறாய். இச்சேனை கடல் போன்றது. இவ்வண்ணம் கடல் போன்றுள்ள இச்சேனையை ஒரே நொடியில் அழிக்கப் போகிறேன் நான். சேனை எவ்வளவு பெரிதாக இருந்தாலும் எனக்குத் தேவை ஒரே ஒரு அம்புதான். ஒரே கணையென்றாலும் மிகுந்த ஆற்றல்மிக்கது அக்கணை. அது வடிக்கணை. நான் வடித்தெடுத்து தேர்ந்த கணை அது. உரம் மிக்கது. சூடு மிக்கது அக்கணை. அப்படிப்பட்ட ஒரே ஒரு கணையினால், இச்சேனை முழுவதையும் அழித்துவிடப் போகிறேன். இவ்விதம் ஒரே கணையில் அழிந்து போகப் போவதால், இவ்வழிவு ஒரு நொடியில் நிகழ்ந்துவிடும். கண்மூடிக் கண் திறப்பதற்குள் இக்கடலென்னும் சேனை காலனுக்கு இரையாக்கப்படுவதைக் காண்பாய்'' என்கிறான் அண்ணனிடம்.

அரம் சுட அழல் நிமிர் அலங்கல் வேலினாய்,
விரைஞ்சு ஒரு நொடியில் இவ் அனிக வேலையை,
உரம் சுடு வடிக்கணை ஒன்றில் வென்று, முப்
புரம் சுடும் ஒருவனின் பொலிவென் யான் எனா.

“என்னுடைய இச்செயலுக்கு ஒப்பாக எவரையேனும் கூற வேண்டுமென்றால் ஒரே ஒருவரைத்தான் கூற இயலும். முப்புரங்களை எரித்த சிவனைப்போல - சொல்லப்போனால், அச்செயல் செய்த சிவனைவிடச் சிறப்பாக - நான் என்னுடைய வேலையை முடிப்பேன்” என்று இலக்குவன் சூளுரைக்கின்றான். இது என்னுடைய கடமை. எனவே, இச்செயலால் எனக்குப் பொலிவு தான் வருமே அன்றி புன்மை அன்று என்றும் அன்புத் தம்பி அறிவிக்கிறான். “பொலிவென்” என்பது நயமான சொல்லாடல்.

இப்படி பரதன் படையெடுத்து வருவதன் நோக்கத்தைத் தீர்மானித்து, மறு நொடியில் செயலில் இறங்கி விடுகின்றான். ஆனாலும் அண்ணன் தான் அகிலம் என்பதற்கொப்ப அண்ணனிடம் சொல்லிவிட்டு, அவ்வழியே அண்ணனின் சம்மதத்தைக் கேட்டு அதன் பின்னர்தான் அம்புவிடப் போகின்றான் அருமைத் தம்பி. அண்ணனின் காலைத் தொட்டு வணங்கி அதன் பின்னர்தான் தன்னுடைய செயல்திட்டம் என்னவென்று இலக்குவன் அண்ணனிடம் கூறுகின்றான். இதைக் கம்பன் மிகத் தெளிவாகப் பதிவு செய்து, தம்பியின் பாத்திரத்திற்கு மெருகேற்றுகின்றான். “ஏந்தலைத் தொட்டு அடி வணங்கி நின்று இணைய சொல்லினான்” என்பது அவன் வரி.

அண்ணனிடம் இவ்விதம் செய்யப் போகிறேன் என்று சொல்வதுபோலச் சொல்லி, இலக்குவன் அவனுடைய ஒப்புதலையும் மறைமுகமாக வேண்டுகிறான். அண்ணன் இருக்கு மிடம் சென்று, அண்ணனிடம் முதலில் அறிவித்துவிட்டு அதன் பின்னர்தான் செயல் என்பது இவனுடைய நெறிமுறை. இலக்குவனின் இவ்வுரையைக் கேட்கின்றான் இராமன். “தம்பி! உன்னுடைய ஆற்றல் அளப்பரியதுதான். அதில் எள்ளளவும் ஐயமில்லை. வீராதி வீரன் நீ. சூராதி சூரனும் நீயேதான்” என்பதை ஒப்புக் கொள்வதுபோல இராமன், ஒரு வாசகம் உரைக்கின்றான்.

“இவ்வுலகம் அனைத்தையும், அதாவது ஈரேழு பதினான்கு லோகங்களையும் நீ ஒரு கலக்குக் கலக்குவேன் என்று நீ கிளம்பி விட்டால், அதைத் தடுத்து நிறுத்துவது யாராலும் இயலாத காரியம் ஆயிற்றே. அதனால் நீ பரதனையும் அவன் கொண்டு வந்துள்ள இப்படையையும் அழிப்பேன் என்று சொன்னால் அச்செயலைக் கண்டிப்பாக நீ நிறைவேற்றி விடுவாய். அதைக் குறிப்பிட்டுத் தனியாக விளம்பவும் வேண்டுமோ?” என்கிறான் இராமன்.

இலக்குவ உலகம் ஓர் ஏழும் ஏழும், நீ
கலக்குவென் என்பது கருதினால் அது
விலக்குவது அரிது; விளம்பல் வேண்டுமோ?

என்று இராமன் தொடங்குகிறான்.

இலக்குவன் சொல்வதை இராமன் முதலில் மறுக்காதவன் போலப் பதில் சொல்லத் தொடங்குகிறான். தம்பி நீ சொன்னபடி

செய்துவிடுவாய் என்பதில் ஐயமில்லை என்று தொடங்கிய இராமன். அவன் சொல்வதைப் பின்னர் மறுத்துரைக்கவும் செய்கிறான். உன்னுடைய அறிவுக்கு ஏற்றதொரு செய்தியை உரைக்கப் போகின்றேன் அதனைக் கேட்பாயாக என்கிறான்.

முழுப்பாடலும் வருமாறு.

இலக்குவ உலகம் ஓர் ஏழும் ஏழும், நீ
கலக்குவென் என்பது கருதினால் அது
விலக்குவது அரிது; விளம்பல் வேண்டுமோ?
புலக்கு உரித்து ஒரு பொருள் புலக் கேட்டியால்.

இப்படிப் பரதன் வருவதைக் கண்டு, அதுவும் மாபெரும் படைகொண்டு வருவது கண்டு இலக்குவன் சீற்றம் கொள்வது அவன் இயல்பே. அண்ணனைப் பார்க்கும் ஆவல் இருந்தால், பரதன் தனி ஒருவனாக வந்திருக்க வேண்டும் ஏன் இப்படிப் படையெடுத்து வருகின்றான் என்பது இலக்குவனின் எண்ணவோட்டம். அண்ணன்மீது இவன் வைத்துள்ள அளவில்லாத அன்பின் வெளிப் பாடுதான் இச்சீற்றம். அதன் விளைவுதான் இப்போர்க்கோலம். அண்ணனுக்கு ஆபத்து ஏற்பட்டுள்ளது அவ்வித ஆபத்து உண்டாக்குபவன் எவனாக இருந்தாலும் அவன் சின்ன அண்ணன் என்றாலும் கூட அவ்வித ஆபத்து உண்டாக்குபவனை அழித்துப் பெரிய அண்ணனைக் காப்பாற்றியே தீருவேன் என்பதில் இவன் சற்றும் பின்வாங்கான். பெரிய அண்ணனைக் காக்க, சின்ன அண்ணனையே அழிப்பேன் என்று புறப்பட்டவன் இவன்.

தம்பியினுடைய சீற்றத்தின் பின்புலம் அவன் தன்மீது கொண்ட அளப்பிலா அன்புதான் காரணம் என்பதை இராமன் உணருகின்றான். “இலக்குவா! பரதன் நல்லவனே. நீ எண்ணியது போல அவன் என்னை அழிப்பதற்கு வரவில்லை. ஆனால், இதனை நீ உணரவில்லை. நீ இதனை உணராததற்குக் காரணம் நீ என்மீது கொண்டுள்ள பரிவும் பாசமும்தான் காரணம்” என்கிறான் இராமன். அதனால்தான் நீ பரதனின் நற்குணம் பற்றி அறிய வில்லை என்கிறான் இராமன். இலக்குவா, பரதன் எப்போர்ப் பட்டவன் தெரியுமா? சொல்கிறேன் கேள். பனைமரம் போன்ற பருமன் உடைய துதிக்கை கொண்ட யானைப்படை உடையவன் பரதன். அவன் செய்கைதான் அனைத்து வேதங்களாலும்

பரிந்துரைக்கப்பட்டவை. இவன் செயல்களுக்கு அப்பாற்பட்டு வேதங்கள் கூறும் உரை என்பது ஏதும் இல்லை. என்னென்ன வற்றை வேதங்கள் அந்நெறிகளாகவும் வாழ்வியல் தத்துவங்களாகவும் வாழ்க்கை வழிகாட்டிச் சிந்தனைகளாகவும் சொல்கின்றனவோ அவை அனைத்தும் பரதன் செய்கையே. அதுதான் உண்மை. அதுவன்றி, நீ எண்ணியபடி, அவன் செய்கை மேன்மையற்ற தன்மை உள்ளவை அல்ல.

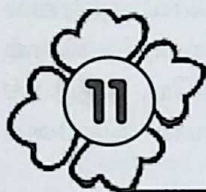
எனைத்து உள மறை அவை இயம்பற்பாலன,
பனைத்திரள் கரக் கரிப் பரதன் செய்கையே,
அனைத்திறம் அல்லன அல்ல; அன்னது
நினைத்திலை என் வயின் நேய நெஞ்சினாய்.

எனக்காக எதையும் செய்யக் கூடியவன் தான் நீ. ஏனென்றால், நீ என் வயின் நேய நெஞ்சினன் என்று தம்பி தன்னிடத்துக் கொண்டுள்ள அளப்பரிய அன்பை அங்கீகரித்துச் சொல்கிறான் இராமன். தம்பியின் சினத்தைத் தணித்த பின்னர் அவனை நெறிப்படுத்துகிறான்.

அடியாரின் ஏவல் செய்தி என்பதின் ஒரு கூறாகப் பாதுகாப்புப் பணி செய்யும் பாசத் தம்பியின் மற்றுமொரு சேவை இது.

இத்தம்பி, ஒரு அண்ணனைக் காக்க மற்றொரு அண்ணனையும் அழிக்கத் தயாராக இருப்பவன்.

சொல்லாமல் செய்தது

வேலைக்காரர்களில் பலவகை உண்டு. சொன்ன வேலையை, சொன்ன நேரத்திற்குள் கச்சிதமாக முடித்துக் கொடுக்கும் பலரை நாம் பார்த்திருக்கிறோம். அதே சமயத்தில், எத்தனை முறை சொன்னாலும், எவ்வாறு செய்ய வேண்டும் என்பதைப் பலமுறை கற்றுக் கொடுத்தாலும், அவ்வேலையை சொதப்பிவிட்டுப் போகின்ற வேலையாட்களும் உண்டு. சொன்ன வேலையைச் சொன்ன வண்ணம் திறமையாக, எதிர்பார்ப்புகளை மிஞ்சும் வண்ணம் செய்து முடிக்கின்றவர்கள் நல்ல வேலையாட்கள் தாம். ஆனாலும் சொல்லிக் கொடுத்தபடி, எஜமானரின் ஆணைப்படி நடப்பதினால் மாத்திரமே வேலையாட்கள் சிறந்தவர்களாக ஆகி விடுவதில்லை. எல்லா நேரங்களிலும் எஜமானரின் ஆணையை எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியாது. அவரது கட்டளைக்குக் காத்திருக்க முடியாத சூழ்நிலைகள் பல ஏற்படலாம். “எஜமானரே, வீடு தீப்பற்றிக் கொண்டுவிட்டது. என்ன செய்யலாம்?” என்று கேட்பவனா சிறந்த வேலைக்காரன்? “ஐயா, குழந்தை தவறிப் போய்ச் சாக்கடையில் விழுந்துவிட்டது. என்னென்ன செய்ய வேண்டும் என்று பட்டியலிடுங்கள் ஐயா, அனைத்தையும் கண்ணிமைக்கும் நேரத்தில் செய்து விடுகிறேன்” என்று ஆணைக்குக் காத்திருப்பவன் எப்படிச் சிறந்த வேலையாளாக ஆக முடியும்?

ஆக, தேவைப்படும்போது, அந்தச்சந்தர்ப்பத்தில் எது நன்மை விளைவிக்குமோ (அல்லது எது நிகழ்விருக்கும் தீமையைத் தடுக்குமோ), அதைச்சற்றும் தாமதியாமல், எந்தவித ஆணைக்கும் காத்திராமல் செய்து முடிப்பவனன்றோ வேலைக்காரர் திலகம்?

அவ்விதம் செயலாற்ற வேண்டிய தருணமும் இலக்கு வனுக்கு ஏற்படத்தான் செய்கிறது. அண்ணனின் கட்டளைக்குக்

காத்திருக்காமல் உடனடியாக காரியத்தில் இறங்கி விடுகிறான் இக்கர்மவீரன். அந்தச்சந்தர்ப்பம் சூர்ப்பணகையால் விளைகிறது.

சூர்ப்பணகை என்ற சொல்லுக்கு முறம் போன்ற நகம் உள்ளவள் என்று பொருள்கூறுவர். ஆயினும், சூர்ப்பம் என்பதற்கு இரத்தம் நிறைந்த கலம், என்று பொருள் கொண்டு, அக்கலத்தினால் முனிவர்கள் செய்யும் யாகம் முதலிய நற்செயல்களைக் கெடுப்பவள் என்றும் கூறவர் வேறு சிலர்.

பஞ்சவடியில் வசித்து வரும் இராமனை ஒரு நாள் மாலைப் பொழுதில், சூர்ப்பணகை பார்க்கிறாள். இலக்குவனோ சீதையோ அருகில் இல்லாத சமயம் அது. இராமன் மட்டும் தனியாக இருக்கிறான். சூர்ப்பணகை இராமனின் அழகைக்கண்டு மோகித்து அவன் மீது மிகுந்த காமவயப்படுகிறாள். தன்னுடைய அரக்கி வடிவத்தை மாற்றிக்கொண்டு அழகுள்ள ஒரு பெண்ணாக இராமனின் முன் வருகிறாள். தன் காதலை வெளிப்படையாகச் சொல்லித் தன்னை ஏற்றுக் கொள்ளும்படி இராமனை வேண்டிக் கொள்கிறாள். இவ்விதம் இராமனும் அவளும் பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது பர்ணசாலையில் இருந்து சீதை வெளிப்பட்டு அவர்கள் இருவரும் இருக்கும் இடத்திற்கு வருகிறாள். தன்னைப் போலவே சீதையும் வேறு ஒரு அரக்கி என்றும், அவளும் இராமனிடம் மையல் கொண்டு அவன்பால் மோகம் கொண்டு அவனை அடைய வந்திருக்கிறாள் என்றும் எண்ணுகிறாள் சூர்ப்பணகை. எனவே, அவள் இராமனிடம் சீதையைப் பழித்தும் இழித்தும் கூறுகிறாள். இனிமேலும் இங்கிருத்தல் தகாது என்றெண்ணி இராமன் தன் மனைவியை அழைத்துக் கொண்டு பர்ணசாலைக்குள் போய்விடுகிறான். அச்சமயம், மாலைப் பொழுது மறைந்து இருள் சூழ்கிறது.

இரவு முழுவதும் சூர்ப்பணகை இராமன்மீது கொண்ட மோகத்தால் மிகுந்த வேதனைப்படுகிறாள். காமத்தி் அவளை எரிக்கிறது. உறங்காமல் துன்பப்படுகிறாள். காலைப் பொழுது மலர்கிறது. மீண்டும் இராமன் இருக்கும் இடத்திற்குச் சூர்ப்பணகை வருகிறாள். அவளுக்கு ஒரே அதிர்ச்சி. நேற்று தனக்குப் போட்டியாக வந்த அழகி இன்னும் அங்கேயேதான் இருக்கிறாள் என்பதைப் பார்க்கிறாள். அப்படி அங்கே இருக்கும் சீதை

இராமனின் மனைவி என்று அவள் இப்போதும் அறிந்ததாகத் தெரியவில்லை. சீதை அங்கிருக்கும் வரை இராமன் தன்னை ஏறெடுத்தும் பாரான் என்றெண்ணிய சூர்ப்பணகை, சீதையை அங்கிருந்து அப்புறப்படுத்த எண்ணி அவளைத் தூக்கிச் செல்லும் எண்ணங்கொண்டு பர்ணசாலை இருக்கும் இடத்திற்கு வருகிறாள்.

விடியல் காண்டலின், ஈண்டு தன் உயிர் கண்ட வெய்யாள், படியிலாள் மருங்கு உள்ள அளவு எனை அவன் பாரான், கடிதின் ஓடினென் எடுத்து, ஒல்லைக் கரந்து, அவள் காதல் வடிவினானுடன் வாழ்வதே மதி” என மதியா,

“படியிலாள்” என்கிறான் கம்பன் சீதையை. படி என்றால் மாதிரி, ஒப்பு, உவமை. இதனை ஒரு படி எடுத்துக் கொண்டுவா என்று சொல்லும் வழக்கம் இன்னும் இருக்கின்றது. சீதைக்கு ஒப்பு யாருமே இல்லை; அவளைப் போன்ற வடிவம், அவளுக்கு இணை யாரும் இல்லை என்பதால் படி இலாள் என்று கூறுகின்றான் கம்பன். அவ்வளவு அழகுள்ள அவள் அவ்விடத்தில் இருக்கும் வரையில், இராமன் என்னை ஏறெடுத்தும் பாரான் என்று சூர்ப்பணகை எண்ணுகிறாள். அத்தகைய படி இலாளைத் தூக்கிச் சென்று ஒளித்து வைத்து விடுவேன் பின்னர் இந்த இராமனுடன் கூடி வாழ்வேன் என்று அவள் திட்டமிடுகிறாள். ஒரு நொடியில் யாரும் காண்பதற்கு முன்னால் ஓடோடிச் சென்று, அவளைத் தூக்கி வந்து விடுவேன் என்கிறாள். அவளுக்கு இராமனுடன் சேர அவசரம். எனவே, அவள் அதற்குத் தடை என்று எண்ணிச் சீதையை அப்புறப்படுத்த முனைகிறாள்.

இரவு முழுவதும் இராமனை எண்ணி எண்ணி ஏங்கி விரகதாபத்தால் வாடியவள் அவள். எனவே, விடியல் கண்ட பின்னரே தன்னிலை பெறுகிறாள்; அவளைவிட்டு நீங்கிய உயிர் மீண்டது போலுணர்ந்தாள். இராப்பொழுது கழிந்து சூரியன் உதயமாகும் தருணத்தில் தான் சிறிதளவு தாபம் குறைந்த உயிர்த்தாள் என்கிறான் கம்பன். இவ்வித எண்ணங்கொண்டு அங்கு வந்த சூர்ப்பணகை முதலில் அங்குள்ள நிலவரத்தை ஆராய்கிறாள். இராமன் அங்கில்லை என்பதைக் காண்கிறாள். அவன் கோதாவரி ஆற்றின் கரையில் காலை நேரத்து பூசை புனஸ்காரம் (சந்தியா வந்தனம்) இவற்றில் ஈடுபட்டிருப்பதைப் பார்க்கிறாள். அதையும்

ஒரு தூய்மையான இடத்தில் இருந்து செய்வதைக் காண்கிறாள். ஆக, இராமன் அங்கு அருகில் இல்லை என்பதை உறுதி செய்து கொள்கிறாள். சீதை பிறை நெற்றியாள். இராமனுடன், அவனுடைய தம்பியும் வந்திருப்பதை சூர்ப்பணகை அறியாள். முந்தைய நாள் இராமனுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தபோது இதுபற்றி இராமனும் சொல்லவில்லை. அவளும் அறிந்து கொள்ளவில்லை. எனவே, சீதைக்குக் காவலாகத் தம்பி அருகில் ஒரு சோலையில் இருந்ததைச் சூர்ப்பணகை பார்க்கவில்லை. நல்ல மணம் நிரப்பிய சோலையில் காவலாக இலக்குவன் இருந்தான் என்பதை அவள் காணவில்லை.

வந்து நோக்கினாள்; வள்ளல் போய் ஒரு மணித் தடத்தில் சந்தி நோக்கினன் இருந்தது கண்டனன்; தம்பி இந்து நோக்கிய நுதலியைக் காத்து அயல் இருந்த கந்தம் நோக்கிய சோலையில் இருந்தது காணான்.

சீதையைக் கவர்ந்து கொள்ளத் தனக்குக் கிடைத்த அரிய வாய்ப்பாக இந்தச் சூழ்நிலையை எண்ணுகிறாள் சூர்ப்பணகை. சீதையோ தனியே இருக்கின்றாள். அருகில் யாரும் இல்லை. எனவே, என் எண்ணம் இப்போது கை கூடப் போகிறது. அதை உடனடியாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும் நான் என்று முடிவு செய்கிறாள். வேறு ஏதும் இனி எண்ணேன்; உடனடியாக இவளைத் தூக்கிச் சென்றுவிட வேண்டியதுதான் என்றெண்ணுகிறாள் சீதை மீது வெறுப்புக் கொண்ட சூர்ப்பணகை அவள் அவ்விதம் சீதையை நோக்கி ஓடுவதை, அருகில் சோலையில் இருந்த இலக்குவன் காண்கிறான்.

தனி இருந்தனன்; சமைந்தது என் சிந்தனை; தாழ்வுற்று இனி இருந்து எனக்கு எண்ணுவது வேறு இல் என எண்ணாது தனி இருந்த வல் மனத்தினன் தோகையைத் தொடர்ந்தனன், கனி இரும் பொழில் காத்து அயல் இருந்தவன் கண்டான்

(துனி = வெறுப்பு)

அண்ணிக்கு ஆபத்து. யாரோ ஒரு பெண் அவளை நோக்கி ஓடுகிறாள். என்பதைப் பார்க்கின்றான் தம்பி. “நில்லடி” என்று கத்திக்கொண்டு, இலக்குவன் அவளை நோக்கி ஓடுகிறாள். சீதையை அரக்கி நெருங்கும் முன்னரே இலக்குவன் அவளைப்

பற்றி விடுகிறான். அவ்விதம் அண்ணியை நோக்கி ஓடுபவள் ஒரு பெண் என்பதால் அவளைக் கொல்ல எண்ணாமல், தடுத்து நிறுத்த எண்ணுகிறான். அந்த ஆபத்து வேறு ஒரு ஆணாலோ அல்லது மிருகத்தாலோ ஏற்பட்டிருக்குமாயின், வில்லெடுத்து அம்பினால் கொன்றிருப்பான். பெண் என்பதால் வில் எடுக்கவில்லை. தீப்போன்று அடர்ந்து பரவும் அவளுடைய கூந்தலைப் பற்றுகிறான் இலக்குவன். சீதையிடம் அவள் போய்ச் சேர்ந்துவிடலாகாது என்றெண்ணி அவளைத் தடுத்து நிறுத்தத் தன் அருகில் இழுகின்றான். தன்னுடைய இடையில் அணிந்திருக்கும் கச்சையில் சொருகிக் கொண்டிருந்த குறு வாளையும் எடுத்துக் கொள்கிறான் இலக்குவன். இவ்வளவும் செய்து முதற்கண் அண்ணியை அவள் அணுகாமல் இலக்குவன் தடுத்து விடுகிறான். மேற்கொண்டு என்ன செய்யலாம் என்று யோசிக்கின்றான். அப்படி அடுத்து என்ன செய்யலாம் என்பதை எண்ணும் முன்னம் உடனடியாக எதைச் செய்து முடித்துவிட வேண்டுமோ அதைச் செய்து விடுகின்றான். இவ்விதம் அண்ணிக்கு வரவிருக்கும் ஆபத்தைத் தடுப்பதுதான் அவனுடைய முதல் நோக்கம். அதுவன்றி இலக்குவனின் எண்ணம் அப்பெண்ணைக் காயப்படுத்துவது அன்று என்பதைக் கம்பன் பதிவு செய்கிறான். அவ்வண்ணமே கம்பன் தன் பாடலை வடிக்கிறான்.

இலக்குவன் செய்தவற்றை ஒவ்வொரு செயலாகப் பட்டியல் இட்டுக் கூறுகின்றான்.

1. “நில்லட” எனக் கடுகினன்,
2. பெண் என நினைத்தான்,
3. வில் எடான்
4. சில் அல் ஓதியைச் செங்கையில் திருகுறப் பற்றினான்,
5. ஒல்லை ஈர்த்தான்,
6. உதைத்தான் - உதைத்து விலக்கினான்
7. சுற்றுவாள் உருவினான்

“நில்லட” எனக் கடுகினன், பெண் என நினைத்தான், வில் எடாது அவள் வயங்கு எரியாம் என விரிந்த சில் அல் ஓதியைச் செங்கையில் திருகுறப் பற்றி, ஒல்லை ஈர்த்து, உதைத்து, ஒலி கிளர் சுற்றுவாள் உருவி,

(சில் அல் = சில அல்லாத) (ஓதி = தலைமுடி)

மேற்சொன்ன அவனுடைய செய்கைகளின் பட்டியல் படி அவளுக்கு எந்தவிதத் துன்பமோ, காயமோ ஏற்படாமல் அவளைத் தடுக்கும் முயற்சியாகவே அவனுடைய செயல்கள் யாவும் இதுவரை அமைகின்றன. இலக்குவனின் பாத்திரத்திற்குக் கம்பன் அளிக்கும் நேர்த்தி இது.

அவளைத் தூர விலகுவதற்காக, உதைத்துத் தள்ளுகிறான். அதற்காக அவளுடைய தலைமுடியைப் பற்றிக் கொள்கிறான். இப்படி இலக்குவன் சூர்ப்பணகையை, அண்ணியிடமிருந்து தூரத் தள்ளி உதைத்து விலக்க முற்படுகின்றான். ஆனால், சூர்ப்பணகையின் எண்ணமும் செயலும் வேறாக அமைந்து விடுகின்றன. அவள் இலக்குவனையே தூக்கி எடுத்துக் கொண்டு விண்ணில் ஏக ஆரம்பிக்கிறாள். இதைப் பார்க்கிறான் இலக்குவன். இவளை உடனயாக வலுவிழக்கச் செய்யாமலிருந்தால் இன்னும் அதிக ஆபத்து ஏற்படலாம் என்றெண்ணுகிறான். தற்காப்பு முயற்சி யாகவும் அண்ணியைப் பாதுகாக்கும் முயற்சியாகவும் அவளைக் கீழே தள்ளுகிறான். கொடுமையான செயலைச் செய்யாதே என்று சொல்லித் தன் கையிலிருந்த குறு வாளால் அவளுடைய மூக்கு, காதுகள் முலைக் காம்புகள் இவற்றை அரிந்து விடுகிறான். இவ்விதம் செய்தபின் அவளைப் பற்றியிருந்த கூந்தலைத் தன் கைப்பிடியிலிருந்து விடுவிக்கின்றான். தன்னுடைய சினத்தையும் ஆற்றிக் கொண்டான்.

இவ்விதம் இலக்குவனையும் சேர்த்து எடுத்துக்கொண்டு போக முயன்றதனால்தான், அவளை இலக்குவன் காயப்படுத்த நேர்ந்தது என்று தொனிக்கும் வண்ணம் பாத்திரத்திற்கு மெருகு ஏற்றுகின்றான் கம்பன். அவ்விதம் அவள் செய்யாமலிருந்தால், சீதையை அவளிடமிருந்து விடுவித்து, அவளைக் காயப்படுத்தாமலேயே எச்சரித்து மட்டும் விட்டிருப்பானோ என்று கூட எண்ணத் தோன்றுகிறது. கம்பனின் முறையால் என்ற சொல் மிகவும் கவனிக்கத்தக்கது. தக்கபடிதான் அவன் செயலாற்றினான் என்கிறான் கம்பன்.

ஊக்கித் தாங்கி விண் படர்வென் என்று உருத்து எழுவாளை, நூக்கி, நொய்தினில், “வெய்து இழையேல்” என நுவலா, மூக்கும் காதும் வெம் முரண் முலைக் கண்களும் முறையால், போக்கி, போக்கிய சினத்தொடும் புரி குழல் விட்டான்.

(உருத்து = கோபம் கொண்டு, நூக்கி = கீழே தள்ளி, வெய்து இழையேல் = கொடுமை செய்யாதே)

ஆக, எஜமானனைக் கேட்காமல், அவனுடைய கட்டளைக்குக் காத்திராமல், உடனடியாக என்ன செய்ய வேண்டுமோ அதனைச் செய்து முடிக்கும் பணியாளனாக இலக்குவன் செயல்படுகின்றான். தேவைக்கு மிஞ்சி எதுவும் செய்யாமல், அந்த உடனடி ஆபத்தை நீக்கி விடுகின்றான். சூர்ப்பணகையைக் கால்வது ஒன்றும் அவ்வளவு கஷ்டமான செயலன்று இலக்குவனுக்கு ஆனாலும் அது தேவையற்றது, இந்தச் சூழ்நிலைக்கு இத்தகைய தடுப்புச் செய்கை போதும் என்றெண்ணிச் செயல்படுகின்றான் தம்பி.

தன்னுடைய இச்செயலால் இத்தம்பி என்னவொரு பின்விளைவைத் தோற்றுவித்தான் என்பதை மிகச் சிறப்பாக விளக்கி ஒரு பாடல் தருகின்றான் கம்பன். இராமாயணக்கதையின் மிக முக்கியமான நிகழ்வையன்றோ இவன் ஆற்றியிருக்கின்றான். இவன் அரிந்தது சூர்ப்பணகை மூக்கையா? அன்று! அன்று! “இவன் அரிந்தது இராவணன் கொற்றத்தை; அழித்தது அவன் கொட்டத்தை” என்கிறான் கம்பன். இச்செய்கை மூலம் இராவணனுடைய அழிவிற்குப் பிள்ளையார் சுழி போட்டவன் இலக்குவன் என்கிறான். இராம - இராவண யுத்தத்திற்குத் தொடக்க நாளாய் அமைந்தது இந்நாள் என்கிறான் கம்பன். பாடலைப் பார்ப்போம்.

கொலை துமித்து உயர் கொடுங்கதிர் வாளின் அக்கொடியாள்
முலை துமித்து உயர் மூக்கினை நீக்கிய முறைமை,
மலை துமித்தது என இராவணன் மணியுடை மகுடத்
தலை துமித்தற்கு நாள் கொண்டது ஒத்தது ஓர் தன்மை

அக்கொடியாள் மூக்கினை நீக்கிய “முறைமை” என்கிறான் கம்பன். முறைமை என்ற சொல்லாட்சி கவனிக்கத்தக்கது. மூக்கினை நீக்கிய கொடுமை, மூக்கினை நீக்கிய பகைமை; மூக்கை நீக்கிய வன்மை, மூக்கை நீக்கிய சிறுமை என்றெல்லாம் கூற வில்லை கம்பன். அச்செயலின் தன்மை பற்றிக் கூற வந்த அவன், அதனை முறைமை என்கிறான்; தண்டிக்கப்பட வேண்டியவள் தண்டிக்கப்பட்டாள். எனவே, அவள் செய்த தீமைக்குத் தகுந்த தீர்வாக இலக்குவன் இச்செய்கை செய்தான் என்பதுபோலக்

கம்பன் முறைமை என்ற சொல்லை அமைத்துவிட்டான். ஏற்கெனவே இலக்குவன் அவள் மூக்கை அரிந்ததை, மூக்கும் காதும் வெம் முரண் முலைக் கண்களும் முறையால் போக்கினான் என்று தானே குறிப்பிட்டான் கம்பன்.

இவ்விதம் எஜமானனைக் கேட்காமல், எஜமானனின் உத்திரவுக்குக் காத்திராமல் செயல்பட்டாலும், தன் செய்கைக்குக் காரணத்தை விளக்கி எஜமானனுக்குப் பதில் சொல்ல வேண்டிய நிலைக்கும் தள்ளப்படுகின்றான் இலக்குவன். இவளுடைய மூக்கையும் காதையும் அரியும் அளவிற்கு இவள் செய்த பிழை என்ன? என்று இராமன் கேட்கிறான் இலக்குவனைப் பார்த்து அதற்குத் தக்க விளக்கத்தையும் தருகின்றான் தம்பி.

தன்னுடைய மூக்கும், காதும், முலைக்காம்புகளும் அரியப் பட்ட சூர்ப்பணகை அலறிக் கதறுகிறாள். தன்னுடைய அண்ணன் இராவணனைக் கூவி அழைக்கின்றாள். அழுது கொண்டே மீண்டும் இராமனின் பர்ணசாலையை நோக்கி இராமனும் இலக்குவனும் சேர்ந்து இருக்கும் இடத்திற்கு வருகிறாள். இராமனிடம் இலக்குவனின் செயல் பற்றி முறையிடுகிறாள். இராமன் இலக்குவனை நோக்கி, “இந்த அளவுக்குத் தண்டிக்கப்பட இவள் என்ன பிழை செய்தாள்?” என்று வினவுகிறான்.

இவள் ஏதோ தீமை இழைத்திருக்கிறாள், அதற்காகத் தம்பி இவளைத் தண்டித்திருக்கிறான் என்ற அளவிற்குப் புரிந்து கொள்ளும் எஜமான் தான் இராமன். இவளுடைய காதையும் மூக்கையும் அரியும் அளவிற்கு இவள் செய்த பிழை என்ன என்றுதான் வினவுகிறான் இராமன். வேலைக்காரன் செய்த காரியத்தை ஒப்புக்கொண்ட எஜமான், அதற்கான காரணத்தையும் விசாரித்துத் தெரிந்துகொள்கிறான் - சரியான எஜமான் என்ற வகையில்

மூரல் முறுவலன், இளைய மொய்யம்பினேன் முகம் நோக்கி
“வீர! விரைந்தனை, இவள் தன் விடு காதும், கொடி மூக்கும்
ஈர நினைந்து இவள் பிழை என்?” என்று இறை வினவ,
சூர நெடுந்தகை அவனை அடி வணங்கி சொல்லுவான்.

தன்னுடைய செயலுக்கு விளக்கம் அளிக்க வேண்டிய நிலைக்கு இலக்குவன் தள்ளப்படுகிறான். அவன் அண்ணனுக்குப்

பதில் சொல்கிறான். அண்ணனை அடி வணங்கி அதன் பின்னர் தன் பதிலைத் தெரிவிக்கின்றான்.

“இவளுடைய எண்ணம் யாது என்பதைத் திட்டவட்டமாக என்னால் தீர்மானிக்க இயலவில்லை. அண்ணியைத் தன்னுடைய பற்களால் கடித்துத் தின்ன எண்ணினாளோ? அல்லது இவள் மட்டும் இங்கே வர, இவள் பின்னால் ஒரு கூட்டமே மறைந்து ஒளிந்திருந்ததோ? இவளின் நோக்கத்தை நான் அறியேன். ஆனால், கண்கள் தீப்பற்றி எரிய, இவ்வரக்கி, அண்ணியிருக்கும் இடம் நோக்கி ஓடி வந்தாள். எனவே, அண்ணியைக் காக்கும் முயற்சியில் இறங்கினேன், இவளைக் காயப்படுத்துவதைவிட, அண்ணியின் பாதுகாப்பை உறுதிப்படுத்தவே இச்செயல் செய்தேன்” என்கிறான் இலக்குவன். அற்புதமான வேலைக்காரன் அல்லவா அவன்.

தேட்டம் தான் வாள் எயிற்றில் தின்னவோ? தீவினையோர் கூட்டம் தான் புறத்து உளதோ? குறித்த பொருள் உணர்ந்திலனால், நாட்டம் தான் எரி உமிழ நல்லாள் மேல் பொல்லாதாள், ஓட்டந்தாள்; அரிதின் இவள் உடன்று எழுந்தாள் என உரைத்தான்.

இதனைக் கேட்ட சூர்ப்பணகை, பதில் சொல்கிறாள். எனக்குரியவனாக நீ இருக்கும்போது, உன்னருகில் மற்றொருவள் இருக்கக் கண்டால் அவளை அகற்றமுற்படுதல் பிழையோ என்று எதிர்க்கேள்வி கேட்டு, தன் செயலை நியாயப்படுத்துகிறாள். இது கேட்ட இராமன் அவளை அங்கிருந்து ஓடிப் போ என்று துரத்து கிறான். அதற்கு இணங்காமல், மீண்டும் சூர்ப்பணகை இராமன் தன்னை மணஞ்செய்து கொள்ள வேண்டுமென்று வாதாடுகிறாள். இவ்விதம் அவள் பேசிக் கொண்டே போக, அது கேட்டுப் பொறுக்காத இலக்குவன், அண்ணா, இவளை மேலும் மேலும் பேசவிட்டால், நமக்குத்தான் துன்பம் இவளைக் கொல்லா விட்டால் இன்னும் நம்மை அலைக்கழித்துக் கொண்டே இருப்பாள். என் அரசே! உன்னுடைய எண்ணம் என்ன? என்று அண்ணனைப் பார்த்து வினவுகிறான். “இவள் இங்கிருந்து உடனே நீங்காவிட்டால் அதுதான் தக்க செயலும் நன்மை பயக்கும் செயலும் ஆகும்” என்று இராமன் பதில் சொல்கிறான். “இவர்கள் என் வழிக்கு வரப் போவதில்லை. என் மீது இவர்கள் இருவரும் சற்றும் இரக்கம் காட்டப் போவதில்லை என்பதைத் தெரிந்து கொண்ட சூர்ப்பணகை, அந்த இடத்திலிருந்து போகிறாள்.

என்றவள் மேல், இளையவன்தான், இலங்கு இலை வேல் கடைக்கணியா, “இவள் ஈண்டு கொன்று களியேம் என்றால் நெடிது அலைக்கும், அருள் என் கொல்? கோவே!” என்ன “நன்று அதுவே ஆம் அன்றோ? போகாளே; ஆக!” என நாதன் கூற, ஒன்றும் இவர் எனக்கு இரங்கார்; உயிர் இழப்பென், நிற்கின், என அரக்கி உன்னா.

அண்ணன் அருகில் இல்லாத சூழ்நிலையில், அண்ணனைக் கேட்டு, அவன் அனுமதி பெற்றுச் செயலாற்ற இயலாத நிலையில், தானே முன்வந்து தன்னிச்சையாக அண்ணியைத் தாக்க வந்த சூர்ப்பணகையின் மூக்கை அரிந்தவன் இலக்குவன். ஆனால், இப்போது நிலைமை முற்றிலும் மாறுபட்டது. அண்ணன் அருகிலேயே இருக்கின்றான். எனவே, அண்ணனின் அனுமதியை முதலில் வேண்டுகிறான் இலக்குவன். உடனடியாக அவன் செயலில் இறங்கிவிடவில்லை. “அருள் என்கொல் கோவே?” என்று வினவுகிறான். அண்ணனிடம் பிரச்சினையை முன் வைத்து, தீர்வாக இவளைக் கொல்வதே சிறந்தது என்ற தன்னுடைய எண்ணத்தையும் சொல்லி, “உன்னுடைய இறுதி முடிவு என்ன அண்ணா? என்று பணிந்து அவனை வேண்டுகிறான் இலக்குவன்.

அண்ணியின்மீது சூர்ப்பணகை பாயப்போன பொழுது உடனடியாக அண்ணிக்கு வரவிருந்த ஆபத்தைத் தவிர்க்க வேண்டியவனாகி இலக்குவன் அவளைக் கொல்லாமல் அண்ணியின் ஆபத்தைப் போக்கும் அளவிற்கு மாத்திரம் சேதம் ஏற்படுத்தி அவளை விட்டுவிட்டான். அண்ணன் இல்லாத சமயம், தேவை என்னவோ அதை மாத்திரம் செய்தவன் இலக்குவன். சூர்ப்பணகையை அவனால் அப்போதே கொன்றிருக்க முடியும். ஆனாலும் கொல்ல வில்லை. ஆனால், இப்போது மீண்டும் அவள் வந்தபோது, அண்ணன் முன்னிலையிலேயே அவளைக் கொல்லவும் தயாராக இருக்கிறான். அதற்கான அனுமதியையும் அண்ணனிடமே வேண்டுகிறான் இலக்குவன்.

பணியில் அவன் காட்டும் இந்த வித்தியாசத்தை மிக நன்றாகக் கம்பான் சித்தரித்திருக்கிறான். ரசிக்கத்தக்க கட்டம் இது.

நேரத்திற்கும், தேவைக்கும், சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகட்கும் ஏற்ப செயல்படும் சிறந்த வேலையாள்தான் என்பதை இலக்குவன் மீண்டும் நிரூபிக்கின்றான்.

மதியூக மந்திரி

அடியாரின் ஏவல் செய்த இலக்குவன் இராமனுக்குச் செய்த பல பணிகளில் அண்ணனின் மதியூக மந்திரியாகப் பணியாற்றியதும் அடங்கும். அண்ணனுக்குத் தேவையான ஆலோசனைகள் சொல்பவனாகவும் அறிவுரையாளனாகவும் அவன் செயலாற்றியிருக்கிறான். தக்க நேரத்தில், தகுந்த ஆலோசனைகள் சொல்பவனாக இலக்குவன் பல இடங்களில் பணியாற்றினாலும், குறிப்பிடத்தக்க இடமாக அமைவது அவன் மாயமானாக வந்த மாரீசனைத் தொடர்ந்து அண்ணனைப் போக வேண்டாம் என்று எச்சரித்தது என்பது என் கணிப்பு.

அடியாரின் ஏவல் செய்தி என்ற அன்னையின் ஆணையை வெறும் வேலைக்காரனாக மட்டும் இருந்து நிறைவேற்றாமல், தேவை ஏற்படின் அண்ணனை நெறிப்படுத்தும் ஆலோசகனாகப் பணிபுரிவதையும் இப்பணியை அவன் நிறைவேற்றிய நேரத்தியையும் இனிப் பார்ப்போம்.

சீதையை வஞ்சனையாகக் கவர்ந்து வரத் திட்டமிட்ட இராவணன் மாரீசனை அழைத்து அவனிடம் தன் திட்டத்தை விளக்குகிறான். மாரீசன் மறுக்கிறான். மாற்றான் மனைவியின்மீது ஆசை வைக்காதே என்று அறிவுரையும் சொல்கிறான். தன் திட்டத்திற்கு உடன்பட மறுத்தால், உன்னைக் கொன்று விடுவேன் என்று இராவணன் மாரீசனை அச்சுறுத்துகிறான். தன்னுடைய மரணம் கண்டிப்பாக நிகழ்ந்துவிடும் என்பதை உணர்ந்த மாரீசன் அது யார் கையால் நிகழ வேண்டும் என்று தீர்மானித்துக் கொள்கிறான் இந்த அற்ப அரக்கன் கையால் வீழ்வதைவிட அந்தக் கருணை வள்ளல் இராமனின் பாணத்தால் வீழ்வது எவ்வளவோ மேல் என்று எண்ணித்தானோ என்னவோ, மாரீசன் இராவணனின் திட்டத்திற்கு உடன்படுகிறான். மாய மானாக உருக்கொண்டு

சீதையின் கண்ணில் படும் வண்ணம் அவள் இருந்த பர்ண சாலையின் அருகே உலவுகிறான்.

பிறைச்சந்திரனைப் போன்ற நெற்றியை உடைய அச்சீதையின் முன்னால் அந்த மான் வந்து நிற்கிறது. அதன் அழகைப் பார்த்து வியந்த சீதை தன் நாயகனை அழைத்து இதைப் பிடித்துத் தருவாய் என்று அவனிடம் வேண்டுவதற்காக விரைந்து வருகிறாள். அந்த மானின் மீது அவளுக்கு அத்துணை ஆசை. அக்காதலினால் பற்றித் தருக என்று தன் கணவனிடம் சொல்ல அவள் விரைகிறாள். அவன் கண்டிப்பாக அதைப் பிடித்துத் தந்துவிடுவான் என்பதில் அவளுக்கு அத்துணை நம்பிக்கை. ஏனென்றால், அவன் “வெற்றிச் சிலை வீரன்”.

நெற்றிப் பிறையாள் முனம் நின்றிடலும்,
முற்றிப் பொழி காதலின் முந்துறுவான்,
“பற்றித் தருக என்பென்” எனப் பதையா
வெற்றிச் சிலை வீரனை மேவினளால்.

அந்த மானின் அழகைப் பற்றிச் சீதை இராமனிடம் சொல்லி, நீயும் வந்து பார் என்று கணவனை அழைக்கிறாள். மானின் மேனி வண்ணத்தை விவரிக்கின்றாள். “உயர்ந்த தங்கத்தால் ஆன அதன் மேனி ஒளி எவ்வளவு தூரம் சுடர்விட்டுப் பிரகாசிக்கின்றது. அதனுடைய காதுகள், கால், இவை மாணிக்கம் கொண்டு இழைக் கப்பட்டிருக்கின்றன. இப்படிப்பட்ட அழகான அருமையான மானைப் பார்ப்பதற்குக் கொடுத்து வைத்திருக்க வேண்டும், அது காணத் தகுந்ததே ஆகும். அதைப் பார்ப்பதற்கு நீயும் வா” என்று கணவனை அழைக்கிறாள். வெறுமனே கூப்பிடவில்லை. கையெடுத்துக் கும்பிட்டு வேண்டுகிறாள் சீதை.

ஆணிப்பொனின் ஆகியது; ஆய் கதிரால்
சேணின் சுடர்கின்றது; திண் செவி, கால்
மாணிக்க மயத்து ஒரு மான் உளதால்,
காணத்தகும் என்றனன்; கை தொழுவான்

இதைக்கேட்ட இராமனும் அந்த மானின்மீது ஆசை கொண்டவனாக மாறி விடுகிறான். தன் மனைவி சொல்வதை அப்படியே நம்பி ஏற்றுக் கொண்டு விடுகிறான் இராமன். தங்க மேனி, காதுகள், கால்கள் எல்லாம் மாணிக்கத்தால் இழைக்கப்

பட்டுள்ள மான் என்பது இவ்வுலகத்தில் இல்லாத்தாகும் என்ற சிந்தனை அவனுள் எழுவேயில்லை. இவ்வாறெண்ணாமல், சீதை குறிப்பிட்ட அந்த மான் மீது இராமனும் ஆசை கொள்கிறான். - தாமரை மலரில் தோன்றிய பிரமனது தந்தையான திருமால் (இராமன்).

இம்மான் இந்நிலத்தில் இல்லை எனா,
எம்மான் இதனைச் சிறிது எண்ணல் செயான்,
செம்மானவள் சொல் கொடு தே மலரோன்
அம்மானும், அருத்தியன் ஆயினனால்.

(அருத்தியன் = ஆசையுள்ளவன்)

இராமன் உடனே அந்த மானைக் காண்பதற்குத் தயாராகப் புறப்பட்டு விடுகிறான். நீ இவ்விதம் இந்த மானின் மீது ஆசை வைத்தல் தகாது என்று மனைவியிடம் மறுத்துக் கூறாமல் புறப்படுகிறான் இராமன். இந்தத் தருணத்தில் இலக்குவன் பேசத் துவங்குகிறான். அண்ணியோ மானைப் பார்க்கலாம் என்று சொல்கிறாள். அண்ணன் உடனேயே சம்மதித்துப் புறப்படவும் தயாராகி விடுகிறான். இனிமேலும் இதை வளரவிடக் கூடாது என்றெண்ணி இலக்குவன் அதனை முளையிலேயே கிள்ளி எறியும் முனைப்பில் பேச ஆரம்பிக்கிறான். ஏனென்றால், அவன் “வள்ளல் கருத்து உணர்வான்” அண்ணன் மனவோட்டம் எத் திசையில் போகிறது என்பதை அவன் உணர்வான். மந்திரிகளுக்கு இருக்க வேண்டிய முக்கியமான பண்பு இது.

இந்த மான் விரும்பத்தக்கது அன்று என்று மறுத்துக் கூறான் இராமன். இதன் மீது ஆசை வைக்காதே என்று மனைவியிடம் அடித்துச் சொல்லாமல், அந்த மானைக் காண்பதற்கு உடனே உடன்படுகிறான். சீதை இந்த மான் எனக்கு வேண்டும் என்று இன்னமும் கூறவில்லை. ஒரு அழகான மான் இருக்கிறது பார்க்கத் தக்கது, அதைப் பார்க்கலாம் வா என்று தான் தன் கணவனிடம் சொல்லியிருக்கிறாள் இதுவரை இருந்தாலும் கம்பன், ‘வேண்டும் எனலாம் விழைவு’ என்பதாகச் சற்று நேரத்தில் நிகழப் போவதைச் சூசகமாகச் சொல்லி விடுகின்றான்.

ஆண்டு அங்கு இளையோன் உரையாடினனால்,
 “வேண்டும் எனலாம் விழைவு அன்று இது” எனான்
 பூண் துஞ்சு பொலங் கொடியோய்! அது நாம்
 காண்டும்” எனும் வள்ளல் கருத்து உணர்வான்.

இவ்விதம் மனைவி சொல்லே மந்திரம் என்று இராமன் ஏற்றுக் கொண்ட அந்தச் சமயத்தில்தான், இலக்குவன் தன்னுடைய பணியை மேற்கொள்கிறான். இது விரும்பத்தக்கது அன்று என்பதை அண்ணன் சொல்லியிருக்க வேண்டும். அப்படி, அண்ணன் சொல்லாதபட்சத்தில் தானாவது அதைச் சொல்லிவிட வேண்டும். அதை அண்ணனுக்கும் அண்ணிக்கும் உணர்த்திவிட வேண்டும் என்கின்ற அரிப்பு இவனுக்கு.

அண்ணன் சொல்லத் தவறியதை இவன் வெளிப்படையாகவே சொல்லிவிடுகின்றான். மழுப்பவில்லை. சூசகமாகவோ, பூடகமாகவோ, மறைத்தோ இலை மறைவு காயென்றோ கூறாமல், நேரடியாகவே போட்டு உடைக்கின்றான். இது நமக்கு வேண்டாம் என்று மொட்டையாகச் சொல்லாமல், அதற்கான காரணம் இதுவென்று அடித்துச் சொல்லும் முறையில், இது மாயம் என்றே அடித்துச் சொல்லி விடுகின்றான். அவன் வைக்கும் வாதத்தைப் பார்க்கலாம்.

“உடம்போ பொன்னாலாகியது என்கிறீர்கள். கால், காது, வால் இவையெல்லாம் மாணிக்கம் என்கிறீர்கள். இது பாய்ந்து செல்லும் மான் என்றும் சொல்கிறீர்கள். இவை எல்லாம் மிருகத்திற்கு உரிய உண்மையான பண்புகள் அல்ல என்கிறான் இலக்குவன். “இது மாயமான். இவ்விதம் இதனை ஆய்ந்து அடையாளம் கண்டுகொள்வதைவிட்டு வேறு என்ன வகையில் இதைப்பற்றி எண்ண முடியும்? என்கிறான். அண்ணனைத் தடுத்து நிறுத்தமுற்படும் தம்பி, அண்ணனை எவ்வாறு விளிக்கின்றான் பாருங்கள். “எனக்கு இறைவனான அண்ணா! இது உண்மையான மான் அன்று” என்று அடித்துச் சொல்கிறான் இலக்குவன்.

காயம், கனகம்; மணி கால் செவி வால்;
 பாயும் உருவத்தோடு இது பண்பு அலவால்,
 மாயம் எனல் அன்றி மனக் கொளவே
 ஏயும்? இறை! மெய் அல” என்ற அளவே

அண்ணியின் ஆசைக்கு முட்டுக்கட்டை போடும் வகையில் சொல்கிறோமே என்பது பற்றி இலக்குவன்கவலைப்படவில்லை. அண்ணன் முனைந்து ஆர்வத்துடன் இறங்கும் ஒரு செயலைத் தடை செய்பவனாகத்தான் இருப்பது பற்றியும் இலக்குவன் சிந்திக்கவில்லை. அண்ணனுக்கு இடுக்கண் வந்துவிடக் கூடாது என்பது மட்டுமே அவனுடைய சிந்தனை. அப்படி ஓர் இடுக்கண் வருமாயின் அதை எப்படியும் தடுத்துவிட வேண்டும்; அதனை வளரவிடாமல் முளையிலேயே கிள்ளி எறிய வேண்டும் என்பதிலேயே அவன்தீவிரமாக இருக்கிறான். இதற்காக அண்ணனிடம் சண்டைக்குப் போகவில்லை தம்பி. மிகுந்த பணிவுடன் “இறை! என்றழைக்கிறான் அண்ணனை இந்த மதியூக மந்திரி.

இவ்விதம் இலக்குவன் இம்மான் உண்மையானது அன்று அது மாயமான் என்று சொன்னவுடன், இராமனிடம் வாங்கிக் கட்டிக்கொள்கிறான்.

“எல்லாம் தெரிந்தவன்போலப் பேசாதே, சின்னப் பையனே!” என்று தொனிக்கும் வண்ணம் பேச ஆரம்பிக்கிறான் இராமன். “உலகத்தில் உள்ள அனைத்து உயிரினங்களையும் நீ பார்த்திருக்கிறாயா? புதிது புதிதாகப் பல உயிர்கள் தோன்றக்கூடும். இதற்கு ஏராளமான எடுத்துக்காட்டுகள் தர முடியும்” என்றெல்லாம் உரைநிகழ்த்த ஆரம்பித்து விடுகிறான் இராமன். இவன் இவ்விதம் பேசப் பேச, சீதை பொறுமையிழந்து “நீங்கள் இருவரும் இவ்விதம் வாதம் செய்து கொண்டே இருந்தால் உங்களின் வாதம் முற்றுப் பெறுவதற்குள் அந்த மான் ஓடிப் போய்விடும். எனவே, சீக்கிரம் அதைப் பார்க்க வாருங்கள்” என்றழைக்கிறான். இராமன் சீதையுடன் போகிறான். தன் பணியைத் தொடர, இலக்குவனும் பின் செல்கிறான்.

மானிருக்குமிடம் சென்ற இராமன் அதனைப் பார்க்கிறான். அதன் அழகில் மயங்கி அதனைப் புகழ்ந்து பேசவும் ஆரம்பித்து விடுகிறான். அது மட்டுமின்றித் தம்பியையும் அழைத்து எவ்வளவு அற்புதமான மான் இது பார் என்று அதன் பெருமை பாடவும் தொடங்கி விடுகிறான். தம்பியோ அண்ணனையும் அண்ணியையும் அந்த இடத்திலிருந்து அப்புறப்படுத்துவதிலேயே குறியாக இருக்கிறான். அவன் கருமமே கண்ணாயினான் அவன்.

“சரி! சரி! பார்க்க வேண்டும் என்று அண்ணி சொன்னாள். பார்த்தாயிற்று. எனவே, வந்த வேலை முடிந்துவிட்டது; மீண்டும் பர்ணசாலைக்குப் போகலாம்” என்று இருவரையும் இலக்குவன் அங்கிருந்து கிளப்புகின்றான். அண்ணனையும் அண்ணியையும் அங்கிருந்து அப்புறப்படுத்துவதிலேயே மும்மரமாக இருக்கும் தம்பி. அதை நிறைவேற்றுவதற்காக, இத்தம்பி எதையும் ஒப்புக்கொள்ளத் தயாராக இருக்கிறான். “சரி! இந்த மான் அழகானது தான் ஒப்புக் கொள்கிறேன். பொன்மயமானதுதான் அதையும் ஒப்புக்கொள்கிறேன். அண்ணி சொல்வதுபோல இது அற்புதமான மான்தான். சரி அப்படியே இருந்துவிட்டுப் போகட்டும். அதனால் நமக்கென்ன ஆகப்போகிறது? என்கிறான் தம்பி.

“நாம் அடுத்து ஆக வேண்டியதைப் பார்ப்போம்” என்று மீண்டும் பர்ணசாலைக்குச் செல்ல அவர்களைத் துரிதப்படுத்துகிறான் அவன். அவனுடைய எண்ணவோட்டத்தில் எந்தவிதமான குழப்பமும் இல்லை. இங்கு இனிமேலும் தாமதிப்பது சரியான செய்கை என்று என்பது அவன் கணிப்பு. அவன் “சீரியது அன்று இது என்று சிந்தையில் தெளிந்த தம்பி”. எனவே, இவ்விடத்தில் இனிமேலும் ஒரு கணம் கூட இருத்தல் தகாது என்றுணர்ந்து, பர்ணசாலைக்கு “மீள்வதே மேன்மை” என்று உரைக்கின்றான்.

ஆரியன் அனைய கூற, அன்னது தன்னை நோக்கிச்
சீரியது அன்று இது என்று சிந்தையில் தெளிந்த தம்பி,
காரியம் என்னை, ஈண்டுக் கண்டது கனக மாணேல்,
வேரி அம் தெரியல் வீர! மீள்வதே மேன்மை என்றான்”

இவனுடைய மனநிலையைத் தெளிவாகப் படம்பிடித்துக் காட்டி விடுகிறான் கம்பன், சீரியது அன்று இது என்று சிந்தையில் தெளிந்த தம்பி, என்று சொல்வதன் மூலம் இன்னும் சொல்லப் போனால், இராமன்தான், சற்றுச்சிந்தனையில் கலங்கிய அண்ணன் என்பதைச் சொல்லாமல் சொல்லிவிடுகின்றது இந்த வரி.

இன்னும் காலம் தாழ்த்தினால் இலக்குவன் தங்களை இவ்விடத்திலிருந்து கட்டாயம் அப்புறப்படுத்தி விடுவான் என்றெண்ணியோ, அல்லது அந்த மான் அந்த இடம்விட்டுப் போய்விடும் என்றெண்ணியோ, சீதை சற்றும் தாழ்த்தாமல் எனக்கு

இந்த மானைப் பிடித்துத் தருவாய் என்று இராமனிடம் வேண்டுகிறாள். இப்பொழுதுதான் மானைப் பிடித்துத் தர வேண்டும் என்ற வேண்டுகோள் எழுகிறது. இதனை எதிர்பார்த்துத் தானோ என்னவோ இலக்குவன் வருமுன் காப்போனாகச் செயல்பட்டு மிகுந்த முன்னெச்சரிக்கையுடன் பர்ணசாலைக்கு மீண்டு விடுவோம் என்று அவசரப்படுத்தி வந்தான்.

அற்றவன் பகரா முன்னம் அநகனை அழகியாளும்,
கொற்றவன் மைந்த மற்றைக் குழையுடை உழையை வல்லை,
பற்றினைத் தருதி ஆயின் பதியிடை அவதி எய்தப்
பெற்றுழி இனிது உண்டாடப் பெற்றற்கு அரும் தன்மைத்து என்றாள்.

(அநககை = குற்றமில்லாதவனை)

“வந்தாயிற்று; பார்த்தாயிற்று; போகலாம். இனியும் நமக்கு இங்கு என்ன காரியம்? என்று சொன்னானே! உன் தம்பி என்ன காரியம் என்பதை இப்போது சொல்கிறேன் கேள்” என்று இலக்குவனின் கேள்விக்குப் பதில் சொல்வதுபோல சீதை இப்போது பேசத் தொடங்குகிறாள். “இதனை இப்போது பிடித்துத் தருவாய். இது ஒப்பரிய மான். இது காண்பவர் மனதை உருக்கவல்லது. இதுபோல இன்னொன்று நமக்குப் பின்னாளில் கிடைக்கப்போவது இல்லை. காற்றுள்ள போதே தூற்றிக்கொள்ள வேண்டாமா. எனவே, இதனை நீ உடனே பிடித்துத் தருவாயானால், நாம் நம்முடைய வனவாசம் முடிந்து மீண்டும் அயோத்திக்குத் திரும்பிப் போகும்போது நான் இதனை என்னுடன் அரண்மனைக்கு எடுத்து கொண்டு போவேன் அங்கே இதனுடன் விளையாடுவேன்” என்கிறாள் சீதை. மானைப் பிடித்துத் தருவாய் என்று மனைவி வேண்ட, அதற்கு இராமனும் உடன்படுகிறான்.

தான் எவ்வளவு தான் சொல்லியும் கேட்காமல், அண்ணி கேட்டபடியே, அந்த மானைப் பிடித்துத் தருகிறேன் என்று அண்ணன் சொல்ல, இலக்குவன் இப்போது பலமாக அதற்கு எதிர்ப்புத் தெரிவிக்கிறான். தான் கொண்ட நோக்கத்திலிருந்து இலக்குவன் சற்றும் மாறாமல் இருப்பதைச் சொல்ல வந்த கம்பன் இம்முறையும் அவனைத் தெளிவுடைத் தம்பி என்கிறான். முன்பு மொழிந்ததை மீண்டும் நிலை நிறுத்துகிறான் கம்பன் தம்பியின் பாத்திரப்படைப்பை வலுவுள்ளதாக்க.

ஐய நுண் மருங்குல் நங்கை அஃது உரை செய்ய, ஐயன், செய்வென் அன்றமைய, நோக்கத் தெளிவுடைத் தம்பி, “வெய்ய வல் அரக்கர் வஞ்சம் விரும்பினார் வினையின் செய்த கைதவ மான் என்று அண்ணல் காணுதி கடையின்” என்றான்.

இருக்கிறதோ இல்லையோ என்று ஐயம் ஏற்படுத்தக் கூடிய நுண்மையான இடையே உடையவள் சீதை. பொய்யோ எனும் இடையாள் என்று முன்னமே சொன்னவன் தானே அவன். அவள் அவ்விதம் கேட்கச் “செய்வென்” அன்று அமைந்து விடுகிறான் இராமன். இதைப் பார்த்த தம்பி முன்னமேயே மாயம் என்று சொன்னவன் இப்பொழுது யார் செய்த மாயம் என்பதையும் தெளிவாகச் சொல்லி விடுகிறான். ஏனெனில், அவன் தெளிவுடைத் தம்பி. “அண்ணா, கொடிய அரக்கர் செய்த மாயம் இது. அவர்கள் நம்மை வஞ்சிக்க விரும்புகிறார்கள். அவர்கள் செய்த தந்திரமே ஆகும் இது. இதை நீ கடைசியில் உணரத்தான் போகிறாய்”, என்று இம்மந்திரி திட்டவட்டமாக உரைக்கின்றான். அண்ணன் தவறு செய்யும்போது அவனுக்குத் தேவையான நல்லுரைகளை எடுத்தியம்பும் பணியில் சற்றும் சளைக்காமல் தம்பி மீண்டும் ஈடுபடுகிறான். இதற்குப் பதில் சொல்லும் வகையில் இராமன் “அது அரக்கனாக இருந்தால் அவனை அழிப்பேன். அன்றி அது உண்மையான மானாக இருந்தால் அதனைப் பிடித்துக் கொண்டு வருவேன்” என்கிறான்.

எண்ணித் துணிக கருமம் என்பதை வலியுறுத்தும் வகையில் மீண்டும் இலக்குவன் அண்ணனின் நலமெண்ணி இதற்கும் தடைபோடுகிறான். “இந்த மாணை முன்னர் ஏவிவிட்டு அதன் பின்புலத்தில் நிற்கின்றவர் யார் என்பதை நாம் அறியவில்லை என்கிறான். அத்தோடு நமக்கு வேறு என்னென்னவெல்லாம் தெரியாது என்று ஒரு பட்டியலே போடுகிறான். இவ்வாறு நாம் அறியாதவை பல இருக்க, ஆழம் தெரியாமல் காலையிட வேண்டாம் என்று எச்சரிக்கிறான் இலக்குவன். நேற்று வரை இவ்வனப்பகுதியில் காணப்படாமல் இன்று திடீரென்று இவ்விடத்தில் இம்மான் முளைத்தது எவ்வாறு? இதை ஏவி விட்டவர்கள் யார்? எதற்காக ஏவிவிட்டார்கள்? அவர்கள் நோக்கம் என்ன? எப்படிப்பட்ட மான் இது? இவையெல்லாம் அறியாமல் நாம் இதனைப் பிடிக்க எண்ணி வேட்டையைத் துவக்குவது நமக்கு

புகழைத் தராமல் தீங்கையே தரும்” என்று பாதுகாப்புச் சங்கை பலமாக ஒலிக்கிறான் இலக்குவன்.

“பின் நின்றார் இனையர் என்றும் உணர்கிலம், பிடித்த மாயம் என் என்றும் தெளிதல் தேற்றாம்; யாவது ஈது என்றும் ஓராம் முன் நின்ற முறையின் நின்றார் முனிந்துள வேட்டம் முற்றல் பொன்நின்ற வயிரத்தோளாய்! புகழ் உடைத்தாம் அன்று” என்றான்.

இப்படி எச்சரிக்கை மணியை அடித்த பின்னரும் இராமன், அந்த மானைப் பிடிப்பதிலேயே குறியாக இருப்பதை உணர்ந்த இலக்குவன் இறுதியாக ஒன்று சொல்கிறான். இந்த மானைப் பிடிப்பதால் வரும் துன்பம் எல்லாம் தனக்கே வரட்டும் என்றெண்ணி, மானைத் தானே பிடித்து வருகிறேன் என்று புறப்படுகிறான். மானைப் பிடித்துத் தரவேண்டுமென்பதில் அண்ணியின் தீவிரத்தையும், அதற்கு அண்ணன் முழு ஒத்துழைப்பு வழங்குவதையும் காண்கிறான் இத்தம்பி. அண்ணனுக்கு வரக்கூடிய தீமையைத் தடுப்பதற்கு, அண்ணனைக் காப்பாற்றுவதற்கு என்னென்ன வழிகள் உள்ளனவோ அத்தனை வழிகளிலும் முயற்சிக்கின்றான் இந்த அன்புத் தம்பி. இறுதியில், இலக்குவன் அண்ணனுக்கு வரும் இடரைக் களைவதற்கு ஒரே வழி அவ்விடரைத் தானே எதிர்கொள்வதுதான் என்று தீர்மானிக்கிறான். எனவே தானே அந்த மானைப் பிடிக்கும் பணியல் இறங்குவேன் என்கிறான்.

பின்வரும் நிகழ்வுகளையும் எண்ணிச் செயல்படுவதுதான் சரியான நெறியாகும். இம்மானின் பின்னல் நின்றவர்கள் அனைவரையும் அழித்துவிட்டு வருவேன். அவ்வாறில்லாமல் இது உண்மையான மானாக இது இருக்கும்பட்சத்தில் அதனைக் கைப்பற்றிக் கொண்டு வருவேன்” என்று சொல்லித் தம்பி புறப்படுகின்றான்.

அடுத்தவும் எண்ணிச் செய்தல் அண்ணலே அமைதி அன்றோ? விடுத்து இதன் பின்னர் நின்றார்கள் பலர் உளர் எனினும் வில்லால் தொடுத்த வெம்பகழி தூவித் தொடர்ந்தனென் விரைந்து சென்று, படுக்குவென்; அது அன்று ஆயின் பற்றினென் கொணர்வென்

என்றான்.

இது கேட்ட சீதை, எனக்கு மான் வேண்டும் என்றால் என் கணவன் தான் அதைப் பிடித்துத் தரவேண்டும் என்னுடைய கொழுந்தன் பிடித்துத் தருவதாயின் வேண்டாம் என்று கோபித்துக் கொண்டு அவ்விடம் விட்டு நீங்குகிறாள். இலக்குவன் இந்த மானைப் பிடித்துத் தருவதில் அக்கறை காட்டவில்லை. மாறாக முட்டுக்கட்டைதான் போட்டுக் கொண்டே இருக்கிறான் என்பதை உணர்ந்த சீதை. நான் கேட்டதை நீ பிடித்துத் தர மாட்டாயாக்கும் என்று சினந்து போய்விடுகிறாள். இராமன் அவளைச் சமாதானப் படுத்தும் பொருட்டு “நானே இந்த மானைப் பிடித்து வருகிறேன், இலக்குவா, நீ இவளுக்குக் காவலாக இரு” என்று சொல்லிப் புறப்படுகிறான்.

போனவள் புலவி நோக்கி, புரவலன், “பொலன் கொள் தாராய்! மானிது நானே பற்றி, வல்லையின் வருவென் நன்றே; கான் இயல் மயில் அன்னாளைக் காத்தனை இருத்தி என்னா, வேல் நகு சரமும் வில்லும் வாங்கினன் விரையலுற்றான்.

அப்பொழுதும் இலக்குவன் அண்ணனுக்குச் சொல்கிறான். முன்னர் தாடகையைக் கொன்றபோது தப்பித்துப் போனவன் மாரீசன் என்பவன். அந்த அரக்கன் மாரீசன்தான் இப்போது மாயமானாய் உருக்கொண்டு வந்திருக்கின்றான் என்பது என் ஐயம். இதனை நீயும் உணர்வாய் விரைவில் உனக்கு வெற்றி உண்டாகட்டும் என்று அண்ணனை வழியனுப்பிவிட்டு, சீதைக்குக் காவலாக இருக்கும் பணியில் ஈடுபடுகிறான் இலக்குவன்.

முன்னம் மகவாய் வந்த மூவரில் ஒருவன் போனான், அன்ன மாரீசன் என்றே அயிர்த்தனன் இதனை ஐய! இன்னமும் காண்டி; வாழி ஏகு” என இருகை கூப்பி, பொன் அணாள் புக்க சாலை காத்தனன் புறத்து இருந்தே.

இப்பொழுதும் ஒன்றும் குடிமுழுகிப் போகவில்லை. இவ்வுண்மையை இப்பொழுதாவது உணர்ந்து கண்டு கொண்டால், இச்செயலிலிருந்து பின்வாங்குவாய் என்று தொனிக்கும் வண்ணம், “இன்னமும் காண்டி” என்கிறான். இதையும் மீறிப் போகின்றா யெனில், போகிற வழியில், போய்ச் சேரும் இடத்தில் இடர் ஒன்றும் வாராமல் நலமாக இருப்பாய் என்று சொல்லி அனுப்புகிறான். அண்ணி அந்தப் பர்ணசாலையுள் இருக்க இவன் அதற்குக் காவலாக வெளியே இருந்தான்.

கம்பன் இலக்குவனை இக்கட்டத்தில் ஒப்பற்ற ஒரு மந்திரியாகவே படம்பிடித்துக் காட்டுகிறான். நாம் இதுவரை பார்த்த பாடல்களில் அது மிகச் சரியாக மிகச் சிறப்பாகவே வெளிப்படுகிறது. இருந்தாலும் அவ்வெண்ணத்தைப் படிப் போர்களின் ஊகத்திற்கு அவன்விட விரும்பவில்லை போலிருக்கிறது. இலக்குவன் மதியூக மந்திரிதான் என்று அழுத்தம் திருத்தமாக ஒருபாடலையும் வடித்துத் தன் கருத்தை வலியுறுத்திச் சொல்கிறான். இவ்விதம் இராமன் மாயமானின் பின்னால் செல்வதைக் கம்பன், “மந்திரத்து இளையோன் சொன்ன வாய்மொழி மனத்துக் கொள்ளான்” என்று குறிப்பிடுகிறான்.

மந்திரத்து இளையோன் என்று சொல்லாடல் மிகுந்த பொருளுடையது. இவன் இளையோன்தான். அது வயதில் மட்டுமே. ஆனால், மந்திர ஆலோசனை சொல்வதில் மிக்க முதிர்ச்சி பெற்றவன். அறிவில் மிக மிக மூத்தோன். ஆலோசனை மிக்கவன். வரும் பொருள் உரைப்பவன். முன் யோசனைக்காரன். இவன் “எடுத்தேன்; கவிழ்த்தேன்” என்று செயலாற்றாமல், துணிந்தபின் எண்ணாமல், வருமுன் காப்போனாகப் பணி செய்வான். மானாக வந்திருப்பவன் மாரீசன் என்றே நான் சந்தேகின்றேன் என்று முன்யோசனைக்காரனான தம்பி, மிகத் தெளிவாக கூறியபோதிலும், அதனைச் செவிமடுக்காமல், இராமன் இவ்வாறு செல்கின்றானே என்று ஆதங்கம் மிகுந்ததால் கம்பன் எழுதிய வரிகளோ இவை என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது. ஒருபுறம் அறிவு சார்ந்த தம்பியின் ஆலோசனை மறுபுறம் மனைவியின் கோபம். ஆடுமாம் கோபம்தான். கம்பன் அதைத் தெளிவாகப் பதிவு செய்கிறான் சலம் என்று சொல்லி அம்மனைவியின் கோபம் அவனை மறுபுறம் இழுக்கின்றது. ஆக, மனைவியின் சொற்படிக்கேட்பதா அல்லது மதியூகி மந்திரி (தம்பி) சொல்லைக் கேட்பதா என்ற சிக்கலில் மாட்டித் தவிக்கின்றான். சராசரி மனிதர்களைப் போலவே அவனும் அல்லல்படுகின்றான் இவ்வடித்தில் அவ்வண்ணமே, சராசரி மனிதர்களைப் போலவே இராமனும் இறுதியில் மனைவி சொல்லிய வண்ணமே மானைப் பிடிக்கப் போகிறான். அதைத் தெரிவிக்கும் கம்பனின் பாடல் இதோ:

“மந்திரத்து இளையோன் சொன்ன வாய்மொழி மனத்துக் கொள்ளான்;
சந்திரற்கு உவமை சான்ற வதனத்தாள் சலத்தை நோக்கி,
சிந்துரப் பவளச் செவ்வாய் முறுவலன், சிகரச் செவ்விச்
சுந்தரத் தோளினன் அம் மாணினைத் தொடரலுற்றான்”

“அடியாரின் ஏவல் செய்தி” என்ற அன்னையின் ஆணையின்
ஒரு கூறாக, மதியூகி மந்திரி வேலையையும் அற்புதமாக
இலக்குவன் நிறைவேற்றுகிறான்.

இருதலைக் கொள்ளி ஏறும்பு

இலக்குவனின் பதினான்கு ஆண்டு வனவாசத்தில் அவன் மிகவும் துயருற்ற நிகழ்ச்சி சீதையைத் தனியேவிட்டு நீங்கியதாகத்தான் இருக்கும் என்பதாக நான் நினைக்கிறேன். அவளுடைய வற்புறுத்துதலால்தான் அது நிகழ்ந்தது என்றாலும், அவனை மிகவும் வருத்தமுறச் செய்த நிகழ்வு அதுதான். இரண்டு குறிப்பிட்ட காரணங்களால் அவன் மிகவும் துன்பமுற்றான்.

1. அண்ணனின் கட்டளையை மீற வேண்டிய நிர்ப்பந்தம்.
2. மற்றொன்றுதான் ஏற்ற கொள்கைக்கு மாறாக நடக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம்.

இவற்றைச் சற்று விரிவாக ஆராய்வோம்.

“கான மயில் அன்னானைக் காத்தனை இருத்தி” என்பது அண்ணனின் கட்டளை. மிகவும் பொருளுள்ள வார்த்தைகள் அவை. அவளுக்குக் காவலாக இரு என்பது கட்டளையின் ஒரு நிபந்தனை. காத்தனை என்ற சொல் அக்கடமையை வலியுறுத்துகிறது. இரு என்பது அந்தக் கட்டளையின் மற்றொரு நிபந்தனை. “இரு” என்பதற்கு, இங்கேயே இரு; இங்கிருந்து நீங்கிவிடாதே என்பதுதான் உட்பொருள். என்ன நடந்தாலும் அண்ணனியைவிட்டு நீங்காதே என்பது அண்ணனின் கட்டளை. ஆனால், நீ இங்கிருந்து நீங்கியே ஆகவேண்டும் என்பது அண்ணி பிறப்பிக்கும் கட்டளை. இந்தக் குறிப்பிட்ட சந்தர்ப்பத்தில் இவனால் அண்ணன், அண்ணி என்ற இருவரில் ஒருவரின் கட்டளையை மட்டும்தான் நிறைவேற்ற இயலும். எந்த ஒன்றை நிறைவேற்றினாலும், மற்றொன்றை மீறியதாகத்தான் ஆகும். ஆக, இருதலைக் கொள்ளி ஏறும்பாகத் தவிக்கிறான் இலக்குவன்.

இருதலை கொள்ளி ஏறும்பு என்பதற்குச் சரியான விளக்கம் எங்கள் ஆசான் பேராசிரியர் சுப. திண்ணப்பன் ஐயா சொல்வார்கள். இருதலைக் கொள்ளி ஏறும்பு என்றால் என்ன என்று ஒரு ஆசிரியர் மாணவர்களிடம் கேட்டாராம். “ஒரு விறகுக் கட்டையில் இருமுனைகளிலும் நெருப்பு வைக்கப்படுகிறது. அந்த விறகு இப்போது இருதலையிலும் தீ மூட்டப்பட்ட கொள்ளிக் கட்டையாக மாறிவிடுகிறது. அந்தக் கட்டையின் மீது ஏறும்பு ஒன்று ஊர்ந்து கொண்டிருக்கிறது. எவ்வகையிலும், அந்த ஏறும்பினால் அந்த நெருப்பின் வெம்மையிலிருந்து மீள இயலாத நிலை. இப்படியும் போக முடியாது. அப்படியும் போக முடியாது. ஆக எந்த வழியும் இல்லாத இக்கட்டான சூழ்நிலைதான், இருதலைக் கொள்ளி ஏறும்பின் நிலை” என்றானாம். அந்த மாணவன். அந்த ஏறும்பு எந்த ஒரு முனையையும் நோக்கிப் போகாமல், கீழே தரையில் விழுந்து தப்பிக்கலாமே என்று ஆசிரியர் கேட்க, மாணவன் அதற்குச் சரியான விளக்கம் சொல்ல இயலாமற் தவித்தானாம். ஆசிரியர் அதற்குப் பின்வருமாறு விளக்கினாராம். “இருதலையிலும் நெருப்பு வைக்கப்பட்டது விறகுக் கட்டையன்று. ஒரு மூங்கிற் குழல். அந்த ஏறும்பு அந்த மூங்கிற் குழாயின் உள்ளே மாட்டிக் கொண்டதாம். அந்த நிலைதான் இருதலைக் கொள்ளி ஏறும்பின் நிலை” என்று விளக்கமளித்தாராம் ஆசிரியர் இதைத்தான் மணிவாசகப் பெருமானும் “இருதலைக் கொள்ளியின் உள் ஏறும்பு” என்று குறிப்பிடுகிறார் என்று எங்கள் ஆசான் சுப. திண்ணப்பன் விளக்குவார்.

அப்படி இரு முனைகளிலும் தீ வைக்கப்பட்ட மூங்கில் குழலுக்குள் சிக்கிய ஏறும்புபோல இலக்குவனும் தவிக்கிறான்.

இலக்குவன் இரு எஜமானர்களைச் சந்திக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திற்கு உள்ளாகிறான். இரு எஜமானர்களும் ஒன்று மற்றதற்கு நேரெதிராக அமையும் கட்டளையை இடுகிறார்கள். “இரு” என்பது ஒன்று; “போ” என்பது மற்றொன்று. ஆக, மிகவும் இக்கட்டான நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டு விடுகிறான் இலக்குவன்.

என்ன நடக்கிறது என்பதை விரிவாக அலசுவோம். இராமனின் பாணத்தால் வீழ்த்தப்பட்ட மாரீசன், இராமனின் குரலில், அரற்றி உயிரை விடுகிறான். அதுவும் உயிர்போகும் தருவாயில் ஓலமிடுவதுபோல உரத்த குரலில் அலறி உயிர் துறக்கிறான் மாரீசன். இது கேட்ட இராமன் மனநிலை எவ்வாறு இருந்தது என்பதைச் சொல்கிறான் கம்பன். “என்னுடைய பாணம். இவ்வரக்கனின் மார்பை ஊடுருவிச் சென்று அவன் உயிரைப் பருகியது. ஆடுயினும், உயிர் விடுவதற்கு முன்னால், அந்த இழிந்தவன் என்னுடைய குரலில் ஓவென்று அலறினான். மிகுந்த மாயம் வல்லவன் தான் இவ்வரக்கன். இது மாயம் என்றாலும், இவ்விதம் அவன் என்னுடைய குரலில் அலறியது கேட்டு, சீதை மிகவும் வருந்துவாளே! என்று இராமன் வருந்தினான். என் குரலில் இவன் அலறியது மாயம் என்பதை நான் உணர்கின்றேன். ஆனால், சீதை இதைத் தவறாக புரிந்து கொண்டு, என்னுயிர்க்கு ஆபத்து என்று எண்ணித்துயரப்படுவாளே” என்பது இராமனின் கவலை.

புழைத்த வாளி உரம் புக, புல்லியோன்,
இழைத்த மாயையின் என் குரலால் இசைத்து
அழைத்தது உண்டு, அது கேட்டு அயர்வு எய்துமால்
மழைக்கண் ஏழை என்று உள்ளம் வருந்தினான்.

வீரர்களுக்குரிய செய்கையாற்றாமல் மாயச் செயல் - இழிந்த செயல் செய்தவன் என்பதால் இராமன், மாரீசனைப் “புல்லியன்” என்கிறான். சீதை குளிர்ச்சி மிகுந்த கண்களை உடையவன் என்பதால் “மழைக்கண்” என்றான். எனக்கு ஆபத்து என்று எண்ணி மனம் வருந்துவாளே என்றெண்ணி அவளுக்கு இத்தகைய ஒரு துன்பம் வந்துவிட்டதே என்றிரங்கி அவளின் அவல நிலைமையை எண்ணி தன் மனைவியை “ஏழை” என்கிறான்.

இராமனின் அலறலைக் கேட்ட சீதை, தன் கணவனின் உயிருக்கு ஆபத்து என்றெண்ணி ஆற்றொணாத் துன்பமடைகின்றாள். அப்படிப்பட்ட ஒரு கலக்கத்தை, அவள் கேட்ட குரல் ஏற்படுத்தி விடுகிறது. மாரீசன்தான் இவ்வித மாயம் செய்கிறான் என்பதைச் சீதை அறியவோ அவ்விதம் ஐயமுறவோ எந்தவொரு முகாந்திரமும் இல்லை. எனவே, இராமனின் உயிருக்கு ஆபத்து என்றுதான் அவள் நம்புகிறாள். மாரீசனின் மாயம் எவ்வளவு தூரம்

உண்மைக்கு அருகாமையில் இருந்தது என்பதைக் கம்பன் அற்புதமாக வருணிக்கிறான். அவன்தரும் பாடலைப் பார்ப்போம்.

“எயிறு அலைத்து, முழை திறந்து ஏங்கிய
செயிர் தலைக் கொண்ட சொல் செவி சேர்தலும்,
குயில் தலத்திடை உற்றதோர் கொள்கையாள்
வயிறு அலைத்து விழுந்து மயங்கினாள்”

பற்களைக் கடித்துக் கொண்டு அலறியிருக்கிறான் மாரீசன். குகை போன்ற தன்னுடைய வாயை அகலத் திறந்து அவன் கூவியிருக்கிறான். (குறிப்பாக என்ன சொல்லி அலறினான், யார் பெயரைக் கூவி அழைத்தான் என்று விவரம் கம்பனில் இல்லை). துன்பத்தில் தோய்ந்து, துன்பம் முழுவதுமாக வழிகின்றவிதமாக அமைந்துவிட்டது அனுடைய அலறல் மகிழ்ச்சியாகத் தன் இணையுடன் வாழ்ந்திருக்கும் குயில் ஒன்று, தன்னுடைய இணைக்கு ஆபத்து என்றறிந்து, தான் இருக்கும் மரக்கிளையிலிருந்து, மிகுந்த சோகத்தில் கீழே நிலத்தில் வீழ்ந்ததுபோல சீதை, கீழே வீழ்ந்தாள் என்கிறான் கம்பன்.

தான் செய்த தவறை இப்போது சீதை உணர்கிறாள். “இந்த மானைப் பிடித்துத் தா என்று என் கணவனை வற்புறுத்தியது என்னுடைய பிழை” என இப்போது புரிந்துகொள்கிறாள். நான் அறிவில்லாதவள் என்று தன்னையே குற்றம்சாட்டிக் கொள்கிறாள். “பேதையேன்” என்று தன்னை விளித்துக் கொள்கிறாள். “இத்தகைய செயலால் எனக்கு அமைந்த நல்ல வாழ்வை நானே முடித்துக் கொண்டேன்” என்கிறாள் சீதை. நெருப்பிலே வீழ்ந்த பச்சிளம் பூங்கொடிபோல, அவள் வீழ்ந்து விடுகிறாள். இடியோசை கேட்ட நாகம் அச்சமுறுவதுபோலக் கலங்குகிறாள் சீதை.

“பிடித்து நல்கு இவ் உழை எனப் பேதையேன்,
முடித்தெனென் முதல் வாழ்வு” என மொய் அழல்
கொடிப் படிந்தது என நெடுங்கோள் அரா
இடிக்கு உடைந்தது எனப் புரண்டு ஏங்கினாள்.

இவ்வாறெல்லாம் துன்பப்பட்டவள், சற்றே தெளிந்து இனி என்ன செய்யலாம் என்று யோசிப்பதுபோல பின்னர் பேசுகிறாள். இலக்குவனை இராமன் சென்ற இடத்திற்கு அனுப்ப முடிவெடுக்கிறாள். “என்னுடைய கோமகனுக்கு இவ்விதம் துயரம் உற்றது

என்பதை அறிந்த பின்னரும் நீ இங்கேயே நிற்கின்றாயே, இலக்குவா! இது தகுமா?" என்று சீதை இலக்குவனிடம் வினவுகிறாள். "என்கணவன்குற்றம் இல்லாதவன். நற்குணம் மிக்கவன். ஆக, அந்த அரக்கன்தான் அவனுக்கு ஏதோ தீங்கு இழைத்திருக்க வேண்டும். அதனால்தான் என் கணவன் இவ்விதம் அலறி அழைக்கிறான். இக்குரலைக் கேட்ட பின், அதில் தோய்ந்திருக்கும் சோகத்தைக் கேட்ட பின்னரும் நீ உடனே விரைந்து சென்று அவனிருக்கும் இடம் ஏகாமல், என் அருகிலேயே ஏன் இன்னும் நின்று கொண்டிருக்கிறாய்" என்று இலக்குவனை அவள் சாடுகிறாள்.

மாயமான் இது என்று இலக்குவன் வற்புறுத்திச் சொன்ன போது அதை நம்பாதவள், வந்திருப்பவன் மாரீசன் என்னும் அரக்கன் என்று நான் ஐயுறுகிறேன் என்று சொன்னபோது நம்பாதவள், இப்பொழுது இலக்குவனிடம் அந்த "அரக்கன்" செய்கின்ற மாயத்தால் என்கணவனுக்கு ஆபத்து ஏற்பட்டு அவன் வீழ்ந்துவிட்டான் என்கிறாள். தன் கொழுந்தன் முன்னர் சொன்னதை இப்போது ஒப்புக் கொள்பவள்போலப் பேசுகிறாள்.

தவறு செய்யாதவன் இராமன். எனவே, அவனை அவ்வரக்கன் ஏதோ செய்துவிட்டான் என்கிறாள் சீதை. நேர்மையில் சிறந்தவன்; வீரத்திலும் சிறந்தவன் என் கோமகன். அவனை வெல்லவோ, அவனுக்குத் துன்பமுறச் செய்வதோ அவ்வரக்கனால் இயலாது. எனவே, ஏதோ மாயம் செய்துதான் அவ்வரக்கன் என்கணவனுக்குத் தீங்கிழைத்துவிட்டான் என்கிறாள் சீதை.

தன் கணவனுக்கு ஏதோ பேராபத்து ஏற்பட்டுவிட்டது என்று நம்புகிறாள். அவள் எந்தவொரு நிலையில் இருந்தாள் என்பதைப் புரிந்து கொண்டால்தான் அவள் இனிமேலும் சொல்லும் வார்த்தைகளின் முழுப்பொருளையும் அவளின் செயல்களுக்கான அடிப்படையையும் புரிந்துகொள்ள இயலும்.

"நீயெல்லாம் ஒரு தம்பியா? அப்படிப்பட்ட உறவு முறையைச் சொல்லிக் கொள்ள உனக்கு வெட்கமாக இல்லையா? என்று குத்திக் காட்டுவதுபோலக் கேட்கிறாள் சீதை. "இளையோய் ஒரு நீ?" என்பது அவனுக்கு நல்லதொரு சவுக்கடி.

மூன்றுபேரைக்குறிப்பிடுகிறாள் இப்பாடலில் சீதை. முதலாவதாகத் தன் நாயகனைப் பற்றி மிக உயர்வாகச் சொல்கிறாள். அடுத்து அரக்கன் என்கிறாள் மாயமானாய் வந்தவனை மூன்றாவதாக ஒன்றுக்கும் உதவாத நீயும் ஒரு தம்பியா என்று இலக்குவனைச் சாடுகிறாள்.

இவ்வளவு நிகழ்ந்த பிறகு நீ இருக்க வேண்டிய இடம் - அதாவது நீ உடனே சென்றடைய வேண்டிய இடம் - உன் அண்ணன் இருக்கும் இடமல்லவோ? அதைவிட்டு இன்னும் என் அருகிலேயே, இன்னும் இந்த இடத்திலேயே இருக்கிறாயே. இந்த இடத்தில் உன் இருப்பு தேவையற்றது. மாறாக உன் அண்ணன் இருக்கும் இடத்தில் அது உடனடியாகத் தேவைப்படுகிறது. அதை விட்டு இன்னும் இங்கு ஏன் நின்று கொண்டிருக்கிறாய்” என்று துரத்துகிறாள் அவனை.

குற்றம் வீந்த குணத்தின் எம் கோமகன்,
மற்று அவ் வாள் அரக்கன் புரி மாயையால்,
இற்று வீழ்ந்தனன் என்னவும் என் அயல்,
நிற்றியோ? இளையோய் ஒரு நீ” என்றாள்.

குற்றம் நீங்கிய நற்குணத்தவன் என்னுடைய கோமான் என்று குறிப்பிட்டுச் சொல்வதால், நீ அத்தகைய குணமுடையவன் அல்லன் என்பது தொனிக்கவும் சொல்கிறாள் என்று எண்ண, பாடல் இடம் தருகிறது பாடல். அதுதான் கம்பனின் நேர்த்தி.

அண்ணி இவ்விதம் சாடவும் அதற்கு இலக்குவன் மறுமொழி சொல்கிறான். அவளுடைய அச்சத்தை நீக்குவதுதான் தன்னுடைய முதற் கடமை என்றெண்ணி, இராமனுக்கு ஆபத்து இல்லை என்பதை வலியுறுத்துகிறான். இராமன் எப்பேர்ப்பட்ட வீரன், அவனுக்கு அழிவு ஆபத்து என்பனவெல்லாம் நிகழ்வொட்டாதவை என்று அடித்துச் சொல்கிறான்.

எண்மை ஆர் உலகினில், இராமற்கு ஏற்றம் ஓர்
திண்மையார் உளர் எனச் செப்பற் பாலரோ?
பெண்மையால் உரைசெயப் பெறுதிரால்” என
உண்மையான் அனையவட்கு உணரக் கூறினான்.

இங்கு, இலக்குவனைக் குறிக்கக் கம்பன் பயன்படுத்தும் சொல் “உண்மையான்” அற்புதமான பிரயோகம் இது. அதுவும்

குறிப்பாக இந்தக் கட்டத்தில் உண்மையானவன் இலக்குவன். மெய்யன்றி வேறு மொழியாதவன். அவன் சொல்கிறான் சீதையிடம். “நீங்கள் பெண் என்ற கோணத்திலிருந்து, சொல்லப் போனால் மனைவி என்ற மனநிலையில் பார்க்கிறீர்கள். உங்கள் பார்வை உங்கட்குத் தெரிவிப்பது உண்மையன்று. உண்மை எதுவென்று நான் விளக்குகிறேன்.

இந்த உலகத்தில், திண்மையில் இராமனுக்கு நிகர் என்று யாரேனும் உள்ளாரோ? அவ்விதம் ஒரு ஆளைச் சுட்ட இயலுமா? எனவே, அப்படிப்பட்ட வலிமை உடைய இராமனுக்கு எந்தவிதத் துன்பமும் வராது. இதுதான் உண்மை” என்று முதலில் சொல்கிறான்.

மேலும் சொல்கிறான். இராமனின் வலிமையை அவனுடைய ஆற்றலைச் சொல்லி, அப்படிப்பட்டவனுக்கு வேறு எவரும் துன்பம் விளைவிக்க முடியாது என்று வற்புறுத்திச் சொல்கிறான். ஏழு கடல், ஏழு மலைகள் என்றெல்லாம் சூழப்பட்ட இந்தப் பதினான்கு உலகத்திலும், வாழ்கின்ற எவருடைய வலிமைக்கு முன்னாலும், இராமனின் வலிமை தாழ்ந்து விடுமோ? அவர்கள் அனைவரின் ஒட்டுமொத்த வலிமையைவிட வலியவன் அன்றோ இராமன்! ஆதலால் அவனுக்கு ஊறு என்பது எவராலும் இழைக்க முடியாது என்கிறான் இலக்குவன்.

ஏழுமே கடல், உலகு ஏழும் ஏழுமே,
சூழும் மலை அவை தொடர்ந்த குழல்வாய்
வாழும் ஏழையர் சிறு வலிக்கு, வாள் அமர்
தாழுமே இராகவன் தனிமை, தையலீ!

இராமனின் வலிக்கு முன்னால் மற்றவர்களின் வலி சிறுவலி. அவர்கள் எல்லாம் வலிமையில் இராமனுக்கு முன்னால் ஏழையர். இராகவன் வலிமை தனித்தன்மை கொண்டது என்றெல்லாம் அவளுடைய அச்சத்தைப் போக்கும் முகமாக. சீதைக்கு அவன் நினைவூட்டுகிறான்.

“இராமனை யார் என்று எண்ணி நீங்கள் இவ்விதம் துன்பமுறு கிறீர்கள்? அவன் யார் தெரியுமா? அவன் சினமடைந்தால் பூமி, நீர், காற்று, வானம், நெருப்பு என்ற பஞ்சபூதங்களும் நிலை கொள்ளாது போய்விடுமே. அந்தக் கார்மேக வண்ணனைக் கமலக்

கண்ணனை யாரென்று எண்ணிக் கொண்டீர்கள்? அப்படி அவனைச் சரியாக எடை போடாமல் இப்படித் துயரம் கொள்கிறீர்களே, இது நியாயமா? என்கிறான் இலக்குவன். தம்பிக்கு அண்ணனின் வீரத்தில் அவ்வளவு நம்பிக்கை. அவனைச் சற்றுக் குறைவாக எடை போடுபவன் அண்ணியாகவே இருந்தாலும் சரி, அது தவறென்று சுட்டிக்காட்ட இவன் தயங்கமாட்டான்.

பார் என, புனல் என, பவன், வான், கனல்
பேர் எனைத்து அவை அவன் முனியின் பேருமால்,
கார் எனக் கரிய அக் கமலக் கண்ணனை
யார் எனக் கருதி இவ்விடரின் ஆழ்கின்றீர்?

இலக்குவன் மீண்டும் அண்ணிக்கு நம்பிக்கை ஊட்டும் வண்ணம் பேசுகின்றான். “இந்த அரக்கரின் வலிமைக்கு ஒடுங்கிப் போய் பின்வாங்கி, துயருற்று, மற்றவர்களைத் துணைக்கு அழைப்பவனா இராமன். அவ்வளவு கோழையா அவன்? அவ்வளவு வலிவற்றவனா அவன்? இல்லை. ஒருக்காலும் இல்லை. நிச்சயம் என் அண்ணன் வேறொருவரைத் துணைக்கு அழைக்கமாட்டான். அப்படி அழைக்கும் நிலை எப்போது வரும் தெரியுமா? சொல்கிறேன் கேளுங்கள். மிகப் பெரிய அண்டங்கள் எல்லாம் மேல் கீழாகி விடும். பிரமன் முதலான உயிர்கள் அனைத்தும் அழிந்துவிடும். இவை எல்லாம் நிகழ்ந்த பின்னர்தான், இராமன் பகைவரின் வலிக்கு ஒடுங்கி போரில் தோற்று மற்றவர்கள் துணையை நாடுவான். அவ்விதம் அண்டங்கள் எல்லாம் இன்னம் அழியவில்லை. பிரம்மனும், அவன் படைக்கும் உயிர்களும் இன்னும் மாண்டுவிடவில்லை. எனவே, இராமனுக்கு எந்தவிதத் தீங்கும் நேரவில்லை. இது உறுதி” என்கிறான் இலக்குவன்.

இடைந்து போய் நிசிசரற்கு இராமன் எவ்வம் வந்து
அடைந்த போது அழைக்குமே? அழைக்குமாம் எனின்,
மிடைந்த பேர் அண்டங்கள், மேலன கீழன,
உடைந்துபோம்; அயன் முதல் உயிரும் வீயுமால்.

(நிசிசரர் = அரக்கர்); (எவ்வம் = துன்பம்)

இத்துடன் நிறுத்தாமல் மேலும் அண்ணியிடம் பேசுகிறான் இலக்குவன். இனிமேலும் அண்ணன் வலிமை பற்றி என்னால் உரைக்க இயலாது. அண்ணி, அண்ணனின் வலிமையும் ஆற்றலும்

உங்களுக்கே தெரியும் இந்த மண்ணுலகமும் அந்த விண்ணுலகமும் போற்றும் வண்ணம், அந்த வலிய மூன்று புரங்களை எரித்த சிவபெருமான் தன்னுடைய பகைவர்களை அழிக்கப் பயன்படுத்திய வில் ஒன்று உண்டு. அந்த வில்லை, நீங்கள் குடும் பூமாலையை எடுப்பதுபோல எடுத்து நாணேற்றியவன் இராமன். அவ்விதம் நாணேற்றும்போது, அவ்வில் முறிந்த நிகழ்வையும் நீங்களே அறிவீர்கள். உங்களுக்குத் தெரியாத நிகழ்ச்சியா அது? அப்படிப்பட்ட இராமனின் ஆற்றலுக்கு மேலான ஆற்றல் ஒன்று உண்டோ? அவ்வித ஆற்றல் இருப்பது உண்மையாகுமோ? இதனை நான் சொல்லித்தான் நீங்கள் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பது இல்லையே! இதற்கு மேலும் உரைப்பதற்கு என்ன உண்டு?" என்று இலக்குவன் மேலும் கூறுகிறான்.

மாற்றம் என் பகர்வது? மண்ணும் வானமும்
போற்ற வன் திரிபுரம் எரித்த புங்கவன்,
ஏற்றி நின்று எய்த வில் இற்றது; எம்பிரான்
ஆற்றலின் அமைவது ஆற்றல் உண்மையோ?

அண்ணி இவற்றால் சமாதானம் அடைந்தவளாகத் தெரிய வில்லை. எனவே, அன்புத் தம்பி மேலும் சொல்லுகிறான். "நீங்கள் நினைக்கின்ற நிலை இராமனுக்கு எய்துவதற்கு முன்னால் பல நிகழ்வுகள் நடந்து முடிந்திருக்க வேண்டும். முதலில், இந்த மூன்று உலங்களும் முற்றிலுமாக அழிந்திருக்க வேண்டும். அடுத்தபடியாக, தேவர்களும் முனிவரும் மற்றும் சீலத்தில் மிக்க பல்லோரும் மடிந்திருக்க வேண்டும். அறமும் மாய்ந்திருக்க வேண்டும். இவையெல்லாம் இன்னும் நிகழவில்லை. அதனால் அண்ணனுக்கு அழிவு இல்லை. எனவே, நீங்கள் அச்சமுற வேண்டாம்.

"காவலன், ஈண்டு நீர் கருதிற்று எய்துமேல்
முவகை உலகமும் முடியும்; முந்துள
தேவரும் முனிவரும் முதல செவ்வியோர்
ஏவரும் வீழ்ந்துளார், மற்று அறமும் எஞ்சுமால்"

இந்த உலகைக் காக்கின்றவன் இராமன். அனைத்து உயிருக்கும் பாதுகாப்பாக இருப்பவனும் அவன்தான். எனவே, இலக்குவன், அண்ணனைக் "காவலன்" என்று குறிப்பிடுகிறான்.

அண்ணனுக்குத் தீங்கு, அல்லது அண்ணனின் உயிருக்கு ஆபத்து என்று கூற இலக்குவனின் மனம் இடம் தரவில்லை. எனவே, நீங்கள் கருதியது அண்ணனுக்கு எய்துமானால் என்கிறான் இலக்குவன். முதலில் அண்ணனுக்கு ஆபத்து என்பது நிகழ ஒண்ணாதது என்று வலியுறுத்தும் முகமாக, சாத்தியக் கூறுகளே இல்லாத நிகழ்வுகளைக் கூறி அவை நிகழ்ந்தால்தான் அண்ணனுக்கு ஆபத்து என்பது நிகழும் என்று அடித்துக் கூறுகிறான். மேலே கூறிய அத்தனை பாடல்களிலும் இலக்குவன் இதைத்தான் வலியுறுத்திப் பேசினான்.

இவ்வளவு பேசிய இலக்குவனுக்குள் ஓர் ஐயம் உண்டாகியிருக்க வேண்டும். தான் எவ்வளவுதான் பேசினாலும், அண்ணி கேட்டது அண்ணனின் குரலை அதனால், தான் சொன்ன இத்துணை ஆதாரங்களையு அண்ணி நம்புவாளா இல்லையா என்ற ஐயம் இலக்குவனுக்கு ஏற்பட்டிருக்க வேண்டும். எனவே, அப்படி அண்ணி கேட்ட குரல் உண்மையில் இராமன் குரல் அன்று என்பதையும் எடுத்துச் சொல்கிறான். மாரீசன்தான் அவ்விதம் அண்ணனின் குரலில் அலறினான் என்பதையும் அண்ணிக்குத் தெளிவுபடுத்துகிறான். “அண்ணன் அந்த மாயமானை வீழ்த்தும் பொருட்டு அம்புவிட, அது அந்த அரக்கன்மீது பட்டு அவன் உயிரைப் பறித்தது. ஆயினும், இறப்பதற்கு முன்னர் அரக்கன் (மாரீசன்) அவ்விதம் அண்ணனின் குரலில் அலறியிருக்கிறான். நீங்கள் அதைத் தவறாக எண்ணிக் கொண்டீர்கள். அண்ணனுக்கு ஆபத்து என்றெண்ணித் தேவையற்ற மனக்கலக்கம் கொள்ளத் தேவையில்லை” என்கிறான் இலக்குவன். அதுமட்டுமின்றி, இதைப் பற்றிக் கவலைப்படாமல் இங்கேயே இருங்கள் என்றும் வலியுறுத்துகிறான்.

எந்தக் கவலையும் கொள்ளாமல் நீங்கள் இங்கேயே இருங்கள் என்று சொல்வது ஒப்புக்காகச் சொல்லப்பட்ட வார்த்தைகள் அல்ல. அண்ணனின் குரல் வந்த திசைநோக்கி, தானும் போகிறேன் என்று அண்ணி புறப்பட்டு விடுவாளோ என்று அஞ்சியோ என்னவோ, இங்கேயே இருங்கள் - இருத்திலிர் ஈண்டு - என்றும் வலியுறுத்துகிறான்.

“பரக்க என் பகர்வது? பகழி பண்ணவன்
துரக்க அங்கு அது பட தொலைந்து சோர்கின்ற
அரக்கன் அவ்வுரை எடுத்து அரற்றினான்; அதற்கு,
இரக்கம் உற்று இரங்கலீ; இருத்திலிர் ஈண்டு” என்றான்.

இதைக் கேட்டுச் சீதை தாங்க முடியாத கோபம் கொள்கிறாள்.
“இரக்கம் உற்று இரங்கலீ; இருத்திலிர் ஈண்டு” என்ற சொற்கள்
அவளை மிகவும் உசுப்பிவிட்டிருக்கக் கூடும். கோபத்துடன்
துக்கமும் சேர்ந்து கொள்ள அவள் இலக்குவனைப் பார்த்துச்
சீறுகிறாள்.

அவள் கொல்லப்படுவது போன்ற ஒரு துன்பத்தைத் தாங்கிக்
கொண்டிருக்கிறாள். சினத்தினால் உள்ளம் பொங்குகிறது.
வலிமையும் அஞ்சாமையும் கூடி, இலக்குவனிடம் பகைமை
பாராட்டி அவள் அவனை ஏசுகிறாள். “நீ நீங்காமல் இங்கேயே
நின்று கொண்டிருப்பது, ஒழுக்கமான செயல் அன்று. அது
நன்னெறியில் அமைந்த செயலன்று” என்று அவனைச்
சாடுகிறாள் சீதை.

என்று அவன் இயம்பலும் எடுத்த சீற்றத்துள்,
கொன்றன இன்னலள்; கொதிக்கும் உள்ளத்துள்,
நின்ற நின் நிலை இது, நெறியிற்று அன்று எனா,
வந்தறு கண்ணினள், வயிர்த்துக் கூறுவாள்.

“எவ்வளவு அருமையானவன் தெரியுமா என் கணவன்?
அவனுடன் ஒரு பகல் பொழுது மாத்திரம் பழகியவர்கள் கூட
அவனுக்குத் துன்பம் என்றால் தங்கள் உயிரையும் தந்து அவனைக்
காக்க முன் வருவார்களே. நீ அறியாததா அது? (அப்படித்
தன்னுடைய உயிரையும் தரத் தயாராக இருந்தவன் தானே குகன்.
பரதனின் படையைக் கண்டதும் அவ்விதம் சீறிப் பொங்கியவன்
தானே அவன்). அவ்வளவு அன்பும் கனிவும் மற்றவர்கள் பால்
காட்டிப் பழகுகின்றவன் இராமன். அண்ணனுக்கு ஆபத்து என்று
அறிந்து நீ சற்றும் அஞ்சவில்லை. துன்பமுறவும் இல்லை.
அவனுக்குத் துணையாக உடனே இங்கிருந்து போகாமல் இன்னும்
இங்கேயே நின்று கொண்டிருக்கிறாய். உன்னுடைய நிலை
இதுதான் என்று தெரிந்து கொண்ட பிறகு, எனக்கு இனி வேறு
போக்கிடம் ஏது? மரணத்தைத் தவிர எனக்கு வேறு ஏது வழி இனி?

எனவே, இந்தக் காட்டுத்தீயில் வீழ்ந்து நான் என்னுடைய உயிரைப் போக்கிக் கொள்கிறேன் என்கிறாள் சீதை.

ஒரு பகல் பழகினார் உயிரை ஈவரால்;
பெருமகன் உலைவறு பெற்றி கேட்டும், நீ,
வெருவலை நின்றனை; வேறு என்? இனி யான்
எரி இடைக் கடிது வீழ்ந்து இறப்பென் ஈண்டு எனா

“எரியிடைக் கடிது வீழ்ந்து இறப்பென் யான் இனி” என்பது ஒரு சூளுரையாக - அவள் மேற்கொள்ளும் சபதமாக - அவள் வாயினின்று வெளிவருகின்றது. உடனடியாக அச்சொல்லைச் செயலாற்றிக் காட்டுகிறாள். அங்கே ஏற்பட்டிருந்த காட்டுத் தீயில் விழுந்து இறக்கப் போகிறேன் என்று வேகமாக அந்தக் காட்டுத் தீயை நோக்கி ஓடுகிறாள் சீதை. “தாமரை வனத்திடைத் தாவும் அன்னம் போல்” ஓடுகிறாளாம். செந்தாமரை மலர்கள் பூத்த ஒரு தடாகத்தில் பாய்ந்து உள்ளே செல்லும் ஓர் அன்னம்போல அவள் அக்காட்டுத் தீக்குள் பாய்வதற்கு ஓடுகிறாள் அந்தக் காட்டுத் தீ புகையைக் கக்கிக் கொண்டு எரிகின்றது. “தூம வெங்காட்டு எரி” அது. தீக்குள் அவள் புகுந்துவிடாமல் அவளை இலக்குவன் விலக்குகிறான். அவளுடைய சிறிய காலடி அருகில் தன் முகம் பதியுமாறு வீழ்ந்து, நிலத்தினை அணைந்து அவன் சொல்கிறான்.

தாமரை வனத்திடைத் தாவும் அன்னம் போல்
தூம வெங்காட்டு எரி தொடர்கின்றாள் தனை
சேம விற் குமரனும் விலக்கிச் சீறடி
பூ முகம் நெடு நிலம் புல்லி சொல்லுவான்.

காட்டுத் தீக்குத் தாமரையும், சீதைக்கு அன்னமும் உவமையாகச் சொல்லப்படுகின்றன. தீயின் நாக்குகள் சிவந்த நிறங்கொண்டு செந்தாமரைக்கு ஒப்பாகத் திகழ்கின்றன. காடெல்லாம் தீப்பற்றி, தாமரைத் தடாகம் போலக் காட்சி அளிக்கின்றது. “சேம வில்” என்றது வனவாச காலத்தில் இராமன் சீதை ஆகியவருக்குப் பாதுகாப்பாக இருக்கும் இலக்குவனின் வில் என்பதைக் குறித்து சீதையின் காலடிகள் சிறிய அளவில் இருப்பவை. அழகானவை என்பதைக் கருதிக் கம்பன் சீறடி என்கிறான். அண்ணியின் அடிகளைத் தொடாமல், அவள் காலடி இருக்கும் தரையைத் தழுவி, அவள் முன்னிலையில் நிலத்தில்

வீழ்ந்து சொல்கிறான். அவனுடைய தூய்மையைக் குறிக்கும் வரிகள் இவை. குமரன் என்றது மகன் போன்றவன் என்ற பொருளில் “சீதைதான் உனக்கு பதினான்கு ஆண்டுக் காலமும் தாய்” என்பது தானே அன்னையின் ஆணை. எனவே, குமரன் என்ற சொல் இங்கே அற்புதமாகப் பொருந்துகிறது.

இவ்விதம் அண்ணியைப் பணிந்து வணங்கியவன் சொல்கிறான்: “அண்ணி, நீங்கள் ஏன் இறக்க வேண்டும்? நீர் கூறிய சொற்களைக் கேட்டு நான் அஞ்சுகிறேன். அவ்வார்த்தைகளை நான் மறுக்கவில்லை. அவற்றிற்குப் பணிந்து நான் இங்கிருந்து போகிறேன். நான் போகவில்லை என்ற கவலை. அதனால் ஏற்படும் வருத்தம் நீங்கி நீங்கள் இங்கேயே இருங்கள். நான் போவதுதான் விதி என்றால் அதை வெல்ல என்னால் இயலுமோ? அந்தக் கொடிய சினமுள்ள விதியை எவரால்தான் வெல்ல இயலும்?

துஞ்சுவது என்னை? நீர் சொன்ன சொல்லை
அஞ்சுவென்; மறுக்கிலென்; அவலம் தீர்ந்து இனி,
இஞ்சு இரும்; அடியேன் ஏகு கின்றேன்
வெஞ்சின விதியை வெல்ல வல்லமோ?

(துஞ்சதல் = இறத்தல், இஞ்சு = இங்கு)

இக்கட்டுரையின் துவக்கத்தில் சொன்னேன். இரண்டு குறிப்பிட்ட காரணங்களால் இலக்குவன் இத்தருணத்தில் மிகவும் துன்பமுற்றான் என்று.

1. அண்ணனின் கட்டளையை மீற வேண்டிய நிர்ப்பந்தம்.
2. தான் ஏற்றுக் கொண்ட கொள்கைக்கு மாறாக நடக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம்.

இந்த இரண்டாவது காரணத்தை இப்பொழுது சற்று விரிவாக ஆராய்வோம்.

வெஞ்சின விதியை வெல்ல வல்லமோ? என்கிறான் இலக்குவன். யாருடைய வாயிலிருந்து என்ன வார்த்தைகள் வருகின்றன பாருங்கள்.

“ஆஹா! ஆட்டுக்கால் சூப் அற்புதமாக இருக்கிறது. அப்புறம், அத்துடன் சேர்த்துப் பரிமாறிய பொன்னிற மீன் வறுவலைப் புகழ வார்த்தைகளே இல்லை. நீங்கள் அளித்த விருந்தில் வழங்கப்பட்ட கோழிக்கறிக்குச் சன்மானம் கோடியும் தரலாம்” - என்று அண்ணல் காந்தியடிகளைச் சொல்ல வைக்கும் கட்டாயத்திற்கு அவரை ஒருவன் ஆளாக்கி விடுவானாயின், அவன் இதைவிடக் கொடுமை வேறொன்றைக் காந்தியடிகளுக்கு செய்துவிட முடியாது.

எப்படி அது மிகக் கொடுமையான ஒரு நிர்ப்பந்தமாக அண்ணலுக்கு அமைந்துவிடுமோ, அப்பேர்ப்பட்ட ஒரு சிக்கலை, ஒரு இக்கட்டை, ஒரு கட்டாயத்தை சீதை இவ்விடத்தில் இலக்குவனுக்கு ஏற்படுத்தி விடுகிறாள். எந்தவொரு வார்த்தையைச் சொல்ல எவன் ஒருவன் இறுதிவரை இணங்கமாட்டானோ அவ்வார்த்தைகளை அவன் வாயிலிருந்தே வரும் வண்ணம் கட்டாயப்படுத்தி விடுகிறாள். காயப்படுத்தி விடுகிறாள்.

“விதியின் பிழை; நீ இதற்கு என்னை வெகுண்டனை? என்று அண்ணன் இராமன் தன்னை அமைதிப்படுத்த முயன்று சொன்னபோது, “விதிக்கு விதியாகும் என் விற்றொழில் காண்டி” என்று சவால் விட்டவன் இத்தம்பி.

“அண்ணா! விதி, விதி என்கிறாயே. இப்போது பார்! இன்று நான் அந்த விதிக்கே ஒரு விதி சமைக்கின்றேன். விதிக்குக் கட்டுகிறேன் சமாதி” என்று சீறியவன் அவன். இப்போது அவனே “வெஞ்சின விதியை வெல்ல வல்லமோ” என்கிறான். சீதையால், அவ்விதம் பேசும் கட்டாயத்துக்கு இலக்குவன் ஆளாக்கப் படுகிறான். இவனுக்கு இதைவிடக் கொடுமை வேறொன்றைச் சீதை செய்திருக்க முடியாது.

ஆக, அண்ணி சொன்னபடி அண்ணன் சென்ற அதே திக்குல் - அண்ணன் குரல் எந்தத் திசையிலிருந்து வந்ததோ அதே திசையில் - இலக்குவன் போகிறான்.

தான் போவது உறுதி என்று சொல்கிறான். “நான் போவதால் மிகுந்த கேடு வந்து விளையப் போகிறது. அண்ணனின் ஆணையை மறுத்து அதனை மீறச்சொல்லி எனக்குக் கட்டளை இடுகின்றீர்கள். நான் போவதால் நீங்கள் தன்னந்தனியராக இருக்கப்

போகிறீர்கள்” என்று சொல்லி உள்ளம் வேதனையில் வாட இலக்குவன் அங்கிருந்து சென்றான்.

போகின்றேன் அடியனேன்; புழுந்து வந்து கேடு
ஆகின்றது, அரசன்தன் ஆணை நீர் மறுத்து
“ஏகு” என்றிர் இருக்கின்றீர் தமிழர், என்று
வேகின்ற சிந்தையான் விடை கொண்டு ஏகினான்.

(தமியர்-தனியர்)

இலக்குவன் வேறொன்றையும் எண்ணுகிறான். விதியை வெல்ல இயலுமா என்று கேட்டவன் அதற்கான வழியையும் காண்கிறான். அறத்தினால் மட்டுமே அழிவு இல்லாமை என்பதை அடைய முடியும் என்று நம்புகிறான். எனவே, அறத்தினை நம்பி நான் போகின்றேன். இங்கு இருந்தால் இவள் தன்னுயிரை மாய்த்துக் கொள்வது நிச்சயம். எனவே, இங்கிருந்து போவது என்ற தீர்மானமே சாலச் சிறந்தது. என் முன்வினைப் பயன் முழுவதும் இவ்விதத்திற்காக, அறிவில்லாத எனக்கு வந்து இப்போது சேர்ந்தது என்று எண்ணிப் புறப்படுகிறான்.

அறத்தினால் அழிவு இலது ஆகல் ஆக்கலாம்;
இறந்து பாடு இவர்க்கு உறும் இதனின் இவ்வழித்
துறந்து போம் இதனையே துணிவென்; தொல் வினைப்
பிறந்து போந்து இது படும் பேதையேன் எனா

சீதையைக் காவல் காத்து இங்கேயே இரு என்று சொல்லிப் போனான் அண்ணன். நீ இங்கிருந்து உடனே அண்ணன் குரல் வந்த திசையில் சென்று அண்ணனைக் காப்பாற்று. அப்படி நீ போகாவிட்டால், காட்டுத்தீயில் வீழ்ந்து உயிர் போக்கிக் கொள்வேன் என்று அச்சுறுத்துகிறாள் அண்ணி. இவ்விரண்டில் எதனைச் செய்வது என்று தீர்மானிக்க முடியாதவனாக இருப்பதால் தன்னைப் பேதையேன் என்று கருதிக் கொள்கிறான் இலக்குவன். அறத்தை நம்புவதா? விதியை நம்புவதா? என்று உள்ளம் ஊசலாடு வதாலும் ஒரு இறுதி முடிவு எடுக்க முடியாதவனாக இருப்பதாலும் பேதையேன் என்று தன்னைச் சொல்லிக் கொள்கிறான்.

பேதையேன் என்று சொல்லிக் கொண்டாலும், அவனுக்குக் கடைசியில் உறுதி ஒன்று வந்து விடுகிறது. இலக்குவன் போவதுதான் சிறந்தது என்ற முடிவுக்கு வரக் காரணமாக

இருந்தவன் சடாயு என்று கூடச் சொல்லலாம், அப்படி ஒன்றும் பாதுகாப்பிற்கு ஆள் இல்லாமல் நான் அண்ணியை “அம்போ” என்று விட்டுச் செல்லவில்லை. சடாயு இருக்கிறான் அவன் பார்த்துக் கொள்வான் என்ற ஒரு சிறு நம்பிக்கை உள்ளத்தில் துளி விடுகிறது. போகும் முன் அதைச் சீதைக்கு அறிவித்துவிட்டு, அதன் பிறகுதான் இலக்குவன் செல்கிறான். தனக்குத் தானே சமாதானம் சொல்லிக் கொள்வதுபோல அண்ணியிடம் ஏதேனும் தீங்கு நேரிட்டால் சடாயு பார்த்துக் கொள்வான் என்று அறிவித்து, அதன் பின்னர் இவன் போகின்றான்.

போவது புரிவல் யான்; புகுந்தது உண்டு எனின்
காவல் செய் எருவையின் தலைவன் கண்ணுறும்;
‘ஆவது காக்கும்,’ என்று அறிவித்து அவ்வழி
தேவர் செய் தவத்தினால் செம்மை ஏகினான்.

இலக்குவன் சீதையைத் தனியேவிட்டுச் செல்லவும் அப்போது இராவணன் அவளைக் கவர்ந்து செல்லவும் அதனால் அரக்கனும் அவன் குலமும் மாள நேர்ந்ததுவும் தேவர்கள் செய்த தவத்தின் பயன். அது இலக்குவனை உந்தித்தள்ளுகிறது என்கிறான் கம்பன்.

ஆக, இருதலைக் கொள்ளி எறும்பாக இவன் தவிக்க நேர்வதும் அன்னையின் ஆணையை இவன் நிறைவேற்றம் முயற்சியின் ஒரு கூறுதான்.

தாரத்தின் மேலான தம்பி

நாம் எல்லோருமே வாழ்வில் சந்தித்திருக்கக் கூடிய ஒரு பிரச்சினை “உடன்பிறப்பா அல்லது உடன் உறைய வந்தவளா?” என்பதாகும். குடும்ப வாழ்க்கையின் ஓர் அங்கம்தான் இது. கூட்டுக் குடித்தனமானாலும் சரி, அல்லது தனிக் குடித்தனமானாலும் சரி, இதில் வேற்றுமை இல்லை. நகர்ப்புறச் சூழலில் வாழ்ந்தாலும் சரி, கிராமப்புறச் சூழலில் வாழ்ந்தாலும் சரி, இச்சோதனை சகஜமே. ஏழை பணக்காரன் என்கிற வித்தியாசமும் இதில் கிடையாது. மனித வாழ்வின் ஒரு கூறுதான் இது. மனிதராகப் பிறந்தவர்கள் அனைவரும் இதைச் சந்தித்திருப்பார்கள் என்பதை நீங்கள் ஒப்புக் கொள்வீர்கள்.

மனித வாழ்வில் இது சர்வ சாதாரண நிகழ்வு என்பது உண்மையாயின், மனிதனாகவே படைக்கப்பட்டு மனிதனாகவே வார்க்கப்பட்டு, முற்றிலும் மனிதனாகவே காட்டப்பட்ட கம்பனின் இராமனும் இந்தச் சிக்கலிலிருந்து தப்பி இருக்க முடியாது அல்லவா? ஆம் அவனும் தப்பவில்லை. அவனையும் இப்பிரச்சினை ஆட்கொள்கிறது. “தம்பியா தாரமா” என்ற இப்பிரச்சினை, இராமனையும் விடவில்லை.

“தம்பியா தாரமா?” என்ற இவ்வினாவை சீதை எழுப்ப வில்லை. அவள் அவ்விதம் இலக்குவனைப் பற்றிக் குறைப்பட்டுக் கொண்டதாகக் கம்பன் எந்த இடத்திலும் கூறவில்லை. மைத்துனனைப் பற்றி அவளுக்கு எந்தவித மனக்குறையும் இல்லை. மாறாக, மைத்துனுக்குத் தீமை செய்தவள் தானேதான் என்று அவள் மறுகுகிறாள். மைத்துனனைக் காயப்படுத்திவிட்டோம், அவனை மிகுந்த துயரத்துக்கு ஆளாக்கிவிட்டோம் என்பதுதான் அவளின் வருத்தம். ஆக, தம்பியா தாரமா இரண்டில் ஒன்றைத்

தேர்வு செய் என்ற இப்பிரச்சினையை சீதை இராமனுக்கு ஏற்படுத்தவில்லை.

வினாவைத் தானாகவே எழுப்பிக் கொள்கின்றான் இராமன். “தம்பியாதாரமா?” என்ற கேள்வி எழுந்தபோது, அவன் வாய்மூடி மௌனியாக இருக்கவில்லை. தான் தம்பியின் பக்கமே என்பதை இராமன் வெளிப்படையாகவே சொல்லி விடுகின்றான். பூசி மெழுகவில்லை. சப்பைக்கட்டுக் கட்டவில்லை. வெட்டு ஒன்று துண்டு இரண்டாகத் தீர்த்து விடுகின்றான். தான் தம்பியின் பக்கமே என்பதை ஒரு முறை இல்லை. இருமுறை, இரண்டு வெவ்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் இராமன் இதைச் சொல்கிறான். முதல் முறை, தான் மட்டும் தனியனாக இருக்கும்பொழுது, மறுமுறை தம்பியின் முன்னிலையில் ஒருமுறை மட்டும் சொன்னால் தன்னெஞ்சு ஆறாது என்பதுபோல மறுமுறையும் வலியுறுத்திக் கூறுகின்றான்.

தம்பி இறந்துவிட்டதனால், அவ்விதம் சொல்கின்றான் இராமன். (அதாவது தம்பி இறந்துவிட்டான் என்றெண்ணியதால், நம்பியதால்) தாங்கவொணாச் சோகத்தின் வெளிப்பாடாக இவ் வெண்ணம் அவனுள் எழுந்திருக்கலாம். என்ன செய்வதென்று தெரியாமல், துயரத்தின் எல்லைக்கே சென்றுவிட்டபடியால் இவ்வெண்ணம் அவனுள் தோன்றியிருக்கலாம். விரக்தி அவனை இந்த நிலைமைக்கு விரட்டி இருக்கலாம். காரணம் எதுவாக இருப்பினும், தம்பியாதாரமா என்ற கேள்வியைத்தானே எழுப்பித் தம்பியே தாரத்தினிலும் மேல் என்பதைத் தெளிவாகச் சொல்லி விடுகின்றான் இராமன்.

அவன் இவ்விதம் சொல்வது ஆரண்ய காண்டத்தில் அயோமுகிப் படலத்தில் கதையின் ஓட்டம் இவ்வாறாக அமைகிறது. சீதையை இராவணன் தூக்கிச் சென்று விடுகிறான். அண்ணன்தம்பி இருவரும் அவளைத் தேடிப் பர்ணசாலை இருந்த இடம் வருகின்றனர். பத்தினியும் அங்கில்லை. பர்ணசாலையும் இல்லை. வனத்தின் பல பகுதிகளிலும் சகோதரர் இருவரும் அவளைத் தேடித் திரிகின்றனர். அப்படித் தேடிவரும் வழியில் ஓரிடத்திலிருந்து ஏதோ முக்கல் முனகல் ஒலி கேட்கிறது. இருவரும் அங்கே சென்று பார்க்கிறார்கள். சடாயுவின் முக்கல் முனகல் சப்தம் அது. சடாயுவை இருவரும் அடைகிறார்கள். உயிர்

பிரியும் நிலையில் இருக்கும் சடாயுவைக் காண்கிறார்கள். அவன் மூலம் சீதையை இராவணன்தான் தூக்கிச் சென்றான் என்பதை உறுதிப்படுத்திக் கொள்கிறார்கள். இச்செய்தியைச் சொன்ன கையோடு, மேற்கொண்டு எந்த விவரமும் தரும் முன்னர், சடாயு இறந்துவிடுகிறான். மரணமடைந்த சடாயுவுக்கு, சகோதரர்கள் இருவரும் இறுதிக் கடன்களைச் செய்து முடிக்கின்றனர்.

அதன் பின்னர் மீண்டும் சீதையைத் தேடும் பணியில் ஈடுபடுகின்றனர். எங்கு தேடியும் அவள் கிடைக்கவில்லை. அவளின் இருப்பிடமும் தெரியவில்லை. தூக்கிச் சென்றவன் இராவணனே என்பதை அறிந்திருந்தபோதிலும் அவளை அவன் எங்கு கொண்டு சென்றான், எவ்விடத்தில் வைத்துள்ளான் அவளை அவன் என்ன செய்திருப்பான், அவளுக்கு என்ன ஆகியிருக்குமோ என்ற கவலை இருவரையும் அரித்துத் தின்கிறது. சீதையைத் தேடி நாள்முழுவதும் வனத்தில் திரிகிறார்கள். மாலை வேளை வந்து சூரியனும் மறைந்து விடுகிறான். இரவும் சூழ்கிறது. இந்த அலைச்சலினால், வழி யெல்லாம் நடந்த களைப்பினால், தாகம் மிகுகின்றது இருவருக்கும் “எங்கேனும் தண்ணீர் கிடைக்குமா என்று போய்ப் பார்த்து குடிப்பதற்குத் தண்ணீர் கொண்டுவா” என்று இலக்குவனை, இராமன் அனுப்புகின்றான்.

அவ்விதம் தனியாக அனுப்பப்பட்ட இலக்குவனை அயோமுகி என்ற அரக்கி பார்க்கின்றாள். அவனைக் கண்டதும், அவன்மீது மையல் கொள்கின்றாள். அவனிடம் தன் ஆசையைச் சொல்கிறாள். இலக்குவன் அவளை ஏற்றுக்கொள்ள மறுக்கிறான். அவன் உடன்படாததால், மோகனாஸ்த்திரம் என்கிற மாயையைப் பிரயோகித்து, அயோமுகி இலக்குவனைத் தன்னுடைய குகைக்குத் தூக்கிச் சென்றுவிடுகின்றாள். குகையில் வைத்து எவ்வாறேனும் அவனைத் தன்னுடைய வழிக்குக் கொண்டு வந்துவிடலாம் என்பது அவளின் திட்டம். இவ்விதம் நிகழவே, இலக்குவனால் இராமனிடம் உடனடியாக வந்து சேர இயலவில்லை. தண்ணீரும் கொண்டுத் தர இயலவில்லை.

இலக்குவனின் இந்தக் காலதாமதம் இராமனை நிலை குலைய வைத்து விடுகிறது. இதை இராமனால் தாங்கிக் கொள்ள இயலவில்லை. தண்ணீர் கொண்டு வருவதற்கு இத்துணை நேரம்

ஆகாது என்பதை இராமன் அறிவான். சொன்ன காரியத்தை எப்போதுமே உடனுக்குடன் செய்து முடிப்பவன் இலக்குவன். என்னும் முன் எண்ணையாக நிற்பவனன்றோ அவன். அப்படி இருக்கையில், தேவைக்கும் அதிகமான நேரம் ஆகிவிட்ட பின்னரும் அவன் வராதலால், நொடிக்கு நொடி இராமனுடைய கவலை அதிகரிக்கிறது. இந்தக் காலதாமதம் இலக்குவனின் இயல்புக்கு எதிரானது. இவ்விதம் காலதாமதம் ஆவதற்குக் - இலக்குவனின் இயல்புக்கு மாறான இக்காலதாமதம் விளைவதற்குக் காரணம் இலக்குவனுக்கு ஏதோ ஆபத்து நேர்ந்துவிட்டது என்பதே என்று இராமன் எண்ணத் துவங்குகிறான்.

மெல்ல மெல்ல அவன் நம்பிக்கை இழக்கின்றான். நேரம் ஆக ஆக, இலக்குவன் இறந்துவிட்டான் என்ற தீர்மானமான முடிவுக்கே இராமன் வந்து விடுகின்றான். ஏனென்றால், இலக்குவன் இவ்விதம் காலம் தாழ்த்துபவன் அல்லன். சொன்ன காரியத்தைச் சொடுக்கும் நேரத்திற்குள் செய்து முடிப்பவன் அவன். இலக்குவன் வராததற்குக் காரணம் அவனுடைய இயலாமை அன்று, அவன் இல்லாமையே என்ற முடிவுக்கு இராமன் வந்து விடுகிறான். வேறு எந்தக் காரணமும் இதற்கு இருக்க முடியாது என்பது இராமனின் மாற்ற முடியாத முடிவாக அமைந்து விடுகிறது.

சீதையைப் பிரிந்த பிறகு இராமனுக்கு இருந்த ஒரே துணை இலக்குவனே. சீதையைக் கண்டுபிடிப்பதில் பல வழியிலும் உறுதுணையாக இருந்திருக்கக் கூடியவன் இலக்குவனே. அண்ணன் மனம் உடைந்து போன போதெல்லாம் அவனுக்கு உற்சாகம் ஊட்டியவன் இலக்குவனே. அண்ணனின் தன்னம் பிக்கை நட்சத்திரமாக விளங்கியவன் இலக்குவனே. இலக்குவனைச் சார்ந்தே இராமன் இயங்கினான் என்பது மிகையாகாது. தாரத்தை இழந்த இராமனுக்கு இலக்குவனே ஆதாரம். எனவே, இலக்குவன் இறந்துவிட்டான் என்ற எண்ணம் ஆற்ற முடியாத துயரத்தை இராமன்பால் விளைவித்து விடுகின்றது. விரக்தியின், இயலாமையின், தன்னம்பிக்கை இழப்பின் எல்லைக்கே இராமன் சென்றுவிட்டபடியால் பலவாறு தனக்குத்தானே பேச ஆரம்பிக்கின்றான். வாய்விட்டுப் புலம்ப ஆரம்பிக்கிறான். சோகச்

சுனாமி அவனைத் தாக்குகிறது. இறுதியில் தற்கொலைக்கும் தயாராகி விடுகிறான் இராமன்.

என்னவெல்லாம் சொல்கிறான் என்று பார்ப்போம். இராமன் இலக்குவனை எண்ணிப் புலம்புவதைக் கம்பன் பதினான்கு பாடல்களில் தருகிறான். சிலவற்றை மட்டும் இங்கு பார்ப்போம். இலக்குவன் வராமலிருந்ததற்குக் காரணம் அவனின் மரணமே என்று எண்ணிய இராமன், அவன் எவ்வகையில் அவன் மரணமுற்றிருக்கக் கூடும் என்பதையும் எண்ணுகிறான் அவற்றைச் சொல்லிப் புலம்பவும் செய்கிறான்.

அவன் இலக்குவனின் மரணத்திற்கு மூன்று காரணங்களைக் கற்பித்துக் கொள்கிறான். இம்மூன்று சாத்தியக் கூறுகளையும் சொல்லிப் புலம்புகிறான்.

முதல் சாத்தியக்கூறு இலக்குவன் இராவணனால் கொல்லப் பட்டிருப்பானோ என்று எண்ணுகிறான். தண்ணீர் கொண்டுவரப் போனவன் இவ்வளவு நேரம் ஆக்கமாட்டானே? என்னவாயிற்று அவனுக்கு? சீதையைக் கவர்ந்து சென்றவர்களைக் கண்டு அவர்களுடன் போரில் இறங்கிவிட்டானோ? அவ்விதம் இராவணனுடன் போர் செய்வதில் பொருள் உண்டு. அதனால் பலன் விளையும், சீதையை மீட்டுவிடலாம் என்று எண்ணிப் போரில் இறங்கிவிட்டானோ? என்று இராமன் எண்ணுகிறான். கம்பன் தரும் பாடல் வருமாறு.

“நீர் கண்டனை இவ்வழி நேடினை போய்
சார், கொண்டு” என, இத்துணை சார்கிலனால்;
வார் கொண்டு அணி கொங்கையை வவ்வினர் பால்
போர் கொண்டனனோ?” பொருள் உண்டு இது” எனா

(நேடினை = தேடினை); (சார் கொண்டு = கொண்டு வா)

நேர்மையான போரில் இராவணனால் இலக்குவனை வீழ்த்த இயலாது என்பதை இராமன் நன்றாகவே அறிவான். எனவே, சீதையை வஞ்சித்துத் தூக்கிச் சென்றதுபோல, இலக்குவனையும் வஞ்சித்துக் கொன்றுவிட்டானோ இராவணன்? வஞ்சனை செய்வதுதானே அவன் தொழில்; அதுபோல மீண்டும் இராவணன் வஞ்சனை செய்துவிட்டானோ? நஞ்சனைய இராவணனின் வஞ்சனையோ என்று அஞ்சுகிறான்.

அஞ்சொல் கிளி அன்ன அணங்கினை முன்
வஞ்சித்த இராவணன் வவ்வினனோ?
“நஞ்சின் கொடியான் நடலைத் தொழிலால்
துஞ்சுற்றனனோ, விதியின் துணிவால்?

(நடலைத் தொழிலால் = வஞ்சனையான செய்கையால்)

என்பது கம்பனின் வரிகள்.

ஆக, முதல் சாத்தியக்கூறு, இராவணனுடன் போர் செய்து அப்போரில் வஞ்சனையான முறையால் இராவணனால் கொல்லப் பட்டானோ? என்பதாகும். இரண்டாவது சாத்தியக்கூறாக இராமன் எண்ணுவது, இயற்கையான மரணம் ஏற்பட்டுவிட்டதோ? என்பது அவனின் இரண்டாவது காரணம் பிறந்தவர் எல்லோரும் ஓர் நாள் இறக்கத்தான் வேண்டும் என்பது விதியாகும். அந்த விதியின்படி இவனும் இறந்து போனானோ? துஞ்சுற்றனனோ, விதியின் துணிவால்?

மூன்றாவது சாத்தியக்கூறாக இராமன் கற்பபித்துக் கொள்வது, இலக்குவன் தற்கொலை செய்து கொண்டானோ என்பதாகும். அப்படி இலக்குவன் தற்கொலை செய்து கொள்வதற்குக் காரணமும் இருக்கிறது என்றும் இராமன் நம்புகிறான். இராமனின் மனநிலை, அவனுடைய எண்ண ஓட்டம் இவ்வாறு அமைகிறது.

வரிந்து கட்டப்பட்ட (வரி வில்) வில்லைக் கையில்
தாங்கிய என்னுடைய ஆருயிர்த் தம்பி இன்னமும்
வரவில்லை. இதன்காரணம் என்னவாக இருக்கக்கூடும்?
“தம்பி! நீ சீதைக்குக் காவலாக இரு, நான் போய் இந்த
மானைப் பிடித்து வருகிறேன் என்று நான் சொல்லி
விட்டுப் போனேன் இலக்குவனிடம் ஆனாலும்
நிகழ்ந்தது முற்றிலும் வேறுவிதமாக அமைந்துவிட்டது.
இலக்குவனையும் மீறி இராவணனின் வஞ்சனையால்
மாத்திரமே நிகழ்ந்த விளைந்த நிகழ்வு இது. அப்படி
இருந்தபோதிலும், இப்பழியைத் தன் மீதே சுமத்திக்
கொண்டானோ இலக்குவன். அண்ணனுடைய வார்த்
தைகளை மீறிவிட்டேனே. அண்ணனின் வார்த்தை
களைப் புறக்கணித்தேனே? என்று இலக்குவன் எண்ணிக்
கொண்டானோ?

தரு சொல் கருதேன் என்பது கம்பனின் சொற்கள்.

“சீதையைப் பத்திரமாகப் பார்த்துக்கொள், அவளுக்குக் காவலாக இரு” என்று குறிப்பிட்டுச் சொல்லி, அவ்விதம் இலக்குவனுக்குக் கட்டளை பிறப்பித்துவிட்டு, அந்த நம்பிக்கையில்தான் மானைப் பிடிக்க இராமன் போகிறான். அவனின் கட்டளை: “காண மயில் அன்னானைக் காத்தனை இருத்தி” என்பதாகும். அவ்விதம் சீதையைப் பாதுகாக்காமல், இராவணன் வஞ்சித்துத் தூக்கிச் செல்ல நேர்ந்ததற்குத் தானே காரணம்; இராமனிடமிருந்து சீதையைப் பிரித்தது தானே - என்று எண்ணி பழியைத் தன் தலையில் போட்டுக் கொண்டானோ ஒரு தையலை யான் பிரிவித்தனென்” என்று எண்ணினானோ இலக்குவன்? கம்பனின் வார்த்தையைப் பாருங்கள். “பிரிவித்தனென்” தானே முயன்று வலுக்கட்டாயமாக, அண்ணியை அண்ணனிடமிருந்து பிரித்து வைத்துவிட்டேன் என்பது இலக்குவனின் எண்ண ஒட்டமாக இருந்திருக்கலாம்; என்பது இராமனின் சிந்தனை. “தங்கத் தாம்பாளத்தில் வைத்து அண்ணியை நானே இராவணனுக்குத் தாரை வார்த்துக் கொடுத்துவிட்டேன்” என்பதுபோலக் குற்ற உணர்ச்சி பெருக்கெடுத்து ஓடுகிறதாம் இலக்குவனுக்கு என்பது ஓர் பீழை பெருத்து அதன் சூடு பொறுக்க இயலாமையால், தன்னுயிரைத் தானே முடித்துக் கொண்டானோ? இக்குற்ற உணர்வு இலக்குவனை மிகவும் வாட்டி, அவன்இதனால் மிக மிக வருந்தி, குற்ற உணர்வினால் எரிந்து சாம்பலாகி, இறுதியில் தற்கொலை செய்து கொண்டானோ எரிவித்திட, ஆவி இழந்தனனோ?

என்றெல்லாம் எண்ணுகிறான் இராமன். முழுப் பாடலும் வருமாறு:

வரி விற் கை என் ஆருயிர் வந்திலனால்,
“தரு சொல் கருதேன்; ஒரு தையலை யான்
பிரிவித்தனென்”, என்பது ஓர் பீழை பெருத்து
எரிவித்திட, ஆவி இழந்தனனோ?

இது போன்ற குற்ற உணர்வு, தன்னிரக்கத்தின் எல்லைக்கே அதைக் கொண்டு செலுத்தி இறுதியில் தற்கொலைக்கும் காரணமாக அமைவதை உலக வாழ்வில் நாம் பலமுறை சந்தித்திருக்கிறோம் அல்லவா? தேர்வில் மதிப்பெண்கள் குறைவாக வாங்கிவிட்டோம், அப்பா அம்மாவின் எதிர்பார்ப்பில் மண்ணை அள்ளிப் போட்டுவிட்டோமே என்ற குற்ற உணர்வினால் மாணவ மாணவியார்கள் தற்கொலை செய்து கொண்டுவிட்டதை எத்தனைமுறை நாம் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம்.

ஆக, தம்பி தற்கொலை செய்து கொண்டான் என்பதற்கான காரணம் வலுவாகவே இருப்பதை நன்றாக உணர்ந்த இராமன், வேறொன்றையும் எண்ணிப் பார்த்திருக்கக் கூடும். தற்கொலை செய்து கொள்ள வலுவான காரணம் மட்டும் இருந்தால் போதாது. அதற்கான வாய்ப்பும் சரியானதாக அமைய வேண்டும். அப்பொழுதுதான் அது நிறைவேற்றப்படும் ஆங்கிலத்தில் இவற்றை Motive என்றும் Opportunity என்று சொல்வார்கள். அவ் விரண்டும் இந்த இடத்தில் மிகச்சரியாக அமைந்துவிட்டபடியால் இலக்குவன் கண்டிப்பாகத் தற்கொலை செய்து கொண்டிருப்பான் என்ற முடிவிற்கு இராமன் வந்திருக்கக் கூடும். தற்கொலை செய்து கொள்வதற்கு இலக்குவனுக்கு வாய்ப்பு இப்பொழுது தான் கிட்டியது. சீதை இராமனைவிட்டுப் பிரிந்ததற்குத் தானே காரணம் என்று எண்ணிக் கொண்டிருக்கும் இலக்குவன் இப்போதுதான் ("தண்ணீர் கொண்டுவா" என்று அண்ணனால் அனுப்பப்பட்ட இந்த சமயத்தில்தான்) முதன் முதலாகத் "தனியாக" இருக்கின்றான். சீதையை இராவணன் தூக்கிச் சென்ற பிறகு, இந்த நிமிடம் வரை இலக்குவன் இராமனுடனே தான் எப்போதும் இருந்திருக்கின்றான். அண்ணன் உடன் இருக்கும்போது, இவன் எப்படித் தற்கொலைக்கு முற்பட முடியும்? ஆக, இப்பொழுது கிடைத்த ஒரே வாய்ப்பை நழுவவிடாமல் இலக்குவன் பயன் படுத்திக் கொண்டானோ? ஆக, வாய்ப்பும் காரணமும் இரண்டும் ஒன்றாகக் கைகூடிவிட்டதனால் இலக்குவன் தன்னையே முடித்துக் கொண்டானோ? என்றும் இராமன் எண்ணி தம்பி இறந்துவிட்டான் என்கிற தீர்மானமான முடிவுக்கே வந்து விடுகிறான்.

இவ்விதம் இலக்குவன் தற்கொலை செய்து கொள்ளும் அளவிற்கு அவனுடைய மனச்சாட்சி, அவனுடைய குற்ற

உணர்ச்சி அவனைக் குத்தியிருக்குமா என்ற கேள்வியும், இராமன் தேவையில்லாமல் அவ்விதம் கற்பனை செய்து கொண்டானோ என்ற கேள்வியும் நமக்குள் எழலாம். இலக்குவனுக்கும் அவனுடைய மனச்சாட்சிக்கும் எந்தவிதமான ஒரு உரையாடல் அல்லது போராட்டம் நிகழ்ந்திருக்கலாம் என்பதைச் சற்று கற்பனை செய்து பாருங்கள்.

நான் செய்து பார்த்த கற்பனை இவ்வாறு அமைந்தது.

மனச்சாட்சி : என்னடா இப்படிப்பண்ணி விட்டாயே, அண்ணியை அண்ணனிடமிருந்து பிரித்துவிட்டாயே.

இலக்குவன் : நானா பிரித்தேன்? வீண்பழி போடாதே எனமீது.

மனச்சாட்சி : ஆமாம் நீதானடா பிரித்தாய். விளக்கமாகச் சொல்கிறேன் கேள். அண்ணன் உன்னிடம் என்ன சொல்லிப் போனான்? “காத்தனை இருத்தி” என்பதல்லவா அண்ணனின் கட்டளை. அந்தக் கட்டளை இரண்டு செயல்களைச் செய்யச் சொல்லி உன்னை வற்புறுத்தியது. ஒன்று “காத்தனை” - அதாவது அவளுக்குப் பாதுகாப்புக் கொடு. அடுத்தது “இருத்தி” - அதாவது இங்கேயே இரு. இரண்டையுமே நீ செய்யலையேடா! காத்தலும் செய்யவில்லை. இருத்தலும் செய்யவில்லை. இருத்தலுக்குப் பதில், போதல் புரிந்தனையே!”

இலக்குவன் : நானா போனேன்? என்னவெல்லமா சொன்னேன் தெரியுமா அண்ணியிடம்? “இராமனுக்கு ஆபத்து ஒன்றும் இல்லை. இது அரக்கனின் மாயம். அவன்தான் இராமனின் குரலில் அலறுகின்றான். இராமனுக்கு அழிவு என்று ஏதேனும் ஏற்பட வேண்டுமாயின் அதற்கு முன்னர் இவ்வுலகமெல்லாம் அழிந்து விட வேண்டும். இராமனுக்கு ஆபத்து அழிவு என்பதெல்லாம் ஒருபோதும் ஏற்படாது. எனவே, அஞ்சாதீர்கள். அண்ணனுக்கு ஆபத்து ஒன்றும் இல்லை. அவன் விரைவில் வந்து விடுவான்” என்று எவ்வளவு

வாதாடினேன்? அண்ணி அவை எதையுமே காதிலேயே போட்டுக் கொள்ளவில்லையே. அண்ணியல்லவோ என்னைக் கட்டாயப்படுத்தி, அண்ணனிடம் போக வைத்தார்கள். நான் போயிருக்காவிட்டால் அண்ணி காட்டுத்தீயில் விழுந்து உயிரைவிட்டிருப்பார்கள். அவ்விதம் செய்யப் போன அண்ணியை நான் தானே தடுத்தேன். அப்படி நான் தடுத்திருக்காவிட்டால், அண்ணியின் உயிர் அப்போதே போயிருக்கும். இப்போது அண்ணி உயிருடனாவது இருக்கிறார்கள்; எங்கே என்பதுதான் தெரியவில்லை. ஆனால், உயிருடன் இருப்பது நிச்சயம். அன்றைக்கு நான் அங்கிருந்து போயிருக்காவிட்டால், அண்ணியின் உயிர் அப்போதே போயிருக்கும். ஆக, நான் செய்தது சரியான காரியமே. அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில், அந்த இக்கட்டான நிலைமையில் நான் வேறென்ன செய்திருக்க முடியும்!

மனச்சாட்சி : என்ன! நீ செய்த அட்டுழியத்துக்கு வக் காலத்து வேறே வாங்கறையா? “அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில், அந்த இக்கட்டான நிலைமையில் நான் வேறென்ன செய்திருக்க முடியும்?” என்று கேட்டாயே, அதற்குப் பதில் பின்னால் சொல்லுகிறேன். அதற்கு முன்னால், இதற்குப் பதில் சொல்லு. அண்ணி போகச் சொன்னார்கள், அதனால் போனாய். சரி. அப்படியே வைத்துக் கொள்வோம். எங்கே போனாய், அப்போது?

இலக்குவன் : ஏன்? எந்தத் திசையிலிருந்து மாரீசன் இராமனுடைய குரலில் அலறினானோ அந்தத் திசையில், அதாவது அண்ணன் இருக்கும் இடம் நோக்கிப் போனேன். அங்குதானே அண்ணி என்னைப் போகச் சொன்னார்கள்!

மனச்சாட்சி : ஏண்டா அண்ணன் இருக்கும் திசை நோக்கிச் சென்றாய்? அண்ணனுக்கு ஏதேனும் ஆபத்து ஏற்பட்டுவிட்டதோ என்பதனாலா?

இலக்குவன் : அண்ணனுக்கு ஆபத்து இல்லை என்று எனக்கு சர்வ நிச்சயமாகத் தெரியும். இந்த உலகமே

அழிந்தாலும் அண்ணனுக்கு ஆபத்து என்பது ஒன்று ஏற்படவே ஏற்படாது. இதை நான் அண்ணியிடமும் அடித்துச் சொன்னேன். ஆனாலும் அது அவர்கள் காதில் ஏறவே இல்லை.

மனச்சாட்சி : அப்படி வா வழிக்கு. அண்ணனுக்கு எந்தவித ஆபத்தும் இல்லை என்பது உனக்கு சர்வ நிச்சயமாகத் தெரியும் அல்லவா. அப்படி இருந்தும் அவன் இருக்கும் இடம் தேடிப் போனாய்; அப்படித் தானே! அண்ணி உன்னைப் போகச் சொல்லிக் கட்டாயப் படுத்திவிட்டாள். எனவே, நீ போக வேண்டிய நிர்ப்பந்தம். அது சரி. ஆனால், ஏன் அண்ணனிடம் போனாய், அண்ணனுக்கு ஆபத்து என்பது ஒன்றும் இல்லை என்பது சர்வ நிச்சயமாகத் தெரிந்திருந்த போதும்.

இலக்குவன் : வேறு எங்கு போவது? நீ என்ன சொல்கிறாய் என்பதே புரியவில்லை.

மனச்சாட்சி : அதுதாண்டா நீ செஞ்ச தப்பு. கொஞ்சம் கூட யோசிக்காமல் குடுகுடுன்னு ஓடிப் போனாய்! அண்ணி போவென்று துரத்துகிறாள். சரி. அதனால் நீ போனாய் அதுவும் சரி. ஆனால், நீ போன இடம்தான் தவறான இடம். அண்ணன் இருக்கும் இடம் போவதற்குக் கொஞ்சம் கூடத் தேவையில்லை. ஏனென்றால், அண்ணன் இருக்குமிடத்தில் ஆபத்து நிச்சயமாக இல்லை. ஆனால், நீ தனியாக அண்ணியை விட்டு விட்டுப் போனால் அண்ணி இருக்கும் இடத்தில் ஆபத்து நிகழலாம் இல்லையா? அதுபற்றி யோசித்தாயா?

இலக்குவன் : என்ன சொல்ல வருகிறாய் நீ?

மனச்சாட்சி : அண்ணி எவ்வளவுதான் துரத்தினாலும் நீ அந்த இடத்தைவிட்டு, அண்ணியைத் தனியேவிட்டுப் போயிருக்கவே கூடாது.

இலக்குவன் : நான் அப்படிப் போகாவிட்டால் அண்ணி உயிரையே விட்டு விடுவாள் என்று சொன்னேனே! அது உன் மர மண்டையில் ஏறலையா?

மனச்சாட்சி : அண்ணன் "இருத்தி" என்று சொன்னா
னில்லையா? ஆணியடிச்சாப்போல நீ அங்கேயே
இருந்திருக்க வேண்டாமோ? அண்ணி போவென்று
துரத்தினால் அவள் பார்வையிலிருந்து போக வேண்டும்
அவ்வளவே. அவளுக்குப் பாதுகாப்புத் தருவதிலிருந்து
போகக்கூடாது. போன்னு துரத்தினால், போவதுபோல
"பாவ்லா" காட்டிவிட்டு, - அதாவது நீ போய்விட்டாய்
என்று அண்ணியை நம்பும்படி செய்துவிட்டு, -
அங்கேயே, ஆனால் அவள் கண்ணில்படாத வண்ணம்
மறைந்திருக்க வேண்டியது தானே? அதைவிட்டு ஏன்
அண்ணன் இருக்கும் இடம் போனாய் - அதுவும்
கொஞ்சம் கூடத் தேவை இல்லாத இடத்திற்கு? அந்தக்
காட்டில் எத்தனை பெரிய பெரிய மரங்கள், நன்கு
தழைத்து அடர்ந்த புதர்கள், எத்தனை செடி கொடிகள்
என்று எவ்வளவோ மறைவிடங்கள் இருக்கே. ஏதாவது
ஒன்றின் பின்னால் அண்ணி அறியாதவாறு ஒளிந்து
கொண்டிருக்க வேண்டியது தானே? அதை
விட்டுப்பட்டு, அண்ணன் இருக்குமிடம் ஏன் போனாய்
- அண்ணனுக்கு உன் உதவி தேவை இல்லை என்பது
நன்கு தெரிந்தும்.

அப்படி நீ ஒரு மறைவிடத்தில் ஒளிந்து கொண்
டிருந்தால், அண்ணனின் கட்டளையை "காத்தனை
இருத்தி" என்பதை முற்றிலுமாக நிறைவேற்றி
இருப்பாய். அண்ணி சொன்ன சொல்லையும் கேட்ட
வனாக அவள் காட்டுத் தீயில் விழுந்து உயிர்
விடுவதையும் தவிர்த்திருக்கிறாய். ஒரே கல்லில் இரண்டு
மாங்காய்! நன்றாக யோசித்துப் பார். அந்தச்
சூழ்நிலையில் - அண்ணி நெருப்பில் விழுந்து உயிர்
விட்டு விடுவேன் என்று உன்னை அச்சுறுத்திய அந்தச்
சூழ்நிலையில், நீ செய்த செயல் ஒன்றுதான் சரியான
வழியா அல்லது மாற்றுச் செயல்கள் ஏதேனும் -
உதாரணத்துக்கு நான் சொன்ன மாதிரி - ஏதேனும் செய்து,
அண்ணி அண்ணனிடமிருந்து பிரிந்து போவதை
உன்னால் தடுத்திருக்க முடியுமா இல்லையா? இப்பச்

சொல்லு. அண்ணனிடமிருந்து அண்ணி பிரிந்து போவதற்குக் காரணம் நீதானே. நேரடியாக நீ தான் காரணம் என்று இல்லாவிட்டாலும், அண்ணியின் பிரிவைத்தவிர்த்திருக்க வேண்டிய “அனைத்தையும்” நீ செய்து முடித்தாயா? அண்ணியின் இந்தப் பிரிவு உன்னால் தடுக்கப்பட்டிருக்கக் கூடியதொன்றா இல்லையா? அவ்விதம் நீ தடுக்கத் தவறிவிட்டாயே, அதற்கு உனக்கு நல்ல வாய்ப்பு இருந்தும் கூட.

இலக்குவன்: ????????

இவ்விதம் ஏற்பட்ட மனப்போராட்டமே இலக்குவனை மிகுந்த குற்ற உணர்ச்சி காரணமாகத் தற்கொலைக்குத் தள்ளிவிட்டது. இதுதான் இராமனின் எண்ணவோட்டம். அவன் இலக்குவன் தற்கொலை செய்து கொண்டுவிட்டான் என்றே தீர்மானமான ஒரு முடிவுக்கு வந்து விடுகிறான்.

அவ்விதம் எண்ணி இலக்குவன் தற்கொலை செய்து கொண்டது அவன் செய்த மாபெரும் பிழை என்கிறான் இராமன். “ஏற்கெனவே துயரத்தில் இருக்கிறேன் நான். விலக்க முடியாத துயரம் இது. உன்னையே உயிராய் நான் எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறேன். நான் இப்படி இருக்கும்போது, நீயும் போய்விடுவது எங்கனம் நியாயம்? இருக்கின்ற ஒரே ஒருவன் நீ, அந்த ஒருவனும் எப்படி மறையலாம்? “ஒரு” நீயும் ஒளித்தனையோ?” என்றும் புலம்புகின்றான். “ஒரு” என்பது மிக அழுத்தமான வார்த்தைப் பிரயோகம். ஒரு என்பது மொட்டையாக ஒன்று என்பதாக எண்ணிக்கையை மட்டும் குறிப்பது அன்று. இந்தக் குறிப்பிட்ட இடத்தில் ஒரு என்பது “தனி ஒரு”, “ஒன்றே ஒன்று” “வேறு ஒப்புவமை இல்லாத ஒரு” The One and only one - என்ற பொருளில் வருகிறது இவ்வார்த்தை. இது சிறுபிள்ளைத்தனமான செயல். தற்கொலை என்பது கோழைகளின் செயல். விவேகமில்லாத வர்களின் செயல். எனவே, இச்செயல் செய்தவனை இராமன் “பிள்ளாய்” என்கிறான். உண்மையில் எப்போதும் மிகப் பெரும் செயல்களை மாத்திரமே செய்யக் கூடியவனே, பெரும் பெரும் எண்ணங்கள், செயல்கள் இவை தானே உன் வழக்கமான வழி, என்பதாக இராமன், “பெரியாய்” என்றும் சொல்கிறான். தம்பியை

இவ்விதம் அவன் செய்ததை உலகும் ஒப்புக்கொள்ளாது. அச்செயல் மிகவும் கொடியதே என்றெல்லாம் சொல்கிறான் இராமன். தன்னளவில் என்னதான் தன் தற்கொலையை இலக்குவன் நியாயப்படுத்திக் கொண்டாலும் அது பிழையே. அவனுடைய இச்செயலை உலகம் ஏற்றுக் கொள்ளாது என்கிறான் இராமன். “கொள்ளாது உலகு உன்னை” என்கிறான் இராமன்.

முழுப்பாடலும் வருமாறு.

தள்ளா வினையேன் தனி ஆருயிராய் -
உள்ளாய்! ஒரு நீயும் ஒளித்தனையோ?
பிள்ளாய்! பெரியாய்! பிழை செய்தனையால்;
கொள்ளாது உலகு உன்னை; இதோ கொடிதே.

இவ்விதம் புலம்பிக் கொண்டே, இலக்குவனைத் தேடித்தேடி அந்தக் காட்டில் இருளில் அங்கும் இங்கும் நடக்கிறான். பல இடங்களிலும் தம்பியைத் தேடுகிறான். அப்புறம் அவனைத் தேடி ஓடுகின்றான். அவ்விதம் ஓடும் போது அவனுடைய பெயரைச் சொல்லி, உரக்க அவனைக் கூவி அழைத்த வண்ணமே ஓடுகின்றான். மனம் சோர்ந்து போகிறான். மயங்குகிறான். உயிரே போய்விடுவதுபோல வாடுகின்றான்.

நாடும் பல சூழல்கள்தோறும் நடந்து;
ஓடும், பெயர் சொல்லி உளைந்து; உயிர் போய்
வாடும் வகை சோரும்; மயங்குறுமால்
ஆடும் களி மாமத யானை அனான்

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில்தான் இவனுடைய வாக்கு மூலம், “தம்பியே மேல், தாரத்தைவிட” என்பது வெளிப்படுகிறது.

இராமன் சொல்லுவதாகக் கம்பன் ஒரு முக்கியமான பாடலும் தருகின்றான்.

என்னைத் தரும் எந்தையை, என்னையரை,
பொன்னைப் பொருகின்ற பொலங் குழையாள் -
தன்னைப் பிரிவேன்; உளென் ஆவதுதான்,
உன்னைப் பிரியாத உயிர்ப்பு அலவோ?

(பொன்னைப் பொருகின்ற = பொன்னை ஒத்த
பொலங்குழையாள் = அழகான காதணி உடையவள்
குழை = காதணி, பொலன் = அழகான)

அதிலும் குறிப்பாக, பொன்னைப் பொருகின்ற பொலங் குழையாள் - தன்னைப் பிரிவேன், உன்னைப் பிரியாத உயிர்ப்பு அலவோ? - என்று சொல்வதற்கு தாரத்தையும் தம்பியையும் ஒப்புநோக்கிக் கூறப்பட்ட வார்த்தைகள் இவை. தாரத்தைப் பிரிவேன்; அப்பிரிவைத் தாங்கிக் கொள்வேன்; அதன் பின்னரும் உள்ளேன் நான்; ஆனால், உன்னைப் பிரியாத உயிர்ப்பு என்னுடையது என்று சொல்லிப் புலம்புகின்றான் இராமன்.

“என்னைத்தரும் எந்தையை,” என்னைத் தந்த, என்னைப் பெற்றெடுத்த, என்னை இந்தப் புவிக்கு வழங்கிய என்னுடைய தந்தையை, என்னுடைய பிறப்பிற்குக்காரணமான என்னுடைய தந்தையைப் பிரிவேன் அதைத் தாங்கிக் கொள்வேன் என்பது பொருள்.

தந்தையைப் பிரிவேன். அது எனக்கு ஒரு பொருட்டன்று என்கிறான் இராமன். தந்தையைப் பறிகொடுத்து, அதன் பின்னர் பதினான்கு ஆண்டுக்காலம் இருந்தவன் தானே அவன். இன்னும் சொல்லப்போனால் தந்தையைப் பிரிந்து, அதை அறியாமல் இராமன் பல நாட்கள் இருந்திருக்கிறான். தந்தை இறந்துபோன பிறகு, அதை அறியாமல் ஏறக்குறைய ஒரு மாதம் இருந்தான் இராமன். அதன் பிறகுதான் இராமன் அதுபற்றித் தெரிந்து கொள்கிறான். அதனால் தந்தையைப் பிரிவது எனக்கு அவ்வளவு துயரமான நிகழ்வு அன்று என்கிறான்.

என் அன்னையரைப் பிரிவேன்; பெற்ற அன்னையை மட்டுமின்றிச் சிற்றன்னையரையும் சேர்த்தே சொல்கிறான். கைகேயி, சுமித்திரை உட்பட, கோசலையையும் சேர்த்து மூவரையும் தன் அன்னையராகப் பாவித்தவன் இவன். அப்படி என்னுடைய அன்னையர் மூவரையும் பிரிவதும் என்னைப் பாதிக்காது.

சீதையைப் பிரிவேன் அதுவும் என்னைத் தாக்காது. அது ஒன்றும் ஒரு பெரிய இழப்பு அன்று. அதனைத் தாங்கிக் கொள்வேன். அவளுடைய பிரிவும் ஒரு பொருட்டன்று. ஆனால், இலக்குவா! உன்னைப் பிரிவது என்னுடைய உயிரை நான் பிரிவதற்கு ஒப்பாகும். உன்னைப் பிரிந்து நான் உயிர் வாழேன்.

என்னுடைய உயிர்ப்பு என்பது உன்னைப் பிரியாத உயிர்ப்பு அலவோ? - என்று புலம்புகின்றான் இராமன்.

தம்பியா, தாரமா? என்ற கேள்விக்கு விடை மிகத் தெளிவாகக் கிடைத்து விடுகிறது.

தன்னுடைய தந்தையைப் பிரிந்தவன்தான் இராமன். தந்தை இறந்து போய்விடுவதால் அது நிரந்தரமான பிரிவு. பதினான்கு ஆண்டுக்காலம் தாயையும் பிரிந்து இருக்கின்றான் இவன். சமீபத்தில் தன் தாரத்தையும் பிரிந்து வாழும் சூழ்நிலை ஏற்பட்டு விட்டது இவனுக்கு இவற்றினால் எல்லாம் இவன் தளர்ந்து போய்விடவில்லை. இந்தப் பிரிவுகளையெல்லாம் சற்றும் தளராமல் தாங்கிக் கொண்டிருக்கின்றான் இவன். இந்த மூன்று பிரிவுகள் இவனிடம் ஏற்படுத்திய தாக்கம் என்ன? இப்பிரிவுகளால் இவன் உற்ற பாதிப்புக்கள் என்ன? இவற்றின் விளைவுகள் என்ன?

ஒன்றுமில்லை என்பதுதான் விடை. இவற்றின் தாக்கம் நான் இன்னும் உயிருடன் இருப்பது மட்டும் தான். அந்த “தான்” என்பதில் ஒரு அழுத்தம் கொடுத்துச் சொல்கிறான் இராமன். “இப்படிப்பட்ட பிரிவுகளெல்லாம் ஏற்பட்டுவிட்டபோதிலும், “உளன் ஆவது தான்” இன்னும் உயிருடன் இருக்கிறேன் என்பது மாத்திரம்தான் இப்பிரிவுகள் என்னிடத்து ஏற்படுத்தி பாதிப்பு” என்கிறான் இராமன்.

இதற்கு முன் ஏற்பட்ட பிரிவுகளின் போதெல்லாம், இவனைப் பிரியாது தம்பியும் உடன் இருந்தான். தம்பி இருக்கின்ற தைரியத்தில் இந்தப் பிரிவுகளை எல்லாம் இவனால் ஏற்றுக் கொள்ள தாங்கிக் கொள்ள முடிந்தது. ஆனால், இப்போது? தம்பியும் பிரிந்து போய்விட்டான் என்ற சோகம் வந்து தாக்கியதை இவனால் தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை. எனவேதான் அவர்களை எல்லாம்விட நீதானே எனக்கு முக்கியம் உன்னைப் பிரியாத உயிர்ப்பு அலவோ? என்று புலம்புகின்றான்.

தந்தையைப் பிரிவதற்கு முன்னால் இவனுக்கென்று நால்வர் இருந்ததாகக் கொள்ளலாம். இவனின் நலம் நாடுபவர்கள், இவனுக்குத் தோள் கொடுப்பவர்கள். இவனுக்குப் பக்க பலமாக இருந்தவர்கள் அவர்கள். தந்தை, தாயார், தாரம், தம்பி என்னும்

நால்வர் அவர்கள். அவர்கள் ஒருவர் பின் ஒருவராகப் பிரிந்து போகிறார்கள். தந்தை முதலில் நிரந்தரமாகப் பிரிந்து விடுகின்றான். அச்சமயத்தில் நால்வர் மூவர் ஆகி விடுகின்றனர். அப்புறம், வனம் ஏகியதும் அன்னையரையும் பிரிந்து விடுகின்றான். மூவர் அப்போது இராமனுக்குத் துணையாக இருக்கின்றனர். கடைசியாகத் தாரமும் பிரிந்து விடுகின்றான். தாரமும் போய், ஆதாரம் தம்பி மட்டுமே என்ற நிலை ஏற்பட்டு விடுகிறது. ஆக, படிப்படியாக இவனுக்கு என்றிருந்தவர்கள் குறைந்து கொண்டே வர, இறுதியில், ஒரே துணையாக, இருந்த தம்பியும் பிரிந்துவிட, எல்லாம் பூஜ்ஜியமாகி விடுகின்றது. இவனுடைய வாழ்க்கை உள்பட அந்தச் சோகச் சுனாமியின் தாக்கத்தால் ஏற்பட்ட சூன்யம் - அந்த வெறுமை - இவனைத் தாக்குகிறது. அதனால் சோகம் தாளாமல் சொல்லப்பட்ட வார்த்தைகள் இவை.

மற்றுமொரு பார்வையும் கொள்ளலாம் இங்கே தந்தையை, தாயைப் பிரிந்தபோது இராமனுக்கு உயிர் வாழ வேண்டும் என்கிற நிர்ப்பந்தம் இருந்தது. மீண்டும் அயோத்திக்கு வந்து சேர வேண்டும் என்கிற நிர்ப்பந்தம் “ஏழிரண்டின் வா” என்று இயம்பினன் அரசன்” என்பது தானே கைகேயி, அரசு கட்டளையாக இவனுக்குச் சொன்னது. எனவே, மீண்டும் அயோத்திக்குப் பதினான்கு ஆண்டு கழித்து வந்து சேர வேண்டும்; தந்தையின் வார்த்தைகளை முற்றிலும் நிறைவேற்ற வேண்டும் என்கிற நிர்ப்பந்தம் அப்போது. ஏனென்றால், “வா” என்றுதான் அரசன் கட்டளை இட்டிருக்கிறான்.

அதன்பிறகு அன்னையாரைப் பிரிந்த பிறகு இந்த உயிர் வாழ வேண்டும் என்கிற நிர்ப்பந்தம், மேலும் வலுப்பெற்று விடுகிறது. சொல்லப்போனால், இந்த நிர்ப்பந்தம் இருமடங்காகி விடுகிறது. தந்தையின் வாக்கை முற்றிலுமாக நிறைவேற்ற வேண்டும் என்ற கட்டாயம் ஒருபுறம். தான் கொடுத்த வாக்குறுதியையும் அது போலவே முற்றிலுமாக நிறைவேற்ற வேண்டும் என்ற கட்டாயமும் இப்போது சேர்ந்து கொள்கிறது. பதினான்கு ஆண்டுக்காலம் கழித்து கண்டிப்பாக வந்துவிடுவேன் என்று இவனே வாக்குக் கொடுக்கிறான் பரதனுக்கு. அந்த வாக்குறுதியைப் பெற்றுக் கொண்ட பின்னரே பரதன் அயோத்தியை ஆள, ஒப்புக் கொள்கிறான் - அதுவும் இராமபினின் பாதுகைக்குப் பட்டா

பிஷேகம் செய்துவிட்டு, அயோத்தியை ஆள - பரதன் சம்மதிக்கிறான். சரியாகக் கணக்கு வைத்து, பதினான்கு ஆண்டு கழிந்த உடனே, ஒரு நிமிடம் கூடத் தாமதம் செய்யாமல், இராமன் வந்துவிட வேண்டும். அப்படி இராமன், வராமலிருந்தால், தான் தீக்குளித்து உயிரைவிட்டு விடுவேன் என்று சூளுரைக்கின்றான் பரதன். அதற்குச் சம்மதிக்கிறான் இராமன். அது இராமனுக்கும் பரதனுக்கும் இடையே நிகழ்ந்த ஒரு ஒப்பந்தம். இவை குறித்த கம்பனின் வரிகள் வருமாறு.

“ஆம் எனில் ஏழ் இரண்டு ஆண்டில் ஐய! நீ
நாம நீர் நெடு நகர் நண்ணி, நானிலம்
கோமுறை புரிகிலன் என்னின், கூர் எரி
சாம் இது சரதம்; நின் ஆணை சாற்றினேன்”

(நாம நீர் நெடு நகர் = அச்சம் தரவல்ல அகழியின் நீர் உடைய
நகரம், நாம = அச்சம் கோ முறை = அரசு முறை
சாம் = சாவினை அடைவேன் மரணமடைவேன் சரதம் = நிச்சயம்,
உண்மை)

என்கிறான் பரதன். அயோத்திக்கு மீண்டும் வந்துவிட வேண்டும் என்று மட்டும் கூறவில்லை பரதன். வந்து ஆட்சியை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும் - “கோ”முறை புரிய வேண்டும் - என்பது பரதனின் நிபந்தனை. அது நிகழாவிடின், தான் தீக்குளித்து உயிரை விட்டு விடுவேன் என்று இராமன் மேல் ஆணையிட்டுச் சொல்கிறான் பரதன்.

என்பது சொல்லிய பரதன் யாதும் ஓர்
துன்பு இலன்; அவனது துணியை நோக்கினான்;
அன்பினன் உருகினன்; “அன்னது ஆக” என்றான் -
தன்புகழ் தன்னினும் பெரிய தன்மையான்.

“அன்னது ஆக” என்றதன் மூலம் கண்டிப்பாகப் பதினான்கு ஆண்டுக் காலம் கழிந்த உடனே, ஒரு நிமிடம் கூடத் தாமதிக்காமல் அயோத்திக்கு வந்து விடுவேன் என்று இராமன் பரதனுக்கு வாக்குக் கொடுத்து விடுகிறான். அந்தக் கட்டாயத்தின் பேரிலும் இராமன் உயிர் வாழ்ந்தாக வேண்டும்.

தன் தந்தைக்கு தனக்கு இட்ட கட்டளையை நிறைவேற்ற வேண்டிய வகை, தான் பரதனுக்குக் கொடுத்த வாக்கைக் காப்பாற்ற

வேண்டிய வகை ஆகிய இருவழிகளில், அந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் இராமன் உயிர் வாழ வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் இரட்டிப்பாகி விடுகிறது.

சீதையைப் பிரிந்த பின் அவளை மீட்க வேண்டும் என்ற நிர்ப்பந்தமும் சேர்ந்து கொள்கிறது. மனைவியை மாற்றான் வஞ்சனையால் கவர்ந்து சென்றுவிட்டான். அவனைப் போரில் வீழ்த்தி மனைவியை மீட்க வேண்டும் என்ற நிர்ப்பந்தம் ஏற்படுகிறது. “தனக்கு ஏற்பட்ட அவமானம் மட்டுமன்று இது சூரிய குலத்திற்கே ஏற்பட்ட அவப்பெயரைக்களைய வேண்டும்” என்கிற நிர்ப்பந்தமும் இப்பொழுது சேர்ந்து கொள்ளவே, இராமன் உயிர் வாழ வேண்டும் என்கிற கட்டாயம் மும்மடங்கு ஆகிவிடுகின்றது.

இதில் மற்றுமொரு நயமும் கவனிக்கப்பட வேண்டும். இராமனுடைய நிர்ப்பந்தங்களின் அளவுகள், அவற்றின் சுமை, அவற்றின் பரிமாணம் அதிகரித்துக் கொண்டே போகின்றன ஒரு புறம். ஆனால், அவற்றை எல்லாம் பூரணமாக நிறைவேற்ற எவனுடைய துணை இன்றியமையாததோ, அவனே இப்போது இல்லாமல் போய்விடுகிறான். இவற்றை நிறைவேற்ற இலக்குவனின் துணை இராமனுக்குக் கண்டிப்பாகத் தேவை. இலக்குவன் இல்லாமல் இவற்றை எல்லாம் இராமனுக்கு, தனியாக நிறைவேற்றுவது நடவாத காரியம். எவன் தனக்குத் துணையாக இருந்து இந்த நிர்ப்பந்தங்களை எல்லாம் நிறைவேற்றித் தருவானோ அவனே இப்பொழுது இல்லாமல் போன பிறகு, அவற்றை நிறைவேற்ற வேண்டிய சுமையும் இனி தனக்கு இல்லை என்று எண்ணி இராமன் அனைத்தையும் இறக்கி வைத்து விடுகின்றான். தன்னுயிரைத்தானே மாய்த்துக் கொள்ளமுற்படுகிறான்.

ஆக, இவ்வித நிர்ப்பந்தங்களின்பேரில் இராமன் உயிர் தரித்திருக்க வேண்டிய கட்டாயம் முன்பு இருந்தது. எனவே, மேற்சொன்ன பிரிவுகளெல்லாம் ஏற்பட்ட பிறகும், அவற்றின் விளைவு “உளென் ஆவது தான்,” என்கிறான். ஆனால், இலக்குவன் விஷயம் முற்றிலும் மாறுபட்டது. இராமனுக்குத் தற்போதுள்ள மனநிலையில் இக்காரணங்கள் எல்லாம் அடிபட்டுப் போகின்றன. இலக்குவனையே இழந்த பிறகு இந்த

அற்பக் காரணங்களுக்காக உயிர் வாழ வேண்டிய கட்டாயம் இல்லை என்ற தீர்மானதொரு முடிவுக்கு வந்து விடுகிறான் இராமன்.

அதனால்தான் உன்னைப் பிரியாத உயிர்ப்பு அலவோ? என்கிறான் இராமன்.

இலக்குவனின் பிரிவு ஏற்படுத்திய பாதிப்பு எப்படிப்பட்டது தெரியுமா? “இலன் ஆவதுதான்” என்று இராமன் தீர்மானித்து விடுகின்றான். “உன்னைப் பிரியாத உயிர்ப்பு அலவோ” என்பதற்கு உண்மையான பொருள், நான் இனிமேல் செய்ய வேண்டியது இலன் ஆவதுதான், என்று இராமன் எண்ணுகிறான்.

மற்றுமொன்றையும் இங்கு கவனிக்க வேண்டும். இந்த வார்த்தைகளைத் தன்னந்தனியனாக இருக்கும்போது தான் இராமன் சொல்கிறான். இது மிக முக்கியமான விஷயம். உண்மைகள் வெளிப்படுவது இந்த மாதிரித் தனித்திருக்கும்போதுதான். பலர் முன்னிலையில் நாம் சொல்வதெல்லாம் உண்மையாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்ற கட்டாயம் இல்லை என்பதை நாம் அறிவோம். பல காரணங்களுக்காக நாம் பேசுவது பல சந்தர்ப்பங்களில் உண்மையாக இல்லாமலிருக்கும். நமக்குப் பிடிக்காத ஒரு திரைப்படத்தைப் பற்றி நம் நண்பர்கள் சிலாகித்து, வெகுவாகப் புகழ்ந்து பேசும்போது, அவர்களுடன் நாமும் சேர்ந்து அதைப் புகழுவதற்குப் பல காரணங்கள் இருக்கலாம். எடுத்துக் காட்டாக, இதில் முரண்பட வேண்டாமே, இதற்காக எதற்கு வீண்வாக்குவாதம் என்று நாம் எண்ணிக் கொள்வதால், அவர்களுடன் சேர்ந்து நாமும் அப்படத்தைப் புகழலாம். நமக்கு அப்படம் பிடிக்காமல் இருந்தாலும், வேறு சமயங்களில், பலனை எதிர்பார்த்தும், காரிய சித்திக்காகவும் மற்றவர்கள் முன்னிலையில் உண்மை பேசாமலிருப்போம். நண்பர்கள் சொல்லாமல் அந்தத் திரைப்படத்தை வெகுவாகப் புகழ்ந்து நம் மேலதிகாரி சொன்னால், நாம் இன்னும் பலமாக அதற்கு ஆமாம் போடுவோம். இது பொதுவாக மனித இயல்புதான். ஆனால், வேறு யாரும் இல்லாமல் நாம் மாத்திரம் தனியாக இருக்கும்போது, நாம் கூறுவது என்றுமே உண்மைக்குப் புறம்பாக இருக்காது. முகமூடிகளை அச்சமயத்தில் அணிந்து கொள்ளத் தேவை இல்லை யாரையும்

திருப்தி செய்வதற்காக வார்த்தைகளை உதிர்க்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் அப்போது இல்லை. ஆக, தன்னந்தனியனாக ஒருவன் இருக்கும்போது, வெளிவரும் வார்த்தைகள் சத்தியப் பிரமாணமே. இந்த சத்தியப் பிரமாணமாக இராமன் சொல்வதுதான் “உன்னைப் பிரியாத உயிர்ப்பு அலவோ?” என்பதாகும். அவனுடைய வாக்கு மூலம் இது.

மற்றொரு சந்தர்ப்பத்திலும் நம் வாயிலிருந்து உண்மை மாத்திரமே வெளிவரும். “இதுதான் நான் பேசும் கடைசி வார்த்தைகள். இதற்குப் பின்னால் நான் பேசவே போவதில்லை. ஏனென்றால் நான் இதன் பிறகு இறந்து போய்விடுவேன்” என்பது நிச்சயமாகிவிடும் போது, உண்மை மட்டுமே நாம் பேசுவோம். அதைத்தான் மரண வாக்குமூலம் என்கிறோம். அத்தகைய ஒரு மரண வாக்குமூலத்தைத் தான் இராமன் சொல்கின்றான். ஏனென்றால் அடுத்த நிகழ்வாக அவன் செய்யப் போகும் செயல் தற்கொலைதான். அதுபற்றிச் சற்றுப் பிறகு பார்ப்போம். அதற்கு முன்னர் ஒரு செய்தி.

தற்கொலை செய்து கொள்ளும் முன், தன்னுடைய கடைசி ஆசையை இராமன் வெளிப்படுத்துகிறான். “இலக்குவன் அடுத்த பிறவியில் தனக்கு அண்ணனாகப் பிறக்க வேண்டும். தான் அவனுக்குத் தம்பியாகப் பிறந்து, தனக்கு இலக்குவன் எவ்வாறெல்லாம் இப்பிறவியில் தம்பியாகப் பணிவிடை செய்தானோ அவ்வாறே இலக்குவனுக்குத் தானும் அடுத்த பிறவியில் பணிவிடை செய்ய வேண்டும் என்று அதை மனம்விட்டுச் சொல்லவும் செய்கின்றான். அறப்பால் உண்டாவது உண்மையாயின், அதாவது அறத்தின் பயனாகிய நல்லூழ் என்பது இருக்குமாயின், அவன் முன்னவாகப் பிறப்பான் என்பது விதிக்கப்பட்டு, அவன் அவ்வாறு வந்து பிறக்க வேண்டும் என்கிறான். கம்பனின் வரிகள் இதோ :

“அறப்பால் உளதேல், அவன் முன்னவன் ஆய்ப்
பிறப்பான் உறில் வந்து பிறக்க” எனா.

ஒரு முக்கியமான செய்தியையும் இங்கு கவனிக்க வேண்டும். அடுத்த பிறவி ஒன்று இருக்குமானால் அப்பிறவியிலும் சீதையே தனக்கு மனைவியாக வரவேண்டும் என்று இராமன் ஆசைப் படவில்லை. கம்பனின் பாடல் அவ்விதம் அமையவில்லை.

மனைவியைப் பற்றிய பேச்சே எழவில்லை. இங்கு அடுத்த பிறவியிலும் இவன் எனக்கு உடன்பிறந்தவனாக வர வேண்டும் என்பது மட்டுமே இராமனின் ஆசை. அதை வாய்விட்டுச் சொல்லவும் செய்கிறான். தன்னுடைய மரணத்திற்கு முன்னர்தான் வெளிப்படுத்தும் இறுதி ஆசையாக இதைத்தான் சொல்கிறான் இராமன். தாரத்தைப் பற்றிப் பேசவே இல்லை, தம்பியைப் பற்றி மட்டுமே பேசுகிறான் இராமன். “தாரத்தினும் மேலானதம்பி” என்பதற்கு இதைவிடத் தெளிவாகவா இராமன் சொல்லிவிட முடியும்?

அதுவும் தான் இலக்குவனுக்கு அடுத்த பிறவியில்தான் தம்பியாகப் பிறக்க வேண்டும் என்பது இராமனின் இறுதி ஆசை. என்னவொரு ஆசை இராமனுக்கு? என்னவொரு ஆதங்கம்? இதற்குக் காரணம் என்ன? இலக்குவன் அவனுக்குச் செய்த பணிகளின் தாக்கம், அவன் துறந்த தூக்கம் அவை விளைவித்த ஏக்கம்.

எப்பேர்ப்பட்ட பணிவிடைகளை எல்லாம் இராமன் பெற்றுக் கொண்டிருக்கின்றான் இலக்குவனிடமிருந்து! ஏற்கெனவே பட்டியலிட்டபடி, இராமனின் ஓடக்காரனாக, துடுப்பு வலிப்பவனாக, ஓடம் கட்டுபவனாக, பர்ணசாலை அமைக்கும் கட்டுமானத் தொழிலாளியாக, (தச்சனாக, கொத்தனாக, கொல்லனாக, மேஸ்த்திரியாக, உள்ளலங்கார நிபுணனாக), கறுப்பு பூனைப் படைக்காவலாளியாக, சமையற்காரனாகப் பணிசெய்திருக்கிறான் இலக்குவன். அவற்றையெல்லாம் வட்டியும் முதலுமாக அடுத்த பிறவியில் இலக்குவனுக்குத்தான் செய்துவிட வேண்டும் என்கிற ஆதங்கம் இராமனை இப்படிப் பேசவைத்துவிட்டதோ?

(இது அடுத்த பிறவியில் அப்படியே நிகழ்ந்தும் விடுகிறது. இராமாவதாரத்தில், இராமன் விஷ்ணுவின் அம்சம். இலக்குவன் ஆதிசேஷனின் அம்சம். இருவரும் சகோதரர்கள். இராமன் அண்ணன். இலக்குவன் தம்பி. கிருஷ்ணாவதாரத்தில், கிருஷ்ணன் விஷ்ணுவின் அம்சம். பலராமன் ஆதிசேஷனின் அம்சம். இருவரும் சகோதரர்கள். பலராமன் அண்ணன். கிருஷ்ணன் தம்பி).

உன்னைப் பிரிவது என்பது இயலாத காரியம். ஆக, நீயே போய்விட்ட பிறகு, நான் உயிர் வாழ்வதில் எந்தவொரு பயனும்

இல்லை. எனவே, நானும் உன்னுடன் வருகின்றேன், என் உயிரையும் போக்கிக் கொள்கிறேன் என்று இராமன் சொல்லித் தற்கொலைக்கு முற்படுகின்றான்.

மறப்பால் வடி வான் கொடு, மன் உயிரைத்
துறப்பான் உறுகின்ற தொடர்ச்சியின் வாய்.

என்கிறான் கம்பன். வடி வான் கொண்டு, தன்னுடைய உயிரைத் துறப்பதற்கான் செய்கையைச் செய்யமுற்பட்டு - தற்கொலை முயற்சியில் - இராமன் இறங்கி விடுகின்றான். அவ்விதம் உயிர் விடுவதற்கான் முயற்சியின் அந்தக் கடைசி நொடியில், அயோமுகியின் அலறல் குரல் கேட்கிறது. அக்குரல் கேட்டதற்கு அப்புறம்தான் இராமனுக்கு சற்று நம்பிக்கை வருகிறது. இந்த அலறலுக்குக் காரணம் இலக்குவனாகத்தான் இருக்க வேண்டும் என்பது இராமனுடைய தீர்மானமான முடிவு. ஏனென்றால் கேட்டது பெண்ணின் குரல். அரக்கப் பெண்ணின் குரல். (நல்லவேளை அயோமுகி, மாரீசன் செய்ததுபோல, இலக்குவனின் குரலில் அலறவில்லை! தன் சொந்தக் குரலிலேயே அலறுகிறான்).

இக்குரலைக் கேட்டு, தம்பியைப் பார்க்க இராமன் ஓடுகிறான். நல்ல இருட்டு. எப்படி வழி கண்டுபிடித்து அந்த அலறல் வந்த திசையில் ஓட்டுவது சட்டென்று ஒரு உத்தி அவன் புத்தியில் தோன்றுகிறது. அக்னியாஸ்திரத்தைப் பிரயோகித்து, இருள் சூழ்ந்த அந்த வனத்தில், அந்த அஸ்த்திரம் காட்டும் பிழம்பு ஒளியில், அந்தச் சப்தம் வந்த திசையை நோக்கி ஓடுகின்றான் இராமன். தம்பியைப் பார்த்துவிட வேணுமென்கிற ஆவல். எப்படியாவது அவனைக் கண்டுவிட வேணுமென்கிற ஆத்திரம் இவை உந்தித் தள்ள ஓடுகிறான் இராமன். இலக்குவனைக் கண்டு கட்டித் தழுவிக்கொள்கிறான். பின்னர் தம்பியிடம் பேசுகிறான்.

பெற்றவனைப் பிரிவேன். அது பொருட்டன்று. அன்னை யரைப் பிரிவேன் அதற்கும் அலட்டிக்கொள்ளேன். தாரத்தின் பிரிவும் என்னைத் தாக்காது. ஆனால், உன் பிரிவு, உயிர் போக்கி விடும். என்னுடைய உயிர்ப்பு, உன்னைப் பிரியாத உயிர்ப்பு அன்றோ? - என்று புலம்பியவன் இராமன் என்பதை முன்னர் பார்த்தோம். ஆனால், இவை எல்லாம் தம்பி முன்னிலையில் சொல்லப்பட்டவை அல்ல. அவை எல்லாம் இராமன் தனக்குத்

தானே புலம்பித் தீர்த்தவை. தம்பியின் செவிபட இவற்றைச் சொல்லவில்லையே என்ற குறை இராமனுக்கு இருந்திருக்கும் போலிருக்கிறது. அந்த ஆதங்கத்தை தம்பியைக் கண்டதும் கொட்டித் தீர்த்துவிடுகின்றான் இராமன். மீண்டும் இவற்றை யெல்லாம் தம்பியின் காதுபடச் சொன்னால்தான் மனம் ஆறுகிறது இராமனுக்கு. தம்பியில்லாதபோது சொன்னவற்றை மீண்டும் தம்பியின் முன்னால் அவன் செவிபடச் சொல்கிறான்.

பிரிபவர் யாவரும் பிரிக; பேர் இடர்
வருவன யாவையும் வருக; வார் கழல்
செரு வலி வீர! நின் தீரும் அல்லது
பருவரல் என்வயின் பயிலற் பாலதோ?

(பருவரல் = துன்பம்; வயின் = பக்கம்)

“யார் வேண்டுமானாலும் என்னைப் பிரியட்டும். அது பற்றிக் கவலை இல்லை. அப்பிரிவெல்லாம் ஒரு பொருட்டன்று. இதனால் எனக்கு எப்பேர்ப்பட்ட துயரம் வருவதானாலும் வரட்டும். அவை எவ்வளவு பேரிடராக இருந்தாலும் கவலையில்லை. அவற்றை எல்லாம் தாங்கிக் கொள்வேன்” என்கிறான் இராமன். “பிரிபவர் யாவரும் பிரிக” என்பதில், சீதையைப் பிரிவது ஒரு பொருட்டன்று என்று பெயர் சொல்லிச் சுட்டாத போதிலும், அது சீதையின் பிரிவைத்தான் குறிக்கிறது என்பது தெளிவு. ஏனென்றால், அப்பிரிவு மட்டுமே சமீபத்து நிகழ்வு. இதற்கு முன் நிகழ்ந்த பிரிவுகள் எல்லாம் ஏறக்குறைய பதின்மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் நிகழ்ந்தவை. அப்படி அந்தப் பிரிவினாலும் வரக்கூடிய துன்பம் (பருவரல்) எல்லாம் நின்னால் தீரும் அன்றோ அப்பேர்ப்பட்ட பேரிடர் எல்லாவற்றையும் நீக்குபவன் அல்லவா நீ. என் பக்கம் நீ இருக்கும்போது, அத்துன்பங்கள் எல்லாம் என் பக்கம் வரச் சாத்தியம் உண்டோ என்கிறான் இராமன் தன் தம்பியை நோக்கி இவ்விதம் தாரமா தம்பியா என்ற வினாவுக்குத் தம்பியே என்று அழுத்தந்திருத்தமாக விடை தந்து விடுகின்றான் இராமன். தம்பியின் காதுபடவே!

இதில் மற்றொரு விசேஷமும் உண்டு. “தம்பியா தாரமா?” என்ற வினா எழுமானால், இராமன் தம்பியின் பக்கம் தான் சாய்வான் என்பது அவனுடைய தாரத்திற்கும் தெரியும். இதை

சீதையே ஒப்புக் கொள்கிறான். மாரீசன் இராமன் குரலில் அலறிய பொழுது, இராமனுக்கு ஆபத்து ஒன்றும் இல்லை. இது அரக்கனின் மாயம். அவன்தான் இராமனின் குரலில் அலறுகின்றான். இராமனுக்கு அழிவு என்று ஏதேனும் ஏற்பட வேண்டுமாயின் அதற்கு முன்னர் இவ்வுலகமெல்லாம் அழிந்துவிட வேண்டும். இராமனுக்கு ஆபத்து அழிவு என்பதெல்லாம் ஒரு போதும் ஏற்படாது. எனவே, அஞ்சாதீர்கள் “என்றெல்லாம் பலவாறு இலக்குவன் எடுத்துச் சொன்னபோதும், அவற்றையெல்லாம் புறக்கணித்து, இலக்குவனை ஏசி, அவனை இகழ்ந்து, அவன் உடனே இராமனைத் தேடி, இராமனுக்கு உதவியாகப் போகாவிடில் தான் நெருப்பில் வீழ்ந்து உயிரை விட்டுவிடுவேன் என்று மிரட்டியவள் சீதை. பின்னால், அசோகவனத்தில் தனியாக இருந்து புலம்பும்போது இந்தத் தவற்றை ஒப்புக் கொள்கிறாள். இலக்குவனை ஏசியது மாபெரும் குற்றம் என்பதை உணர்கின்றாள். தன்னுடைய இவ்வார்த்தைகளால் இராமன் தன்னைப் புறக்கணித்துவிட்டான். மைத்துனனுக்கு இப்பேர்ப்பட்ட துன்பம் தந்ததற்கு இவ்விதம் தன்னை இராமன் தள்ளி வைத்துவிட்டான் என்றே அவள் எண்ணுகிறாள். இலக்குவனை ஏசியதைக் கேட்டு இராமன் தன்னைப் பைத்தியம், முட்டாள், புத்திபேதலித்தவள், அறிவில்லாதவள் என்று எண்ணி முற்றிலும் தன்னைத் துறந்து விட்டான் என்ற தீர்மானமான முடிவுக்கே அவள் வருகிறாள். தான் சொன்னவை இலக்குவன் சொன்னவை இரண்டையும் சீர்தூக்கிப் பார்க்கும் இராமன், இலக்குவன் பக்கமே சாய்வான் என்பதைச் சீதை நன்றாகவே உணர்ந்திருக்கிறாள்.

என்னை, நாயகன், இளவலை, எண்ணிலா வினையேன்
சொன்ன வார்த்தை கேட்டு, “அறிவிலன்” எனத் துறந்தானோ?
முன்னை ஊழ்வினை முடிந்ததோ? என்று என்று முறையால்
பன்னி, வாய் புலர்ந்து, உணர்வு தேய்ந்து, ஆருயிர் பதைப்பாள்.

என்று சொல்கிறான் கம்பன் அவளுடைய மனநிலை பற்றி.

அதேபோல இலக்குவனை ஏசி அனுப்பியதன்மூலம் இராவணனின் அசோகவனத்திற்குத் தானே வந்ததாகவும் சொல்கிறாள். இராவணன் இவளைத் தூக்கிக் கொண்டு வரவில்லையாம். நானேதான் அவன் அகம் புகுந்தேன் என்று தன்னைத்தானே பழித்துக் கொள்ளவும் செய்கிறாள்.

வஞ்சனை மானின் பின் மன்னைப் போக்கி, என்
மஞ்சனை வைது “பின் வழிக்கொள்வாய்” எனா,
நஞ்சு அனையான் அகம் புகுந்த நங்கை யான்
உஞ்செனன் இருத்தலும் உலகம் கொள்ளுமோ?

(மஞ்சன் = மைத்துனன்)

ஆக, இலக்குவனைத் திட்டி அனுப்பியது மாபெரும் தவறு
என்பதை ஒப்புக்கொள்கிறாள் சீதை. எப்பேர்ப்பட்ட தவறு அது.
அதற்குப் பிராயச்சித்தம் தன்னுடைய உயிரைவிடுவது ஒன்றுதான்
என்றே இவள் எண்ணுகிறாள். தான் உயிர் வாழ்ந்திருத்தல் தகாது,
அது தவறு; அதை உலகம் ஒப்புக்கொள்ளாது என்றெல்லாம் இவள்
புலம்புகிறாள்.

தவறு எல்லாம் தன் பக்கமே இருக்க, தம்பியா தாரமா என்ற
வினா எழுமாயின் இராமன் தம்பியின் பக்கமே என்பது சீதைக்கு
நன்றாகவே தெரியும்.

இந்த நிகழ்வுக்கு, இராமனின் இந்த தற்கொலை முயற்சி,
அவனுடைய சோகம், தம்பி தான் வேண்டும் என்பதான ஒப்புதல்
வாக்குமூலம் இவற்றிற்கெல்லாம், இறுதியில் ஒரு வித்தியாசமான
முடிவும் “க்ளைமாக்ஸ்” ஆக நேர்கிறது. இவ்வளவு நிகழ்வுகளும்
நேர்வதற்குக் காரணம் தண்ணீர் கிடைக்குமா எங்கேனும் என்று
பார்த்துவா என்று தம்பியை இராமன் அனுப்பியதுதான். அதன்
விளைவே இதுவரை சொல்லியதெல்லாம் ஆனாலும்,
இப்பொழுது வரை இருவருக்கும் தண்ணீர் கிடைக்கவில்லை.
இவ்வளவும் முடிந்த பிறகு, வருணனை வேண்டிக் கொள்
கின்றனர். வருணன் தண்ணீர் தந்துவிடுகின்றான் மழையைப்
பெய்விப்பதன் மூலம் “வான நீர் உண்டு” தங்கள் தாகத்தைத்
தீர்த்துக் கொள்கின்றனர் சகோதரர் இருவரும்

பேர அருந்துயர் அறப் போந்துளோர் என
வீரனும் தம்பியும் விடிவு நோக்குவார்
வாருணம் நினைந்தனர்; வான நீர் உண்டு
தாரணி தாங்கிய கிரியில் தங்கினார்.

இப்படித் தாகத்தைத் தணித்துக் கொள்வதை முன்பே
செய்திருந்தால் இந்த ஒப்பற்ற வாக்கு மூலம் நமக்குக்
கிடைக்காமல் போயிருக்குமோ? இலக்குவனின் பாத்திரத்திற்கு

இப்படி ஒரு ஏற்றம் தர வேண்டும் என்பதற்காகவே, இராமன் முதலிலேயே, வருணனை வேண்டித் தண்ணீர் பெற்றுக் கொள்ள வில்லையோ! அதனால்தான் கம்பன் அயோமுகிப் படலத்தை இவ்வளவு விரிவாக எழுதினானோ?

(வால்மீகியில் இவ்விதம் எதுவுமே காணப் படவில்லை, அங்கு இந்நிகழ்ச்சி ஆரண்ய காண்டத்தில் ஸீஆம் சர்கத்தில் 11ஆம் எண்ணுள்ள பாடல் முதல் 18ஆம் எண்ணுள்ள பாடல் வரை மொத்தம், எட்டே எட்டு பாடல்களில், அடங்கி விடுகிறது. தண்ணீர் தேடி இலக்குவனை இராமன் அனுப்புவதோ, அவன் வரக் காலதாமதம் ஆனதால் தம்பி மரணமடைந்துவிட்டதாக எண்ணி இராமன் புலம்புவதோ, தம்பியாதாரமா என்கிற விவாதத்திற்கு அடிகோலும் வகையிலான பாடல்களோ எதுவும் வால்மீகி தரவில்லை. இராமன் இலக்குவன் இருவரும் இந்நிகழ்வின் போது, இணைந்தே தான் இருக்கிறார்கள், வால்மீகியின் கதையில் அப்படி சகோதரர்கள் இருவரும் சேர்ந்திருக்கும் போதுதான், அயோமுகி வருகிறான். இலக்குவனிடம் தன் ஆசையை வெளிப்படுத்துகிறான். அவளின் வேண்டுகோளை மறுத்து இலக்குவன் அவளுடைய காது, மூக்கு, மார்பு இவற்றை அரிந்து அவளை விரட்டி விடுகிறான். வால்மீகி சொல்லும் பாடல்கள் அவ்வளவுதான். வால்மீகி எட்டே எட்டுப் பாடல்களில் சொன்னதைக் கம்பன் விரிவாக 102 பாடல்களில்தருகின்றான். அதிகம் பேசப்படாத கம்பனின் மாற்றம் இது மூல காதையிலிருந்து)

ஆக, இலக்குவனின் பாத்திரத்திற்கு மாபெரும் ஏற்றம் அளிப்பதற்காகவே கம்பன் கதையை மாற்றி, அற்புதமான ஒரு நிகழ்வைத் தந்துள்ளான் என்பது என் கணிப்பு.

அன்னையின் ஆணையை எவ்வளவு அற்புதமாக இலக்குவன் நிறைவேற்றி இருக்கிறான் என்பதற்கு அவன் பிரிவைத் தாங்க முடியாத இராமன் தற்கொலைக்கும் துணிவதைவிடச் சான்றொன வேறொன்றும் வேண்டுமோ?

இடித்துரைக்கும் இலக்குவன்

அண்ணனுக்கு வேண்டிய அனைத்துப் பணிகளையும் திறம்பட ஆற்றுவாய் என்று ஆணையிட்டு அனுப்புகிறாள் சுமித்திரை என்று பார்த்தோம். அண்ணனின் நலம் நாடுபவனாகப் பணியாற்றும் இலக்குவன், தேவைப்பட்ட நேரங்களில் எல்லாம், அவனை இடித்துரைக்கவும் செய்கின்றான். “அண்ணா, நீ இவ்விதம் மனமுடைந்துபோவது தவறு. நம் முன்னே கணக்கில்லா கடமைகள் காத்திருக்கின்றன அவற்றில் கவனம் செலுத்தாமல், இடிந்து போய் உட்காருவது தவறான செயல்” என்று தம்பி அண்ணனைத் திருத்தும் நோக்கில் ‘இடித்துரைத்துப் பலமுறை அண்ணனை நெறிப்படுத்துகிறான். சீதையைத் தேடும் பணி துவங்கிய உடனேயே இந்த இடித்துரைக்கும் கடமையைச் செய்ய வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் இலக்குவனுக்கு ஏற்பட்டு விடுகின்றது. அதனைச் செவ்வனே செய்து முடித்து அண்ணனைத் தேற்றி அவன் ஆற்ற வேண்டிய முக்கியமான கடமைகளை உணர்த்துகிறான். என்ன நடக்கின்றது பார்ப்போம்.

சீதை இருந்த பர்ணசாலை அடியோடு பெயர்த்து எடுக்கப் பட்டிருப்பதை இராம இலக்குவர்கள் பார்க்கின்றார்கள். இராவணனின் புட்பக விமானத் தேர் சென்ற தடத்தைக் கண்டு அதனைப் பின்பற்றிச் செல்கிறார்கள். ஒரு கட்டத்தில் மண்மீது அந்தச் சுவடு காணப்படுவது நின்று போகிறது. அது கண்டு இராமன் திகைத்துப் போகின்றான். என்ன செய்வதென்று தெரிய வில்லை அவனுக்கு மாபெரும் சோகத்தில் ஆழ்ந்து விடுகின்றான். ஏற்கெனவே காயம் பட்டு ரணகளமாக இருக்கும் புண்ணில் வேல் ஒன்று பாய்ந்து போன்ற துன்பத்தை அடைகின்றான், இராமன். “தம்பி என்ன செய்வது இனிமேல்? இதுவரை வழிகாட்டி வந்த தேர்த்தடமும் மறைந்துவிட்டதே” என்று சொல்ல முடியாத

துயரத்தில் தம்பியின் ஆலோசனையை வேண்டுகின்றான் இராமன்.

மண்ணின்மேல் அவன் தேர் சென்ற சுவடு எலாம் மாய்ந்து,
விண்ணின் ஓங்கியது ஒரு நிலை; மெய் உற வெந்த
புண்ணினூடு உறு வேல் என மனம் மிகப் புழுங்கி,
“எண்ணி நாம் இனிச் செய்வது என்? இளவலே! என்றான்.

என்பது கம்பன் இவ்விடத்தில் தருகின்ற பாடல்.

மெய் உற வெந்த புண்ணினூடு உறு வேல் என மனம் மிகப் புழுங்கி என்பது அற்புதமான உவமை. சீதையைப் பறிகொடுத்த சோகம், தம்பி பலமுறை தடுத்தும், வந்திருப்பவன் மாரீசன் என்னும் அரக்கனே என்பது உட்படத் தம்பி தெளிவாக எடுத்துச் சொன்ன பின்னும், அதனைப் பொருட்படுத்தாது மாயமானின் பின்னால் ஏகிய குற்ற உணர்வு என்றெல்லாம் ஏற்கெனவே உள்ளம் நொந்து வாடியிருக்கின்றான் இராமன். மெய் உற வெந்த புண்ணுற்ற நிலை அது. இந்தச் சோகத்தில் அவனுக்கு சிறிது நம்பிக்கை அளித்த விஷயம் அந்தத் தேர்த் தடம். இதனைப் பின் தொடர்ந்து போனால் சீதையை எப்படியும் கண்டுபிடித்து விடலாம் என்று நம்பி இதுகாறும் பின்தொடர்ந்து வந்த தேர்ச் சக்கரங்களின் சுவடும் மறைந்து போதல், அதன் ஊடு உறுகின்ற வேல்.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில், அண்ணனின் நம்பிக்கை நட்சத்திரமாக இலக்குவன் ஒளியூட்டுகின்றான். அந்தத் தேர் விண்ணில் ஏகியிருக்கலாம் என்பது அவன் யுகம். இதுவரை அந்தத் தேர்த்தடம் தென்திசை நோக்கியே சென்றுள்ளது. எனவே, தேர் தென்திசை நோக்கியே விண்ணில் ஏகியுள்ளது. அதே திசையில் நடப்போம் என்று ஆலோசனை கூறுகின்றான் இலக்குவன். ஆலோசனை கூறுவதோடு நிற்கவில்லை. இப்படி இடிந்து போய் நிற்கலாமா நீ என்றும் கேட்கிறான் தம்பி. “விண் என்ன அவ்வளவு தொலைவா என்ன? மிகுந்த ஆற்றலுள்ள உன் அம்பு ஒரு நொடியில் விண்ணை எட்டிவிடுமே. அப்படி அந்தத் தேர் விண்ணில் ஏகியிருந்தாலும் உன் வாளியினால் அதனை உடனே வீழ்த்திவிடலாமே” என்கிறான் இலக்குவன். நீ எவ்வளவு ஆற்றலுடைய உள்ளவன். எப்பேர்ப்பட்ட வீரன் அண்ணா!” என்கிறான் இலக்குவன். “திரள்

புயத்து அண்ணலே” என்று இராமனை விளிக்கின்றான். நீ இப்படி சோர்ந்து போய் நிற்கலாமோ? அதனால் என்ன பயன் விளையப் போகிறது என இலக்குவன் இடித்துரைக்கின்றான்.

“தெற்கு நோக்கியது எனும் பொருள் தெரிந்தது, அத் திண் தேர், மற்று நோக்கிய திரள் புயத்து அண்ணலே! வானம் விற்கு நோக்கிய பகழியின் நெடிது அன்று, விம்மி நிற்கும் நோக்கு, இது என் பயத்தது” என இளையவன் நேர்ந்தான்.

மனோத்துவ ரீதியாகவும் மிகச் சாதுரியமாகச் செயல்படுகின்றான் இலக்குவன். சும்மா “நீ செய்வது தவறு, இவ்விதம் சோர்ந்து போய் ஏன் நிற்கியாய். அது ஒவ்வாத செயலன்றோ” என்று மாத்திரம் சொன்னால் பயன் விளைந்துவிடாது; மாறாக அது நேர்மாறான விளைவுகளையும் ஏற்படுத்திவிடும். அண்ணனை இடித்துரைப்பது என்பதை மட்டும் செய்யாமல் அவன் உற்சாக முறும் வண்ணம் அவனைப் புகழ்ந்து, அவனை மெச்சி, தன்னுடைய ஆற்றலைத் தானே உணரும் வண்ணம் அவனுக்கு நினைவுறுத்திப் பேசுகின்றான். வெறுமனே திட்டுவதால் பயனில்லை என்பதை உணர்ந்து இத்தம்பி செயலாற்றுகிறான். அவன் இவ்விதம் இடிந்து போய் நின்றல் தகாது என்கிறான்.

இடிப்பாரை இல்லாத ஏமரா மன்னன்
கெடுப்பார் இலானும் கெடும்

என்னும் வள்ளுவன் கூற்றை வலியுறுத்தும் வண்ணம் இலக்குவன் செயல்படுகின்றான்.

சீதையைப் பிரிந்தது முதல், அடிக்கடி இராமன் இவ்விதம் சோர்ந்து போகின்றான். பல சமயம் அவனுடைய துன்பம் அளவு கடந்து போய் அவனை முற்றும்செயலிழக்கச் செய்து விடுகின்றது. அத்தருணங்களிலெல்லாம் இலக்குவன் மிக நேர்த்தியாகச் செயல்படுகின்றான். தேற்ற வேண்டிய சமயங்களில் அண்ணனைத் தேற்றுகிறான். அண்ணனுக்கு ஆறுதல் வார்த்தைகள் சொல்லி அவனை அணைத்துக் கொள்ள வேண்டிய சந்தர்ப்பங்களில் அவனை அணைத்துக் கொள்கின்றான் சற்றும் தயங்காமல் அவனை இடித்துரைக்க வேண்டிய வேளை வரும் போது அதையும் விட்டு விடாமல் சரிவரச் செய்கிறான். நகுதற் பொருடன்று நடட்டல்; மிகுதிக்கண் மேற்சென்று இடித்தல் பொருட்டு என்ற

வள்ளுவன் குறளின் அறிவுரை நண்பனுக்கு மட்டுமல்ல அண்ணனைப் பாதுகாக்கம் தம்பிக்கும் பொருந்துமல்லவா?

இராவணனால் வீழ்த்தப்பட்ட சடாயுவை, அவன் உயிர் பிரியும் தருவாயில் இராமனும் இலக்குவனும் காண்கிறார்கள். இராவணன் சீதையைத் தூக்கிச் சென்றான் என்பதைச் சொன்ன சடாயு, எந்த இடத்திற்கு அவளைத் தூக்கிச் சென்றான் என்ற முக்கியமான செய்தியைச் சொல்லும் முன்னர் சடாயுவின் உயிர் பிரிந்து விடுகிறது. சடாயு தன் கண் முன்னால் தன் மடியிலேயே உயிர்விடக் கண்ட இராமனின் துக்கம் எல்லை மீறிப் போய் விடுகிறது. சோகத்தில் அவன் என்னென்னவோ சொல்லிப் பிதற்றத் துவங்குகிறான். “இனிமேல் நான் உயிர் வாழ்ந்து என்ன செய்யப் போகிறேன் தம்பி? மனைவியை வஞ்சனையால் மற்றொருவன் கவர்ந்து போய்விட்டான். மாபெரும் அவமானம் எனக்கு வந்து சேர்ந்துவிட்டது. என்னுடைய வீரத்திற்கும், ஆற்றலுக்கும், ஆண்மைக்கும் என் குலப் பெருமைக்கும் பெரும் இழுக்கு வந்துவிட்டது. அறத்தின் வழி செல்லாமல் வஞ்சகமாகக் கவர்ந்து போய்விட்டான் அந்த அரக்கன். நான் அனைத்தையும் துறந்து விடுவதுதான் சரியோ? அவ்விதம் எல்லாவற்றையும் துறந்து தவம் செய்யப் போய்விடவா? சன்னியாசி ஆகிவிடலாமா? அல்லது உயிரைப் போக்கிக் கொள்ளலாமா? பிறந்தேன்; அப்புறம் இதுகாறும் வெற்றுக்கு வாழ்ந்தேன். இப்போது என்னுடைய தந்தையையும் (சடாயுவையும்) இழந்தேன். அவருக்கும் கொள்ளி வைத்தாகிவிட்டது. ஆனால், நான் மட்டும் இன்னும் ஒன்றுக்கும் உதவாமல் உயிர் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றேன். இனிமேல் என்ன செய்வேன் தம்பி? நீ தான் இதற்கு வழிசொல்ல வேண்டும்” என்று அழுது புலம்புகிறான் இராமன்.

“அறம் தலை நின்றில்லாத அரக்கனின் ஆண்மை தீர்ந்தேன் துறந்தனன், தவம் செய்கேனோ? துறப்பனோ உயிரை? சொல்வாய் பிறந்தனன்; பெற்று நின்ற பெற்றியால் பெற்ற தாதை இறந்தனன், இருந்துளேன் யான்; என்செய்கேன்? இளவல்!” என்றான்.

“சொல்வாய்! இளவல், என் செய்கேன்?” என்று தன்னை நோக்கி அண்ணன் எழுப்பிய வினாவிற்கு இலக்குவன் தக்க பதில் சொல்கிறான். அவ்வளவு தூரம் உடைந்து போன இராமனுக்கு முதற்கண் தேவைப்படுவது தளர்ச்சி போக்கும் டானிக் என்பதை

உணர்ந்து இலக்குவன் அண்ணனை அழைத்துப் பேசத் துவங்குகின்றான். பேச்சின் ஆரம்பத்திலேயே நம்பிக்கை ஊட்டும் மருந்து ஒரு குவளை கொடுத்துவிட்டுத்தான் மற்றவைகளைப் பற்றிப் பேசுகிறான். “யாண்டும் வென்றியாய்” என அண்ணனை விளித்துப் பேசத் தொடங்குகிறான். எந்த நிலையிலும் வெற்றித் திருமகனாக விளங்கும் நீ இந்தச் சிறு துயரத்திலிருந்தும் மீண்டு, முழு வெற்றியாளனாக மறுபடியும் ஒளிர்வாய் என்று முதலில் கூறிவிட்டு அதன் பின்னர்தான் ஏனைய விஷயங்களைச் சொல்கிறான்.

இவ்விதம் நிகழ்ந்தது விதியின் வசத்தினால் அன்றோ. உனக்கு வந்தது பழியன்று. விதி செய்த சதி இது. சும்மா இங்கே நின்று பேசிக்கொண்டும் புலம்பிக் கொண்டும் இருப்பதில் என்ன பயன்? நடந்து போனதையே நினைத்துக் கொண்டிராதே. துயரத்தில் மூழ்குவதற்குப் பதிலாக ஆற்ற வேண்டிய கடமைகளில் கவனம் வை. முதலில் அந்த அரக்கனைக் கண்டு அவனைக் கொல்ல வேண்டாமோ? அதைவிட்டுவிட்டு இங்கு நின்று புலம்புகின்றாயே. அரக்கனைக் கொல் முதலில் அப்புறம் வேண்டுமளவு துயரத்தில் குளிக்கலாம்” என்கிறான் இலக்குவன்.

இவற்றையெல்லாம் எப்படிச் சொல்கிறான் இலக்குவன் பாருங்கள். அண்ணனுக்கு அறிவுரை, அண்ணன் ஆற்ற வேண்டிய கடமைகளின் நினைவூட்டல், சொல்லப் போனால் அண்ணனைச் சற்றே இடித்துரைத்தல், அடுத்த செயலில் இறங்காமல் இப்படிச் சும்மா அழுது புலம்பிக் கொண்டிருக்கிறாயே. அதனால் எந்தவிதப் பயனுமில்லை, என்று கடிந்து கொண்டு அவனை உந்துதல் ஆகிய எல்லாம் அடங்கியவற்றை எப்படிச் கூறுகின்றான் தெரியுமா? அவ் இராமனை இறைஞ்சிக் கூறுகிறான். அண்ணனுக்கு உரிய மரியாதையைக் கொடுத்துத்தான் எப்போதும் பேசுபவன் இவன். அண்ணன் செய்வது பிழை என்று சுட்டிக்காட்டும் வேளையில் கூட இப்பண்பினை மறவாத அன்புத் தம்பியன்றோ இலக்குவன்.

என்றலும் “இளைய கோ அவ் இராமனை இறைஞ்சி, “யாண்டும் வென்றியாய் விதியின் தன்மை பழியல விளைந்தது ஒன்றோ? நின்று இனி நினைவது என்னே, நெருக்கி அவ் அரக்கர் தம்மைக் கொன்றபின் அன்றோ வெய்ய கொடுந்துயர் குளிப்பது” என்றான்

“நெருக்கி” என்று சொல்லி உடனடியாகச் செய்ய வேண்டிய செயல் அது என்பதைக் குறிப்பிடுகின்றான்.

“ஊழ்வினையே அல்லாமல், வருவது எந்தவிதமான தீங்கும் இல்லை. அந்த ஊழ்வினைப்பயன் தவிர்க்க ஒண்ணாத ஒன்று. இவ்விதம் கழிவிரக்கத்தோடு, சிந்திக்கவும் இயலாமல் சோர்ந்து போவதைவிட, சீதையைக் கவர்ந்து சென்றவர்களை, தந்தையான சடாயுவைக் கொன்றவர்களை கண்டுபிடித்து அழிக்க வேண்டிய கடமையைச் செய், அண்ணா!” என்றும் வலியுறுத்துகின்றான் இலக்குவன்.

மேலும் தொடர்கிறது இலக்குவன் உரை. அன்னையின் ஆணை இராமனை நீ தந்தை என்றே கொள்ள வேண்டும் என்பதாகும். எனவே, இராமனை “எந்தை” என்று விளித்து மேலும் உரையாற்றுகிறான் இலக்குவன். “என்ன சொல்கிறாய் நீ? தற்கொலை செய்து கொள்வேன் என்கிறாய்; எல்லாவற்றையும் துறந்து சன்னியாசியாகப் போகலாமா என்கிறாய்; தவம் செய்யப் போகலாமா என்று யோசிக்கிறாய். இவற்றையெல்லாம் வெட்க மில்லாமல் வாய்விட்டுச் சொல்லவும் செய்கிறாய். ஏன் இப்படி? சீதையை இழந்த துக்கத்தைத் தணித்துக் கொள், அல்லது தணித்து கொளாமல் போ, அவளைத்துறந்து போவாய் - அதுபற்றி எல்லாம் அப்புறம் பேசிக் கொள்ளலாம் அப்புறம் யோசிக்கலாம்; இப்போது உடனடியாக நம் தகப்பன் சடாயுவின் உயிரைக் குடித்தவனின் உயிரை நீ எடுக்க வேண்டாமா? அத்தகைய சிந்தனை இல்லாமல், வேறு எண்ணங்களுக்கு இடம் தரலாமா நீ? இப்படி மற்றவற்றில் உன் மனம் போக்குவது, என்ன செய்கை? என்று இடித்துரைக்கிறான் இலக்குவன்.

“எந்தை! நீ இயம்பிற்று என்னை? எண்மையன் ஆகி ஏழைச் சந்தவார் குழலினானைத் துறந்தனை தணிதியேனும், உந்தையை உயிர்கொண்டானை உயிருண்ணும் ஊற்றம் இல்லாச் சிந்தையை ஆகி நின்று செய்வது என் செய்கை?” என்றான்.

“ஊற்றம் இல்லாச் சிந்தையனாகி” விடாதே என்றல்லவோ எச்சரிக்கின்றான்! உன்னுடைய மனைவியை வஞ்சனையாகக் கவர்ந்து சென்ற இராவணனை நீ கொல்ல வேண்டும். அதுதான் சரியானதாகும். அவ்விதம் அவனைக் கொல்லாமல் சீதையைத்

துறந்துவிடுவது என்று தீர்மானித்தாலும் கூடச் சரி. ஆனால், நம் தந்தையான சடாயுவைக் கொன்ற அரக்கர் கூட்டத்தை நீ எப்படியும் கொன்றுதான் தீர வேண்டும். சடாயு நமக்காக உயிர் கொடுத்தவன் அந்த ஒரு காரணத்திற்காகவேனும் நீ அரக்கர் கூட்டத்தைப் பூண்டோடு அழிக்க வேண்டும். நமக்காகத் தன்னுயிர் நீத்தவனிடம் நாம் அவ்வளவு கடமைப்பட்டுள்ளோம். அவ்வாறு செய்ய எண்ணும் சிந்தனை இல்லாமல், தவம் செய்யப் போகிறேன், உயிர் துறக்கப் போகிறேன் என்றெல்லாம் பிதற்றுவது எந்தவிதத்தில் நியாயம்? என்று இலக்குவன் அண்ணனைக் கேள்விக்களைகளால் துளைக்கிறான். அண்ணனைக் கோபிக்கின்றான். எப்படி இவ்வாறு எளியவனாகிப் போனாய்? என்கிறான் அண்ணனைப் பார்த்து.

தம்பி இவ்விதம் சொல்லக் கேட்ட இராமன் அவ்வுரையால் தெளிவுபெறுகின்றான். தன்னுடைய பிழையை உணர்கிறான். அதை ஒப்புக்கொள்கிறான். இவ்விதம் நான் எண்ணியது தவறு தான். இந்தத் தருணத்தில், இவ்வித எண்ணங்கள் என்னிடத்தில் தோன்றியது என் அறியாமையினால் தான் என்கிறான். தன் துயரத்தைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்கிறான். கண்ணீர் பெருக்குவதை நிறுத்துகிறான் அடுத்த செயலைப் பற்றி எண்ணுகிறான். அது குறித்த உடனடித் தீர்மானத்திற்கும் வந்து விடுகின்றான். "மறைந்த நம் தந்தை சடாயுவுக்கு உரிய இறுதிச் சடங்குகளை எல்லாம் தக்க முறையில் நடத்துவோம். அதற்குரியனவற்றை நன்கு நிறைவேற்ற அனைத்து ஏற்பாடுகளையும் செய் தம்பி" என்கிறான் இராமன்.

அவ்வழி இளவல் கூற அறிவனும் அயர்வு நீங்கி,
 "இவ்வழி இனைய எண்ணின் ஏழைமைப் பாலது" என்னா,
 வெவ்வழி பொழியும் கண்ணீர் விலக்கினன்" விளிந்த தந்தை
 செவ்வழி உரிமை யாவும் திருத்துவம். சிறுவ!" என்றான்.

அதன்படி, அண்ணன் தம்பி இருவரும் முறைப்படி இறுதிச் சடங்குகளைச் செய்கிறார்கள் சடாயுவுக்கு அதன் பின்னர் சகோதரர் இருவரும் காட்டில் பல இடங்களிலும் சீதையைத் தேடித் திரிகின்றார்கள். அவள் எங்கிருக்கிறாள் என்ற தடயம் ஏதும் புலப்படவில்லை. அவளுக்கு என்ன ஆயிற்று என்பதும் தெரியவில்லை. இராமன் மீண்டும் மீளாத்துயரம் அடைகின்றான்.

விரக்தியின் எல்லைக்கே செல்லும் அவன் முற்றிலும் தன்னம்பிக்கை இழக்கிறான். இலக்குவன் கொடுத்த உற்சாக டானிக் அதன் வீரியம் இழந்ததுபோல அவன் மீண்டும் சீதையை நினைந்துப் புலம்ப ஆரம்பிக்கிறான். என்ன செய்ய வேண்டும் என்பதான சிந்தனையே இன்றி எந்தவொரு நோக்கமுமோ இலக்கோ இன்றிப் பிதற்றுகிறான்.

“நானெல்லாம் ஒரு வீரன், எனக்கெல்லாம் வில் என்று ஒன்று இருந்து என்ன பயன் அத்தகைய ஒரு ஆயுதம் ஏந்துவதற்கே நான் தகுதியற்றவன். இன்னும் தண்டத்துக்கு இந்தக் கோதண்டத்தை நான் தாங்கி கொண்டிருக்கிறேன்” என்று தன் இயலாமை குறித்து அங்கலாய்க்கின்றான் அவன். ஒருபுறம் தனக்கு நேர்ந்த அவமானம். தன் மனைவியை மாற்றான் வஞ்சனை செய்து கவர்ந்து சென்று விட்டதால் ஏற்பட்ட தலைக்குனிவு. இந்தவித எண்ணம் அவனை வாட்டுகிறது. மறுபுறம் மனைவி மீது கொண்ட மாறாத அன்பு. அவளை எண்ணி எண்ணி ஏங்கித் தவிக்கும் நெஞ்சு. அவளை மறக்க இயலவில்லை. ஒவ்வொரு கணமும் அவளையே நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறான் இராமன். அந்தப் பாசம் அவனை வாட்டுகிறது.

போக்க அருங் காதலும் என்ற கம்பனின் வார்த்தைகள் அவன் நிலையை நன்றாகப் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றன. இந்த இரண்டிற்கும் மாறி மாறி அவன் சிந்தனை சென்று அவனை அலைக்கழிக்கின்றது. இந்தத் துயரத்தின் விளைவாக இப்படிப் பட்ட இழிநிலை வந்த பின் எனக்கு வில் என்பதாக ஒன்றும் வேண்டுமோ என்று தன்னையே நொந்து கொள்கிறான் இராமன்.

பூண்ட மானமும், போக்க அருங் காதலும்,
தூண்ட நின்று இடை தோமுறும் ஆர் உயிர்,
மீண்டு மீண்டு வெதுப்ப, வெதுப்பினான்,
“வேண்டுமோ எனக்கு இன்னமும் வில்?” என்றான்.

எனக்கு இன்னும் வில் வேண்டுமா? என்று தன்னைத் தானே கேட்டுக் கொண்ட இராமன், அவ்விதம் தற்போது தேவையற்றதாகிவிட்ட தன்னுடைய வில்லைப் பார்த்து ஏளனமாகச் சிரிக்கின்றான். இந்த வில் இராமனுக்கு வெறும் ஆயுதம் மட்டுமா? இராமனைக் “கோதண்டராமன்” என்று பெயர் கொள்ள வைத்தது அதுவன்றோ.

அவன் வில்லை மட்டுமா பார்த்துச் சிரிக்கின்றான். தன்னுடைய பருத்த மலைகளைப் போன்ற வலிமையுடைய தோள்களைப் பார்த்தும் -சிரிக்கின்றான். பிற்காலத்தில் இந்த இழிவால் தன் மேல் சொல்லப்படக்கூடிய பழிச்சொல்லை எண்ணித் திடுக்கிடுறான். இவ்விதம் பலவகையில் சீதையை எண்ணி, அவளின் பிரிவினை எண்ணித் துன்பமுறுகின்றான் இராமன். கம்பன் இங்கு ஒன்றை மிகுந்த நயம்படச் சொல்கிறான். வேதங்களின் இறுதியை ஆராய்ந்து அறியும் முனிவர்களும் மற்றையோரும் தம்மை உய்விப்பான் என்றெண்ணி எவனை நோக்குகிறார்களோ அந்த இராமனை இவ்விதம் தன்னுடைய வில், தோள் ஆகியவற்றை நோக்கி நம்பிக்கையின்மையின் சிகரத்தில் நின்று ஏளனமாக நகைக்கின்றான் என்கிறான் கம்பன்.

வில்லை நோக்கி நகும்; மிக வீங்கு தோள்
கல்லை நோக்கி நகும்; கடைக்கால் வரும்
சொல்லை நோக்கித் துணுக்கென்னும் - தொல் மறை
எல்லை நோக்கினர் யாவரும் நோக்குவான்

பருத்து வலிமை உடையதாக மலை போன்றிருக்கும் தன் தோள்களால் பயனேதுமில்லை என்று எண்ணி வருந்துகிறான் அவன். அவன் தண்ட வனத்தில் இருந்த பொழுது முனிவர்கள் அனைவரும் அவனிடம் வந்து அரக்கர்கள் தொல்லையைத் தீர்த்துவைத்து அவர்களுக்கு நல்வாழ்வு தர வேண்டும் என அவனை வேண்டிப் பணிகின்றார்கள். அவ்வண்ணமே செய்து அவர்களைக் காப்பாற்றுவேன், அவர்களின் துயர்துடைப்பேன் என்று வாக்குத் தருகின்றான் இராமன். ஆரண்ய காண்டத்து அகத்தியப்படலத்து நிகழ்வு இது.

இப்போது அதை எண்ணி மனம் வருந்துகிறான். “எனக்கு என்னுடைய பெண்டாட்டியைக் காப்பாற்றுவதற்குத் துப்பில்லை. அது செய்யக் கூட நான் வக்கில்லாமல் போனேன். எப்படி நான் மற்றவர்களைக் காப்பாற்றப் போகிறேன். இப்படி மனைவியைக் கோட்டைவிட்ட நான் எவ்விதம் முனிவர்களுக்கு வாக்குக் கொடுக்கலாயிற்று? எப்படி அதை நிறைவேற்றப் போகிறேன்” என்பதாக அவனுடைய அரற்றல் அமைகின்றது என் சொந்த மனைவியின் துயரத்தைப் போக்க இயலாதவனாகிய நான் எப்படி

முனிவர்களின் துயரத்தைப் போக்கப் போகிறேன் என்று தன்னுடைய ஆற்றலை - அதாவது ஆற்றல் இன்மையை - எண்ணி வெட்கப்படுகின்றான் இராமன்.

நின்று பல் உயிர் காத்தற்கு நேர்ந்த யான்
என் துணைக் குல மங்கை ஓர் ஏந்திழை -
தன் துயர்க்குத் தகவு இலென் ஆயினேன்;
நன்று நன்று என் வலி என நாணுமால்.

எவளுடைய இன்பத்திலும் துன்பத்திலும் இறுதி நாள் வரை பங்குகொள்வேன் என்று வாக்களித்து மணம்புரிந்து கொண்டேனோ, அவளுடைய துயரைப் போக்க இயலாதவன் என்று தன்னைப் பழித்துக் கொள்கிறான் என்பதை இவ்வரிகள் நன்கு புலப்படுத்துகின்றன.

இவ்வளவு தூரம் துன்பமுற்ற இராமன் முற்றுமாய்ச் செயலிழந்து போக, அவனை உந்திவிடும் பணியை இலக்குவன் மீண்டும் ஏற்கின்றான். எவ்வளவோ வேலைகள் தலைக்கு மேலே காத்திருக்கும்போது இவ்விதம் செயலிழந்து போவது தகாது என்கிறான். சீதையைத் தேடுவதைவிட்டு இப்படிச் சோர்ந்து போவது சரிபன்று என்று இடித்துரைக்கின்றான். இராமனின் அடியில் வீழ்ந்து வணங்கி இலக்குவன் சொல்கின்றான். "அண்ணா, அண்ணியைத் தேடிக் கண்டுபிடிக்கும் காரியத்தில் இறங்காமல் இவ்விதம் அரற்றுவது தகுமா? என்று வினவுகிறான் இலக்குவன்.

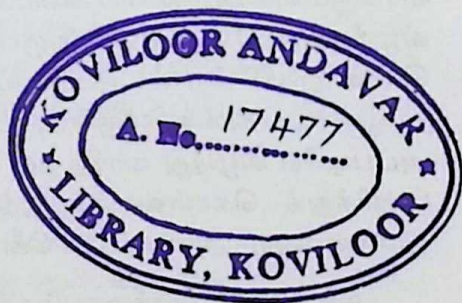
இதைக் கேட்ட இராமன் தன் தவற்றை உணர்ந்து, இலக்குவனுடன் புறப்பட்டுப் போகின்றான். சடாயு சொன்னபடி அரக்கன்தான் சீதையைக் கவர்ந்து சென்றிருக்கிறான் என்பதை அறிந்து அவ்வரக்கன் இருக்கும் இடத்தைத் தேடி, கையில் மின்னும் வில்லினை ஏந்திய வண்ணம் கானகத்தில் இருவரும் நடக்க ஆரம்பித்தார்கள்.

அன்னகாலை இள வீரன் அடியின் வணங்கி, "நெடியோய்! அப் பொன்னை நாடாது, ஈண்டு இருத்தல் புகழோ?" என்னப் புகழோனும், சொன்ன அரக்கன் இருக்கும் இடம் துருவி அறிதும் தொடர்ந்து மின்னம் சிலையார் மலை தொடர்ந்த வெயில் வெங்கானம்

போயினரால்.

அண்ணனைப் பெரியவனே- “நெடியோய்! - என்று விளித்து இலக்குவன் பேசுகிறான். “பெரிய பெரிய வெற்றிகளைக் காணப் போகின்றவனே, பெரிய செயல்கள் நாம் செய்வதற்கென்று காத்திருக்கின்றன. அந்நிலையில் இவ்விதம் தளர்ச்சி அடையலாமா என்று அண்ணனை உந்துகின்றான் அன்புத் தம்பி. கண்டிப்பாகத் தேடிக் கண்டுபிடிக்கப்பட வேண்டியவள் என்று அண்ணியைப் புகழ்ந்து, அண்ணியை உயர்த்திப் பேசுகின்றான் இலக்குவன் அப்பொன்னை நாடாது என்று குறிப்பிடுகின்றான்.

அன்னையின் ஆணையின் பல பணிகளில் ஒன்றாக, இந்த இடித்துரைக்கும் வேலையையும் வெற்றிகரமாகச் செய்து முடிக்கிறான் இவ்வேலையாள்.

உயிர் காத்த உத்தமன்

அன்னை சுமித்திரை “மன்னும் நகர்க்கே இவன் வந்திடில் வா, அன்றேல் முன்னம் முடி” என்றாள். இராமன் உயிருக்கு ஆபத்து வருமே ஆயின், அதனைப் போக்கி அவனுடைய உயிரைக் காப்பாற்று; அது இயலாவிடில் அப்பணிக்காக உன் உயிரையும் கொடு என்கிறாள். இவ்விதம் அண்ணனின் உயிரைக் காக்கும் பணியையும் இலக்குவன் செய்கின்றான். ஆனாலும் ஒரு வித்தியாசம் இராமனின் உயிருக்கு மற்றவர்களால் ஆபத்து வரவில்லை. அவன் உயிருக்கு ஆபத்து அவனாலேயே வருகின்றது. ஆமாம் இராமன்தற்கொலைக்கு ஆயத்தமாகின்றான். அதிலிருந்து அவனை மீட்பவன் இலக்குவன். ஆரண்ய காண்டத்தில் கவந்தன் படலத்து நிகழ்வு இது.

இராமனும் இலக்குவனும் சீதையைத் தேடி வனத்தில் செல்லுகின்றபோது ஒரு நாள் நண்பகல் நேரத்தில் கவந்தன் வசிக்கும் வனப்பகுதியை அடைகின்றனர். அவ்வனத்தில் கவந்தன் வழக்கம்போலத் தன் இருகைகளையும் நீட்டி அமர்ந்து கொண்டிருக்கின்றான். அப்படி விரித்து வைத்துக் கொண்டிருக்கும் தன்னுடைய கரங்களுக்குள் அகப்பட்ட அனைத்து உயிர்களையும் அப்படியே வழித்து வாரித் தன் வயிற்றில் இருக்கும் வாயினுள் திணித்துக் கொள்வான். அந்தக் கரத்துக்குள் இராமனும் இலக்குவனும் அகப்பட்டுக் கொள்கிறார்கள்.

திசைகள் அனைத்தையும் சுற்றி வளைத்துக் கொண்டதுபோல கவந்தனின் கரங்கள் பரந்து விரிந்து பல எல்லைகளையும் உள்ளடக்கிக் கிடக்கின்றன. ஊழிக்காலம் வந்தபோதில் ஏற்படும் நிகழ்வுக்கு ஒப்பாகக் கவந்தன் தன் கரங்களை வீசிக் கிடக்கின்றான். பிரளய காலத்துக் காற்றுப்போல ஓசை எழுப்பி, கைகளால் அனைத்துப் பிராணிகளையும் உயிரினங்களையும் வழித்து

வாருகின்றான். ஊழிக்காற்றைப்போல அக்கரங்கள் பேரொலி எழுப்புகின்றன. அவ்வூழிக் காலத்தில் உரத்த சப்தத்துடன் நான்கு திசைகளிலும் உள்ள கடல்களில் பொங்கி எழும் அலைகள் மிக உயரமாக எழும்புகின்றன. இந்த உலகையே மூடுவதற்காகத் திரண்டு அவ்வலைகள் வருவது போலக் கவந்தன் கைகளை வீசி அனைத்தையும் வழித்து வாருகின்றான். அப்படிப்பட்ட கரங்களுக்குள் மாட்டிக் கொள்கிறார்கள் சகோதரர்கள் இருவரும்.

நால் திசைப் பரவையும், இறுதி நாள் உற,
காற்று இசைத்து எழ எழுந்து, உலகைக் கால் பரந்து,
ஏற்று இசைத்து உயர்ந்து வந்து இடுக்குகின்றன
போல் திசை சுற்றிய கரத்துப் புக்குளார்.

இவ்விதம் தம்மை வளைத்தது ஓர் பூதம் என்கிறான் இலக்குவன். என்ன செய்வதென்று திகைத்து நிற்கிறார்கள் சகோதரர்கள் இருவரும் மீளுவதற்கு வழி ஒன்றும் புலப்படாத நிலையில், இனி உயிர் வாழ்வதில் எந்தவிதப் பயனும் இல்லை என்று இராமன் தீர்மானித்துத் தன்னுயிர் துறக்கத் தயாராகி விடுகின்றான். தான் உயிர் துறக்கப் போவதாகத் தம்பியிடம் சொல்கின்றனான். என்னவெல்லாம் சொல்கிறான் பாருங்கள் இராமன்.

“என்னுடைய மனைவி என்னைவிட்டுப் பிரிந்துவிட்டாள். இதனால் பழிவந்து சேர்ந்தது. என்னுடைய தந்தையான சடாயுவும் இறந்துவிட்டான். அவ்வகையாலும் மாபெரும் பழி என்னை வந்தடைந்துவிட்டது. இப்பழியைச் சுமந்து நான் வாழமாட்டேன். எனவே, இலக்குவா! நான் இதற்கு இந்தப் பூதத்திற்கு உணவாகி மாய்ந்துவிடப் போகிறேன். நீ இங்கிருந்து தப்பிப் போய்விடு” என்கிறான் இராமன்.

தோகையும் பிரிந்தினன்; எந்தை துஞ்சினன்;
வேக வெம்பழி சுமந்து உழல வேண்டலேன்;
ஆகலின் யான் இனி இதனுக்கு ஆமிடம்,
ஏகுதி ஈண்டு நின்று இளவலே! என்றான்.

(ஆமிடம் = உணவு, இரை, நுகரப்படும் பொருள் ஆமிஷம் என்ற வடமொழிச் சொல்லின் திரிபு. நுகரத்தக்க பொருள் என்பது பொருள். மேலும் இவ்வடமொழிச்சொல்லுக்கு மாமிசம் என்று பொருள் கூறுவாரும் உண்டு)

என்னுடைய சாவு அன்றி வேறு எதுவும் இப்பழியைத் துடைக்காது. எனவே, அது ஒன்றுதான் தற்சமயம் எனக்குரிய வழி. என்னால் எல்லோர்க்கும் துன்பம்தான் விளைந்தது. என் பெற்றோர்கள் என்னால் அளவில்லாத் துன்பம் அடைந்தார்கள். என் தம்பியர்களும் என்னால் துயரம்தான் அடைகின்றார்கள் மற்றும் என்னைச் சார்ந்தவர்களுக்கும் துன்பத்தைத்தான் தருவித்தேன். இப்பொழுது மனைவியையும் மாற்றான் தூக்கிச் சென்றுவிட்டான். அவளைப் பாதுகாக்கும் பணியில், என் தந்தைக்குச் சமானமான சடாயுவும் மாண்டுபோக நான் காரணமாகிவிட்டேன். இவ்வளவு நிகழ்வுக்கும் காரணமான நான் இறந்துபோவது ஒன்றுதான் தக்க வழி. அது மட்டும்தான் இப்பழியையும் துயரத்தையும் துடைக்கும் என்கிறான் இராமன்.

ஈன்றவர் இடர்ப்பட, எம்பி துன்புற
சான்றவர் துயருற, பழிக்குச் சார்வுமாய்
தோன்றலின், என் உயிர் துறந்த போது அலால்,
ஊன்றிய பெரும் படர் துடைக்க ஒண்ணுமோ?

இவ்விதம் தனக்கு ஏற்பட்ட இந்த இழிநிலையை எண்ணி வேதனைப்பட்டுக் கொள்கின்ற இராமன், தனக்கு நிகழ்ந்த அவமானமாக மற்றொன்றையும் சொல்லித் துன்பக்கடலில் மூழ்குகின்றான். சராசரி மனிதன் ஒருவனுக்கு ஏற்படும் அச்சம் இவனுக்கும் ஏற்படுகிறது. “எப்படி என் மாமனார் முகத்தில் இனி முழிப்பேன்?” என்று கதறுகிறான் அவன்.

“நீர் எவ்வளவு ஒரு நல்ல எதிர்பார்ப்புகளுடன் உம் மகளை என்னுடன் அனுப்பினீர். அவை எல்லாம் பொய்யாகும் வண்ணம் நான் செய்துவிட்டேன். உம் மகள், (என் மனைவி) வேறொரு அரக்கனின் மனையில் உள்ளாள்” என்று எந்தவொரு முகத்தை வைத்துக் கொண்டு அவரிடம் போய்ச் சொல்லுவேன். எப்படி அவர் முன் என்னால் நிற்க இயலும்? சனகன் இருக்கும் மிதிலைக்குச் செல்லும் துணிவுகூட என்பால் இல்லையே. மிதிலை மண்ணை மிதிக்கக் கூடத் தகுதி அற்றவனாக நான் ஆகிவிட்டேனே... எனக்கு வில்லும் ஒரு கேடா? அவ்வில்லுக்கு ஏற்ப ஒரு அம்பறாத்தாளியையும் நான் வெற்றுக்குச் சுமந்து கொண்டிருக்கிறேன். வெட்கம் கெட்ட நான், இவற்றையும் தோளில் சுமந்தவனாக எப்படி மிதிலைக்குப் போய் இச்செய்தியை

சனகனுக்குக் கூறுவேன்?” என்றெல்லாம் துக்கம் தாள மாட்டாமல் கதறி அழுகின்றான் இராமன்.

“இல் இயல்புடைய நீர் அளித்த இன் சொலாம் வல்லி அவ் அரக்கர் தம் மனை உள்ளாள்” எனச் சொல்லினென் மலை எனச் சுமந்த தூணியென் வில்லினென் செல்வனோ மிதிலை வேந்தன் பால்?

நல்லதொரு இல் இயல்புடைய சனகனால் வளர்க்கப் பட்டவள் சீதை. எனவே, அவள் கடுஞ்சொற்கள் அறியாதவள். அவை அவளுக்குப் பழக்கப்பட்டவை அல்ல. அவள் எப்பொழுதும் இனிமையான சொற்களையே பேசுபவள். நல்ல இனிமையான சூழ்நிலையில், நல்ல இல் இயல்பில் வளர்க்கப்பட்டவள். எனவே, அவளை “இன் சொலாம் வல்லி” என்று சிறப்பித்துக் கூறுகிறான் இராமன்.

இத்துடன் அவன் வேதனையின் வெளிப்பாடு நிற்கவில்லை. தான் இறந்து போவதுதான் சரியான வழி என்ற உறுதியான முடிவிற்குத்தான் வந்ததையும் கூறுகின்றான். தன் மீது வந்து சேரும் பழிச்சொற்கள் எப்படிப்பட்டவையாக அமையும் என்பதையும் கூறுகின்றான். அவ்விதமான இழிச்சொற்களைத் தாங்கிக்கொண்டு உயிர் வாழ்வதைவிட, உயிரைத் துறப்பது மேலானது என்கிற தீர்மானமான தன்னுடைய முடிவையும் கூறுகின்றான்.

“பொண்டாட்டியைக் காப்பாற்ற வக்கில்லாதவன் இவன். மனைவியை வைத்துக் காப்பாத்தத் துப்பில்லாதவன், மனைவியை மாற்றான் வந்து தூக்கி கொண்டு போக இடங்கொடுத்துவிட்டு, இப்போது தன்னுடைய தம்பியின் தயவில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றான் பார்! அப்படித் தம்பி தன்னைக் காத்துக் கொண்டிருப்பதில் நிரம்ப ஆசை உடையவன் இவன். இப்படிப்பட்டவன் உயிருடன் இருந்தால் என்ன செத்தால் என்ன என்று உலகம் என்னை ஏசும். அதைப் பொறுத்துக் கொள்ளமாட்டேன். இவ்வுலகு என் மேல் சுமத்தும். இப்படிப்பட்ட சொற்களைக் கேட்டுக் கொண்டு உயிர் வாழ்பவன் என்று கூறப்படுவதைவிட இவன் மேலுலகம் சென்று விட்டான் என்று கூறப்படுவது மேலானது. இவற்றையெல்லாம் பார்க்கும்போது, தம்பி! நான் செத்துப்போவது தான் மேலானது என்கிறான் இராமன். இவ்விதம் தக்க வாதங்களை முன் வைத்து,

தான் இறந்து போவதே நன்று என்று இராமன் தீர்ப்பும் வழங்குகிறான். தன் செய்கைக்கு ஒரு நியாயமும் கற்பித்துக் கொள்கிறான்.

“தளை அவிழ் கோதையைத் தாங்கல் ஆற்றலன்,
இளை புரந்து அளித்தல் மேல் இவாந்த காதலன்;
உளன்” என, உரைத்தலின், “உம்பரான்” என
விளைதல் நன்று; ஆதலின் விளிதல் நன்று” என்றான்.

இவ்விதம் அவன் அரற்றி, தன்னுயிரைவிடத் தயாரான தருணத்தில் இலக்குவன் குறுக்கிட்டு அவ்வெண்ணத்தை மாற்றுகிறான். அண்ணன் உயிரைக் காப்பாற்றுகிறான். அண்ணன் உயிரைக் காப்பாற்றுவதற்குத் தன்னுடைய வாதத்திறமை அனைத்தையும் இளவல் பயன்படுத்துகிறான். பலவிதமான வாதங்களை முன் வைக்கிறான். அண்ணனை இடித்துரைக்கிறான். அண்ணனுக்கு நம்பிக்கை ஊட்டுகிறான். தானும் உயிர்விட்டு விடுவேன் என்று அண்ணனை மிரட்டுகின்றான். அண்ணனை அச்சுறுத்துகின்றான். என்னென்ன வகையிலெல்லாம் அண்ணன் மனத்தை மாற்றி அவனை இதிலிருந்து மீண்டு செயலாற்றும்படி செய்ய முடியுமோ அத்தனை வகையிலும் இலக்குவன் வாதிடுகின்றான்.

ஒவ்வொரு வாதமாக முன் வைக்கிறான் தம்பி.

“அண்ணா! நீ வனம் வந்த போது நானும் உன்னுடனேயே வந்தேன். இத்தனை நாட்கள் காட்டில் உன்னுடனேயே இருந்தேன். உன்னுடைய இன்ப துன்பங்கள் அனைத்திலும் விடாமல் நானும் பங்கு பெற்றேன். இப்பொழுது - அதாவது நமக்கு இத்துன்பம் வந்துற்ற இந்தச்சமயத்தில் - உனக்கு முன்னால் நான் உயிர்விடாமல், நான் மட்டும் தனியாக அயோத்திக்கு மீண்டுபோவது என்பது என்னளவில் சரியான செயல் தானே என்று இலக்குவன் நக்கலாகக் கூறுகின்றான். அன்னையின் ஆணையான “மன்னும் நகர்க்கே இவன் வந்திடின வா அன்றேல் முன்னம் முடி” என்பதை நன்கு நினைவில் கொண்டே அவன் இவ்வரிகளைக் கூறுகின்றான். “உன் உயிருக்கு ஆபத்து வருமாயின் உனக்கு முன்னால் என்னுயிரைப் போக்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்பது அல்லவா என் தாயின் அன்புக் கட்டளை. அப்படியிருக்க

நான் மட்டும் உன்னைவிட்டுவிட்டு, அயோத்திக்குப் போவது என்பது எனக்கு ஏற்ற சரியான செய்கைதான்” என்று இலக்குவன் தன்னைத் தானே நையாண்டு செய்து கொள்கின்றான்.

ஆண்டான் இன்ன பன்னிட, ஐயற்கு இளய வீரன்
 “ஈண்டு யான் உன்பின் ஏகிய பின், இவ்விடர் வந்து
 மூண்டேல், முன்னேர் ஆர் உயிரோடும் முடியாதே
 மீண்டே போதற்கு ஆம் எனின், நன்று என் வினை என்றான்.

இவ்விதம் நக்கலாகக் கூறியவன், உடனடியாக அடுத்த வாதத்தை முன் வைத்து, மேலும் சொல்கிறான். “இவ்விதம் ஏன் சோர்ந்து போகின்றாய்? ஒரு இடுக்கண் ஏற்பட்டால் அதை நீக்குவதற்காகப் போராடுபவன் தானே வீரன். அவ்விதம் செய்யாமல் கோழைத்தனமாக ஏன் இவ்வாறு கதறுகிறாய்?” என்று இடித்துரைக்கின்றான். “அவ்வாறு செய்யாமல், உன்னுடைய உறவினர்கள், தாய், தமையன் போன்ற உறவுள்ளவர்கள் இன்னும் உயிரோடிருக்க, அவர்களுக்கு முன்னர் நீ உயிர் துறத்தல் சரியாகுமா? அது உன்னுடைய புகழைத் துடைத்து அழித்து விடாதா?” என்றும் அண்ணனைக் கேட்கிறான் அன்புத் தம்பி. இதற்கு முன்னால், உன்னைவிட்டு நான் மட்டும் அயோத்திக்கு மீண்டு போகமாட்டேன் அது சரியன்று என்று சொன்னான் இலக்குவன். இப்போது நீ உயிர்துறப்பதும் தவறு என்றும் சொல்லி அண்ணனை நெறிப்படுத்தும் செயலில் இறங்குகிறான்.

“எவ்வளவு கொடுமையான துன்பம் தரக்கூடிய விளைவுகள் ஏற்பட்டாலும், நெஞ்சுரத்தோடு அவற்றை எதிர்த்துப் போரிட்டு வெல்வது தானே வீரர்க்கு அழகு? அதைவிட்டு, மாபெரும் வீரனாகிய நீ எப்படி இம்மாதிரி உயிர் துறப்பேன் என்று தீர்மானிக்கிறாய்? நீ எண்ணுவதுபோல இது பழியைத் துடைக்கும் வழியன்று. புகழைத் துடைத்து அழிக்கும் வழியாகும் இது” என்று அண்ணனுக்கு எடுத்துரைத்து, இலக்குவன் அண்ணனை இடித்துரைக்கிறான்.

என்றான் என்னாப் பின்னானும் இசைப்பான், “இடர் தன்னை வென்றார் அன்றோ வீரர்கள் ஆவார்? மேலாய, தன் தாய் தந்தை தம்முன் எனும் தன்மையர் முன்னே பொன்றா நின்றால், நீங்குவது அன்றோ புகழ் அம்மா?

அடுத்தபடியாக அண்ணனைச் சற்று மிரட்டுகிறான் தம்பி. என்னென்ன வாதங்களையெல்லாம் சொல்லி அண்ணனைத் தற்கொலை எண்ணத்திலிருந்து மீட்ட முடியுமோ, அவை அனைத்தையும் செய்கிறான் தம்பி. அவ்வகையில் ஒன்றுதான் இம்மிரட்டல். “நீ தற்கொலை செய்து கொள்வாய் என்றால் அதற்கு முன்னாடியே நான் என்னுயிரைப் போக்கிக் கொள்வேன்” என்று அச்சுறுத்துகிறான் அன்புத் தம்பி.

என் தாய், “உன் முன் ஏவிய யாவும் இசை; இன்னல் பின்றாது எய்தி பேர் இசையாளர்கு அழிவு உண்டேல் பொன்றா முன்னம் பொன்றுதி” என்றாள்; உரை பொய்யா நின்றால் அன்றோ நிற்பது வாய்மை நிலை அம்மா?

“அண்ணா! உன் முன்னிலையில் தான் என் தாய் எனக்குக் கட்டளை இட்டாள். நீ தானே அதற்குச் சாட்சி? உன் முன்ன வனாகிய இராமன் உனக்கு ஏவிய அனைத்தையும் செய் என்றாள் என் அன்னை. அவ்வண்ணம் தான் நான் இதுவரை செய்து வந்திருக்கிறேன். ஆனால், என் தாயார் அதற்கப்புறமும் ஒன்று சொன்னாள் நினைவிருக்கிறதா? அண்ணா, உனக்குத்துன்பம் வந்து சேருமாயின் அதை நானும் முற்றிலுமாகப் பங்கு போட்டுக் கொள்ள வேண்டும் என்றும் சொன்னாள். இறுதியாக என் தாய் என்ன சொன்னாள். மிகப் புகழ்வாய்ந்த இராமனின் உயிருக்கு ஆபத்து வந்து விடுமாயின் உனக்கு முன்னால் நான் முடிந்துவிட வேண்டும் என்றாள் அல்லவா. அதையும் ஞாபகம் வைத்துக் கொள். அவ்விதம் என் அன்னை சொன்ன சொல்லை மீறாமல் நான் நிற்பது தானே என்னுடைய சத்தியம் தவறாத நிலையாகும்?

இராமனை இடித்துரைப்பது என்பதை மாத்திரமே செய்யாமல் அவனைத் தட்டிகொடுத்து அவனை உற்சாகப்படுத்தி, அவனுக்கு நம்பிக்கை ஊட்டும் வகையிலும் அவனுடைய தற்கொலை எண்ணத்தை இலக்குவன் மாற்ற முற்படுகின்றான். கைதேர்ந்த ஒரு மனோதத்துவமேதை போலச் செயல்படுகின்றான். “அண்ணா, எவ்வளவு ஆற்றல் உள்ளவன் நீ! என்னுடைய வலிமையை நீ அறியமாட்டாய். உனக்கு ஏது அழிவு? அப்பேர்ப் பட்ட நீ கேவலம் இந்த பூதத்தால் அழிக்கப்பட்டாய் என்பது சரியாகுமா? என்கிறான்.

ஒதுங்கால் அப் பல் பொருள் முற்றுற்று, ஒருவாத
வேதம் சொல்லம் தேவரும் வீயும் கடை வீயாய்!
மாதங்கம் தின்று உய்ந்து இவ்வனத்தின் தலை வாழும்
பூதம் கொல்லப் பொன்றுதி என்னின் பொருள் உண்டோ?

சற்று யோசித்துப் பார்த்துச் சொல்வதாயின் அழிவில்லாத
வேதங்களைச் சொல்லுகின்ற தேவர்களும் ஒன்றும் மிஞ்சியிராமல்
பல்வேறு பொருள்களும் முற்றுமாக அழிந்து போகும் அந்த
ஊழிக்காலத்திலும் அழியாதவன் அல்லவா நீ! அப்படிப்பட்ட
ஆற்றலும் வலிமையும் உடைய நீ, கேவலம் யானைகளையும்
மற்றுமுள்ள பல பிராணிகளையும் வழித்து வாரி உண்கின்ற இந்தப்
பூதத்தின் வாயில் மாட்டிக் கொண்டு இறக்கலாமோ? அதில்
பொருள் உண்டோ என்கிறான் இலக்குவன்.

ஆக, அண்ணனைச் சற்றுப் புகழ்ந்து அவனுடைய பேராற்
றலை அவனுக்கு நினைவுபடுத்தி அவ்வழியிலும் இலக்குவன்
அண்ணன் உயிரைக் காக்கமுற்படுகின்றான்.

அடிமேல் அடி அடித்தால் அம்மியும் நகரும் என்பதற்கொப்ப
மேலும் மேலும் இலக்குவன் சொல்கிறான். அண்ணனின்
எண்ணவோட்டம் சரியானதன்று என்பதைச் சொல்கிறான்.
பழியைத் தாங்கமாட்டேன். பழியைத் துடைப்பதற்காகத்
தற்கொலை செய்து கொள்ளப் போகிறேன். பழிசுமந்து வாழ
இயலாது. எனவே, அதைப் போக்க உயிர்விடுவதே சரியான வழி
என்றெல்லாம் சொன்ன அண்ணனின் சிந்தனை தவறானது
என்பதை இலக்குவன் அடுத்தபடியாகச் சொல்லிக் காட்டுகிறான்.
அண்ணன் தற்கொலை செய்து கொண்டால் பூதத்தின்வாயில்
அகப்பட்டு உயிர்துறந்துவிட்டால் அதனால் அவனுக்கு இவற்றை
எல்லாம் விஞ்சும் அளவிற்குப் பெரும் பழி வந்து சேருமே அன்றி,
அச்செயல் எந்தவிதத்திலும் அவனுடைய பழியைத் துடைக்காது
என்று வலியுறுத்திச் சொல்கிறான்தம்பி. “அண்ணா! உன் செயலை
ஒருவரும் ஒப்புக் கொள்ளமாட்டார்கள். உன்னைப் போற்றிப்
புகழ்மாட்டார்கள். மாறாக உன் மீது புழுதி வாரித் தூற்றுவார்கள்.
மனைவியை மாற்றான் தூக்கிச் சென்றுவிட்டான். அவளைச் சற்றும்
நலிவடையச் செய்யாமல், பாதுகாப்பாக மீட்டுக் கொண்டுவர
வக்கற்றவன் இவன் என்று ஏசுவார்கள். தூக்கிச் சென்றவனுடன்

போரிட்டு அவனை அழித்து மனைவியை மீட்டுக் கொண்டு வரும் ஆற்றல் இலாத அற்பன், அந்த வீரச்செயல் செய்து புகழடைய ஆசைப்படாமல், கோழைபோல் பூதத்தின் வாயில் உயிரை விட்டவன் என்று உன்னைப் பலவாறாக அனைவரும் இகழ்ந்துதான் கூறுவார்கள். இதைவிடப் பழி வேறொன்று உண்டோ” என்பது இலக்குவன் வைக்கும் அடுத்த வாதம்.

கேட்டார் கொள்ளார்; கண்டவர் பேணார்; “கிளர் போரில் தோட்டார் கோதைச் சோர் குழல் தன்னைத் துவளாமல் மீட்டான் என்னும் பேர் இசை கொள்ளான்; செரு வெல்ல மாட்டான்; மாண்டான்” என்றலின் மேலும் வசை உண்டோ?

(தோடு ஆர் கோதைச் சோர்குழல் = இதழ்கள் நிறைந்த பூமாலையைச் சூடிய கூந்தலை உடைய சீதை)

“உயிர்துறந்து பழியைப் போக்கிக் கொள்வேன், என்கிறாயே அண்ணா, உன் இச்செயலால் வரும் இப்பழியைவிட அதிகமான வசை உண்டா? என்ற வாதம் நல்லதொரு சவுக்கடி. அது மிகச்சக்தி வாய்ந்த ஒரு சொற்றொடர். இராமனுடைய ஆற்றலுக்கும் ஆண்மைக்கும் விடப்பட்ட சவால் இது.

இதுவரை பேச்சிலேயே ஈடுபட்ட இலக்குவன் இனிமேலும் பேசிப் பயனில்லை என்று எண்ணினான் போலும். அடுத்த படியாகக் காரியத்தில் இறங்கிவிடுகிறான். அண்ணனின் உயிர் காக்கும் பணியில், செயலாக்கத்தில் இறங்கி விடுகிறான். வாய்ச் சொல்லின் வீரன் அல்லன் இவன் காரியத்தில் கை தேர்ந்தவன். இந்தப் பூதத்தின் கையையும் வாயையும் என்னுடைய வாளால் வெட்டி எறியப் போகின்றேன் பார் என்று சொல்லி நடக்கின்றான் இலக்குவன். என் செய்கை காணுதி என்று அண்ணனுக்கு அறைகூவல் விடுத்து இலக்குவன் போகின்றான்.

தணிக்கும் தன்மைத்து அன்று எனின் இன்று இத் தகை வாளால் கணிக்கும் தன்மைத்து அன்று; விடத்தின் கனல் பூதம் பிணிக்கும் கையும் பெய் பில வாயும் பிழையாமல் துணிக்கும் வண்ணம் காணுதி! துன்பம் துற” என்றான்.

நச்சுப் போன்ற தீயைக் கக்கும் இந்தப் பூதம் இந்தவிதத் தன்மை உடையது என்று நாம் இன்னும் கணித்துக் கொண்டிருக்க வேண்டியதில்லை. அண்ணா! அதற்கான காலம் கடந்துவிட்டது.

சிந்தனைக்கான நேரம் முடிந்து செய்கைக்கான நேரம் வந்து விட்டது. இந்தப் பூதம் அழிக்கப்படக் கூடியதே ஆகும். நம்மால் நிச்சயமாக இதனைக் கொன்றுவிட முடியும். அதுதான் உண்மை. அப்படி இல்லை என்பாயாயின், இன்று இங்கே என்னுடைய இந்த வாளால் என்ன நிகழப்போகிறது பார்! என்கிறான் இலக்குவன். நம்மை வளைத்துப் பிடித்திருக்கும் இந்தக் கரங்களையும், நம்மை உண்ணத் தயாராக இருக்கும் இந்த வாயையும் சற்றும் குறி தவறாமல் முற்றாக என் கை வாளால் நான் துண்டிக்கின்றேன் பார், அண்ணா! என்கிறான். இதனால் நீ துன்பம் துற என்றும் வலியுறுத்துகிறான். நீ செயலில் இறங்காமல் சோர்ந்து போய் ஏதேதோ பிதற்றுகிறாய், எனவே, உனக்கும் சேர்த்து நானே காரியத்தில் இறங்குகிறேன் பார் என்று சொல்லி, உன்னைக் காப்பாற்ற இச்செயல் செய்கிறேன், நீ என் செயலாக்கத்தால் துன்பம் துற” என்கிறான்.

இவ்வாறு சொல்லி, இலக்குவன் அச்சொல் முடியும் முன்பாகவே காரியத்தில் இறங்கி விடுகின்றான். இச்செயல் அளவு கடந்த ஆர்வத்தையும், உற்சாகத்தையும் உண்டாக்குவது மட்டுமின்றி எப்படியும் இப்பூதத்தைக் கொன்றுவிட வேண்டும் என்கிற ஒரு உத்வேகத்தையும் இராமனிடம் ஏற்படுத்தி விடுகிறது. அவன் இலக்குவனை முந்திக் கொண்டு விரைகின்றான். ஆக, அண்ணன் தம்பி இருவருக்கும் இடையே இப்போது யார் பூதத்தை முதலில் கொல்வது என்பதில் ஒரு போட்டியே ஏற்பட்டு விடுகின்றது.

ஒரு நொடிக்கு முன்பு வரை, உயிர்துறக்கத் தகுந்த காரணங்கள் இருப்பதாகக் கூறி, உயிர்துறக்கத் தான் போகிறேன் என்பதில் மிக முனைந்து அதைச் செயலாகத் துடித்துக் கொண்டிருந்த, இராமனை பூதத்தைக் கொல்லத் தம்பியை முந்திக்கொண்டு அதி வேகமாக ஓடுபவனாக இலக்குவன் மாற்றிவிடுகிறான். “போகப் போவது என்னுயிர் அன்று; இப்பூதத்தின் உயிர்” என்றவொரு மாபெரும் மாற்றம் இராமனுள் நிகழ்கின்றது இந்த மாபெரும் மாற்றத்தை நிகழ்த்தியவன் இலக்குவன். தன்னுடைய சொல்லாற்றலாலும் செயலாற்றலாலும் ஒரு நொடியில் இதை நிகழ்த்தி விடுகின்றான் இளைய வீரன்.

என்னா முன்னே செல்லம் இளங்கோ இறையோர்க்கு
முன்னே செல்லும்; முன்னவன் அன்னானினும் முந்த
தன் நேர் இல்லாத் தம்பி தடுப்பான்; பிறர் இல்லை;
அன்னோ! கண்டார் உம்பரும் வெய்துற்று அமுதரால்.

உயிர்துறப்பேன், என்று அடம்பிடித்தவனை மனம்மாறச்
செய்து அண்ணன் உயிரைக் காக்கின்றான் உயிர் காத்த உத்தமத்
தம்பி. முன்னம் முடியத் தேவை இல்லாமல் அண்ணன் உயிரைக்
காப்பாற்றுவதும் அன்னை இட்ட பல பணிகளில் ஒன்றாக
அமைந்து விடுகின்றது.

தலையாடும் பொம்மையல்லன் தம்பி

அன்னையின் ஆணையை ஏற்று அண்ணனுடன் வனம் வாசம் செய்ய வந்த இலக்குவன், அன்னை சுமித்திரை சொன்னபடி அண்ணனுக்கும் அண்ணிக்கும் அடியாரின் ஏவல் செய்கின்றான். அண்ணனைத் தன்னுடைய தந்தையாக, அண்ணியைத் தாயாக வரித்து, பல சேவைகளை ஆற்றுகிறான். இருப்பினும் அண்ணன் சொல்பவை அனைத்திற்கும் ஆமாம் சாமி போடும் தம்பியாக மட்டுமே இவன் பணி செய்யவில்லை. அண்ணன் இட்ட அனைத்து வேலைகளையும் உடனே செய்து முடிக்கும் வேலைக் காரனாக பதினான்கு ஆண்டுகாலம் அவன் கூடவே இருந்து பணியாற்றுவாய் என்று அன்னை சொல்லி அனுப்பியிருக்கின்றாள். அதுதான் அன்னையின் ஆணை இருந்தாலும், வெறும் தலையாட்டிப் பொம்மையாக இருந்துவிடாமல், எங்கெல்லாம் தேவைப்படுகின்றதோ அங்கெல்லாம் தயங்காமல் அண்ணனுடன் மாறுபட்டு, அண்ணனின் கருத்து, எண்ணம், சொற்கள் ஆகியவை பிழையாக இருக்குமாயின், அவ்விதம் மாறுபடுவது பற்றிக் கவலையோ தயக்கமோ காட்டாமல் தன் கருத்தை வெளிப்படுத்துகிறான். அண்ணனை நெறிப்படுத்துகிறான்.

அண்ணன் சொல்வதை மறுத்துரைக்க வேண்டிய சந்தர்ப்பத்தில் இவன் சற்றும் தயக்கம் காட்டுவது இல்லை. “அண்ணனின் கருத்திற்கு மாறாகச் சொல்லப் போகிறேன்; அண்ணன் இதை எப்படி ஏற்றுக் கொள்வான்? ஒரு அடியானாக அல்லவோ சேவையாற்றச் சொல்லி அம்மா அனுப்பியிருக்கின்றாள். அண்ணன் கருத்துக்கு மாற்றுக் கருத்துச் சொல்கையில், அன்னையின் கட்டளையின் எல்லையை மீறுகிறோமா?” - என்பன போன்ற எண்ணமெல்லாம் இவன்பால் இல்லவே இல்லை. அண்ணனின் நலமொன்றே நாடும் பணியில் அண்ணனுடன் மாறுபடத்

தேவைப்பட்டால், அண்ணனின் நலம் நாடி, கொஞ்சமும் தயங்காமல் அதைச் செய்து விடுகின்றான். இதற்குக் கம்பனிலிருந்து பல எடுத்துக்காட்டுகள் காட்ட இயலும். நான்கு முக்கிய தருணங்களை இக்கட்டுரையில் பார்க்கலாம்.

முதலாவதாக ஆரண்ய காண்டத்து நிகழ்வைப் பார்க்கலாம்.

சீதை இருந்த பர்ணசாலை மண்ணோடு பெயர்த்து எடுக்கப் பட்டிருப்பதை இராம இலக்குவர்கள் பார்க்கின்றார்கள். இராவணனின் புட்பக விமானத் தேர் சென்ற தடத்தைக் கண்டு சகோதரர்கள் இருவரும் அதனைப் பின்பற்றிச் செல்கிறார்கள். சற்று நேரம் நடந்ததும், வழியில் வீணைக்கொடி அறுந்து கிடப்பதைப் பார்க்கிறார்கள். இன்னும் சற்றுத் தொலைவு நடந்ததும், ஆங்கே வில், சூலம், கணைப்புட்டில் ஆகியவை தகர்க்கப்பட்டுக் கிடப்பதைக் காண்கின்றனர். மேலும் நடக்கின்றனர். சாரதியும் குதிரைகளும் இறந்து கிடப்பதைக் காண்கின்றனர். சடாயு சீதையைத் தூக்கிச் சென்றவனுடன் போர் செய்திருக்கலாம் என்ற ஐயம் எழுகின்றது இருவருக்கும் மேலும் சற்றுத் தூரம் நடக்கிறார்கள். அங்கே குண்டலம் கவசம் இவைகளும் கீழே கிடப்பதை இராமன் காண்கின்றான். இவற்றையெல்லாம் கண்ட அவன் தன்னுடைய ஊகத்தை இலக்குவனிடம் சொல்கின்றான். "தம்பி! இங்குள்ள தடயங்களைப் பார். தோள்வளைத் தொகுதிகள் பல இங்கே கீழே விழுந்து கிடக்கின்றன; கூர்மையான வாள் போன்று பளிச் பளிச்சென்று சிமிட்டி ஒளிவிடும் குண்டலத் தொகுதிகளும் கிடக்கின்றன. கிரீடங்கள் பல விழுந்து கிடக்கின்றன. இவற்றை எல்லாம் நோக்கும்போது எனக்கு ஒன்று தோன்றுகிறது. நம் தந்தை சடாயுவுடன் பலர் போரிட்டிருக்கலாம்." "நாள் அனைத்தையும் கடந்தனன்" என்கிறான் இராமன் சடாயுவைக் குறித்து பல்லாண்டுக் காலம் வாழ்ந்து பல நாட்களைத் தன்னுடைய வாழ்நாளில் கடந்து வந்து, மிக மிக மூப்படைந்தவன் நம் தந்தை சடாயு. அவன், பாவம் பலருடன் தன்னந்தனியனாக (தமியன்) போரிட்டுச் சீதையைக் காப்பாற்ற முயன்றிருக்கிறான் என்பது தெளிவாகிறது" என்றான் இராமன்.

தோள் அணிக் குலம் பல ஊ; குண்டலத் தொகுதி
வாள் இமைப்பன பல உள்ள மணி முடி பலவால்;

நாள் அனைத்தையும் கடந்தனன், தமிழன் நம் தாதை
யாளி போல்பவர் பலர் உள் பொருதனர்; இளையோய்!

இதைக் கேட்கிறான் இலக்குவன். அவனுக்கு இக்கருத்தில் உடன்பாடு இல்லை. பல தலைகளுக்குரிய குண்டலங்கள் அவை என்று அண்ணன் ஊகித்ததைத் தம்பியும் ஒப்புக்கொள்கிறான். அதுபோலவே, தோள் வளைகளும் பல உள்ளன என்பதையும் அவன் கணிக்கின்றான். (ஆனாலும் கால்தடம் இரண்டுதான் என்பதையும் அவன் பார்த்திருக்க வேண்டும் - அதுபற்றிக் கம்பன் குறிப்பாக ஏதும் சொல்லவில்லை என்றாலும்) எனவே, சடாயு வுடன் போரிட்டவன் பல தலைகளையும் இரு கால்களையும் உடையவன் என்பதைக் கணிக்கின்றான் இலக்குவன். இவ்வித உடற்கூறு உடையவன் ஒருவன்தான் அவன் இராவணனே என்பதை அவன் ஒரு நொடியில் தீர்மானிக்கின்றான். அண்ணன் சொன்ன கருத்துக்கு மாறுபட்டு, அதனை எந்தவித ஐயமோ சுணக்கமோ இன்றி உடனடியாகத் தயங்காமல் உரைப்பது மட்டுமன்று இலக்குவன் செய்வது. அதற்கு மேலும் அவன் ஒரு படி செல்கிறான். அண்ணனைச் சரியான பாதையில் இட்டுச் செல்வதையும் அவன் ஒரு நொடியில் செய்து முடிக்கின்றான். சீதையைத் தூக்கிச் சென்றவன் யார் என்பதை இராமனுக்குத் தெரிவிப்பவனும் இலக்குவன்தான். அண்ணியைக் கவர்ந்து சென்றவன் இராவணனே என்பதை ஐயமின்றி அடித்துச் சொல்கிறான் அவன். சடாயுவைச் சந்திக்கும் முன்னர் - அவன் மூலம் இராவணனுடன் சடாயு போர் செய்தது போன்ற விவரங்களை அறியும் முன்னரே, சீதையைக் கவர்ந்து சென்றவன் இராவணனே என்பதை ஐயமற அடித்துச் சொல்பவன் இலக்குவன்தான்.

அன்னையிட்ட பல்வேறு பணிகளில் துப்பறியும் நிபுணனாகப் பணிசெய்வதும் ஒன்று என்பதை சுமித்திரை உள்ளடக்கினாளா என்பது நமக்குத் தெரியாது. அவள் அவ்விதம் வாய்விட்டுச் சொல்லாத போதும், அவள் அவ்வித எண்ணம் கொண்டிருப்பாள் என்பதை உணர்ந்து, அந்தப் பணியையும் இலக்குவன் மிகத் திறமையாகச் செய்து விடுகின்றான் அண்ணா'' என்று சொல்லும் ஷேர்லக் ஹோம் ஆகச் செயல்படுகின்றான் அன்புத் தம்பி.

திருவின் நாயகன் உரை செய, சுமித்திரை சிங்கம்,
தருவின் நீளிய தோள் பல தலை பல என்றால்,
பொருது தாதையை இத்தனை நெறிக்கொடு போனான்
ஒருவனே அவன் இராவணன் ஆம் என உரைத்தான்

கம்பன் இலக்குவனை சுமித்திரை சிங்கம் என்கிறான். அவன் துப்பறியும் சிங்கமாகவும் விளங்குகிறான். சிறந்த புத்திமானான இலக்குவன், கால்களின் தடம் இரண்டே காணப்படுவதை அறிந்து, பத்துத் தலைகளும் இருபது தோள்களையும் உடைய வனான இராவணன் ஒருவன்தான் சடாயுவுடன் போரிட்டிருக்க வேண்டும் என்பதை எளிதில் அனுமானித்து விடுகின்றான். அவன், பல வரலாறுகளையும் கரைத்துக் குடித்தவன். உய்த்துணரும் ஆலோசனையில் சிறந்தவன் அவன். எனவே, இவ்வுண்மை இலக்குவனுக்கு எளிதில் புலப்பட்டு விடுகின்றது.

இராமன் மனைவியைப் பறிகொடுத்த துன்பத்தால் தாக்கப் பட்டு இது பற்றியெல்லாம் சிந்திக்க இயலாமல் சிந்தனா சக்தி இழந்தவனாகிவிட்டான் என்றும் கொள்ளலாம். ஆனாலும் அவ்விதத் துயரத்தால் வருந்தும்போதும் தன் புத்திக்கூர்மையை இழக்காமல் செயல்படுகின்றான் இலக்குவன். வீணைக்கொடி அறுபட்டுக் கிடந்ததை முதன் முதலில் கண்டனர். அதன் பின்னர் நெடுந்தாரம் நடந்து வந்த பின் கவசம் இற்றுக் கிடந்ததைக் கண்டார்கள். இப்பொழுது இன்னும் தொலைவு நடந்து வந்தபின், குண்டலங்களின் கூட்டம், கிரீடங்கள் பல என்று காண்கின்றனர். எனவே, இவ்வளவு தூரம் இராவணனைத் துரத்தித் துரத்தி, விடாமல் அவனைப் பிந்தொடர்ந்து அவனுடன் சண்டை செய்து கொண்டே வந்திருக்கிறான் சடாயு. அவ்விதம் சடாயுவை இவ்வளவு தூரம் சண்டையிட்டுக் கொண்டே இழுத்து வந்தவன் இராவணன் என்பதால், தாதையை இத்துணை நெறிக்கொடு பொருது போனான் ஒருவனே என்கிறான் இலக்குவன். ஆக, அண்ணனுடன் மாறுபட வேண்டிய நேரத்தில் மாறுபட்டு அண்ணன் கூற்றில் பிழையோ, ஒவ்வாமையோ இருந்தால் அதனைச் சுட்டிக்காட்டி, சரியானவற்றைத் தயங்காமல் எடுத்தாரைக்கிறான் இலக்குவன்.

இதில், இலக்குவன் தான் உணர்ந்ததை ஆணித்தரமாக உரைக்கும் நேர்த்தி அற்புதமானது. அவன் வார்த்தை வரும் வேகம்,

வார்த்தைகளின் அமைப்பு இவற்றைப் பாருங்கள்'' ஒருவனே! அவன் இராவணன் ஆம்'' என உரைத்தான். இராமன் பலர் சண்டையிட்டிருக்கலாம் என்கிறான் யூகத்துடன். இலக்குவன் அதனை மறுத்து ஒருவனே என்று அழுத்தமாகக் கூறுகிறான். அத்தோடு நில்லாமல் அந்த ஒருவனையும் யாரென்று கண்டு பிடித்து அவனை அடையாளம் காட்டுகிறான். இராவணனோ? இராவணன் போலும்? என்றெல்லாம் ஐயமுடன் சொல்லாமல், அவன் இராவணன் ஆம் என்று வெட்டு ஒன்று துண்டு இரண்டு என்று தீர்மானித்து உரைக்கின்றான்.

இனி இரண்டாவது எடுத்துக்காட்டு பற்றிப் பார்ப்போம்.

இது கவந்தன் படலத்தில் நடக்கிறது. சீதையைத் தேடி இராமனும் இலக்குவனும் வனத்தில் நடக்கிறார்கள். அவ்வனத்தில் கவந்தன் என்னும் அரக்கன் வாழ்ந்து வந்தான். முற்பிறவியில் இவன் ஒரு கந்தர்வனாகப் பிறந்தவன். தனு என்பது அவன் பெயர். அழகிய வடிவினனாக அவன் இருந்தாலும், கோர ஸ்வரூபம் கொண்டு அனைவரையும் அச்சுறுத்தி வந்தான். அப்படி ஒருமுறை ஸ்தூல சிரஸ் என்னும் முனிவர் அவருடைய உணவுக்காகத் தேடி வைத்திருந்த காய் கனி கிழங்குகளை இவன் கவர்ந்துவிட்டான். அம்முனிவர் இவனை இந்த கோர ஸ்வரூபத்துடனேயே அரக்கனாகப் பிறந்து திரிவாய் என்று சபித்துவிட்டார். அவன் அவ்வனப் பகுதியில் அவ்வாறு அரக்கனாக வாழ்ந்து வந்தான். வயிற்றுக்குள் தலை அடங்கிக் கவந்தம் போன்ற தோற்றமுடையவன். ஆதலால் கவந்தன் என்னும் பெயருடன் இவன் அங்கே வசித்து வந்தான்.

கவந்தன் தன் இரு கைகளையும் நீட்டி அமர்ந்து கொண்டிருக்கிறான். மிகப்பெரிய உருவமுடையவன். எனவே, கைகள் பெரிய மலைபோல் பரந்து கிடக்கின்றன. கைகளைப் பூமியின் மேல் வளைத்து வைத்துக் கொண்டிருக்கிறான். வளைந்த ஒரு மலைத்தொடர் போல இருக்கின்றன. அவன் கைகள் பார்ப் பவர்களுக்கோ, காட்டில் உள்ள ஏனைய மிருகங்களுக்கோ, அரக்கனின் உருவமோ கைகளோ தெரியாது. அந்தக் கரங்களுக்குள் நுழைந்துவிட்ட அனைத்து உயிரினங்களையும் கவந்தன் அப்படியே தன் கைகளால், வழித்து வாரி வயிற்றுக்குள் இட்டுக் கொள்வான், வாய் வயிற்றிலேயே அமைந்திருந்ததால்,

இந்தவிதமாகக் கவந்தன் தன் இரு கைகளையும் விரித்து வைத்துக் கொண்டிருக்கிறான். அக்கரங்களுக்குள் தம்மை அறியாமல் இராமனும் இலக்குவனும் நுழைந்து விடுகிறார்கள். அவ்விதம் அவனுடைய மதில் போன்று வளைந்துள்ள கைகளுக்குள் அவர்கள் சிக்கிக் கொள்கிறார்கள். திருமாலின் சக்கரம் போன்று நெருக்கி அழிக்க வல்ல அக்கரங்கள் சகோதரர்கள் இரு வரையும் நெருக்குகின்றன. சீதையைத் தேடித்தாம் வருதலால், தம்மை வளைத்துக் கொண்ட அரக்கனின் சேனை என அதனை இராமன் எண்ணுகிறான்.

தேமொழித் திறத்தினால் அரக்கர் சேனை வந்து
ஏழுற வளைந்தது என்று உவகை எய்தினார்;
நேமி மால் வரை வர நெருக்குகின்றதே
ஆம் எனல் ஆய கைம் மதிட்குள் ஆயினார்.

அரக்கர் சேனை வந்து தம்மை வளைத்தது என்று இவர்கள் உவகை அடைந்தார்களாம். அதற்குக் காரணம் சீதையை மீட்க என்று நாம் புறப்பட்டு வந்திருக்கிறோம். எனவே, அவளைப் பாதுகாக்கவும், நம்மைப் போரிட்டு அழிக்கவும் அரக்கர் படையெடுத்து வந்துள்ளனர் என்பது அவர்கள் எண்ணம். உடனடியாக அவ்வரக்கர் சேனையை அழித்து நாம் சீதையை மீட்டுவிடலாம் என்ற நம்பிக்கை தோன்றி, அவ்வெண்ணத்தினால் இவர்கள் களிப்படைந்தார்களாம்.

திருமாலின் சக்கரம் எப்படி நெருக்கிப் பகைவர்களை அழிக்குமோ, அதற்கொப்ப அழிவுச்சக்தி பெற்றுள்ளன அக்கைகள். மலைபோல் வளைந்ததாம் கவந்தன் கைகள். அவை மதில்போல் வளைந்தன.

இவ்விதம் தான் சிக்கிக் கொண்டது அரக்கனின் சேனைக்குள் என்று எண்ணிய இராமன் அரக்கனின் சேனைக்குள் சிக்கிக் கொண்டதால் அரக்கன் இருக்கும் ஊரும் அருகிலேயேதான் இருக்க வேண்டும் என்று நினைத்து அதனை இலக்குவனிடம் சொல்கிறான். அப்படி அரக்கன் ஊர் மிகச் சமீபத்திலேயே இருப்பதனால், அங்கே உடனே சென்று சீதையை மீட்டுக் கொண்டு வந்துவிடலாம் என்கிறான் இராமன் தம்பியிடம். இதன் மூலம் நமக்கு உற்ற துன்பம் - இதுகாறும் வளர்ந்து கொண்டே வந்த

துன்பம் - இப்போது போய்விடும் என்ற மகிழ்ச்சியில் பேசத் துவங்குகிறான் இராமன். தம்பியை மேன்மைப்படுத்தும் வகையில் “ஐய!” என்றே விளிக்கின்றான் அவனுடைய மகிழ்ச்சியின் வெளிப்பாடு என்று இதைக் கொள்ளலாம்.

இளவலை நோக்கினான் இராமன் “ஏழையை உளைவு செய் இராவணன் உறையும் ஊரும், இல் அளவையது ஆகுதல் அறிதி ஐய! நம் கிளர் பெருந் துயரமும் கீண்டது ஆம்” என

ஆனால், இதற்குள் நிலைமையை நன்கு ஆராய்ந்த இலக்குவன் தம்மை வளைத்திருப்பது அரக்கர்சேனை அன்று என்று தெரிந்து கொள்கிறான். அரக்கர்சேனை என்று சொல்பவன் அண்ணன் என்றபோதிலும், அதனை உடனடியாக மறுக்கின்றான் இலக்குவன். அதற்கான காரணங்களையும் கூறுகின்றான். வெறுமனே நீ சொல்வது பிழை என்று அண்ணனிடம் சொல்லாமல் இன்ன இன்ன காரணங்களால் அது சரியான முடிவாகத் தோன்றவில்லை என்று காரண காரியங்களுடன் எடுத்துரைக்கின்றான் தம்பி. சேனை என்றால் அதற்குரிய சில அடையாளச் சின்னங்கள் உண்டு. ஆரவாரத்துடன்தான் சேனைகள் களம் இறங்கும். சேனை களம் இறங்கினால் முரசு ஒலிக்கும். சங்குகள் ஊதப்பட்டு அவற்றின் ஒலி எங்கும் நிறைந்திருக்கும். இவ்விதம் அந்த இடமே அதிரும் வண்ணமன்றோ சேனைகள் களம் இறங்கும், அந்தவித அடையாளச் சின்னங்கள் ஏதும் இங்கு இல்லை. அவ்வித ஒலிகளை நாம் இங்கு கேட்கவில்லை. எனவே, அண்ணா! இது அரக்கர் சேனையன்று வேறு ஏதோவொன்று தான் நம்மை இவ்விதம் வளைத்திருக்கின்றது என்று முடிவு கட்டுகிறான் இலக்குவன்.

“முற்றிய அரக்கர் தம் முழங்கு தானையேல்,
எற்றிய முரசு ஒலி, எங்கும் சங்கு இசை,
பெற்றிலது; ஆதலின், பிறிது ஒன்று ஆம் எனச்
சொற்றனன் இளையவன் தொழுது முன் நின்றான்”

அண்ணனுடன் மாறுபடத்தான் செய்கிறான். அண்ணன் கூறுவது அவ்வளவு சரியானதன்று என்பதை வலியுறுத்துகிறான். எப்படி? மிகுந்த அடக்கத்துடன் இதைச் செய்கிறான் இலக்குவன்.

“அண்ணன் சொல்வது தவறு. அவனுக்கு ஒன்றும் தெரியாது. எனக்குத்தான் எல்லாம் தெரியும். நான் சொல்வது தான் சரி” என்ற மமதையுடன் அவன் இதைச் சொல்லவில்லை. பணிவன்புடன் தொழுதுதான் தன் எண்ணத்தைச் சொல்கிறான். தொழுது நின்றான்” என்பது கம்பனின் வார்த்தைகள். ஆனாலும் தம்மை வளைத்திருப்பது இன்னது என்று திட்டவட்டமாக வெட்டு ஒன்று துண்டு இரண்டு என்று அறுதியிட்டுக் கூற அப்பொழுது இயலாததால், பிறிது ஆம் என்று கூறி நிறுத்துகிறான் தம்பி.

அவ்விதம் சொன்ன தம்பி, அப்புறம் அந்த உருவத்தின் மேனியை நன்கு உற்றுநோக்குகிறான். வயிற்றில் அமைந்திருக்கும் வாயைப் பார்க்கிறான். இராமனைப் பார்த்து, அண்ணா நம்மை வளைத்தது ஒரு பூதம். கைகளால் உயிர்களை வளைத்து, அப்படியே வாயினுள் அவற்றைத் தள்ளி விழுங்கிவிடும். அவ்வளவு கடுமையான பூதம். இப்போது என்ன செய்யலாம் அண்ணா? என்று அண்ணனின் ஆலோசனையை வேண்டுகிறான் இலக்குவன். நீ ஆற்றல்மிக்கவன், வில்லாற்றலில் ஒப்பில்லாதவனே வில் வலாய்! என்று அண்ணனை விளிக்கின்றான்.

அவ்வழி இளையோன் அமர்ந்து நோக்கியே,
வெவ்வியது ஒரு பூதம், வில் வலாய்!
வவ்விய தன் கையின் வளைத்து, வாய்ப் பெயும்,
செய்வது என் இவன்? என செம்மல் சொல்லுவான்.

முதலில் அண்ணன் அரக்கர் சேனைதான் நம்மைச் சூழ்ந்தது என்று சொன்னபோது அதை மறுத்து உரைத்த இலக்குவன் பின்னர் மீண்டும் உற்றுநோக்குகிறான். உற்றுநோக்கி, அனைத்தையும் ஆராய்ந்து இது என்னவாக இருக்கும் என்று தீர யோசித்து, அப்புறம்தான் ஒரு முடிவுக்கு வருகிறான். அமர்ந்து நோக்கி என்ற சொல் இவை அனைத்தையும் தெளிவாக்கி விடுகிறது.

மூன்றாவது கட்டம் இனி.

கிட்கிந்தா காண்டத்து நிகழ்வொன்றைப் பார்க்கலாம்.

அண்ணன் தன்னுடைய கருத்து இது என்று வெளிப் படையாகச் சொல்லாத தருணத்திலும் அவன் ஆற்றப்போகும் செயல் குறித்துத் தனக்கு ஏதேனும் ஐயம் இருந்தால், அந்த ஐயம்

அது அண்ணன் ஆற்றவிருக்கும் செயலுக்கும் அண்ணனின் ஆர்வத் திற்கும் முட்டுக்கட்டை போடுவதாக இருந்தாலும், தயங்காமல், இந்த அன்புத் தம்பி அது பற்றிய தன்னுடைய ஐயத்தை அண்ணன் முன் வைக்கின்றான். சுக்கிரீவன் பற்றித் தனக்கு இருந்த அந்த விதமான ஐயத்தை வெளிப்படையாக இராமன் முன் வைத்துத் தன்னுடைய ஐயத்தைத் தீர்த்துவைக்கும் கடமையை அண்ணனுக்கு உணர்த்துகிறான்.

தம்பிக்காகத் தன்னுடைய அரசரிமையைத் துறந்தவன் இராமன். அதையும் மிக்க மகிழ்வோடு செய்கிறான். ஆனால், அவ்விதம் அண்ணன் துறந்த அரசைத் தன்னுடையது என்று ஏற்க மறுக்கிறான் பரதன். “தாயுரை கொண்டு தாதை உதவிய தரணி தன்னைத் தீவினை என்ன நீக்கியவன்” பரதன். இவ்விதம் ஒருவருக்கு மற்றவர் அனைத்தையும்விட்டுக் கொடுக்கும் தியாக சீலர்களைச் சகோதரர்களாகப் பெற்றவன் இலக்குவன். எனவே, தன்னுடைய சகோதரன் வாலியைக் கொல்லத் தக்க துணைதேடும் சுக்கிரீவனை இலக்குவனால் ஏற்றுக்கொள்ள இயலவில்லை. அதுவும், தன்னுடைய அண்ணனைக் கொல்வதில் எவ்வளவு ஈடுபாடுள்ளவன் சுக்கிரீவன் என்பதை இலக்குவன் நன்றாக அறிவான். சகோதரனை அழிக்க இராமனால் முடியுமா முடியாதா என்பதை அறிய, இராமனுக்கே ஒரு சோதனை வைத்து, ஏழு மராமரங்களை ஒரே அம்பினால் இராமனைக் கொண்டு துளைக்க வைத்து, அவ்விதம் இராமனின் வலிமையைச் சோதித்து அறிந்து இவனால் தன் சகோதரனைக் கொல்ல முடியும் என்று உறுதிப் படுத்திக் கொண்டவன் இந்தச் சுக்கிரீவன். இவனை இலக்குவனால் கண்டிப்பாக உண்மைச் சகோதரனாக ஏற்றுக் கொள்ள முடிய வில்லை. இந்த எண்ணம் இலக்குவனை அரித்துக் கொண்டே இருக்கின்றது. இவனை நம்பலாமா, கூடாதா? நம்புவது எவ்வளவு தூரம் சரியான செய்கையாகும்? இவனை நம்புவதால் நாம் தவறு இழைக்கின்றோமோ? - என்பதெல்லாம் இவன் கவலை. இதனை மனத்திற்குள் வைத்துக் கொண்டு குமையாமல் அண்ணனிடமே போட்டு உடைக்கின்றான் இலக்குவன்.

சுக்கிரீவனை நம்பி இக்காரியத்தில் இறங்கலாமா என்று வாலியைக் கொல்லும் முன் அண்ணனை நேருக்கு நேர் கேட்டே விடுகின்றான் தம்பி. என்ன. நிகழ்கிறது என்பதைக் கம்பன்

பாடல்கள் கூறும்விதத்தைப் பார்ப்போம். தம்பியின் பாத்திரப் படைப்பின் மேன்மையை உணர்வோம்.

கிட்கிந்தா காண்டத்து நிகழ்வு. வாலி வதைப் படலத்தில் கம்பன் இலக்குவனின் இப்பரிமாணத்தைச் சொல்லும்விதம் இதோ.

வாலியும் சுக்ரீவனும் ஒருவர் மற்றொருவரை நோக்கி ஆரவாரம் செய்து கொண்டு, தத்தம் தோள்களைத் தட்டிக்கொண்டு, கண்களில் தீயெழு உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டு நின்று கொண்டிருக்கிறார்கள்; போர் துவக்குவதற்குத் தயாராக நின்று கொண்டிருக்கிறார்கள். மறைவிடம் ஒன்றில் ஒளிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள் இராமனும் இலக்குவனும் அந்தத் தருணத்தில், இராமன் இந்த இரு வானர சகோதரர்கள் நிற்கும் நிலைபற்றி வியந்து கூறுகின்றான்.

“அன்புடைய தம்பியே, இக்காட்சியை நன்கு உற்றுநோக்கு தேவர்கள் - அசுரர்கள் யுத்தம் என்றெல்லாம் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். அசுரர்கள் ஒரு புறம் தேவர்கள் ஒரு புறமும் போர்புரியத் தயாராக நிற்பார்கள். அந்த உவமை கிடக்கட்டும். அதைப்பற்றி இப்போது பேசிப் பயனில்லை. ஏனென்றால், அவர்கள் இச்சகோதரர்களுக்கு ஈடு ஆகமாட்டார்கள். இவ்விரு சகோதரர்களுக்கு ஒப்பு என்று சொல்ல ஒன்றுமே இல்லை. எந்தவொரு கடலும், மேகமும், வலிமை மிக்க, கொடிய தீயும் (காலாக்கினியும்) மற்று இவ்வுலகில் உள்ள வேறெந்தப் பொருளும் இவர்களுக்கு ஈடு ஆகா” என்று இராமன் இலக்குவனிடம் கூறுகின்றான்.

“அவ்வேலை இராமனும் அன்புத் தம்பிக்கு, ஐய, செவ்வே செல நோக்குதி, தானவர் தேவர் நிற்க, எவ் வேலை, எம் மேகம், எக் காலொடு, எக் கால வெந் தீ, வெவ் வேறு உலகத்து இவர் மேனியை மானும்?” என்றான்.

எந்த உலகத்திலும் உள்ள கடலும் மேகமும் காற்றும் கனலும் வாலி - சுக்கிரீவன் இருவரின் உடல் வலிமைக்கு நிகர் ஆகும்? ஒன்றுமே நிகர் ஆகா. அசுரர்களும் தேவர்களும் கூட நிகர் ஆகமாட்டார்கள்.

(தானவர் = அரக்கர்கள்) “தனு” என்பவனிடம் காசிபருக்குப் பிறந்தவர்கள்)

இலக்குவன் எண்ணம் அவ்விடத்திலேயே இல்லை. வீர முழக்கத்தோடு ஆர்ப்பரித்துக் கொண்டு கண்களில் தீ கொழுந்து விட்டு எரியும் வண்ணம் வானர சகோதரர்கள் நிற்கின்ற அழகு, அவர்களின் வீரம் என்பன பற்றி அன்று அவனுடைய தற்சமயத்துச் சிந்தனை. மிகவும் வேறுபட்டு அமைந்த தன் எண்ணத்தை அண்ணனிடம் வெளிப்படையாகக் கூறுகிறான். “அண்ணா! நீ என்னவோ இவ்விரு சகோதரர்களும் போருக்குத் தயாராக நிற்கும் அழகை ரசித்துக் கொண்டிருக்கின்றாய். அந்த மனநிலையில் நான் இல்லை. என் சிந்தனை என்வசம் இல்லை. வாலியைக் கொல்லும் தன்னுடைய பணியை எதிர்நோக்கிக் காத்துக் கொண்டிருக்கும் அண்ணனிடம் மெல்லச் சொல்லத் துவங்குகிறான் தம்பி. “அண்ணா என் மனத்துக்குள் ஒரு வேதனையை உணருகின்றேன், அது என்னை அரித்துத் தின்கின்றது. அதைத் தீர்க்கும் வழி அறியேன்” என்று ஆரம்பிக்கின்றான் அன்புத்தம்பி. “இந்தச் சுக்கிரீவன் தன் அண்ணனுடைய ஆயுளை முடிப்பதற்கென்று கொடிய யமனை இங்கு வரவழைத்திருக்கிறான். இந்தக் குரங்குக் கூட்டமே எள்ளி நகையாடப் போகும் ஒரு போருக்கும் தயாராகி விட்டான். இவனுடைய இச்செயல் (இவ்விதம் தன் சொந்த அண்ணனையே இவன் பலியிடத் துணிந்த செயல்), என்னை மிகவும் துயரப்படுத்துகிறது அண்ணா” என்கிறான்.

வள்ளற்கு இளையோன் பகர்வான்; இவன் தம்முன் வாழ்நாள் கொள்ளக் கொடுங் கூற்றுவனைக் கொணர்ந்தான்; குரங்கின் எள்ளற்குறு போர் செய எண்ணினன்; என்னும் இன்னல் உள்ளத்தில் ஊன்ற, உணர்வு உற்றிலன் ஒன்றும்” என்றான்

(தம்முன் வாழ்நாள் கொள்ள=தனக்கு முன்னம் பிறந்த, தன்னுடைய அண்ணனின் வாழ்நாளை முடிக்க)

சுக்கிரீவன் இராமனை அங்கு அழைத்து வந்தது கூற்றுவனையே அங்கு கூட்டிக்கொண்டு வந்த செயலாயிற்று என்கிறான் இலக்குவன். இராமன் தான் வாலிக்கு யமன்.

வாலிக்குக் கூற்றுவன் இராமன் என்பதைக் கம்பன் ஏற்கனவே கூறிவிட்டான்.

வாலி என்ற அளவிலா வலியினான் உயிர்தெற்க்
காலன் வந்தனென்

என்று நட்புக்கோட் படலத்தில் கூறுகின்றான்.
இவ்விதம் தான் அனுமன் இராமனைப் பற்றிச்
சுக்கிரீவனிடம் சொல்கின்றான்.

தன் தம்பிக்கென்று தன்னுடைய அரசரிமையைச் சற்றும்
தயங்காமல் ஈந்தவன் இராமன். எனவே, அவனை வள்ளல்
என்கிறான் கம்பன். இலக்குவன் வள்ளற்கு இளையோன்
சுக்கிரீவன் செய்யும் இந்த அறமற்ற செயலுக்குத் தன் அண்ணன்
இராமனைத் துணை கொண்டுவிட்டானே என்பதுவும், அதற்கு
இராமன் துணை போக நேர்ந்ததும் தான் அவனுடைய மனவருத்
தத்திற்கு முக்கிய காரணம். தன்னுடைய உள்ளத்து அரிப்பை
இன்னல் என்கிறான் தம்பி.

இப்படியும் ஒரு இலட்சியத்தம்பியா என்று நம்மை வியக்க
வைக்கின்றான் இலக்குவன். இத்துடன் நில்லாமல் மேலும்
அண்ணனிடம் பேசுகிறான். தமையனையே கொல்லத்
துணிந்தவன்; அதற்காகக் கூட்டுச் சேர்த்துக் கொண்டவன் இந்தச்
சுக்கிரீவன், எந்தவித உறவும் அல்லாத மற்றவர்க்குத் துணை
செய்வான் என்பது நிச்சயமா? என்ற கேள்வி இலக்குவனுக்கு
எழுகிறது. நம்பிக்கைக்கு மாறான செயலைத் தன்னுடைய சொந்த
அண்ணன் பால் செய்கின்ற இந்தச் சுக்கிரீவன் நாளைக்கு நமக்கும்
அதே போன்று தீங்கு இழைக்க எண்ணமாட்டான் என்று எப்படி
நம்புவது? அவனை நாம் நம்பக்கூடாது என்ற முடிவுக்கு
வந்தவனாக அண்ணனிடம் இதுபற்றிக் கேட்கிறான்.

ஆற்றாது பின்னும் பகர்வான்: “அறத்து ஆறு அழுந்தத்
தேற்றாது செய்வார்களைத் தேறுதல் செவ்விது அன்றால்;
மாற்றான் எனத்தம் முன்னைக் கொல்லிய வந்து நின்றான்; வேற்றோர்கள்
திறத்து இவன் தஞ்சம் என்? வீர! என்றான்.

சுக்கிரீவன் பற்றிய தன்னுடைய கணிப்பைச் சொல்லி
விட்டான் ஒரு பாடலில் இருந்தாலும் அது போதாது என்று
எண்ணுகிறான். தன்னுள்ளத்தில் உறும் துன்பத்தைப் பொறுக்க
மாட்டாமல் மேலும் கூறுகிறான். எனவே, மேலே பேச ஆரம்பிக்
கிறான். அறநெறிகள் அழிந்து போகுமாறு, நன்மை எது - தீமை
எது என்ற தெளிவில்லாமல் செயல்கள் செய்பவர்களை நம்பி
அவர்களைத் துணைக்குச் சேர்த்துக் கொள்வது செம்மையான

செய்கை அன்று. இது இலக்குவனின் திடமான முடிவு. “தன் கொள்கை இது” - என்று பிரகடனப்படுத்துவதுபோல இதைச் சொல்கிறான். தற்போதுள்ள சூழ்நிலையை முன்வைத்து, மேற்கொண்டு அண்ணனுடன் பேசுகிறான். தன்னுடைய அண்ணனைக் கொல்ல என்று மாற்றான் ஒருவனைக் கூட்டிக் கொண்டுவந்து நிற்கிறான் இச்சக்கிரீவன். சொந்த அண்ணனையே இவ்விதம் போட்டுக் கொடுக்கக் கூடியவன் இவன். அப்படியிருக்க, முற்றிலும் புதியவர்களான, முன்பின் அறிமுகம் இல்லாத (நம்மைப் போன்ற) வேற்றோர்களுக்கு இவன் உதவி செய்வான், என்று எப்படி அண்ணா நம்ப முடியும்? இதுபற்றி ஆலோசித்தாயா? என்று அண்ணனிடம் கேட்கிறான் தம்பி.

அண்ணனை “வீர!” என்று விளிக்கின்றான். அண்ணா! நீ “கூட்டு ஒருவர் வேண்டாக் கொற்றவன்” அல்லவா? எவ்வளவு வீரமுள்ளவன். வீராதிவீரன் சூராதி சூரன் நீ. அப்படிப்பட்ட நீ இவனைத் துணை என்று நம்பலாமா? இவன் இல்லாமலேயே நாம் நம்முடைய முயற்சியைத் தொடரலாமே, என்பதுபோல அனைத்தையும் வீர என்ற அந்த ஒரு சொல்லில் கொண்டு வந்து கொட்டுகிறான் தம்பி.

இவ்வளவு சொன்ன தம்பிக்கு பதில் சொல்கிறான். இரண்டு கருத்துகள் சொல்லி தம்பியின் மனச்சஞ்சலத்தைப் போக்குகிறான் இராமன்.

நீ கேள்விகள் கேட்டுவிட்டாய். இதோ என் பதிலையும் கேள் என்று சொல்லித் துவக்குகிறான். “அத்தா” என்று விளிக்கின்றான் தம்பியை. தந்தைக்கு ஒப்ப விவேகம் உடையவனே என்று கொள்ளலாம். பைத்தியங்கள்போல இஷ்டப்பட்ட வண்ணம் நடந்து கொள்ளும் இந்த விலங்கு இனத்தாரிடையே, ஒழுக்கம் பற்றிப் பேச என்ன இருக்கிறது? என்று தம்பியிடம் கேட்கிறான். இவ்வுலகில் சகோதரர்கள் எல்லாரும் ஒரே மாதிரி அல்லர். ஒரு தாயின் வயிற்றிலேயே பிறந்தாலும் கூட, எல்லாத் தம்பிமாரும் அண்ணன் நலன் மட்டுமே நாடுபவராக இருக்கப் போவதில்லை. எல்லாத் தம்பிமாரும் ஒரே தன்மைத்தவர் என்று ஆகிவிட்டால், ஒப்புமையே இல்லாத அன்புத் தம்பி பரதனுக்கு என்று என்ன தனிச்சிறப்பு? எல்லாத் தம்பியரும் ஒரே நிலை என்றால், பரதன்

எப்படி அரும் பெரும் உத்தமச் சகோதரன் ஆகிவிடுவான்? என்று யதார்த்தத்தை உரைக்கின்றான் இராமன்.

அத்தா இது கேள் என ஆரியன் கூறுவான்; இப் பித்தாய விலங்கின ஒழுக்கினைப் பேசல் ஆமோ? எத் தாயர் வயிற்றினும் பின் பிறந்தார்கள் எல்லாம் ஒத்தால், பரதன் பெரிது உத்தமன் ஆதல் உண்டோ?

அத்தன் = தந்தை, அன்பு மிகுதியாலும், தம்பியின் அறிவாற்றலை எண்ணி வியக்கும் வண்ணமுமாகவும் அவனைத் “தந்தையே” என்று விளிக்கின்றான் இராமன். ஐம்பொறிகளின் வழியே மட்டும் நடக்கின்ற - ஆறாவது அறிவு இல்லாத - விலங்கினங்களின் ஒழுக்கமுறையை - மனிதர்களின் நெறியுடன் ஒப்பிட்டுக் கருதக் கூடாது என்கிறான் இராமன். மேலும், ஆற்றிவு உள்ள, பகுத்து உணரும் பண்பினராகிய மனிதர்களுள்ளும் எல்லாத் தம்பியரும் ஒரே மாதிரி நடந்து கொண்டிருந்தால் பரதனுக்கு என்று என்ன சிறப்பு வந்துவிடப் போகிறது என்று கூறுகிறான் இராமன்.

இலக்குவன் கேட்ட கேள்விக்குப் பதிலாக மேலும் விளக்கம் சொல்கிறான் இராமன். வில்லைத் தாங்குகின்ற மலை போன்று அழகுற்று விளங்கும் தோட்களை உடையவனே, இவ்வுலகத்தில் உண்மை வழிப்படி, அறநெறிப்படி நடப்பவர்கள் மிகச் சிலரே ஆவர். அவ்வழி செல்லாதவர்கள்தான் பலரும். இதுதான் உலகியல் உண்மை. எனவே, நண்பராகக் கிடைத்தவர்களிடமிருந்து நாம் என்னென்ன நன்மைகளைப் பெற்றுக் கொள்ள முடியுமோ அவற்றைப் பெற்றுக் கொள்வதுதான் புத்திசாலித்தனம். அதைவிட்டு விட்டுக் குற்றமே இல்லாதவர்கள் யார் என்று தேடுவது வீண். அது பலன் தராது. ஏனென்றால், அவ்விதம் குற்றம் இல்லாதவர்கள் யாரும் இல்லை உலகினில் என்பது இராமனின் விளக்கம்.

வில் தாங்கு வெற்பு அன்ன இலங்கு எழில் தோள! “மெய்ம்மை உற்றார் சிலர்; அல்லவரே பலர்” என்பதே உண்மை பெற்றாருழைப் பெற்ற பயன் பெறும் பெற்றி அல்லால், அற்றார் நவை என்றலுக்கு ஆகுநர் ஆர்கொல்? என்றான்.

உலகத்தில் நல்லொழுக்கம் மிக்கவர்கள் மிகச் சிலரே. அவ்வித நல்லொழுக்கம் இல்லாதவர்களே மிகுதியானவர். எனவே, நாம்

நண்பர்களிடமுள்ள குறைகளைப் பெரிதுபடுத்தாமல், அவர்மூலம் நாம் பெற்றுக் கொள்ளக் கூடிய நலன்களைப் பெற்றுக் கொள்வதுதான் சிறந்தது. என்று கூறித் தன் செய்கைக்கு நியாயம் கற்பிக்கிறான் இராமன்.

“குற்றம் பார்க்கின் சுற்றம் இல்லை” என்பது முதுமொழி. குணம் நாடிக் குற்றமும் நாடி அவற்றுள் மிகை நாடி மிக்க கொளல் என்பது குறள். இதை இன்னும் சிறப்பாக இராமன் கூற்றுடன் முற்றிலும் ஒத்துப் போகும் நாலடியார் பாடல் அதோ :

“நல்லார் எனத்தான் நனி விரும்பிக் கொண்டாரை
அல்லார் எனினும் அடக்கிக் கொளல் வேண்டும்
நெல்லுக்கு உமியுண்டு நீர்க்கு நுரையுண்டு
புல்லிதழ் பூவிற்கும் உண்டு.

இவ்விதம் தம்பியின் மனச்சஞ்சலத்தைத் தீர்த்து வைக்கிறான் இராமன்.

இனி நான்காவது நிகழ்வைப் பார்க்கலாம்.

இலக்குவன் அண்ணன் கருத்துக்கு மாற்றுக் கருத்து உரைக்கும் அக்கட்டம் யுத்த காண்டத்து நிகழ்வு.

“தன் தவற்றை உணர்ந்து திருந்த ஒரு வாய்ப்பளிக்கும் வகையில் இராவணன் பால் தூதுவன் ஒருவனை அனுப்புவோம். அவன் எண்ணத்தை அறிந்து கொண்டு இன்னும் ஒரு முறை அவனுக்கு வாய்ப்புக் கொடுத்து, அதன் பின்னரும் போரைத்தான் விரும்புகிறேன் என்பதை அவன் மறுஉறுதிப்படுத்தினால் அதற்கு அப்புறம்தான் போரைத் துவக்குவோம். இது என்னுடைய எண்ணம். இது பற்றி நீ என்ன சொல்கிறாய்?” என்று இராமன் வீடணனைக் கேட்கிறான். இராமனின் இத்திட்டத்திற்கு, அனைவரும் ஒப்புக் கொள்கின்றனர். இராமன் குறிப்பாக இக்கேள்வியை வீடணனை நோக்கித்தான் எழுப்புகிறான். அவன் ஒப்புதல் தெரிவிக்கிறான். மற்றவர்கள் எவரும் மாற்றுக் கருத்துக் கூறவில்லை.

ஒருவனைத் தவிர ஆமாம் - இலக்குவனைத் தவிர.

இந்நிகழ்வைச் சற்று ஆராயலாம்.

எழுபது வெள்ளம் சேனையோடு இராமன் இலங்கையை முற்றுகை இட்டான். வடக்கு வாசலில் இராமன் இராவணனை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தான். ஆயினும் இராவணன் வராதலால், இராமன் தன் மனத்தில் எண்ணிய ஒன்றை வீடணனுடன் தெரிவிக்கின்றான்.

வள்ளலும் விரைவின் எய்தி, வடதிசை வாயில் முற்றி,
வெள்ளம் ஓர் ஏழு பத்துக் கணித்த வெஞ் சேனையோடும்,
கள்ளனை வரவு நோக்கி, நின்றனன் காண்கிலாதான்,
ஒள்ளியது உணர்ந்தேன் என்ன வீடணற்கு உரைப்பதானான்.

வள்ளல் என்கிறான் இராமனைக் கம்பன் பல இடங்களில் இவ்விதம் இராமனைக் கம்பன் சுட்டினாலும், இங்கு அது தனி மதிப்புப் பெறுகிறது. இராவணன் சீதையைத் திருப்பி அனுப்பினால், போரிட்டு அவனை அழிக்க வேண்டாம் அவனை மன்னித்துவிடலாம்” என்னும் எண்ணத்தை வெளிப்படுத்தப் போகிறான் இராமன். இவ்விதம் அவன்கொண்ட இரக்க குணத்தை வலியுறுத்தும் வகையில் கம்பன் வள்ளல் என்கிறான் இராமனை.

மற்றுமொரு நயமும் கவனிக்கத்தக்கது. வள்ளல் என்று இராமனைச் சுட்டும் கம்பன் இராவணனைக் கள்ளன் என்கிறான்.

எழுபது வெள்ளம் சேனையுடன் இலங்கையை விரைவாக எய்தியவன் இராமன். விரைவின் எய்த வேண்டிய தேவை இராமனுக்கு இருக்கிறது. “இன்னும் ஒரு மாதம்தான் உயிருடன் இருப்பேன்; அதற்குள் இராமன் வந்து என்னை மீட்டுக்கொண்டு போக வேண்டும்” என்று அனுமனிடம் சொல்லி இராமனுக்குக் கெடு வைத்து அனுமனை அனுப்பியிருக்கிறாள் சீதை. எனவே, விரைவில் எய்தினான் வள்ளல்.

தான் முற்றுகை இட்டிருக்கும் செய்தி அறிந்து இராவணனும் அந்த பிரதான வடக்குவாயிலுக்கு வருவான் என்று எதிர்பார்த்து இராமன் விரைவில் அங்கு வந்து சேருகிறான். இவன் கொண்ட விரைவு இராவணனிடம் இல்லை. அவன் வரவில்லை. இராவணனின் வரவை நோக்கிக் காத்து நிற்கின்றான் இராமன். ஆனால், அவன் வருவதாகக் காணோம். அப்போது, தான் எண்ணிய ஒரு செய்தியை இராமன் வீடணனிடம் சொல்கின்றான்.

“நான் மனத்தில் ஓர் எண்ணம் கொண்டுள்ளேன். அதனை உன்னிடம் கூறுகின்றேன் அது பற்றி நீ என்ன எண்ணுகிறாய் என்பதை எனக்கும் இங்குள்ள மற்றோருக்கும் சொல்” என்று கூறி வீடணனிடம் பேசத் துவங்குகிறான் இராமன்.

ஏன் குறிப்பாக வீடணனைப் பார்த்து இக்கேள்வியைக் கேட்கிறான் என்னும் வினா எழலாம் இங்கு. ஒரு சில காரணங்கள் இங்கே தர முயல்கிறேன்.

1. இராவணனைப் பற்றிய செய்தியாக இருப்பதால், அவனுடைய உடன்பிறப்பு வீடணனிடம் ஆலோசனை கேட்கிறான் என்று பொருள் கொள்ளலாம்.
2. அடைக்கலம் கொடுத்து அரவணைத்துக் கொண்டவனிடம் அனைத்துச் செயல்களிலும் ஆலோசனை கேட்பது அவசியம். அவனும் இவ்வணியின் ஒரு முக்கியமான உறுப்பினன் என்பதை ஒப்புக்கொள்ளும் நோக்கத்தில், அதை அவனுக்கு உணர்த்தும் நோக்கில் இராமன் வீடணனிடம் ஆலோசனை கேட்டிருக்கலாம். நீ எங்களில் ஒருவன் என்பது வாய்வார்த்தையாக மட்டும் நின்றுவிடாமல், அதனைச் செய்கையிலும் காட்ட விரும்பியதால் இராமன், வீடணனிடம் இக்கேள்வியைக் கேட்டான்.
3. அரக்கர்களுடன் போர் என்பதால், இதுகாறும் அரக்கர்களிடையே உறைந்திருந்தவன் என்னும் முறையில் அவனுடைய எண்ணம் என்ன என்பதைத் தெரிந்து கொள்ள இராமன் வீடணனிடம் இதுபற்றி உரையாடினான் என்றும் கொள்ளலாம்.
4. இவற்றைவிட முக்கியமான ஒரு நோக்கம் இருக்கிறது. அதைச் சற்றுப் பின்னால் சொல்கிறேன் (கட்டுரையின் சுவை கருதி).

வீடணனிடம் இராமன் கேட்ட ஆலோசனை இதுதான்.

இராவணனிடம் தூதுவன் ஒருவனை அனுப்பலாம் என்றிருக்கிறேன். சீதையைத் திருப்பி விடுகிறாயா என்று அத்துதுவன் மூலம் கேட்கப் போகிறேன். அப்படி விட்டுவிட அவன் ஒப்புக்

கொண்டால், போரைத் தவிர்த்து அவனை மன்னித்து அவனுக்கும் அவன் சேனைக்கும் அழிவின்றி விட்டுவிடுவேன். இவ்விதம் அவனுக்கு ஒரு இறுதி வாய்ப்பு அளித்து, போரையும், அதனால் விளையும் அழிவையும் தடுக்கலாம் என்பது என் எண்ணம். அப்படி இதற்கு ஒப்பாமல் அவன் போர் செய்யும் வழியைத்தான் தேர்ந்தெடுப்பான் ஆயின், அதற்கு அப்புறம்தான் போரைத் துவக்குவேன். ஏனென்றால், இதுதான் அறவழி. இதுதான் நீதியின் நெறி இதுதான் நான் கொண்ட எண்ணம்'' என்று சொல்கிறான் இராமன்.

தூதுவன் ஒருவன் தன்னை இவ் வழி விரைவில் தூண்டி, மாதினை விடுதியோ? என்று உணர்த்தவே, மறுக்கும் ஆகின்; காதுதல் கடன் என்று உள்ளம் கருதியது; அறனும் அஃதே நீதியும் அஃதே என்றான் - கருணையின் நிலயம் அன்னான்

இவ்விதம் சொன்னவனை, மிகப் பொருத்தமாகக் கருணையின் நிலயம் அன்னான் என்கிறான் கம்பன். காப்பியம் முழுவதிலும் பலவிடங்களில் கம்பன் இராமனைக் குறித்துப் பல்வேறு அடைமொழிகள் தந்து, அவனைச் சிறப்பித்துக் கூறுவதை நாம் காணலாம். அவ்வித அடைமொழிகளில் சில மீண்டும் மீண்டும் பயன்படுத்தப்படுவதையும் காணலாம்.

கருணையின் நிலயம் அன்னான் என்ற இச்சிறப்பு, நானறிந்தமட்டில், வேறு எந்தவொரு இடத்திலும் இல்லை.

இதைவிடப் பொருத்தமான அடைமொழி வேறொன்றை, அதிலும் குறிப்பாக இந்தக் கட்டத்தில் கம்பன் கூறியிருக்க முடியாது என்பதும் என் எண்ணம்.

1. தனது மனைவியைக் கவர்ந்து - அதுவும் வஞ்சகமாகக் கவர்ந்து - சிறைப்பிடித்த ஒருவன் பால் அளவில்லாக் கருணை காட்டுபவன்.
2. இச்செயலைத் தடுக்க முயன்ற சடாயுவைக் - தந்தையென்று தான் கருதும் சடாயுவைக் - கொன்றவன் பால் கருணை மிக்கவன்.
3. முனிவர்களுக்கும் மறையோர்களுக்கும் தீராத இன்னல் விளைவிக்கும் அவ்வரக்கனைத் தண்டிக்க, அவனை அழிக்கத்

தகுந்த காரணம் இப்போது இருக்கிறது, வாய்ப்பும் கை கூடியுள்ளது என்றபோதிலும் அவன்பால்கருணை காட்டுபவன்.

4. எவ்வளவு தூரம் இராவணனுக்குக் கருணை காட்ட முடியுமோ, அதுவரை அவனுக்குக் கருணை காட்டியே தீருவேன் என்று கங்கணம் கட்டிக் கொண்டவன். அரசநீதியும் வலியுறுத்துவது சாம, தான, பேத, தண்ட என்னும் வரிசையைத்தான். ஆக, தண்டிப்பது என்பது கடைசி வழிதான் என்றெண்ணிக் கருணை காட்டுபவன் இராமன். மற்ற வழிகளை எல்லாம் முயன்று பார்த்து, அவை பலன் அளிக்காத கட்டத்தில் மட்டுமே போர் என்ற கருணை கொண்டவன்.

5. அறவழியில் மாத்திரமே செல்வேன் என்ற விரதம் பூண்டவன். “அறத்திற்கு அன்பு சார்பு” என்பதை நன்கறிந்தவன்.

எனவே, கருணையின் நிலயம் அன்னான் என்று கூறுகின்றான் கம்பன்.

காதுதல் (= போர் செய்தல்) கடன் என்கிறான் கம்பன். அதாவது செய்து தீர வேண்டிய கடமையாகும் என்ற பொருளில், தனது மனைவியைக் கவர்ந்து - அதுவும் வஞ்சகமாகக் கவர்ந்து சிறைப்பிடித்தவனை, இச்செயலைத் தடுக்க முயன்ற சடாயுவைக் - தந்தையென்றுதான் கருதும் சடாயுவைக் - கொன்றவனைப் போரில் அழிப்பது கடமை என்பதை ஒப்புக் கொள்கிறான். ஆனால், அது எப்போது கடன் எனப்படும் என்பதையும் மறவாதவன் அவன். தவறு செய்தவனாக இருந்தபோதிலும், அத்தவற்றை உணர்ந்து திருந்தி வாழ அவனுக்கு வாய்ப்பளிப்பதுதான் அறவழி. அதனை முறைப்படி செய்து, அவ்வித வாய்ப்பளித்து, அந்த வாய்ப்பும் பயன்தராதபோது மட்டுமே காதுதல் கடன் என்றாகும் என்று உரைக்கின்றான் இராமன். அவன் சொன்னதைக் கேட்டு வீடணன் அதுதான் சரி என்கிறான்.

வீடணனுக்கு இலங்கை அரசை அளித்து அவனை இலங்கைக்கு அரசனாக இலக்குவனைக் கொண்டு முடிகூட்டவும் ஏற்பாடு செய்கிறான் இராமன். எப்பொழுது அவ்விதம் முடிகூட்டப்பட்டானோ அதன் பின்னர், அரக்கர்களின் அரசன் வீடணன்தான் என்று பொருள்தரும் வண்ணம் வீடணனைக்

கம்பன் அரக்கர்கோன் என்கிறான். குரங்குச் சேனையின் தலைவனான சுக்கிரீவனும் எழுந்து நின்று, அது சரியானதே என்கிறான். அதுதான் அரசர்களுக்கு உகந்தது “கொற்றவர்க்கு உற்றது” என்று சொல்கிறான் சுக்கிரீவன்.

இவர்கள் இருவரும் சொன்னதை இலக்குவன் கேட்கிறான் தன்னுடைய எண்ணத்தை எந்தவித ஒளிவோ மறைவோ இல்லாமல் உரைக்கின்றான். அண்ணா, இராவணன் பால் இத் தருணத்தில் இரக்கம் காட்டுவது உனக்குப் பெருமை சேர்க்காது. மாறாக, அது உனக்கு இழுக்கையே கூட்டும். “இரக்கமது இழுக்கம்” இனி நமக்குச் செயல் என்று ஒன்று இருக்கின்ற தென்றால், அது அவ்வரக்கன் மீது அம்பு மாரி பொழிவதுதான் என்கிறான்.

அரக்கர் கோன் அதனைக் கேட்டான்; “அழகிற்றே ஆகும்”
என்றான்;
குரக்கினத்து இறைவன் நின்றான், “கொற்றவர்க்கு உற்றது”
என்றான்; “இரக்கமது
இழுக்கம்” என்றான் இளையவன்; “இனி, நாம் அம்பு
துரக்குவது அல்லால், வேறு ஓர் சொல் உண்டோ?
என்னச் சொன்னான்.

இராமன் இக்கேள்வியை வீடணனை நோக்கித்தான் எழுப்புகிறான். இலக்குவனை நோக்கி அக்கேள்வி எழுப்பப்படாத அளவில், இலக்குவன் அதற்கு மறுமொழி கூறத் தேவை இல்லை ஆயினும் அதற்கு ஒப்புதலாக சுக்கிரீவனும் பேசவே, இலக்குவன் தன் கருத்தைச் சொல்ல வேண்டியதாகிறது. குறிப்பாக இவன் ஒருவன் தான் மாற்றுக் கருத்து உரைக்கின்றான். இவ்வளவு முக்கியமான ஒரு செயல் சரியான முறையில் விவாதிக்கப்பட வேண்டும், நன்மை - தீமை பற்றி நன்கு ஆலோசித்த பிறகே அம்முடிவு எடுக்கப்பட வேண்டும் என்றெண்ணியோ அல்லது வேறு காரணங்களுக்காகவோ - இலக்குவன் இராமனின் கேள்விக்கு மறுமொழி சொல்கிறான் மாற்று மொழியும் சொல்கிறான்.

தன் கருத்தைச் சொல்லுகையில், அதன் அடிப்படை என்ன என்பதையும் விளக்குகிறான் இத்தம்பி. வீடணனும் சுக்கிரீவனும் நாங்கள் இதற்கு ஒப்புக் கொள்கிறோம் என்று ஒரு வரியில் சொல்லி

முடித்து விடுகிறார்கள். ஏன் இதற்கு ஒப்புதல் அளிக்கின்றோம் என்பது பற்றி அவர்கள் வாயே திறக்கவில்லை. இராமன் எண்ணும் செயல் இன்ன இன்ன காரணங்களினால் சரியானதே என்று அவர்கள் பட்டியல் இடவில்லை. ஆனால், இதனை மறுத்து உரைக்கும் இலக்குவனோ, “அண்ணா உன் கருத்திலிருந்து நான் மாறுபடுகின்றேன். அதற்கான காரணங்கள் இவையாகும்” என்று சொல்கிறான்.

மூன்று பாடல்களில் இரக்கம் காட்டுவது ஏன் தவறு என்றும், அவ்வித வாய்ப்பளிக்காமல் நேரடியாக உடனே போரைத் துவக்குதல் தான் முறையானது என்றும் இலக்குவன் எடுத்துரைக்கின்றான். ஒவ்வொரு காரணமாக எடுத்து வைத்து மீண்டும் தன் வாதத்திறமை காட்டுகிறான் இளவல்.

மிக்க அழகுள்ள பல பெண்களைச் சிறையில் வைத்தான். தேவர்களுக்குத் துன்பம் தந்தவன். அவர்களை மிகவும் வருத்தியவன். வேதியர்களுக்கும் மறையவர்களுக்கும் தீராத துயரம் அளித்தவன். தன்னுடைய ஆசையை எல்லைக்குள் வைக்காமல் அனைத்து உலகங்களையும் தானே ஆள வேண்டும் என்றெண்ணி அறமில்லா வழிகளில் சென்றவன். உயிர்கள் அனைத்தையும் கொன்று தின்றவன். மேலும், இந்திரனின் செல்வம் அனைத்தையும் அபகரித்துக் கொண்டவன். இத்தகைய கொடுமைக்காரன் இராவணன். எனவே, இவன் பால் இரக்கம் காட்டக் கூடாது. அவன் தண்டிக்கப்பட வேண்டியவனே என்பதாக முதற்பாடலில் கூறுகின்றான் தம்பி.

தேசியைச் சிறையில் வைத்தான்; தேவரை இடுக்கண் செய்தான்; பூசுரார்க்கு அலக்கண் ஈந்தான்; மன்னுயிர் புடைத்துத் தின்றான்; ஆசையின் அளவும் எல்லா உலகமும் தானே ஆள்வான்’ வாசவன் திருவும் கொண்டான் வழி அலா வழிமேல் செல்வான்.

(தேசி = ஒளி பொருந்திய அழகுள்ளவன்). (பூசுரர் = அந்தணர், பார்ப்பனர்) (வாசவன் = இந்திரன்)

கனம் கோர்ட்டார் அவர்களே! இவன் செய்த குற்றங்களின் பட்டியலைக் கூறுகின்றேன் கேளுங்கள் இவன் தண்டிக்கப்பட வேண்டியவனே என்று வாதத்தை துவக்கும் வக்கீல்போலத்

தன்னுடைய வாதங்களை அடுக்குகிறான் இலக்குவன். ஏழு குற்றங்கள் புரிந்தவன் இவன் என்று கூறுகின்றான்.

1. தேசியைச் சிறையில் வைத்தான்;
2. தேவரை இடுக்கண் செய்தான்;
3. பூசுரார்க்கு அலக்கண் ஈந்தான்;
4. மன்னுயிர் புடைத்துத் தின்றான்;
5. ஆசையின் அளவும் எல்லா உலகமும் தானே ஆள்வான்
6. வாசவன் திருவும் கொண்டான்;

மேலே சொன்ன ஆறு தீமைகளையும் செய்யும் வகையில் தகாத வழிகள் அனைத்தையும் மேற்கொள்வான். அது ஏழாவது குற்றம் ஆகும்.

7. வழி அலா வழிமேல் செல்வான்.

அதனால் இவனுடன் போர் செய்வதுதான் சிறந்தது என்கிறான் இலக்குவன்.

இவையெல்லாம் பொதுவான குற்றங்கள் இவற்றைச் செய்கின்ற அரக்கர் கூட்டத்தை அழிப்பேன் என்றுதான் முன்பு தன்னை வந்து சந்தித்த முனிவர்களுக்கு வாக்குத் தந்துள்ளான் இராமன். அக்கடமையை இராமனுக்கு நினைவுறுத்துவதுபோல அமைகிறது இலக்குவன் கூற்று. இக்குற்றங்கள் செய்தவன்பால் இரக்கம் காட்டத் தேவையில்லை என்பது அவன் வாதம்.

இவ்விதம் பொதுப்படையான பல குற்றங்களை அண்ணாநீ மன்னித்தாலும், இவன் உன்பால் இழைத்த மாபெரும் குற்றங்கள் எந்த வகையிலும் இரக்கம்காட்டத்தகுதியற்றவை. மன்னிப்பு பெறத் தக்கவை அல்ல, கருணைக்கு அப்பாற்பட்டவை அவ்விரண்டும்.

1. உன்னை என்றென்றும் துன்பத்தில் தள்ளும் வண்ணம் வஞ்சகமாக உன்னுடைய மனைவியைக் கவர்ந்து சென்று சிறை வைத்தவன்.
2. உன் மனைவியின் நிலை கண்டு, அவள்பால் பரிவு கொண்டு, மனைவியைக் காப்பாற்றும் பணியில் ஈடுபட்ட, நீ தந்தை என மதிக்கும், சடாயுவின் உயிரைக் குடித்தவன்.

வாழியான் நின்னை அன்று வரம்பு அறு துயரின் வைக,
 சூழ்வு இலா மாயம் செய்து, உன் துணைவியைப் பிரிவு சூழ்ந்தான்;
 ஏழைபால் இரக்கம் நோக்கி, ஒரு தனி இகல்மேல் சென்ற,
 ஊழி காண்கிற்கும் வாழ்நாள், உந்தையை உயிர் பண்டு உண்டான்.

அண்ணா! உன் துயரம் வரம்பு இலாதது. உனக்கு இவ்
 வண்ணம் வரம்பு இலாத துயரம் கொடுத்தவன் இராவணன்.
 உன்னைப் போரில் வீழ்த்தி நியாயமான முறையில் அவன் இச்
 செயல்புரிந்தவன் அல்லன் (அது அவனால் இயலாது) உன்னை
 ஏமாற்றி வஞ்சனையான செய்கையால், உன் மனைவியைத் தூக்கிச்
 சென்று சிறை வைத்தவன்.

அது மட்டுமல்லாமல், மற்றுமொரு மாபெரும் குற்றமும்
 செய்தவன் இவன். உன் மனைவியைக் கவர்ந்து செல்லும்போது
 அவளுடைய கதறலைக் கேட்டு, அவளை மீட்கும் பணியில் ஈடு
 பட்ட சடாயுவைக் கொன்ற குற்றம் அது. அச்சடாயு எப்பேர்ப்
 பட்டவன்! உனக்குத் தந்தை போன்றவன் அல்லவா அவன்.
 ஊழிக்காலம் அளவும் வாழ்ந்திருக்கக் கூடியவன் சடாயு. அவ்விதம்
 ஊழிக்காலம் வரை வாழும் வகை இல்லாமல், உன் மனைவிக்கு
 நன்மை செய்யப் புகுந்து மரணத்தைத் தழுவியவன் சடாயு,
 அவனுடைய மரணத்திற்குப் பழிவாங்க வேண்டாமா? அதை
 விட்டுவிட்டு அக்கொடிய இராவணன் மேல் இரக்கம் காட்டுவேன்
 என்கிறாயே? எனது இலக்குவனின் வாதம்.

அற்புதமான வாதம் இது. சீதையின் நிலைமையைக் குறிக்க,
 அவளை “ஏழை” என்கிறான் இலக்குவன். பாவம் அவள்துணை
 யற்றவள். “இரக்கம் என்பதற்குச் சரியான பொருள் தெரியுமா
 அண்ணா? அதற்குச் சரியான எடுத்துக்காட்டு, சடாயு உன் மனைவி
 மீது கொண்டானே அது தான் இரக்கம். ஒரு அநீதி இழைக்கப்
 படும்போது அதைத் தடுக்க வழியில்லாமல், எனக்கு உதவி செய்ய
 யாரேனும் வரமாட்டார்களா என்று கதறினானே உன் மனைவி;
 அவள் நிலைகண்டு அவள் பால் சடாயு கொண்டானே அதுதான்
 இரக்கம். அவ்விரக்கத்தால் தன்னுயிர் துறக்கவும் முன்வந்தானே
 அது இரக்கம் அண்ணா, நீ இராவணன்மீது காட்டுவேன் என்
 கிறாயே அதுவன்று. இரக்கம் என்பதை வலியுறுத்தும் முகமாக,
 “ஏழை பால் இரக்கம் நோக்கி” என்கிறான் இலக்குவன். மிக மிகத்
 திறமை வாய்ந்த வக்கீலின் சொற்கள் அவை.

இகல் = போர், பகை. இச்சொற்பிரயோகமும் தனித்தன்மை வாய்ந்தது. உன் மனைவியை வஞ்சகமாக அரக்கன் கவர்ந்து செல்கிறான். அவள் உதவி வேண்டிக்கதறுகிறாள். அவளைக் காப்பாற்ற அரக்கனுடன் போர் செய்தவன் சடாயு. தனி இகல் மேல் சென்றவன். அவன் ஊழி காண்பளவும் வாழக்கூடியவன். அவ்வளவு ஆயுள் உள்ளவன், இவ்வரக்கனால் கொல்லப்பட்டான். அவன் உன் தந்தை, அந்தத் தந்தையின் உயிர் உண்டவன் இந்த இராவணன். அந்த இராவணனுடன் போரிட்டு உயிர் நீத்தவன் உன் தந்தை. ஆனால், இப்போது நீ அக்கொடுமை செய்தவனுடன் போரிடத் தயங்குகிறாய், என்று மிகச் சரியான சொற்களைத் தேர்ந்தெடுத்து வாதிக்கிறான் இலக்குவன்.

இப்படிப்பட்ட இராவணனுக்கு ஒரு வாய்ப்பளிக்க வேண்டும் என்கிறாய். சீதையை விட்டு விடுவாய் என்றால், போரில்லை பிழைத்துப் போ என்று மன்னித்து அருளுவேன் என்கிறாய். சரி அவனும் இந்த நிபந்தனைக்கு உட்பட்டுச் சீதையைத் திருப்பி அனுப்பிவிட்டால் அதன் பின்னர் என்ன நடக்கும் என்று எண்ணிப் பார்த்தாயா?

என் பெயர் எத்துணைக் காலம் நிற்குமோ அன்று காறும் இலங்கைக்கு நீதான் அதிபதி என்று வீடணனுக்கு வாக்களித்து, என்னைவிட்டு அவனுக்கு மகுடமும் தரிக்கச் செய்து இலங்கை அரசை வீடணனுக்கு அளித்தாயே அந்த உன்னடைய வாக்குறுதி என்னவாகும்? காற்றில் அல்லவோ பறக்கும் உன் வாக்குறுதி!

முன்னர் தவ முனிவர்களுக்கு, உங்களுக்கு ஊறு விளைவிக்கும் அரக்கர் கூட்டத்தை அழிப்பேன் என்று சூளுரைத்தாயே, அச்சுள் என்னவாகும்? எண்ணிப் பார்த்தாயா என்றும் வினவுகிறான் இத்தம்பி. இவ்வகையிலும் அண்ணனுக்கு அவப் பெயர் ("கொடுத்த வாக்குத் தவறியவன்" என்ற அவப்பெயர்) வந்துவிடக் கூடாதே என்று கவலைப்பட்டவனாகத் தம்பி அதை அண்ணனுக்கு நினைவுபடுத்துகிறான்.

அன்னவன் தனக்கு, மாதை விடில், உயிர் அருளுவாயேல், "என்னுடை நாமம் நிற்கும் அளவு எலாம் இலங்கை மூதூர் மன்னவன் நீயே" என்று, வந்து அடைந்தவற்கு வாயால் சொன்ன சொல் என் ஆம்? முன்னம் சூளுறவு என் ஆம் - தோன்றால்!

வீடணனுக்குத்தான் இலங்கை அரசு என்று உன்னுடைய வாயாலேயே சொன்னாயே என்கிறான் இலக்குவன். அது செவி வழிச் செய்தியாக வீடணனை அடையவில்லை. வீடணனை முன்நிறுத்தி அவன் காதுபடவே அவன் முகத்துக்கெதிராகவே அளிக்கப்பட்ட வாக்குறுதி என்பதை வலியுறுத்தும் வண்ணம், உன்னிடம் அடைக்கலம் என்று வந்து சேர்ந்தவனுக்கு உன்னுடைய வாயாலேயே சொன்னாயே, அச்சொல் என்னவாகும் - வாயால் சொன்ன சொல் என் ஆம்? என்பது சரியான நெத்தியடி வாதம்.

இராவணனிடம் தூதுவன் ஒருவனை அனுப்பிச் சீதையைத் திருப்பித் தந்து விடுமாறு கேட்கப் போகிறேன், அவ்விதம் அவன் அனுப்பினால், போர் செய்யாமல் அவனுக்கு உயிர்பிச்சை அளிக்க எண்ணுகிறேன். இதுதான் அற வழி; அரச நீதி என்பதும் என் முடிவு. இதுபற்றி உன் கருத்து என்ன?

என்று இராமன் யாரிடம் கேட்க முடியும்? யாரிடம் கேட்க வேண்டும்?

சற்றுத் தீவிரமாக சிந்தித்தால் இக்கேள்வி வீடணனிடம் மாத்திரம்தான் கேட்கப்பட வேண்டும் என்பது வெகு எளிதில் புலனாகும். அவனுக்குத்தான் இம்முடிவினால் உடனடி பாதிப்பு இராவணன் இதற்கு ஒப்பிச் சீதையை அனுப்பி விட்டால், வீடணனுக்கு உரியது என்று இராமனால் அளிக்கப்பட்ட இலங்கை அரசு வீடணனுக்குக் கிடைக்காமல் போகும் வாய்ப்பு ஏராளம்.

“போர் செய்தால் அண்ணன் இராவணன் அழிந்து போவது நிச்சயம் அந்நிலையில், இலங்கை அரசு தனக்குக் கண்டிப்பாய்க் கிட்டும். மாறாக அண்ணன் சீதையை திருப்பி அனுப்பிப் போர் நிகழாமல் போனால் அண்ணன் உயிர் பிழைப்பான். அரசு தனக்குக் கிடைக்காமல் போகும் - இது வீடணனின் நிலைமை.

இவ்வித உடனடிப் பாதிப்பு வீடணனுக்கு மட்டுமே. எனவே, இக்கேள்விக்கு விடை சொல்ல வேண்டியவன் அவன் மட்டுமே. இதனால்தான், போரா - சமாதானமா

என்னும் கேள்வியை இராமன் வீடணன்பால் எழுப்பு கின்றான். முடிவை வீடணனிடமே விட்டு விடுகிறான்.

இராமனின் கேள்வி வீடணனை நோக்கி எழுப்பப் பட்டதன் காரணம் இதுதான் என்பது என் எண்ணம்.

இந்தக் காரணத்தைத்தான் பின்னால் சொல்கிறேன் என்று நான் கட்டுரையின் துவக்கத்தில் கூறியிருந்தேன்.

இரு நிகழ்வுகளை இராமனுக்கு இலக்குவன் நினைவுபடுத்திகிறான். அவை பற்றிச் சற்று விரிவாகப் பார்ப்போம்.

“என்னுடை நாமம் நிற்கும் அளவு எலாம் இலங்கை மூதூர் மன்னவன் நீயே” என்று, வந்து அடைந்தவற்கு வாயால் சொன்ன சொல் என் ஆம்?

என்பது பற்றிச் சற்று ஆராய்வோம்.

தன்னைச் சரணடைந்த வீடணனுக்கு அழுத்தம் கொடுத்து அவ்வார்த்தைகளைச் சொல்லி அவனுக்கு அடைக்கலம் தருகிறான் இராமன்! “இந்த ஈரேழு பதினான்கு உலகமும் உள்ள நாள் வரையிலும், என்னுடைய பெயர் எவ்வளவு காலம் நிலைத்து நிற்குமோ அந்நாள் வரையிலும், இலங்கைக்கு அரசனாக நீ இருப்பாய் என்று சொல்லி வீடணனுக்கு அடைக்கலம் தருகிறான் இராமன். அற்புதமான வரிகள். இதோ அவை

ஆழியான் அவனை நோக்கி, அருள் சுரந்து, உவகை கூர, “எழினோடு ஏழாய் நின்ற உலகும் என் பெயரும் எந் நாள், வாழும் நாள் அன்று காறும், வாள் எயிற்று அரக்கர் வைகும், தாழ் கடல் இலங்கைச் செல்வம் நின்னதே! தந்தேன்” என்றான்.

அப்பேர்ப்பட்ட வாக்குறுதி, அதுவும் இலக்குவன் முன்னிலையிலேயே, இலக்குவன் காதுபடவே, இலக்கு வனைச் சாட்சி யாக வைத்துக் கொண்டே தரப்பட்ட வாக்குறுதி இப்போது காற்றோடு போய்விடும் சூழ்நிலை ஏற்பட்டுவிட்டதால், இலக்குவன் அண்ணனுக்கு அதனை நினைவூட்டுகின்றான்.

“முன்னம் குளுறவு என் ஆம்” - இதுபற்றிப் பார்க்கலாம். ஆரண்யகாண்டத்து அகத்தியப் படல நிகழ்வு இது. தம்பியும் மனைவியும் உடன் வர இராமன் தண்டக வனத்திற்குத் வருகிறான். அவ்வனத்தில் வாழ்கின்ற முனிவர்கள் இராமனைக் காண வருகிறார்கள். அவர்களை இராமன் வணங்கிப் பணிகிறான். இராமனுக்கு ஆசியளித்த பின்னர் அந்த முனிவர்கள் இராமனிடம் தாங்கள் அரக்கர்களால் படும் அல்லலைக் கூறுகின்றனர். அரக்கர்களால் தாங்கள் மிகவும் துயருறுவதாகக் கூறி இராமனிடம் முறையிடுகிறார்கள்.

“தேவர்களின் தலைவன் இந்திரனால் எங்கள் இடரைப் போக்க இயலவில்லை. அவன் அரக்கருக்கு அடிமைச் சேவகம் செய்கிறான். அவர்கள் ஏவின வேலைகள் அனைத்தையும் செய்து முடிப்பதையே தன் தின்ப்படி வாழ்க்கையாக கொண்டுள்ளான் அவன்.

எங்களுக்கெல்லாம் தந்தை போன்றவனே, நல்ல வேளை நீ இவ்வனம் வந்தாய். உன்னையல்லால் எங்களுக்கு வேறு புகல் இல்லை. ஐயனே! எங்கள் துயரம் நீக்குவாய்” என்று இராமனைப் பணிகிறார்கள் அம்முனிவர்கள்.

இந்திரன் எனின், அவன் அரக்கர் ஏவின சிந்தையில் சென்னியில் கொள்ளும் செய்கையான், எந்தை! மற்று யார் உளர், இடுக்கண் நீக்குவார்? வந்தனை, யாம் செய்த தவத்தின் மாட்சியால்.

இவ்விதம் இராமனை வேண்டிய முனிவர்கள் இறுதியில், “ஐயா! நாங்கள் உன்னிடம் அபயம் வேண்டுகிறோம் என்று கூறி அவனைச் சரணடைகிறார்கள்.

இதனைக் கேட்ட இராமன் அவர்களதுயர்துடைப்பதாக வாக்குறுதி தருகின்றான். அவ்வாக்குறுதியைத்தான் இப்போது இங்கு இலக்குவன் அண்ணனுக்கு நினைவூட்டுகின்றான். எப்பேர்ப்பட்ட வார்த்தைகள் சொல்லி இராமன் அந்த முனிவர்களுக்கு அவர்களைக் காப்பாற்றுவேன், அவர்களின் துன்பத்தை நீக்குவேன் என்று சொல்கிறான் பாருங்கள். எளிதில் மறக்கக்கூடிய வார்த்தைகளா அவை?

அறநெறியிலிருந்து சிறிதளவும் நீங்காத அத்தவயோகிகளின் தன்மையை மறந்து அவர்களுக்குத் துன்பத்தைத் தருகிறார்கள் இவ்வரக்கர்கள் அப்புல்லர்களின் வலியைத் தொலைப்பேன். அந்த அற்பர்களின் ஆற்றலை அடியோடு அழிப்பேன். அச்செய்கையைச் செய்யாமலிருப்பேன் என்றால் அதைவிட நான் இறந்துபோவது மேல், இதைச் செய்வது அன்றி நான் மானிடப் பிறவி எடுத்ததின் பயன் என்று வேறு ஒன்று இருக்கிறதா?

அறம் தவா நெறி அந்தணர் தன்மையை
மறந்த புல்லர் வலி தொலையேன் எனின்,
இறந்து போகினும் நன்று, இது அல்லது,
பிறந்து யான் பெறும் பேறு என்பது யாவதோ?

தான் பிறவி எடுத்ததே இம்முனிவர்களுக்குப் பாதுகாப்பு அளிப்பதற்குத்தான். அதற்காக அரக்கர்களைப் பூண்டோடு அழிப்பேன். அது செய்யாமல் இருப்பதைவிட, உயிர் துறப்பது சாலச் சிறந்தது என்று ஒரு வாக்குறுதி அவர்களுக்குக் கொடுத்தவன் இராமன்.

அப்பணியைப் பூர்த்தி செய்யாமல், அதைக் காற்றிலே பறக்க விடுவதுபோல இப்போது அரக்கனுக்கு, மாதை விட்டுவிட்டால் உயிர் பிழைத்துப் போகலாம் என்று சொல்லித் தூது அனுப்புவது சரியான செயலன்று என்று சொல்கிறான் தம்பி. இராமனின் இந்த எண்ணவோட்டம் எவ்வளவு தவறானது என்பதை எடுத்துரைக்கின்றான், இடித்துரைக்கின்றான் கடமை மறவாத, கடமையில் பிறழாத இத்தம்பி.

இலக்குவன் தன்னுடைய வாதத்தில் ஒரு முக்கியமான செய்தியை வலியுறுத்துகின்றான். சீதையை இராவணன் கவர்ந்து சென்றான். இப்பொழுது திருப்பி அனுப்பிவிடுகிறான். எனவே, அவன் பிழை செய்தான். செய்த பிழையைத் திருத்திக் கொள்கிறான். (கணினியில் Un-do என்பதைக் க்ளிக் செய்வது போன்றதா இது?) அம்மட்டில் கதை முடிந்ததா? பிழை - பிழை நீக்கம் என்பதோடு முடிந்துவிடும் சமாச்சாரம் அல்லவே இது. பிழை - பிழை நீக்கம் இவற்றிற்கிடையே, சடாயுவின் உயிர் நீக்கம் நிகழ்கிறதே அதற்கென்ன பதில்; அதற்கென்ன தீர்வு? அதுவும்

அந்த மரணம் இராவணன் செய்த பிழையின் விளைவினால் நிகழ்ந்ததன்றோ?

“ஏழையால் இரக்கம் நோக்கி, ஒரு தனி இகல்மேல் சென்ற, ஊழி காண்கிற்கும் வாழ்நாள், உந்தையை உயிர் பண்டு உண்டானே”

அந்தக் கொலைக்கு என்ன பரிகாரம்? அதற்குக் கழுவாய் என்ன? அக்கொலைக்குத் தீர்ப்பு என்ன? என்பது இலக்குவனின் வாதம்.

இவ்வளவும் சொன்ன இலக்குவன் தன்னுடைய வாதத்தின் முடிவுரையாக ஒன்றைச் சொல்கிறான், வக்கீல்கள் தம்முடைய வாதத்தை எடுத்துரைக்கும்போது, துவக்க உரை (Opening Statement) ஆற்றுவதில் மிகக் கவனமாக இருப்பார்கள். அதைவிட அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்துத் தம்முடைய முடிவுரையை (Closing Statement) ஆற்றுவார்கள். ஆக முடிவுரையாக, எண்ணின், சிறந்தது போரே” என்றான்.

அண்ணா! நீ எப்பொழுதும் அறவழி அறவழி என்று அதனையே எண்ணிப் பார்த்து கொண்டிருக்கிறாய். அதனால் வரும் நன்மையை, மேன்மையையே ஆராய்ந்து கொண்டிருக்கிறாய். இவ்விதம் நீ அதனையே எண்ணுவதால் தானோ என்னவோ முன்னம் அளித்த இந்த இரு வாக்குறுதிகளை மறந்து விட்டாய். இராவணனுக்கு மறுபடியும் தன்னுடைய தவற்றை உணர்ந்து திருந்த வாய்ப்பு வழங்குவோம் என்பதற்கு இந்த அறவழி சிந்தனைதான் காரணமோ?

அல்லது இவ்வளவு அழகாக மறு நிர்மாணம் செய்யப்பட்ட இலங்கை மாநகரின் அழகெல்லாம் அழிந்துவிடுமோ என்ற கரிசனம்தான் காரணமோ என்று சற்று நக்கலாகவும் கேட்கிறான். அனுமனால் எரியூட்டப்பட்டு அழிந்து போன இலங்கை மீண்டும் புதுப்பிக்கப்பட்டு அழகுற மிளர்கிறது. அவ்விதம் புதுப்பிக்கப்பட்ட நகரம் அழியாமல் காப்பாற்றப்பட வேண்டும் என்பது போன்ற சற்றும் பொருந்தாத, தொடர்பே இல்லாத நொண்டிச் சாக்கு போன்றதுதான் உன்னுடைய மற்ற காரணங்களும் என்று சற்று நையாண்டி செய்து, சற்று ஏளனம் தொனிக்கத் தன்னுடைய

வாதங்களைப் பூர்த்தி செய்து போரே சிறந்தது என்று முடிக்கிறான் இலக்குவன்.

அறம் தரு தவத்தை ஆயும் அறிவினால், அவற்றை முற்றும், மறந்தனை எனினும், மற்று இவ் இலங்கையின் வளமை நோக்கி, இறந்து இது போதல் தீது “என்று இரங்கினை எனினும், எண்ணின், சிறந்தது போரே” என்றான்; சேவகன் முறுவல் செய்தான்.

இதற்கு இராமனின் மறுமொழி ஒரு புன்னகைதான்.

தம்பியை மெச்சி அவனுடைய வாதத் திறமையில் மயங்கி வெளிவந்த புன்முறுவலோ அது? அல்லது, “தம்பி! எப்படியும் நீ சொல்வதுதான் நிகழப்போகிறது இறுதியில் அதுவரை, சற்றுப் பொறுத்திருந்துதான் பாரேன்” என்ற வகையில் எழுந்த புன்னகையோ அது?

நான்காவது கட்டமாக இதிலும் அண்ணன் கூற்றை மறுத்து, தான் எண்ணுவதைச் சற்றும் தயங்காமல் உரைக்கின்றான் தம்பி. - இதிலும் அண்ணன் நலம் நாடியே.

அண்ணன் சொல்பவை அனைத்தையும் வேதவாக்கு என்று கொள்ளாமல், அவன் கருத்துக்கு மாற்று உரைக்க வேண்டிய தருணங்களில் எல்லாம் அவற்றை உரைத்து, அண்ணன் செயல்களில் ஐயம் இருந்தால் அவற்றையும் வெளிக்கொணர்ந்து, அண்ணனை நெறிப்படுத்தும் பணியைச் சரியாகச் செய்து முடிக்கின்றான் இலக்குவன், நான்கு கட்டங்களில் அன்னையின் ஆணையைச் செவ்வனே நிறைவேற்றும் இலக்குவனின் மற்றொரு பரிமாணம் இது.

வெறும் தலையாட்டிப் பொம்மை அல்லன் இத்தம்பி.

நம்பிக்கை நட்சத்திரம்

அன்னையின் ஆணையை ஏற்றுப் பல்வேறு பரிமாணங்களில் செயலாற்றும் இலக்குவன் ஆற்றும் மற்றுமோர் சிறப்பான பணி அண்ணன் மிகமிகத் துவண்டு போய், அண்ணியின் பிரிவால் வாடி வதங்கி நொந்து நூலாகும் போதெல்லாம் அவனைத் தேற்றி அவனுக்கு நம்பிக்கை ஊட்டி அவனை உற்சாகப்படுத்தி, அவனுக்கு ஊக்கமூட்டும் பணியாகும். இதைத் தம்பி பலவகையிலும் செய்கிறான் அண்ணனை இடித்துரைக்க வேண்டிய கட்டங்களில் அதை எவ்விதத் தயக்கமும் இல்லாமல் செய்து முடிக்கிறான்.

அதுபோலவே அவ்வப்போது அண்ணனுக்குக் குவளை குவளையாக, நம்பிக்கை டானிக்கை ஊற்றிக் கொடுப்பவனும் இவன்தான். அண்ணனின் நம்பிக்கை ஊற்று இவன். அண்ணனின் வானில், துயர மேகங்கள் சூழும் போதெல்லாம், நம்பிக்கை நட்சத்திரமாக ஒளிர்வனும் இத்தம்பிதான். அண்ணனுக்குத் தேவைப்படும் போதெல்லாம், நம்பிக்கைப் பால் தரும் காமதேனுப் பசுவும் இவனே.

அவ்வகையில் இலக்குவன் செயலாற்றும் ஒரு நிகழ்வைக் கிட்டுந்தா காண்டத்தில் கார்காலப் படலத்தில் காணலாம்.

அனுமன் சுக்கிரீவன் எல்லோரும் ருசியமுகமலை நீங்கி கிட்டுந்தைக்குப் போய்விடுகிறார்கள். கார்காலம் முடிந்த பிறகு தன்னுடைய வானரசேனை முழுவதையும் சீதையைத் தேடும் பணியில் ஈடுபடச் செய்வேன் என்று வாக்குக் கொடுத்துவிட்டுப் போகின்றான் சுக்கிரீவன். இராமனும் இலக்குவனும் ருசியமுக மலையை நீங்கி, வேறோர் இடத்தில் தங்குகிறார்கள் கார்காலம் தொடங்குகிறது.

இராமன்தன் மனைவியைப் பிரிந்து வாடுகின்றான், அவளின் பிரிவுத்துயரம் தாங்கமாட்டாதவனாகிக் கதறுகிறான். கண்ணீர் வடிக்கின்றான். ஆற்ற முடியாத சோகத்தில் புலம்புகிறான். இவற்றையெல்லாம் கண்ட தம்பி அண்ணனுக்கு ஆறுதல் சொல்லி அண்ணனை உற்சாகப்படுத்திப் பேசுகின்றான்.

இராமன் எவ்வளவு தூரம் துன்பப்படுகின்றான் என்பதை முற்றிலுமாக உணர்ந்து கொண்டால்தான் இலக்குவனின் பணி எவ்வளவு சிறந்தது, எவ்வளவு கடினமான பணியை எவ்வளவு எளிதாகச் செய்து முடிக்கின்றான், என்னவொரு மகத்தான சேவையாற்றுகிறான் அண்ணனுக்கு என்பதெல்லாம் புலப்படும் நமக்கு.

உயிர் என்பது கொஞ்சம்போல ஒட்டிக்கொண்டிருக்கிறதோ என்று ஐயுறும் வண்ணம் வாடிப்போகிறான் இராமன். உயிர் என்பதுபோல ஏதோவொன்று அவன்பால் இருக்கிறது என்பது போலத் தோன்றுகிறது. அவ்வளவு தூரம் நொந்து போயிருக்கிறான் அதை “ஆவியும் சிறிது உண்டு கொலாம்” என அயர்ந்தான்; என்கிறான் கம்பன்.

மென்மையான இறக்கைகளை உடைய அன்னப்பறவை போன்ற தன் மனைவியை எண்ணி ஏங்குகிறான் இராமன். அவனுடைய நிறத்துக்கு ஒப்புக்கூற வந்த கம்பன் நீலோற்பல மலர் கூட்டத்தைச் சேர்ந்த பல மலர்களைப் போன்று அவன் இருந்தான் என்கிறான். அவ்விதம் அவன் சுட்டும் மலர்கள் காவி மலர்கள், கருங்குவளை மலர்கள், நெய்தல் மலர்கள், காயாம் பூ ஆகியவை.

அப்படிப்பட்ட இராமன் புலம்புகிறான். ஓயாமல் புலம்பியதால், விடாமல் அதுவொன்றையே செய்து வந்தால், தளிச்சி அடைகின்றான் என்பதைப் புலம்பினான் தளர்வான் என்ற சொற்றொடர் விளக்கும்.

காவியும் கருங் குவளையும், நெய்தலும் காயாம் பூவையும் பொருவான் அவன்; புலம்பினான் தளர்வான்; ஆவியும் சிறிது உண்டு கொலாம்” என அயர்ந்தான்; தூவி அன்னம் அன்னாள் திறத்து இவை இவை சொல்லும்.

தன்னிரக்கம் மிக மிக உச்சநிலையை எய்திய, அந்நிலையில் இராமன் தன்னைப் பார்த்தே சொல்லிக் கொள்கிறான். தன்னுடைய உயிரை நோக்கி அவன்கூறுகிறான் “உயிரே என்னைவிட்டு நீங்கித் தொலையேன். ஏன் என்னுடன் இருந்து கழுத்தை அறுக்கிறாய் என்று.

பயில் பாடக மெல் அடி பஞ்ச அனையார்,
செயிர் ஏதும் இலாரோடு தீருதியோ?
அயிராது உடனே அகல்வாய் அலையோ?
உயிரே! கெடுவாய்! உறவு ஓங்கிலையோ?

உயிரே, சீதை என்னைவிட்டுப் போன போது நீயும் போயிருக்க வேண்டும். ஏன் அவ்வாறு செல்லாமல் என்னுடன் இருந்தாய்? பாடகம் என்னும் ஆபரணத்தை அணிந்த மெல்லிய பாதமுடைய என் மனைவி, எந்தவிதக் குற்றமும் இல்லாத என் மனைவி அவள் போன போதே நீயும் என்னைவிட்டு நீங்கியிருக்க வேண்டும் இப்போதாவது உடனே அகல்வாய் என்னைவிட்டு, கேடுகெட்ட உயிரே, எனக்கும் சீதைக்கும் உள்ள பிரிக்க முடியாத உறவு பற்றி உனக்கென்ன தெரியும். நீ அறியாயோ அதுபற்றி என்று புலம்புகிறான்.

பாடகம் என்பது மகளிர் தம் கால்களில் அணிகின்ற ஒருவகை அணிகலன். அரக்கனால் அவள் கவரப்பட்டிருந்தாலும், அவள் தன்னளவில் மாசற்று இருந்தவள்தான் என்பதால் “செயிர் ஏதும் இலார்” என்றான் சீதையை எனக்கும் என் உயிராகிய சீதைக்கும் உள்ள உறவை நீ அறியாயோ? அவ்விதம் நீ அறிந்திருப்பாய் என்றால், அவள் என்னைப் பிரிந்த உடனேயே நீயும் என்னைப் பிரிந்திருப்பாயே என்கிறான். சீதையைப் பிரிந்து வருந்தி வாழும் துயரத்தைவிட உயிர் பிரிதல் நல்லது எனத் துயரத்தின் மிகுதியை உணர்த்துகிறான்.

மன்மதன் இராமனை மிகவும் துன்புறுத்துகிறான். மனைவியைப் பிரிந்த தாபத்தின் வெம்மை இராமனை மிகவும் வாட்டுகிறது, அந்த வெம்மை, அந்தப் பிரிவுத்தாபம் இராமனுடைய உள்ளம் முற்றிலுமாக நிறைந்திருக்கிறது. இதனால் அவன் மிகவும் உலைவுற்று “ஏற்கெனவே வாடிப்போயிருக்கும் என்மீது ஏன் உன்னுடைய பாணங்களை எய்கிறாய் மாரனே? என்று மன்மதனைக் கேட்கிறான் இராமன்.

உள்ளம் இவ்விதம் துன்புறும் வேளையில், உடல்மீது உன் பாணங்களை வீசுவதால் ஏதும் பயன் இல்லை. அவ்விதம் நீ செய்வது வீண்வேலை. எந்த விளைவையும் அது என்பால் உண்டாக்கப் போவதில்லை. மன்மதா நீ செத்த பாம்பைத்தான் அடிக்கிறாய். என்னை இது எந்தவிதத்திலும் பாதிக்காதென்ற போதிலும், உனக்கு மாபெரும் ஆபத்து காத்துக் கொண்டிருக்கிறது. நீ அதை உணராமல் ஏதேதோ செய்து கொண்டிருக்கிறாய், உடனே இங்கிருந்து நீ போய்விடு, உன்னை எச்சரிக்கிறேன். உன்னைப் பாதுகாத்துக் கொள், என்னை நீ இப்படி வருத்துவதை என் தம்பி இலக்குவன் பார்த்துவிட்டால், உனக்குத்தான் தீங்கு அவனுடைய சினத்தை யாராலும் தணிக்க இயலாது. எனவே, இப்போதே நீ ஓடி விடு” என்கிறான் இராமன்.

நானாவது பொறுமை காத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். ஆனால், தம்பி அப்படிப்பட்டவன் அல்லன். அவன் எல்லாக் கலைகளையும் கற்றுத் தேர்ந்தவன். அறிவாற்றல் மிக்கவன். யாவராலும் போற்றப்படத்தக்க கல்வி கேள்விகளில் தேர்ந்தவன் அவன் ஆனாலும் மிகுந்த கோபக்காரன். அவனுடைய கோபத்தை இத் தருணத்தில் யாவராலும் தணிக்க இயலாது என்கிறான் இராமன்.

அயோத்தியா காண்டத்தில் தசரதன்மீது கைகேயி மீதும் கோபம் கொண்டு அவன் சொன்ன சொற்களை இராமன் நன்கு அறிவான். அத்தருணத்தில் இலக்குவன் “யாவராலும் மூட்டாத காலக் கடை தீ என எழுந்தவன் இலக்குவன்.

கண்ணிற் கடைத் தீ உக, நெற்றியில் கற்றை நாற,
விண்ணிற் சுடரும் சுடர் தோன்ற, மெய்நீர் விரிப்ப
உண்ணிற்கும் உயிர்ப்பு எனும் ஊதை பிறக்க
அண்ணல் பெரியோன் தன் ஆதியின் மூர்த்தி

போன்று சினத்தின் மொத்த வெளிப்பாடாகத் தோற்றமளித்தவன் அவன். அந்தத் தருணத்தில் அவனைச் சாந்தப்படுத்தியவன் இராமன். இலக்குவன் அச்சமயத்தில் கொண்டிருந்த சினம் சொந்தத் தாய் தகப்பன்மீது என்பதால் அவனை இராமனால் அமைதிப்படுத்த முடிந்தது தகுந்த காரணங்களை எடுத்துச் சொல்ல அப்போது முடிந்தது இராமனால். அவ்விதம் தம்பியை அமைதிப்படுத்திய இராமன் இப்போது அவனுடைய சினத்தை அவ்விதம்

தணிக்கத் தன்னாலும் அல்லது வேறு யாராலும் இயலாது என்பதை ஒப்புக்கொண்டு, மாரனை எச்சரிக்கிறான்.

மாரனையும் இலக்குவன் வென்றுவிடுவான் என்று குறிப்பிட்டதில் ஒரு நயம் உள்ளது இலக்குவன் இந்திரியங்களை வென்றவன் புலனடக்கத்தின் சக்ரவர்த்தி அவன் என்பது வெளிப்படும் வண்ணம், இலக்குவன் மாரனையும் அழித்துவிடுவான் என்று எச்சரிக்கை செய்கிறான் இராமன் மாரனுக்கு. “போய்விடு நீ” என்கிறான்.

உள் நிறைந்து உயிர்க்கும் வெம்மை உயிர் கூட, உலைவேன் உள்ளம், புண் உற வாளி தூர்த்தல் பழுது இனி; போதி; மார!-
எண் உறு கல்வி உள்ளத்து இளையவன் இன்னே உன்னைக் கண்ணுறும் ஆயின், பின்னை யார் அவன் சீற்றம் காப்பார்?

இவ்விதம் அண்ணன் துன்பமுறுவதைக் கண்டு இலக்குவன் அண்ணனிடம் பேசுகிறான், முதலிலேயே ஒரு போடு போடுகிறான்.

★ “என்ன நெனைச்சிண்டிருக்கே உன் மனசுலே நீ?” என்ற கேள்வியோடுதான் துவக்குகிறான். நின்னை எத்தகைய ஆக நினைந்தனை? - நெடியோய்? என்பது கம்பனின் வரிகள்.

★ “என்னதான் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய் மனதிலே நீ? என்று கோபம் கொப்புளிக்க வரும் வார்த்தைகள் என்றும் கொள்ளலாம்.

★ “என்ன ஆச்சு உனக்கு, என்ன எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறாய் மனதிலே. சொல்லு. தேவையற்ற பலவற்றையும் எண்ணி உழலாதே, அண்ணா!” என்று அன்பு கொப்புளிக்கக் கூறும் ஆறுதல் வார்த்தைகள் இவை என்றும் கொள்ளலாம்.

★ “உன்னைப்பற்றி என்ன எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறாய். எப்பேர்ப்பட்ட திறமைசாலி நீ! உனக்குத் தெரியாது அது. எவ்வளவோ சாதிக்க முடியும் உன்னால் தெரியுமா? ஏன் இப்படித் துவண்டு போகிறாய்? என்று நம்பிக்கை கொப்புளிக்கும் வார்த்தைகளாகவும் கொள்ளலாம் இவற்றை.

வருத்தமுற்றுக் கவலைப்பட்டு நம்பிக்கை இழந்து அரற்றிக் கொண்டிருக்கும் இராமனைப் பார்த்து இலக்குவன் இவ்வாறு கூறுகின்றான்.

இராமனைத் “தன்னை ஒப்பான்” என்கிறான் கம்பன். நயமுள்ள சொல்லாட்சி இது. இவனுக்கு ஒப்பு என்று சொல்ல எவனுமே இல்லை என்பதால் இவனுக்கு இணை இவன் ஒருவனே என்று பொருள்படும் தன்னை ஒப்பான் என்னும் சொற்றொடர்.

இலக்குவனையும் அப்படி ஒன்றும் உற்சாகம் கொண்ட வனாகக் காட்டவில்லை கம்பன். அவன் “தகை அழிந்து அயர்ந்த தம்பி” துணிவு போய்விடத் தளர்ச்சி அடைந்த தம்பி தான் இலக்குவன். இருந்தாலும் தன் முன்னுள்ள கடமையை ஓர்ந்து வழக்கம்போல அதனை ஆற்றுகிறான். அண்ணனைக் கடிந்து கொள்வது போன்ற வார்த்தைகளைக் கூறினாலும் கூட, சென்னியில் சுமந்த கையனாகத்தான் அண்ணனிடம் பேசுகிறான். அண்ணனுக்கு உரிய மரியாதை கொடுத்து, அவனை நெடியோய் என்று விளித்து, அப்புறம்தான் பேசுகிறான் இலக்குவன்.

என்ன இத்தகைய பன்னி ஈடு அழிந்து, இரங்குகின்ற தன்னை ஒப்பானை நோக்கி, தகை அழிந்து அயர்ந்த தம்பி, நின்னை எத்தகைய ஆக நினைந்தனை? - நெடியோய்? என்ன, சென்னியில் சுமந்த கையன் தேற்றுவான் செப்பலுற்றான்.

அண்ணனுக்கு நம்பிக்கை ஊட்டும் வண்ணம், அண்ணனுக்குக் குடம் குடமாக நம்பிக்கை டானிக் புகட்டுபவனாக இலக்குவன் பேசுகிறான் என்று முன்னம் சொன்னேன். அவன் எவ்விதம் இதைச் செயலாக்குகிறான் என்பதைக் கம்பனின் ஐந்து பாடல்களில் பார்ப்போம்.

உன்னைப் பற்றி என்ன நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாய் என்ற வினாவுடன் பேசத் துவங்கிய இலக்குவன் அடுத்ததாக அண்ணனிடம் கேட்கிறான். எதற்காக இப்படிக் கலங்குகிறாய் என்று.

அண்ணனுக்கு நம்பிக்கை ஊட்டும்விதத்தில் பேச்சைத் துவக்குகிறான்.

முதலில் ஒரு நம்பிக்கை ஊட்டும் விளியுடன் துவக்குகின்றான் தம்பி. சாலும் நூல் உணர் கேள்வி நீர்! தவத்தினோய்! என்று அண்ணனை அழைக்கின்றான். கோழைபோல வருந்தாதே என்று வலியுறுத்தும் வகையில், அண்ணனை வீர! என்று அழைக்கிறான் முதலில் அடுத்தபடியாக வீரத்துடன் அறிவும் மிக்க உடையவனே என்றும் சொல்கிறான். நூல்களை மிகுதியாகக் கற்றவன் அண்ணன். அத்துடன் கேள்விச் செல்வமும் மிக்கவன். இவ்வளவுக்கும் மேல், மிகுந்த தவ ஒழுக்கநெறியில் வாழ்பவன். எனவே, சாலும் நூல் உணர் கேள்வி வீர! தவத்தினோய்! என்று அழைத்துப் பேசுகிறான்.

எந்தக் காரணம் கொண்டு இப்படி வருத்தப்படுகின்றாய்? என்று வினவுகிறான்.

பொதுவாக ஏன் இப்படிச் செய்தாய் என்று வினவினால் பதில் வராமல் இருக்கும் வாய்ப்புகள் மிகுதி. எனவே, மனோதத்துவ நிபுணர்கள் இதற்கு வேறொரு முறையைக் கையாள்வார்கள்.

நீ இவ்விதம் செய்ததற்கு கீழ்க்கண்ட மூன்றில் எது காரணம் என்று கேள்வியைச் சற்று மாற்றிப் போட்டால், பதில் வரும் வாய்ப்புகள். முன்னர் கேட்ட கேள்வியைவிட இதற்கு அதிகம்.

அவ்விதமே, மூன்று காரணங்களை முன் வைத்து இக்கேள்வியை எழுப்புகிறான் இலக்குவன். அண்ணனையே நினைத்து ஏங்குவதிலிருந்து அண்ணனின் எண்ணத்தையும் சிந்தனை ஓட்டத்தையும் மாற்றும் முகமாக அவன் யோசனைக்கு என்று மூன்று காரணங்களை முன் வைத்துப் பேசுகிறான் இலக்குவன். கைதேர்ந்த ஒரு மனோதத்துவ நிபுணன்போலச் செயலாற்றுகிறான் அவன்.

காலம் நீளிது காரும் மாரியும் வந்தது என்ற கவற்சியோ? என்பதுதான் காரணமா என்று துவக்குகிறான். கார்காலம் மிக நீண்டது மழையும் வேறு வந்துவிட்டது என்ற கவலையா அண்ணா உன்னை இவ்வாறு துக்கப்பட வைத்தது?

அடுத்தாக இலக்குவன் முன் வைக்கும் காரணம் அவன் கையாளும் மனோதத்துவ அணுகுமுறையை நன்கு வெளிப்படுத்துகிறது. “அந்த அரக்கர்களை நினைத்துப் பயந்துவிட்டாயா? அண்ணா என்கிறான். “சீதையைத் தூக்கிச் சென்ற அந்தக் கருநீல

மேனி அரக்கர் சேனையை எப்படிப் போரிட்டு அழிப்பது என்ற அச்சமா? அதனால்தான் இவ்வாறு மனவருத்தம் அடைகிறாயா அண்ணா?" என்று கேட்கிறான். எந்த இடத்தில் குத்தினால் அண்ணன் வீறுகொண்டு எழுவானோ அந்த இடம் பார்த்துக் குத்துகிறான் தம்பி. நீலமேனி அரக்கர் வீரம் நினைந்து அமுங்கிய நீர்மையோ? என்று இரண்டாவது காரணத்தைச் சுட்டுகிறான்.

“அல்லது வாலியின் வானரசேனை அண்ணியைத் தேடுவதற்கு இன்னும் புறப்பட்டு வந்து சேரவில்லையே என்பதுதான் உன்னுடைய கவலைக்கும் ஆற்றாமைக்கும் துயரத்திற்கும் காரணமா அண்ணா? சொல்” என்கிறான். வாலி சேனை மடந்தைவைகு இடம் நாட வாரல் இலாமையோ? என்ற வினாவின் மூலம்.

சுக்கிரீவனுக்கு அரசனாகப் பட்டம் கட்டியவன் இலக்குவனே அப்படியிருந்தும் அவன் சுக்கிரீவன் சேனை என்று கூறாமல் வாலி சேனை என்று கூறும் நயம் கவனிக்கத்தக்கது. சுக்கிரீவனை முற்றிலுமாக நம்பாதவன் இலக்குவன். அதைப் பற்றி அவன் இராமனிடமே முன்பு ஐயம் எழுப்பியவன்தான். அதே கருத்தில்தான் இப்பொழுதும் வாலி சேனை என்கிறான் என்று எண்ணத் தோன்றுகிறது.

காலம் நீளிது காரும் மாரியும் வந்தது என்ற கவற்சியோ நீல மேனி அரக்கர் வீரம் நினைந்து அமுங்கிய நீர்மையோ? வாலி சேனை மடந்தைவைகு இடம் நாட வாரல் இலாமையோ? சாலும் நூல் உணர் கேள்வி வீர! தளர்ந்தது என்னை தவத்தினோய்?

இந்த மூன்றில் எது உண்மையான காரணம் என்று அண்ணன் யோசிக்கட்டும். அவை பற்றி ஆராயட்டும். அவ்வழியிலாவது அண்ணனின் சிந்தனை அண்ணியை எண்ணி எண்ணி ஏங்கி வாட்டமுறுவதிலிருந்து சற்று மாற்றம் காணட்டும் என்பது தம்பியின் கருத்து. அண்ணனின் சிந்தனைக்கு ஒரு வடிகால் என்றெண்ணி இக்கேள்விகளை எழுப்புகிறான்.

மேலும் பேசுகிறான் இலக்குவன். அண்ணனை உயர்த்திப் பேசுகிறான் இப்போது அவன் பெருமைகளை எல்லாம் எடுத்துச் சொல்கிறான். அரக்கர்களைக் கண்டு அஞ்சினாயா என்று கேட்டவன், தானே அதற்கு மறுமொழி சொல்வதுபோல

“அவ்வரக்கர்கள் உன் ஆற்றலுக்கு முன் நிற்க இயலுமோ?” என்று கூறி அண்ணனுக்கு நம்பிக்கை ஊட்டுகிறான் தம்பி.

வேதங்கள் பிறழ்வன ஆனாலும், நிலவு தன் நிலை மாறினாலும், ஆழ்கடலும் இப்பூமியும் தத்தம் நிலையில் பிறழ்கின்றபோதிலும் கூட, உண்மை நிலை மாறுகின்ற தன்மை உன்னிடம் காணப்படுவது கிடையாதே. அப்படிப்பட்ட நீ இவ்வாறு கலங்கலாமா? உன் புருவ வில், சற்றே நடுவில் அசைந்தாலும் போதும், பிறைச்சந்திரன் போன்று வளைந்த கூரான பற்களை உடைய அந்த அரக்கர்கள் வீரமும் பெருமையும், (அந்த உன் புருவ அசைவிலேயே) உடனேயே அழிந்து போகுமே அப்படியிருக்க நீ ஏன் இவ்வாறு துயரமடைகின்றாய்? என்கிறான் இலக்குவன்.

மறை துளங்கினும், மதி துளங்கினும், வானும் ஆழ் கடல் வையமும் நிறை துளங்கினும் நிலை துளங்குறு நிலைமை

நின் வயின் நிற்குமோ?

பிறை துளங்குவ அணைய பேர் எயிறு உடைய பேதையர்

பெருமை நின்

இறை துளங்குறு புருவ மெஞ்சிலை இடை துளங்குற இசையுமோ?

புருவ மென் சிலை இடை துளங்குற என்ற பிரயோகம் அற்புதமானது. கோரப்பற்களை உடைய அரக்கர்களை அழிப்பதற்கு வலிமை மிக்க நின் கோதண்டம் அசைய வேண்டிய தில்லை. அவ்வளவு கடுமையான ஆயுதம் தேவை இல்லை இதற்கு அவ்வளவு ஆற்றல் தேவை இல்லை இந்த அரக்கர்களை அழிப்பதற்கு உன்னுடைய புருவம் என்கின்ற மென்மையான வில் சற்றே நடுவில் அசைந்தாலும் போதுமே என்கிறான் இலக்குவன். அந்தப் புருவமும் எப்பேர்ப்பட்டது! இறை துளங்குறு புருவம் என்று வர்ணிக்கிறான் கம்பன். மேன்மை மிக்கவையாம் அப்புருவங்கள். அந்தப் புருவத்தின் சிறிய ஒரு நெரிப்பிலேயே அரக்கர்கள் அழிந்து போவார்கள் என்கிறான் இலக்குவன் அண்ணனின் ஆற்றல் குறித்து.

அந்த அரக்கர்கள் அறியாமை மிக்கவர்கள். பல விஷயங்களை அவர்கள் அறியமாட்டார்கள். அவர்கள் இராமனது ஆற்றலை அறியாதவர்கள்; அறம் என்பது என்ன என்றும் அறியாதவர்கள்,

தாங்கள் செய்த காரியத்தின் தீய விளைவுகளை அறியாதவர்கள். எனவே, அவர்களைப் “பேதையர்” என்கிறான் இலக்குவன்.

நிகழ்வதற்கு சற்றுக் கூட வாய்ப்பே இல்லாத பலவற்றைக் கூறி, அவை கூட நிகழ்ந்துவிடலாம். ஆனால், உன்னுடைய வழக்கமான நிலையில் மாறுதல் ஏற்படவே ஏற்படாது என்று அடித்துக் கூறுகின்றான் தம்பி. அப்படியிருக்க ஏன் இப்படித் துவண்டு போகிறாய் என்கிறான்.

இவ்வளவு சொன்ன பின்னரும் இவை போதாது என்றெண்ணி மேலும் பேசுகிறான் தம்பி அண்ணனிடம் மிகவும் நம்பிக்கை ஊட்டும் வகையில் மற்றொரு தகவல் தந்து பேசுகிறான் இலக்குவன். சீதை நம்மிடம் மீண்டு வந்துவிட்டாள் என்று சொல்லி முடிக்கின்றான். அப்புறம் உனக்கு ஏன் இத்துணைத் துயரம் என்கிறான்.

என்ன சொல்கின்றான் என்று பார்ப்போம்.

“அறிஞனே” என்று விளிக்கின்றான் அண்ணனை.

(ஒவ்வொரு முறையும் இலக்குவன் அண்ணனை விளிக்கும் முறையே வித்தியாசமானவையாகவும் நம் சிந்தனையைத் தூண்டும்விதமாகவும் அமைகின்றது) அனுமன் என்பவனின் ஆற்றல், வலிமை, அறிவுடைமை, பணிவு ஆகிய அனைத்துக் குணங்களின் அளவையும் அறிந்து கொண்டோம். அனுமன் என்பவன் அளவு அறிந்தனம்.

ஆனால், அவனுக்கு நிகரான இன்னும் ஏராளமானவர்கள் சுக்கிரீவன் பால் உள்ளனர். அங்கதன் முதலியோர் அவர்கள் அவர்களின் ஆற்றலின் எல்லை, அளவு என்பதை நாம் இன்னும் கண்டுகொள்ளவில்லை. அவர்களின் எண்ணிக்கை எழுபது வெள்ளம் ஆகும். அவர்கள் தயாராக இருக்கின்றனர். அங்கதன் ஆதியோர் எனையர் என்பதோர் இறுதி கண்டிலம்; எழுபது என்று எணும் இயல்பினார்;

தீ வினையுடன் கூடிய, கொடிய துயரம் தந்த கார்கால மாதங்களும் விரைந்து சென்று விட்டன வினையின் வெந்துயர் விரவு திங்களும், விரைவு சென்றன.

இதனால் மிக எளிதாக அண்ணி நமக்குக் கிடைத்து விட்டாள். உன்னுடைய வில்லைப் போன்ற வளைந்த புருவங்களை உடைய நெற்றியைக் கொண்ட என் அண்ணி வந்துவிட்டாள் இங்கே. நின் தனு எனும் திரு நுதலி வந்தனள். அது சர்வ நிச்சயம் உண்மை. எனவே, நீ உன்னுடைய துயரத்தைப் போக்கிக் கொள்வாய் இனியும் நீ இவ்விதம் வருத்தமுறத் தேவை இல்லை. சரதம்! வன் துயர் தவிர்த்தியே!

அனுமன் என்பவன் அளவு அறிந்தனம், அறிஞ! அங்கதன் ஆதியோர் எணையர் என்பதோர் இறுதி கண்டிலும், எழுபது என்று எணும் இயல்பினார்; வினையின் வெந்துயர் விரவு திங்களும், விரைவு சென்றன, எளிதின்; நின் தனு எனும் திரு நுதலி வந்தனள்; சரதம், வன் துயர் தவிர்த்தியே!

அனுமனுடன் பேசிப் பழகியதில் அவனுடைய புத்தி சாலித்தனம் கண்டு கொண்டோம். அவன் தன்னுடைய முழு உருவத்தைக் காட்டியதில் அவனுடைய வலிமை ஆற்றல் இவற்றைக் கண்டு கொண்டோம். அவன் சுக்கிரீவனிடம் நம்மை அழைத்துச் சென்று பேசியதில் அவனுடைய பணிவு, நல்லொழுக்கம் ஆகியவற்றைக் கண்டு கொண்டோம் என்னும் பொருள் தொனிக்குமாறு கூறுகிறான் அனுமன் என்பவன் அளவு, அறிந்தனம், என்பதனால் இவற்றை எல்லாம் நாம் நேராகக் கண்கூடாகக் கண்டுணர்ந்தோம். ஆனால், இத்தகைய வாய்ப்பு மற்ற வானரர்களைப் பற்றி அறிந்து கொள்ள நமக்குக் கிட்டவில்லை. ஒரு சிலரைப் பற்றிக் கேள்விப்பட்டிருந்தாலும், நேரடியாக அவர்களுடைய வலிமையின் “எல்லை”யைக் காணும் வாய்ப்புப் பெற்றோம் இல்லை. அவர்கள் எத்தன்மைத்தவர் என்பதை நாம் இன்னும் அறிந்து கொள்ளவில்லை. எணையர் என்பதோர் இறுதி கண்டிலும் என்கிறான்.

அத்துடன் நிறுத்திக்கொள்ளவில்லை அவன். அவர்கள் எழுபது வெள்ளத்து எண்ணிக்கையினர் என்கிறான். அனுமன் ஒருவனை மட்டுமே கண்டுள்ளோம். அவனைப்போல, எழுபது வெள்ளத்தினர் உள்ளார்கள். எனவே, சீதை இங்கு வந்துவிட்டாள் என்பது நிச்சயம் என்று கூறி அண்ணனை நம்பிக்கை என்னும் டானிக்கால் அபிஷேகம் செய்கிறான் நம்பிக்கைக் கடலில் அண்ணனைக் குளிக்க வைக்கின்றான் இலக்குவன்.

இவ்விதம் அண்ணனை நம்பிக்கை கொள்ள வைத்து அவனுக்கு தற்போதுள்ள கடமைகளையும் அவன் முன்னுள்ள உடனடியாகச் செய்து முடிக்க வேண்டிய செயல்களையும் அவனுக்கு நினைவுறுத்துகிறான் தம்பி.

அண்ணா, தண்டவனத்து முனிவர்கள் உன்னைச் சந்தித்து தங்கள் குறைகளைச் சொன்னார்கள். தாங்கள் அரக்கர்களால் மிகவும்துன்புறுத்தப்படுவதாகவும், நீ அவர்களுக்குப் பாதுகாப்புத் தரும் வகையில் அவ்வரக்கர்களை அழிக்க வேண்டும் என்றும் வேண்டிக்கொண்டார்கள். அவ்வண்ணமே செய்வதாக நீயும் அவர்களுக்கு வாக்குக் கொடுத்தாய் அரக்கர்களை அழிப்பதாக உறுதி அளித்தாய் மறை அறிந்தவர் வரவு கண்டு, “உமை வலியும் வஞ்சகர் வழியொடும், குறைய வென்று இடர் களைவென்” என்றனை ஆனால், விதி வசத்தால் இடையில் ஒரு குறுக்கீடு ஏற்பட்டு அவ்வரக்கர்கள் உனக்கே துன்பம் இழைத்துவிட்டார்கள். உனக்கே ஒரு குறைவு வந்துற்றது விதி வசத்தால் குறை முடிந்தது விதியினால்;

எனவே, இப்பொழுது நீ அவ்வரக்கர்களைக் கொன்று அவர்களின் இறுதியை நிகழ்விக்க வேண்டும். அதனால் மாபெரும் புகழடைவாய் நீ. இறைவ! அங்கவர் இறுதி கண்டு, இனிது இசை புனைந்து வானவர்க்கள வசிக்கும் தேவலோகத்தை அவர்களுக்கே மீண்டும் அளித்து அவர்களுக்கு உதவி செய்து அவர்களைக் காப்பாற்ற வேண்டுமன்றோ. இமையவர்கள் தாம், உறையும் உம்பரும் உதவி நின்றருள் அவ்வாறு செய்யாமல், நீ உன்னுடைய உணர்வு அழிந்து இவ்விதம் வருத்தப்படலாமா? செயலிழக்கலாமா? என்கிறான் இலக்குவன். உணர்வு அழிந்திடல் உறுதியோ?

மறை அறிந்தவர் வரவு கண்டு, “உமை வலியும் வஞ்சகர்
வழியொடும்,
குறைய வென்று இடர் களைவென்” என்றனை; குறை
முடிந்தது விதியினால்;
இறைவ! அங்கவர் இறுதி கண்டு, இனிது இசை புனைந்து
இமையவர்கள் தாம்,
உறையும் உம்பரும் உதவி நின்றருள் உணர்வு அழிந்திடல்
உறுதியோ?

உன்னுடைய மனைவியைக் கவர்ந்து சென்றவர்களை அழிப்பது உன்னளவில் கடமை. அது தவிர்த்து முனிவர்களுக்கு வாக்குக் கொடுத்த வண்ணம் அவர்களின் தொல்லையை நீக்குவதும் உன் பணியன்றோ. இவற்றைச் செய்யாமல், நீ கலங்கலாமா என்கிறான் தம்பி.

உன்னளவில் உனக்கு ஏற்பட்ட அவமானம் பழி இவற்றைப் போக்கிக்கொள்ள என்று நீ முனையாவிட்டாலும் கூட, மற்ற வர்க்குக் கொடுத்த வாக்கைக் காப்பாற்ற வேண்டாமோ என்று நினைவூட்டுகிறான் இலக்குவன்.

குறை முடிந்தது விதியினால் என்பதில் மற்றொரு நயமும் காணலாம். தண்டகவனத்து முனிவர்களுக்குத் தீமை விளைவிக்கும் அரக்கர்களை அழிப்பேன் என்று வாக்குக் கொடுத்து விட்டான் இராமன். ஆனாலும் தன்னுடன் பகை கொள்ளாத அவர்களை அழிக்க வேண்டுமே என்று ஒரு சிறு மனஉறுத்தல் அவனுக்கு இருந்திருக்கக் கூடும். அரக்கர்களுக்கும் இராமனுக்கும் நேரடிப் பகை என்பதாக ஒன்றும் இப்போது வரை இல்லை. எனவே, அவர்களை எப்படித் தண்டிப்பது என்ற ஒரு சிறு நெருடல் இருந்திருக்குமேயாயின், இப்போது அரக்கர்கள் இராமனுடைய மனைவியைக் கவர்ந்து சென்றதால், அந்தக் குறையும் முடிந்தது விதி வசத்தால் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். அரக்கர்களை அழிக்க மிக வலுவான காரணமும் தற்போது கிட்டிவிட்டது அவனுக்கு.

இவ்விதம் அண்ணனை உற்சாகப்படுத்தி அவனுடைய மனவருத்தம் போக்கி, அவனை நம்பிக்கை மிக்கவனாக மாற்ற அவனுக்குப் பல உற்சாக மொழிகள் உரைக்கும் இந்த நம்பிக்கை நட்சத்திரம், இறுதியாக நெத்தியடியாக ஒன்று சொல்லி முடிக்கிறான். “யாது உனக்கு இயலாதது?” என்று ஒரே போடாகப் போடுகிறான் தம்பி. இயலாமை என்பது உன் அகராதியிலேயே இல்லையே அண்ணா! என்கிறான் அன்புத்தம்பி.

வெற்றி உனக்கு அல்லாது வேறு எவர்க்குக் கிட்டும். பகைவர்களை அழித்துச் சூடுகின்ற வெற்றி வாகை உனக்கு மட்டுமே உரியது அண்ணா. மற்றவர்களை, குறிப்பாக உன் எதிரிகளை அது ஒரு நாளும் சென்று சேராது. அப்படியிருக்க ஏன்

வேதனைக்கு இடம் கொடுக்கிறாய்? அது வீரச்செயல் அல்லவே! வேதனையில் வாடுவது என்பது, பேடிகைளின், அறிவற்றவர்களின் செயல் அல்லவோ. நல்ல சமயம் வருமளவு காலம் தாழ்த்துதலில் அர்த்தம் உண்டு அண்ணா. அப்படிச் கார்காலம் முடியும் வரை காத்திருந்தாய். அப்படிச் காத்திருந்த பின்னர், இப்போது தக்க இச்சமயத்தில் காரியத்தில் இறங்குவாயானால் வெற்றி உனக்கே அன்றோ. உன்னால் செய்து முடிக்க முடியாத செயல் என்றும் ஒன்று உளதோ? இல்லவே இல்லை அண்ணா. எனவே, வருத்தம் வேண்டாம். துணிந்து எழு என்று நம்பிக்கை கஷாயத்தின் கடைசிக் குவளையை அண்ணனுக்குக் கொடுக்கிறான்.

காது கொற்றம் நினக்கு அலாது பிறர்க்கு எவ்வாறு கலக்குமோ? வேதனைக்கு இடம் ஆதல் வீரதை அன்று; பேதமை ஆம் அரோ: போது பிற்படல் உண்டு; இது ஓர் பொருள் அன்று. நின்று புணர்த்தியேல், யாது உனக்கு இயலாதது? எந்தை! வருந்தல் என்ன இயம்பினான்.

(காதுதல்=கொல்லுதல்)

காது கொற்றம் = பகைவரைப் போரில் கொன்று அழிக்கும் வெற்றி வீரதை அன்று = வீரத்தனம் அன்று போது பிற்படல் = சமயம் பின் வாங்குவது, காலம் தாழ்த்துவது எந்தை என்று விளித்துப் பேசுகிறான் இலக்குவன்.

வெறும் உபதேச வார்த்தைகளாக மட்டும் சொல்லிவிடாமல் வெற்றிக்கு இட்டுச் செல்லும் வழிகளையும் குறிப்பிடுகிறான் தம்பி. நம்முடைய குறிக்கோளை அடையும் வகையில் நமக்கு யாரெல்லாம் துணையாக இருப்பார்களோ அவர்களை எல்லாம் துணைகொள்ள வேண்டும். அவ்விதத் தகுதி உடையவர்கள் யார் யார் என்று இனம் கண்டு கொண்டு அவர்களை நம் அணியில் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டும் இது முதலாவது வழிமுறை. அடுத்த படியாக என்னென்ன செய்ய வேண்டும் என்பனவற்றைப் பட்டியல் இட்டு, அவற்றைப் பலமுறை ஆராய்ந்து ஆலோசித்து பின் தெளிவு கொள்ள வேண்டும். அதன் பிறகு சரியான நேரம் அதாவது செய்வதற்குரிய காலம் எது என்பதையும் ஆராய்ந்து தீர்மானித்துக் கொள்ள வேண்டும் இவ்வளவற்றையும் உறுதி

செய்து கொண்ட பின்னர் செயலில் இறங்கினால் வெற்றி என்பது நம்மைவிட்டு எப்படி நீங்கும்? கண்டிப்பாக வெற்றி நம்மைத் தானே வந்து சேரும் என்கிறான் இலக்குவன். வெற்றிப்பாதையின் படிக்கட்டுகள் எவை என்பதை நிர்ணயித்து அவற்றில் ஏறிச் சென்றால் கண்டிப்பாக வெற்றிக் கனியைப் பறிக்கலாம் என்கிறான். வெற்றி நமக்குத்தான் என்று கூடக் கூறாமல், எப்படி அது நமக்குக் கிட்டாமல் போகும் அன்று நெத்தியடியாகப் போடுகின்றான்.

ஆகுநர் யாரையும் துணைவர் ஆக்கிப் பின்
ஏகுறு நாளிடை எய்தி எண்ணுவ
சேகு உறப் பல்முறை தெருட்டிச் செய்தபின்,
வாகை என்று ஒரு பொருள் வழுவற் பாலதோ?

வெற்றி எப்படிச் கிட்டாமற் போகும்? என்று அறுதியிட்டுக் கூறுகின்றான் தம்பி அதற்கான வழிமுறைகளைச் சொல்லி, நம்முடைய நலத்தையே நாடுபவர்களைத் துணைக்கொள்ளல் முதற்படி என்கிறான்.

தக்கார் இனத்தனாய்த்தான் ஒழுக வல்லாணைச் செற்றார் செயக்
கிடந்ததில் என்பது குறள்.

அவதாரப் படி வாலி குரக்கினமாகப் பிறந்து இராமனுக்குத் துணைபுரிய வேண்டியவன், ஆனாலும் அவன் இராவணனுடன் நட்புக்கொண்டவன் என்பதால் அவனை நீக்க வேண்டியதாயிற்று. அவனுடன் நட்புக் கொள்வதற்குப் பதில், அவனை அழிக்க வேண்டியதாயிற்று. அதே சமயம், தான் மேற்கொண்ட செயலுக்குத் துணை செய்கின்ற வீடணனைத் தன் அணியில் சேர்த்துக் கொண்டதும் இவ்வகையில் அடங்கும்.

பிரித்தலும் பேணிக் கொளலும் பிரிந்தார்ப்
பொருத்தம் வல்லது அமைச்சு என்பதும் குறள்.

சேகு என்பது மர வயிரம் இங்கு உறுதியைக் குறிப்பதாயிற்று.

பல்முறை தெருட்டி என்பது பல வழிகளிலும் ஆராய்ந்து ஆலோசித்து மீண்டும் மீண்டும் சீர்தூக்கிப் பார்த்து அதன் பின்னர் உறுதி செய்து கொள்ளுதல்.

எண்ணித் துணிக் கருமம் துணிந்த பின்
எண்ணுவம் என்பது இழுக்கு என்பது குறள்.

ஞாலம் கருதினும் கைகூடும்; காலம் கருதி எண்ணி இடத்தான் செயின், என்ற குறள் கூறும் கருத்துப்படி, ஏகுளு நாளிடை எய்தி என்கிறான்.

ஆக மொத்தத்தில், “தெரிந்த இனத்தொடு தேர்ந்தெண்ணிச் செய்வார்க்கு அரும்பொருள் யாதொன்றும் இல்” என்ற குறளுக்கு ஏற்ப, வாகை கண்டிப்பாக நம் வசம் தான் என்று உறுதிபடக் கூறுகிறான்.

வெற்றி பெற்றவர் வாகைப் பூ மாலையைச் சூடுவது பண்டைத் தமிழ் மரபு. அதனால் வெற்றி பெறுதலை வாகை சூடுதல் என்று கூறுவதும் வழக்காயிற்று.

வெற்றிக்கான செயல் முறைகள் எவை என்று பட்டியல் போட்டுக் கூறியவன், அதை அடைவதற்கான செய்முறைகள் எவை என்றும் கூறினான் அத்துடன் நிறுத்திக் கொள்ளவில்லை.

இத்துடன் அவன் நிறுத்தி இருந்தால் அவன் அண்ணனின் நம்பிக்கை நட்சத்திரமாக ஆகி இருக்கமாட்டான். இதற்கு மேலும் ஒன்று சொல்கிறான். அது தான் இலக்குவனின் தனித்தன்மை. அவனுடைய மாபெரும் சிறப்பு.

இவை தன் வெற்றிக்கான வழிமுறைகள் என்பதானால், அவை இவர்களுக்கு மட்டும்தான் - இராம இலக்குவர்களுக்கு மட்டும்தான் - தெரியுமா? அரக்கர்களுக்கும் இம்முறை தெரிந்திருக்கலாம் அல்லவா? இதே வெற்றிக்கான வழிமுறைகளை அரக்கர்களும் பின்பற்றிச் செயல்பட்டால், அவர்கள் வாகை சூடி விடுவார்களோ?

இந்த எண்ணம் அண்ணனின் மனதில் தோன்றி அவனைத் துயரக்கடலில் மீண்டும் தள்ளி விடுமோ என்று அஞ்சியோ என்னவே இதற்கு மேலும் பேசுகிறான். இக்கேள்வியைத் தனக்குத் தானே எழுப்பிக் கொண்டு அதற்கு பதில் சொல்லுவதுபோல அண்ணனிடம் பேசுகிறான்.

நமக்குத்தான் வெற்றி என்பதில் ஐயமில்லை. ஏனென்றால், அறம் நம் பக்கம் அவ்வரக்கர்கள் அறவழியிலிருந்து மாறு பட்டவர்கள். (அறத்துறை திறம்பினர் அரக்கர்) அவர்கள் ஆற்றல்

மிக்கவர்கள்தான் (ஆற்றலர்), ஆனாலும் அந்த ஆற்றல் அனைத் தையும் அறமற்ற செயல்கள் செய்வதிலேயே செலவழிப் பவர்கள்தான். நான் பிடித்த முயலுக்கு மூன்றே கால் என்று அடம்பிடித்து, நமக்கு மறத்துறை தான் சிறந்தது அதுதான் உகந்தது என்று உறுதியாக நம்பிச் செயல்படுபவர்கள் (மறத்துறை நமக்கு என வலிக்கும் வன்மையோர்) இவ்விதம் அவர்கள் நல்ல நெறிகளிலிருந்து நீங்குதலைச் செய்வதனால், (திறத்து உறை நல் நெறி திறம்பல் உண்டு எனின்) அது காரணமாகவே வெற்றியும் புகழும் நம்பக்கம் தானே! நமக்கன்றி வேறு எவருக்கு அவை போகும்? (புறத்து இனி புகழும் வாகையும் யார் திறம்?) “அறம் வெல்லும் பாவம் தோற்கும்” என்பது உறுதியாதலின், ஆற்றல் உள்ளவர்களாக இருந்தபோதிலும் அரக்கர்கள் அறநெறி தவறிய வர்கள் என்பதால் அவர்களால் வெற்றிபெற இயலாது. வெற்றி யானது, அறவழியில் செல்லம் உன்னையே சாரும் என்கிறான் தம்பி வெற்றி நம் பக்கம்தான் என்பதற்குக் காரணம் சொல்லி அண்ணனிடம் நம்பிக்கையை உறுதிப்படுத்துகிறான்.

கடஞ்சினத்த கொல் களிறும், கதழ் பரிய கலிமாவும்
நெடுங் கொடிய நிமிர் தேரும் நெஞ்சுடைய புகன்
மறவரும் என நான்குடன் மாண்டதாயினும், மாண்ட
அறநெறி முதற்றே அரசின் கொற்றம்

என்ற புறநானூற்றுப் பாடலின் கருத்தை அப்படியே வாங்கிப் பாடல் தந்திருக்கிறான் கம்பன் இங்கே அறநெறி முதற்றே அரசின் கொற்றம் என்று இவனும் வலியுறுத்துகிறான்.

வேறு பல இடங்களிலும் கம்பனே இக்கருத்தைப் பல பாடல்களில் கூறியிருக்கிறான் சுக்கிரீவன் திரட்டிக் கொண்டு வந்து சேர்த்த வானரப் படையைக் கண்டதும் இராமனும் இலக்குவனும் அப்படையின் திறம் பற்றி உரையாடுகிறார்கள் அப்பொழுது இலக்குவன் அண்ணனிடம் இதே கருத்தை - அறம் வெல்லும் பாவம் தோற்கும் என்பதை - மீண்டும் வலியுறுத்துகின்றான். அறவழியில் அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை கொண்டவன் இந்த அன்புத் தம்பி.

யாவது எவ் உலகத்தினின், இங்கு, இவர்க்கு இயற்றல்
ஆவது ஆகுவது; அரியது ஒன்று உளது எனல் ஆமே?

தேவ! தேவியைத் தேடுவது என்பது சிறிதால்
பாவம் தோற்றது தருமமே வென்றது; இப்படையால்

சந்தர காண்டத்துப் பாடலில் அனுமனைப் பேசவைத்து இதே
கருத்தைச் சொல்கிறான் கம்பன். வெல்லுமோ தீவினை அறத்தை
மெய்ம்மையால்? என்று.

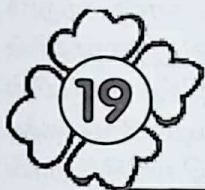
சீதையை நேரில் சந்தித்து உரையாடும் முன்னர் அனுமன்
மரத்தின் மேலிருந்து சீதையின் துயரமுற்ற நிலையை நோக்கித்
தனக்குத்தானே கூறிக்கொள்வதாக அமைந்த ஒரு பாடல் இது.

செல்வமோ அது? அவர் தீமையோ இது?
அல்லினும் பகலிலும் அமரர் ஆட் செய்வார்,
ஒல்லுமோ ஒருவர்க்கு ஈது உறுகண் யாது இனி?
வெல்லுமோ தீவினை அறத்தை மெய்ம்மையால்?

இவ்விதமெல்லாம் நம்பிகை தரும் வார்த்தைகளைப் பேசிய
இலக்குவனுக்கு எதிர்பார்த்த வெற்றிகிட்டுகிறது. தம்பி இவ்விதம்,
சொல்ல அவன் சொற்கேட்ட அண்ணன் இயக்கம் எய்துகிறான்
சோர்வு களைகின்றான் இன்னல் இற்றுப் போகின்றது அவன் பால்.

ஆக, அண்ணனின் நம்பிக்கை நட்சத்திரமாகவும் ஜொலிக்
கிறான் அன்புத்தம்பி. அன்னையின் பல்வேறு ஆணைகளில்
ஒன்றாக.

வாதாடும் வக்கீல்

அன்னையின் ஆணையாக சுமித்திரை இலக்குவனுக்கு இட்ட பணி, “அடியாரின் ஏவல் செய்தி” என்பதாகும். வெறும் உடலுழைப்பை மட்டும் அண்ணனுக்குக் கொடுக்காமல், அறிவு பூர்வமான, ஆக்க பூர்வமான செயல்களையும் செய் என்பதும் அதில் நிச்சயமாக அடங்கும். ஆக, வெறும் வேலைக்காரனாக, ஓடக்காரனாக, பர்ணசாலை கட்டும் கொத்தனாராக, பாதுகாவலனாக என்று மாத்திரம் - உடற்பணி மட்டும் செய்பவனாக நடந்து கொள்ளாமல் அறிவு பூர்வமான பல காரியங்களையும் அவன் ஆற்றுகிறான்.

அண்ணனின் மதியூக மந்திரியாக, தூதுவனாக, ஆலோசகனாக, அண்ணனுக்காக, வாதாடும் வக்கீலாக, அண்ணனின் சார்பாக, அண்ணனுக்குப் பரிந்து பேசுவனாக, அண்ணனின்மீது வைக்கப்படும் குற்றச்சாட்டுகளுக்குத் தக்க பதிலடி கொடுத்து அவற்றை மறுப்பவனாக என்றெல்லாம் பல்வேறுவிதமாகத் தேவைப்படும் கட்டடங்களில் எல்லாம் பணியாற்றிச் சாதுரியமான பேச்சாளனாகவும் இலக்குவன் சேவை செய்திருக்கிறான். அண்ணன்மீது பழிசுமத்தி அண்ணனைக் குற்றவாளிக் கூண்டில் ஏற்றி அவனைச் சாடுபவர்களுக்குத் தக்க வகையில் எதிர்வாதம் செய்து அண்ணன் பக்கம் இருக்கும் நியாயத்தை எடுத்துரைக்கும் சாமர்த்தியமான செயலையும் செய்து முடிக்கிறான் இலக்குவன். இவன் எடுத்துரைத்த வாதங்களைக் கேட்டு இவன் சொன்ன நியாயங்களைச் செவிமடுத்து எதிர்த்தரப்பினரே தங்கள் பக்கம் உள்ள தவற்றை உணர்ந்து கொள்ளும் அளவிற்கு இவனுடைய வழக்காடும் திறமை அமைகிறது.

இவ்விதம் இலக்குவன், அன்னையின் ஆணையின் ஒரு பகுதியாக, அறிவுபூர்வமாக செயலாற்றுவதை வாலிவதைப்

படலத்தில் நாம் காண்கிறோம். வாலியைத் தன் ஒரே கணையால் வீழ்த்திய இராமன், வாலியின் பலகணைகளுக்குப் பதில் சொல்ல நேரிடுகிறது. கணை விடுவதில் இராமனுக்குத் தான் சற்றும் சளைத்தவன் அல்லன் என்று நிரூபிக்கிறான் வாலி. இராமனின் கணைக்குச் சற்றும் வலிமையில் குன்றாத அளவில் வாலியின் கேள்விக்கணைகள் அமைகின்றன. வில்லம்பு தன் மார்பில் தைத்த உடனேயே அதனைப் பிடுங்கி சொல்லம்புகள் சொரிகின்றான் வாலி.

கம்பனின் காவியத்தில் அற்புதமான ஒரு கட்டம் இது. பலரும் பல்வேறு அணுகுமுறைகளில் இதைப்பற்றி ஏராளமாகப் பேசிச் சென்றிருக்கிறார்கள் எழுத்திலும் செதுக்கி இருக்கிறார்கள். அவற்றை விவரித்தால் கட்டுரையின் திசைமாறிவிடும்.

ஒரே ஒரு செய்தி மாத்திரம் சொல்லி அன்னையின் ஆணைக்குள் மீண்டும் வந்து விடுகின்றேன். இராமாயணக் காப்பியம் முழுவதிலும், ஒவ்வொரு கட்டத்திலும், இராம பாணம் ஏவப்பட்ட உடனேயே தன்னுடைய வேலையை உடனே பரிபூரணமாகச் செய்து முடித்துவிடும். அதற்குத் தடை என்றோ, தாமதம் என்றோ சுணக்கம் என்றோ எதுவும் எந்த இடத்திலும் ஏற்பட்டதாகக் காண இயலாது. “எடுத்தது கண்டனர்; இற்றது கேட்டனர்” என்பதற்கொப்ப “சென்றது - கொன்றது” என்னும்படி, அதிவேகமாக தன்னுடைய இலக்கை அடைந்து, உயிரைக் குடித்து மீண்டும் இராமனின் கணைப் புட்டிலில் வந்து சேர்ந்துவிடும் அது. ஏவப்பட்ட எல்லா நிகழ்விலும், இதுதான் நிகழ்ந்தது. அப்பேர்ப்பட்ட இராமபாணம் தன்கடமையைச்சரிவர செய்யாமற் தோற்றுப் போனது வாலியிடம் மாத்திரம்தான்.

உடனடியாக வாலியின் உயிரைக் குடிக்க இயலவில்லை ராமபாணத்தால் “சென்றது - கொன்றது” என்னும் வழக்கமான நிகழ்வுக்குத் தடை இந்த ஒரே ஒரு இடத்தில் மட்டும் ஏற்பட்டு விடுகிறது. ராமபாணம் நெஞ்சைத் துளைத்து, உருவி முதுகுவழியாகப் போகும் முன்னர், அது வந்த வேகத்தைவிட அதிகமான வேகத்தில் அதனைக் கைப்பற்றி, அதனைத் தன் மார்பினின்றும் உருவி எடுத்து விடுகிறான்

வாலி. யாருடைய பாணம் என்பதைப் பார்க்கலாம் என்றெண்ணி இவ்விதம் செய்கிறான் வாலி. ஏனென்றால், வயிரம் பாய்ந்த தன்னுடைய நெஞ்சில் பாயும் அளவு ஆற்றலுள்ள பாணம் ஏவக்கூடியவர் எவரும் இலர் என்பது அவனுடைய தீர்மானமான முடிவு. எனவே, தன் நெஞ்சை ஊடுறுவும் வல்லமை உடைய வாளியை - வாலியை வெல்லும் வாளியை - ஏவியவன் யார் என்பதை அறிய அவனுக்கு ஆவல். அவன் எதிர்பார்த்தது போலவே, பாணத்தில் ஏவியவன் பெயர் பொறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. எப்பேர்ப்பட்ட பெயர் அது!

மும்மை சால் உலகுக்கு எல்லாம் மூல மந்திரத்தை, முற்றும் தம்மையே தமார்க்கு நல்கும் தனிப் பெரும் பதத்தைத் தானே இம்மையே எழுமை நோய்க்கும் மருந்தினை இராமன் என்னும் செம்மை சேர் நாமம் தன்னைக் கண்களில் தெரியக் கண்டான்.

இவ்விதம் இராமபாணத்தைக் கைப்பற்றியவனும் அதனைப் பிடுங்கியவனும் வாலி ஒருவன் மட்டும்தான். இறுதியில் அவன் தன் கைப்பிடியைத் தளர்த்தியதால் தான், அந்த பாணம் தன்னுடைய இலக்கை மீண்டும் அடைந்து அவனுடைய உயிரைக் குடிக்கின்றது. அதன் பின்னர்தான் அந்த வாளி இராமனின் கணைப்புட்டிலில் மீண்டும் சேர்கிறது. இவ்விதம் வாலியின் வலிமையைக் கம்பன் மிக மிக நன்றாகவே சித்தரித்திருக்கின்றான்.

இராமனுக்கு எதிராகக் குற்றச்சாட்டுக்களை வாலி அள்ளி வீசுகின்றான். இராமனின் செய்கை எந்த வகையிலும் நியாய மற்றது என்று சொல்லி அவனைக் குற்றவாளிக் கூண்டில் ஏற்று கிறான் வாலி. அவனுடைய குற்றச்சாட்டுக்களும் இராமனின் பதில்களும் என்று கம்பன் தன் திறமையெல்லாம் வடித்துப் பல பாடல்களைத் தந்திருக்கின்றான். இராமனின் விளக்கம் அனைத்தையும் செவிமடுத்த பின்னர் இறுதியில் வாலி ஒரு கேள்வி கேட்கின்றான்.

வாலி வதம் பற்றிப் பேசும் அறிஞர்கள், வாலி தொடுத்த கணைகளில், மிகச் சிறப்பாக இதைக் குறிப்பிட வேண்டுமென்று, இதனை பிரம்மாஸ்த்திரக் கேள்வி என்று புகழ்கிறார்கள். அந்தக் கணை இதுதான்.

“அளவில்லாத அறிவுடையவனே, நீ சொன்னவற்றை எல்லாம் சரியென்றே ஒப்புக் கொள்வதாக இப்போதைக்கு வைத்துக் கொள்வோம். ஆனாலும், என்னுடன் நேருக்கு நேராக எதிர்நின்று போர் செய்ய முன்வராமல், ஏன் வேடுவன்போல மறைந்திருந்து என் மீது பாணம் ஏவினாய்? என்பது வாலியின் கணை. கம்பனின் பாடல் இதோ:

அவ்வுரை அமையக் கேட்ட அரிக்குலத்து அரசும், “மாண்ட, செவ்வியோய்! அனையது ஆக செருக்களத்து உருத்து எய்யாதே, வெவ்விய புளிஞர் என்ன விலக்கியே மறைந்து வில்லால் எவ்வியது என்னை? என்றான்;- இலக்குவன் இயம்பலுற்றான்.

இராமனின் உரைகளை நன்கு மனதிற் பதியுமாறு கேட்டான் வாலி. ஒப்புக்காகக் கேட்டவன் அல்லன் அவன். எனவே, “அவ்வுரை அமையக் கேட்டான்” என்கிறான் கம்பன். அவ்விதம் இராமன் உரையைக் கேட்ட குரக்கினத்து அரசனாகிய வாலி இராமனைப் பார்த்துச் சிலவற்றைக் கேட்கின்றான். இராமனின் செய்கை அவனுடைய நற்குணத்திற்கும் மேன்மைக்கும் பொருந்தாமல் அமைந்தது என்று இடித்துக் காட்டி நையாண்டி செய்வது போல, “மாண்ட செவ்வியோய்” என்று இராமனை விளிக்கின்றான் வாலி. இராமனது செவ்வி மாண்டுபோய்விட்டது என்று தொனிக்கிறது என்றும் கொள்ளலாம். அல்லது மாட்சிமை பொருந்திய நற்குணத்தோனே என்று இராமனைக் கூப்பிட்டு, வாலி பேசத் துவங்குகிறான் என்றும் கொள்ளலாம். “அனையது ஆக” என்று முதலில் ஒப்புதல் வாக்குமூலம் தருகின்றான். நீ உன் செயலுக்குக் கற்பித்துக் கொண்ட நியாய அடிப்படைகளும் அப்படியே இருக்கட்டும், அவற்றை நான் ஏற்றுக் கொள்கிறேன் என்று சொல்வதுபோலக் கூறுகிறான். என்னைக் கொல்வதற்கான காரணங்களாக, நியாயங்களாக, நீ கூறியவற்றை நான் ஒப்புக் கொள்வதாகத் தற்போதைக்கு வைத்துக் கொண்டாலும், என்னைக் கொன்ற முறையை என்னால் ஒப்புக்கொள்ள முடியவில்லை என்கிறான் வாலி. கொடிய வேடுவன்போல அநியாயமாக என்னைக் கொன்றுவிட்டாயே. நான் பிழை செய்திருந்தால் என்பக்கம் ஏராளமான குற்றங்கள் இருக்குமாயின், என்னைத் தண்டிக்கும்விதமாக என்னைப் போருக்கு அழைத்து, என்னுடன் போர்செய்து என்னை வீழ்த்தியிருக்க வேண்டாமா? அதைவிட்டு

மறைந்திருந்து, என் கண்முன் வராமல், கோழைபோல ஒளிந்திருந்து ஏன் அம்பு விட்டாய்? என்ற ஒரு வலுவான வாதத்தை வைக்கின்றான் வாலி!

பல அற்புதமான வாதங்களை இதற்கு முன் வைத்தவன்தான் வாலி. அவற்றிற்கெல்லாம் தக்க பதில் வாதங்களை வைத்து இராமனும் வாதாடுகின்றான். அப்படி வாலியின் அனைத்துக் கேள்விகளுக்கும் பதில் சொல்லி வந்த இராமன் இந்தக் கேள்விக்கு மட்டும்தான் பதில் சொல்லாமல் மௌனியாக இருக்கிறான். பதில் சொல்பவன் இலக்குவன். நேரடியாக, “இலக்குவா நீ இதற்குப் பதில் சொல்” என்று இராமன் தம்பியைப் பணித்ததாகக் கம்பனில் காணப்படவில்லை. ஆனாலும் வாலியின் கேள்விக்குப் பதில் சொல்பவன் இலக்குவன்தான். என்ன காரணத்தால் இராமன் பதில் கூறவில்லை என்பது கம்பனில் விளக்கமாகக் கூறப்படவில்லை. ஆனால், பதில் சொன்னவன் இலக்குவன்தான் என்பதில் ஐயத்திற்கிடமில்லை. “இலக்குவன் இயம்பலுற்றான்” என்பது பதிவு செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

அண்ணனுக்குத் தர்மசங்கடமான நிலைமை, இக்கட்டான சூழல் என்பவை ஏற்படும்போது கை கொடுத்து அண்ணனைக் கரையேற்றுபவன் என்ற பணியையும் ஏற்றுக் கொள்கிறான் இலக்குவன். “ஏற்கெனவே உன் தம்பி (சுக்கிரீவன்) வந்து, “என்னைக் காப்பாற்று” என்று இராமனைப் பணிந்து வேண்டிக் கொண்டான். எனவே, உன் தம்பிக்கு அபயம் அளித்து அவனுக்கு அடைக்கலம் தந்துவிட்டான் இராமன். அது ஏற்கெனவே நடந்து முடிந்த நிகழ்வு அவனுக்கு இராமன் கொடுத்த வாக்கில் முறையற்ற செயல் செய்தவனை, (அதாவது உன்னை) யமனுக்கு இரையாக்கி விடுவேன் என்பதும் அடங்கும். எனவே, உன்னைக் கொல்வது என்பதை இராமன் தீர்மானித்து, அதனை சுக்கிரீ வனிடம் வாக்குறுதியாகவும் சொல்லியாகிவிட்டது. இந்த நிலையில், உன்னுடன் நேருக்கு நேர் போர் செய்ய இராமன் வந்தால், நீயும் இராமனிடம் அடைக்கலம் புகுந்துவிட்டால், சுக்கிரீவனுக்குக் கொடுத்த வாக்கு என்னவாகும்? இந்த தர்ம சங்கடமான, - ஆனாலும் நிகழ்வதற்கு ஏராளமான வாய்ப்பிருக்கும் - சூழலைத் தவிர்ப்பதற்காகவே உன்னை மறைந்திருந்து கொல்ல

வேண்டியதாயிற்று” என்று அண்ணனின் செய்கையை நியாயப் படுத்திப் பதில் சொல்லுகின்றான் இலக்குவன்.

முன்பு நின் தம்பி வந்து சரண்புக, “முறையிலோயைத் தென்புலத்து உய்ப்பென்” என்று செப்பினான், செருவில் நீயும், அன்பினை உயிருக்கு ஆகி, அடைக்கலம் யானும் என்றி - என்பது கருதி அண்ணல் மறைந்து நின்று எய்தது என்றான்

மிகவும் சாதுரியமாகவே இலக்குவன் அண்ணன் சார்பாக வாதங்களை எடுத்து வைக்கின்றான். வாலியைக் கொன்று விடுவேன் என்பது அண்ணன் சுக்கிரீவனுக்குக் கொடுத்த வாக்கு. வெறுமனே அவனைக் கொல்வேன் என்று மாத்திரம் சொல்லி யிருந்தால், இலக்குவனின் வாதம் வலுவற்றதாகப் போய்விடும். எனவே, முறையில்லாதவனைக் கொல்வேன் என்று அண்ணன் வாக்களித்துவிட்டான் என்று பேசுகிறான் இலக்குவன். அண்ணனின் செயல் அற வழிச் செயலாக மட்டுமே அமையும் என்பதை நாகுக்காக இடைப்புக்குத்தி அதே சமயம் அதிலுள்ள நியாயத்தை வலியுறுத்தி இலக்குவன் பயன்படுத்தும் சொல் “முறையிலோயை” என்பது. குற்றவாளியைத் தான் கொல்வேன் என்று வாக்குத் தந்துள்ளான் அண்ணன், அநியாயமான செயலுக்கு உரிய தண்டனை தான் வழங்கப்படுகிறது என்பதை முதலில் தெளிவுபடுத்தி விடுகிறான் இலக்குவன். “முறையிலோயைத் தென்புலத்து உய்ப்பென்” என்று இந்த வக்கீல் தனது வாதத்தை நன்கு துவக்கி இருக்கிறான்.

(Opening Statement - தொடக்க வாதம் நன்றாக அமைய வேண்டும் என்பது வக்கீல்கள் கற்கும் முதற்பாடம்! அதில் கைதேர்ந்த வக்கீல்தான் இத்தம்பி).

“செருவில் நீயும்” என்கிறான் அடுத்தபடியாக சண்டை என்று ஒன்று வந்துவிட்டால், அப்போர் துவங்கும் தருணத்தில் நீயும் அடைக்கலம் என்று வந்துவிட்டால்? என்ற ஒரு கேள்வியை எழுப்புகின்றான் இலக்குவன். அவ்விதம் வாலி சரணடையும் சாத்தியக்கூறு உள்ளனவா? அல்லது இலக்குவன் சும்மா (வெற்றுக்கு) இந்த ஒரு கற்பனையை வரவழைத்துக் கொண்டானோ?

இதற்கும் இலக்குவன் விடைசொல்லி விடுகின்றான். எல்லா உயிர்களும் தம்முடைய பாதுகாப்பிற்குத்தான் முதல் இடம்

தருகின்றான். தன்னைப் பாதுகாத்துக் கொண்டு, தன்னுயிருக்கு எந்தவிதமான கேடும் ஆபத்தும் இல்லை என்பதை உறுதி செய்து கொண்ட பின்னர் தான் மற்ற எண்ணங்கள் எல்லாம் வரும். ஆக, அனைத்து உயிரினங்களும் மிகவும் நேசிப்பது தத்தம் உயிரைத்தான் அவை அன்பு செலுத்துவது முழுவதும் தம்முயிர் மீதுதான். எனவே, “அன்பினை உயிருக்கு ஆகி” என்கிறான் இலக்குவன். தன்னுடைய அன்பு முழுவதையும் தன்னுடைய உயிரின் மேல் செலுத்தி, இவ்விதம் அளவில்லாத ஆசையை உயிரின் மேல் வைத்தவனாகி வாலி தன்னுயிரை எப்படியாவது காத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்ற ஒரே குறிக்கோளுடன் இராமனைச் சரண் அடையும் சாத்தியம் உண்டா இல்லையா?

அத்தகைய சாத்தியம் கண்டிப்பாக உண்டு. “செருவில் நீயும்” என்று இலக்குவன் சொல்வதும் மிக்க பொருள் பொதிந்தது. செரு என்று ஒன்று ஏற்பட்டுவிட்டால், அதில் வெற்றி இராமனுக்குத் தான் என்பதிலும், வாலியால் வெற்றி என்பதைச் சிந்திக்கவும் இயலாது, என்பதிலும் வாலியைப் பொறுத்தமட்டில் இராமனை வெல்வது என்பது எட்டாக்கனி என்பதிலும் அணு அளவும் ஐயம் இல்லாதவன் இலக்குவன். இதை வாலியும் உணர்ந்திருப்பான் என்பதுதான் அவனுடைய அனுமானமும். எனவே, தன் உயிரைக் காப்பாற்றும் முகமாக வாலி இராமனிடம் அடைக்கலம் என்று வந்துவிடுவான் என்று இலக்குவன் உறுதியாகத் தீர்மானிக் கின்றான். ஆக, போருக்குப் புறப்பட்டுவிட்டால், தன்னைக் காப்பாற்றிக் கொள்ள வாலிக்கு இருக்கும் ஒரே மார்க்கம் அடைக்கலம்தான் என்பது, இலக்குவனின் தீர்மானமான, ஆணித்தரமான முடிவு. அண்ணனின் ஆற்றலில் அவ்வளவு ஆழ்ந்த அசைக்க முடியாத நம்பிக்கை கொண்டவன் இத்தம்பி. இராமனுடன் போர் என்று ஒன்று ஏற்படுமாயின், தான் தப்பிக்க என்றிருக்கும் ஒரே வழியான அடைக்கலம் என்பதை வாலி தேர்ந்தெடுத்துவிடுவான் என்பது இலக்குவனின் கணிப்பு. எனவே, “செருவில் நீயும், அன்பினை உயிருக்கு ஆகி, அடைக்கலம் யானும் என்று” சொல்லி அவனைச் சரணடைந்துவிட்டால் என்று கூறுகின்றான் இலக்குவன்.

இலக்குவன் மிகத் திறமையுடன் வாதாடினான் என்பதைப் பார்த்தோம். திறமையான வக்கீல் என்பதற்கு சரியான சான்று

ஒன்றுதான் இருக்க முடியும். அந்த வக்கீலின் வாதங்களைக் கேட்டு, அதில் உள்ள நியாயங்களை உணர்ந்து, அவற்றை ஒப்புக் கொண்டு, எதிராளி தம்முடைய வழக்கைத் தாமாகவே முன்வந்து வாபஸ் பெற வைப்பது தான் அது. அவ்விதமே இலக்குவனும் செயல்பட, வாலி தன்னுடைய வழக்கை, இராமன் மீது சுமத்திய குற்றச்சாட்டுக்களை எல்லாம் திரும்பப் பெற்றுக் கொண்டு, இராமனைச் சரணடைகின்றான். வாலி இராமனிடம் அடைக்கலம் புகுவது இறுதியில் நிகழத்தான் செய்கிறது.

இராமனிடம், வாலி மன்னிப்புக் கோருகிறான். தன்னுடைய மைந்தன் அங்கதனை இராமனிடமே ஒப்படைக்கின்றான். அங்கதனின் வருங்கால வாழ்வின் மேன்மைக்கு இராமனையே பொறுப்பாக்குகிறான் வாலி. தன் தம்பி சுக்கிரீவனைப் பாதுகாக்கும் பொறுப்பையும் இராமனுக்கே தருகிறான். வாலியின் இச்செய்கையெல்லாம், இலக்குவன் என்னும் வக்கீலுக்கு, அவ்வக்கீலுடைய வாதத்திற்குக் கிடைத்த மாபெரும் வெற்றியன்றோ? வாலியே தன்னுடைய பிழையை உணர்ந்து கொண்டு பேசுவதாகக் கம்பன் பல பாடல்கள் தந்திருக்கின்றான். அவை அனைத்தும் இலக்குவனின் வாதத் திறமையைப் பறைசாற்றுகின்றன.

இலக்குவனின் இந்த உரையை மனத்தில் வாங்கிக் கொண்டான் வாலி. இராமனின் செய்கை நியாயம் உடையதே. அவன் தவறு செய்யமாட்டான் என்பதை உணருகின்றான். அறத்தின் திறம் அழியும்படி எந்த ஒரு செயலையும் இராமன் செய்யான் என்பது அவனுக்குத் தெளிவாகிறது. இந்தப் புவிக்கு உரியவனாகி, புவியோரெல்லாம் போற்றுகின்ற பெருமையில் நிற்பவன் இராமன் என்பதை வாலி சந்தேகத்திற்கிடமின்றி அறிந்து கொள்கிறான். இதனால் வாலி அவியுறு மனத்தன் (முறிந்த மனத்தை) உடையவனாகி விடுகின்றான். தான் கொண்ட கோபமெல்லாம் அடங்கிப் போய்விடுகின்ற உள்ளத்தனாகி மாறிவிடுகின்றான். இராமன் தவறு செய்யமாட்டான் என்ற உணர்வு, இராமனின் பெருமைகளை உணர்ந்த மனம், தன்னுடைய தவற்றினையும் ஏற்றுக் கொண்ட நெஞ்சம் இவற்றினால் அமைதி அடைந்த உள்ளம் வந்துவிடுகிறது வாலிக்கு. இவ்விதம் வாலி இராமனைப் புரிந்துகொள்கிறான். ராமனின் நல்லறத்தையும்

தன்னுடைய தீமையையும் உணர்ந்துகொண்ட வாலி, அவனைத் தன் தலையால் வணங்கிப் பேச ஆரம்பித்தான்.

கம்பன் வாலியைச் செவியுறு கேள்விச் செல்வன் என்று சிறப்பித்துக் கூறுகிறான். செல்வத்துட் செல்வம் செவிச் செல்வம் என்பதை நன்கு உணர்ந்தவன் வாலி. எனவே, முன்னமேயே பல நல்ல விஷயங்களைக் கேட்டு உள்வாங்கிக் கொண்டிருக்கிறான். எனவே, அவனால் எளிதில் அவியுறு மனத்தனாகிவிட முடிகிறது. இராமன்மீது அளவில்லாத மதிப்புக்கொண்டு முழுமையாக கீழே விழுந்து நமஸ்காரம் பண்ண இயலாத நிலையில் தலையால் வணங்குகிறான் வாலி என்பது கம்பன் காட்டும் காட்சி.

இவ்வளவு செய்திகளையும் சொல்லும் பாடல் இதோ.

கவிக்குலத்து அரசும் அன்ன கட்டுரை கருத்தில் கொண்டான்
அவியுறு மனத்தன் ஆகி, அறத் திறன் அழியச் செய்யான்
புவியுடை அண்ணல் என்பது எண்ணினன் பொருந்தி முன்னே
செவியுறு கேள்விச் செல்வன் சென்னியின் இறைஞ்சிச் சொன்னான்.

உயிர்களுக்கெல்லாம் தாய் போன்றவனே என்று இராமனை விளித்துப் பேசுகிறான் வாலி. “ஐயா நீதானே தர்மம். நீ தானே தகவுடைமை, நீதானே சால்பின் உறைவிடம் இவ்விதம் உன்னையும் நீ கைக் கொள்ளும் நேர்மையையும் என்னைப் போன்ற எளிய வர்களால் உணர முடியுமா? அவ்விதம் உணர்ந்து கொள்ளாமை யினால் நான் ஏதேதோ பேசியிருப்பேன். அந்தத் தீய உரைகளைப் பொறுத்தருள்வாய் ஐயனே!” என்று தன்னை மன்னிக்க வேண்டுகிறான் வாலி.

தாயென உயிர்க்கு நல்கி, தருமமும் தகவும் சால்பும்,
நீயென நின்ற நம்பி! நெறியினின் நோக்கும் நேர்மை,
நாயென நின்ற எம்பால் நவை அற உணரலாமே?
தீயன பொறுத்தி என்றான் சிறியன் சிந்தியாதான்.

எல்லா உயிர்களிடத்தும் அவர்களின் தாயைப்போல அன்பு செலுத்துபவன் நீ. எனவே, கண்டிப்பாக என்னுடைய தீய சொற்களையும் பொறுத்துக் கொள்வாய். தருமம், நடுவு நிலைமை நற்குணங்கள் எல்லாமும் நீயாகவே நிற்கின்றாய். புருஷோத்தமனே! நாங்கள் எளியர்கள். நாய்போலக் கீழ்த்தரமானவர்கள். எனவே, நீ அறவழியில் எல்லாவற்றையும் நேர்மையான முறையில்

நோக்குவதை, எங்களால் பிழையில்லாமல் (நவை அற) உணர இயலாது. எனவே, எங்களுடைய இயலாமையையும் எளிமையையும் கண்டு கொண்டு என் பிழைகளையும் தீச்சொற்களையும் பொறுத்தருள்வாய் ஐயா என்று பணிந்து வேண்டுகிறான் வாலி.

“தருமமும், தகவும் சாற்பும் நீயென நின்ற நம்பி” என்று கம்பன் சொன்னது நல்லதொரு பிரயோகம். இவன் அல்லாது இப்புவி யில் தருமம் முதலிய வேறு எதுவும் இல்லை என்னும்படி அவற்றின் முழு உருவமாக நின்றவன் இராமன் என்கிறான் வாலி. தருமம் முதலியன சிறிதும் தவறாமல் நடப்பவன் இவன். தகவு என்றால் தகுது. “தக்கார் தகவிலர்” என வள்ளுவன் சொன்னதை நினைவுகூறலாம் இங்கு சாற்பு என்பது பல்வேறு நற்குணங்கள் நிறைந்த குணபூர்த்தி நம்பி. இவ்வாறு இராமனைப் புகழ்ந்து, இராமன் செய்த காரியத்தில் இருந்த நியாயம் நேர்மை இவற்றை உணர்ந்த வாலியைக் கம்பன் சரியாகத்தான் சொல்கிறான் “சிறியன சிந்தியான்” என்று.

வாலி இராமனிடம் மேலும் பேசுகிறான். அவனிடம் சிலவற்றை வேண்டி யாசிக்கின்றான்.

இரந்தனன் பின்னும், “எந்தை! யாவதும் எண்ணல் தேற்றாக் குரங்கெனக் கருதி நாயேன் கூறிய மனத்துக் கொள்ளேல், அரந்தை வெம்பிறவி நோய்க்கும் அரு மருந்து ஆன ஐயா! வரந் தரும் வள்ளால்! ஒன்று கேள்! என மறித்தும் சொல்வான்.

“தந்தையே” என்று விளிக்கின்றான் இராமனை வாலி.

வக்கீலுக்குக் கிடைத்த வெற்றியின் வெளிப்பாடு அன்றோ இவ்வினி?

“வரந் தரும் வள்ளால்” என்றும் அழைக்கிறான் வாலி, இராமனை. அவனிடம் தான் யாசித்துப் பெறுவதற்குச் சில உள்ளன அவற்றை மறுக்காமல் அவன் தந்தருள வேண்டும் என்னும் பொருள் தருமாறு, வள்ளலே என்று அழைத்துப் பேசுகிறான் வாலி மேலும் “ஐயனே, நான் கூறியவற்றை எல்லாம், ஒரு குரங்கு தீர ஆராயாமல், பிதற்றியதாகக் கொள்வாயாக. அவற்றைப் பொருட்படுத்தாதே, அவற்றை மனத்தில் வைத்துக் கொள்ளாமல் தூக்கி எறிந்துவிடு, அவற்றை மறந்துவிடு. என்னை

மன்னித்து விடு. மிக்க வருத்தம் தரக்கூடிய இக்கொடிய பிறவி என்னும் பிணிக்கு அருமருந்து போன்றவனே, வரம் தரக்கூடிய வள்ளலே, நான் ஒன்று சொல்கிறேன் கேள்'' என்று வாலி மேலும் சொல்கிறான்.

வாலி மிகக் கடுமையான சொற்களைக் கொண்டு தான் முதலில் இராமனைப் பழித்துக் கூறியிருக்கிறான். இராமன் அவனுக்கு மறுமொழி சொல்லித் தன் பக்கத்து நியாயங்களை எடுத்துரைக்கின்றான். அவற்றைக் கேட்ட பின்னரும் வாலி இராமனைக் குற்றம்சாட்டி என்னை ஏன் மறைந்திருந்து கொன்றாய் என்ற கேள்வியையும் எழுப்புகின்றான். இராமனின் மறுமொழி களால் வாலி சமாதானம் அடைந்தவனாகத் தெரியவில்லை. இந்தக் கட்டம் வரை நாம் காணும் வாலி ஒரு வகைப்பட்டவன்.

இந்தக் கேள்விக்கு இலக்குவன்தந்த பதிலைக் கேட்ட பின்னர் நாம் காணும் வாலி வேறு வகைப்பட்டவன். இவ்வாலியை இராமன்மீது சினம் அற்றவனாக நாம் காண்கிறோம். தன்னுடைய பிழைகளை உணர்ந்தவனாக இவனை இப்போது காண்கிறோம். இராமனிடம் மன்னிப்பு வேண்டுவனாக நாம் வாலியைக் காண்கிறோம்.

கம்பன் இவ்வாலியைக் கண்டது சிறியன சிந்தியாதவனாக இத்தகைய மாற்றத்தை வாலியிடம் ஏற்படுத்தியவன் இலக்குவன் தான். அவன் வைத்த வாதங்கள் தாம், அண்ணன் சார்பாக அவன் எடுத்துரைத்த நியாயங்கள் தாம் இம்மாற்றத்திற்குக் காரணம்.

இங்கு ஒரு கேள்வி எழலாம். வாலியைக் கொல்வது என்பதாக ஒரு தீர்மானம் முதலில் நிறைவேற்றப்பட்டது. அது ஒரு வாக்குறுதியாகவும் தரப்பட்டது. ஆனாலும் இந்த ஒரு குறிப்பிட்ட முறையில் தான்கொல்வது என்பதைத் தீர்மானித்தது யார்? ஒளிந்திருந்து கொல்வதுதான் சரியான வழி என்று யார் தீர்மானம் செய்தார்கள்? சுக்கிரீவன் யோசனையா அது. அல்லது அனுமான் பரிந்துரையா அது? அல்லது இலக்குவன் சொன்ன வழியா அது? இந்த முறையில்தான் வாலியைக் கொல்ல வேண்டும் என்று முடிவெடுத்தவர் யார்? அப்படி யாரேனும் அவ்விதம் ஒரு குறிப்பிட்ட கொல்லும் வழியைத் தேர்ந்தெடுத்திருந்தால், அவரன்றோ அம்முடிவைத் தற்காத்து வாலிக்கு மறுமொழி சொல்லியிருக்க

வேண்டும். அது தானே நெறிமுறை நியாயமான செயலும் கூட. பதிலும் சொல்பவன் இலக்குவன்தான். அப்படியானால் வாலியை மறைந்திருந்து இராமன் அம்பெய்து கொல்ல வேண்டும் என்று முடிவெடுத்தவன் இலக்குவனா? இல்லை. இக்கேள்விக்கு விடை கம்பன் கவிகளிலேயே கிடைத்து விடுகிறது.

இவ்விதம் வாலியுடன் நேருக்கு நேர் நின்று போரிடாமல் மறைந்து நின்று கொல்வது என்று தீர்மானித்தவன் இராமன் தான். வேறு எவருடைய ஆலோசனையும் ஏற்று அவன் செயல்பட வில்லை. அவனாகவே இம்முறையில் தான் கொல்லப் போகிறேன் என்று தீர்மானித்துத் தன்னுடைய முடிவை மற்றவர் களுடன் பகிர்ந்து கொண்டு அவர்களுடைய ஒப்புதலையும் பெற்றுக் கொள்கிறான். கம்பன் பாடல் இதனைத் தெளிவு படுத்துகிறது.

நடந்தது இதுதான். அனுமன், சுக்கிரீவன், இலக்குவன் இராமன் ஆகிய நால்வரும் சுக்கிரீவன் இருக்கும் இடமான ருசியமுக மலையிலிருந்து நீங்கி வாலி வாழ்கின்ற கிட்கிந்தைக்கு வருகிறார்கள். அங்கே சென்றடைந்ததும் என்ன செய்யலாம் என்று யோசிக்கிறார்கள்.

அன்னது ஆய குன்றின் ஆறு சென்ற வீரர் ஐந்தொடு ஐந்து உன்னல் ஆய யோசனைக்கும் உம்பர் ஏறி இம்பரில் பொன்னின் நாடு இழிந்தது அன்ன வாலி வாழ் பொருப்பு இடம் துன்னினார்கள்: “செய்வது என்னை” என்று நின்று சொல்லுவார்.

ருசியமுக மலையிலிருந்து அவர்கள் நீங்கிப் பத்து (ஐந்தும் ஐந்தும்) யோசனை தூரத்தில் இருந்த கிட்கிந்தைக்குப் போனார்கள். வானத்தில் இருக்கும் தேவலோகம் பூமிக்கு இறங்கிவந்தது என்று சொல்லத்தக்க அழகும் செழிப்பும் மிக்க கிட்கிந்தை என்னும் வாலி ஆட்சி செய்யும் அந்த இடத்தை அடைந்தனர். அடுத்து என்ன செய்யப் போகிறோம் என்று தமக்குள் சிந்திக்கலாயினர். அவ்விதம் அவர்கள் யோசனை செய்து கொண்டிருக்கும்போது இராமன் பேசலானான். “சுக்கிரீவா! கொடியவிடம் போன்ற வாலியைப் போருக்கு நீ போய் அழைத்துவா. நீங்கள் இருவரும் அப்படிப் போர் செய்யும்போது, நான் மறைவாக வேறு ஒரு இடத்தில் நின்று கொண்டு அவன்மீது அம்பு தொடுக்கப் போகிறேன். நன்கு

ஆலோசித்து, துணிந்து இச்செயலை மேற்கொள்ளத் தீர்மானித் துள்ளேன். என்னுடைய கருத்து இது'' என்றான் இராமன். பகைவரை அழிக்கும் வல்லமை உடைய சுக்கிரீவனும் இது நல்ல யோசனைதான் என்று சிந்தித்தான்.

அவ்விடத்து இராமன், “நீ அழைத்து வாலி ஆனதோர் வெவ் விடத்தின் வந்து போர் விளைக்கும் ஏல்லை, வேறு நின்று, எவ்விடத் துணிந்து அமைந்தது; என் கருத்து இது! என்றனன், தெவ்வடக்கும் வென்றியானும், நன்று இது என்று சிந்தியா.

ஆக, அண்ணன் எடுத்த முடிவைத் தற்காத்து அண்ணனுக்காக வாதாடி வழக்குத் தொடுத்தவரைவிட்டே அதை வாபஸ் பெற வைக்கின்றான் இலக்குவன். நல்ல திறமையான வக்கீல்தான் இலக்குவன். உடல் வலி காட்டும் வேலைக்காரன் மட்டுமல்லன் அவன். அறிவு வலிகாட்டி ஆக்கம் தேடுபவனும் அவனே.

அன்னையின் ஆணையைப் பிறப்பிக்கும்போது சுமித்திரை அவற்றில் ஒன்றாக வக்கீல் வேலையும் இலக்குவனுக்கு அமையும் என்று எண்ணியிருப்பாளோ?

துளங்கும் தூதுவன்

வக்கீலாக அற்புதமாக வாதாடிய இலக்குவன் ஆற்றும் மற்றுமொரு சிறப்பான பணி இராமனின் தூதுவனாகச் செயல்படுவது ஆகும். மிகப் பணிவுடன், மிகச் சாதுரியமாக, திறமைவாய்ந்த ஒரு அரசியல் வல்லுநனாக, ராஜதந்திர நிபுணனாக இலக்குவன் இக்காரியத்தைச் செய்து முடிக்கிறான். “தூது” என்ற சொல் இப்பணியை அவ்வளவு தூரம் துல்லியமாக விளக்கிவிடாது; இருந்தாலும் அச்சொல்லைத்தான் பயன்படுத்தவேண்டியுள்ளது. இராமன் சொல்லி அனுப்பிய ஒரு முக்கியமான காரியத்தை முடிக்கப் பயணம் மேற்கொண்டு செல்கிறான் இலக்குவன். Emmissary என்ற ஆங்கிலச் சொல் இப்பணியைச் சரியாக விளக்கலாம் என்று நினைக்கிறேன்.

கிட்கிந்தா காண்டத்து நிகழ்வு இது. வாலியின் மரணத்திற்குப் பின்னர், சுக்கிரீவன் கிட்கிந்தைக்கு அரசனாக முடிசூட்டப் படுகின்றான். அண்ணன் இராமன் முன்னிலையில் அண்ணன் ஆணைப்படி அவனுக்கு முடிசூட்டுபவன் இலக்குவன் கிட்கிந்தையிலிருந்து ஆட்சிபுரிய சுக்கிரீவன் ருசியமுக மலையிலிருந்து புறப்பட்டுப் போகிறான். இராமனுடனேயே இருப்பேன் என்று சொன்ன அனுமனை சுக்கிரீவனுக்குத் துணையாக இருக்கும்படி, கிட்கிந்தைக்குப் போகச் சொல்கிறான் இராமன். இலக்குவனுடன் இராமன் ருசியமுக மலைப் பிரதேசத்திலேயே தங்கி விடுகின்றான். கார்காலம் முடிந்ததும், சீதையைத் தேடும் பணியில் தன்னுடைய வானர வீரர்களை எல்லாத் திசைகளிலும் அனுப்ப வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்வேன், அவ்விதம் ஏற்பாடு செய்துவிட்டு அந்த ஏற்பாடுகளுடன் இராமனை வந்து சந்திப்பேன் என்பது சுக்கிரீவன் இராமனுக்குக் கொடுத்த வாக்கு. இவ்விதம் ஒப்புக் கொண்டு போன சுக்கிரீவன் கார்காலம் முடிந்த பின்னும்

வரவில்லை. அவன் வராததால் சினம் கொண்ட இராமன் இலக்குவனை சுக்கிரீவனிடம் அனுப்புகின்றான்.

(1) சீதையைத் தேடும் பணியில் வானரசேனையை ஈடுபடுத்து வதைச் சுக்கிரீவன் உடனடியாகச் செய்து முடிக்க வேண்டும் என்பதை அவனுக்கு நினைவூட்ட.

(2) இராமனின் அதிருப்தியைத் தெரிவிக்க.

என்று இவ்விரண்டு நோக்கத்துடன் இலக்குவனை இராமன் அனுப்புகிறான். ஆக, இப்பணியைத் தலைமேற்கொண்டு இராமதூதுவனாகச் செல்கிறான் இலக்குவன்.

இலக்குவன் மிகுந்த கோபத்துடன்தான் கிட்கிந்தைக்குப் புறப்படுகிறான். சுக்கிரீவனின் அரண்மனைக்கு இவன் இவ்விதம் சினமுற்று இலக்குவன் வருவதை அங்கதன் பார்த்து, உடனே சுக்கிரீவன் இருக்குமிடம் சென்று அவனிடம் இலக்குவன் வருகையைத் தெரிவிக்கின்றான். ஆனால், மது மயக்கத்தில் இருக்கும் சுக்கிரீவன் அங்கதன் சொன்னதைச் செவிமடுக்கவே இல்லை. இம்முயற்சியில் தோல்வியடைந்த அங்கதன் உடனடியாக அனுமன் இருப்பிடம் சென்று அவனிடம் இலக்குவன் கோபாவேசமாக வருகின்றான் என்பதைத் தெரிவிக்கின்றான். அனுமன் சட்டென்று இதற்கொரு வழி கண்டுபிடிக்கின்றான். அனுமனின் யோசனைப்படி அங்கதன் அனுமன் இருவருமாக வாலியின் மனைவி தாரை இருக்கும் இடம் வருகின்றார்கள். அவனிடம் நடந்த அனைத்தையும் சொல்லி, எப்படியாவது இலக்குவனின் சிற்றத்தைப் போக்க வேண்டும் என்று தாரையை வேண்டிக் கொள்கிறார்கள். தாரை இலக்குவனை எதிர்கொண்டு வரவேற்கிறாள், அவள் கொண்ட கைம்பெண் கோலம் கண்டு இலக்குவன் பதைபதைக்கின்றான். அவனுக்குத் தன்னுடைய தாயார்களின் நினைவு வருகிறது, அவர்களும் இப்படிப்பட்ட கைம்பெண் கோலத்தில்தான் இருப்பார்களே என்றெண்ண, அவனுடைய சிற்றமும் தணிகிறது.

ஆற்றல் மிகுந்து உடல் வலிமை சிறந்த முறையில் வெளிப்படும் வண்ணம் பல சந்தர்ப்பங்களில் இலக்குவன் செயல்பட்டதை ஏற்கெனவே பல சந்தர்ப்பங்களில் பார்த்தோம் அன்னையின்

ஆணையை நிறைவேற்றும் பணியில் அறிவுக்கூர்மை மிக்க வனாகச் செயல்படுவதையும் இதுவரை பார்த்தோம். ஆனாலும், முற்றும் மாறுபட்ட கோணத்தில் இலக்குவனைக் காட்டுகிறான் கம்பன் இக்கட்டத்தில் வெட்கம் பிடுங்கித் தின்ன நாணிக்கோணி நிற்பவனாகவும், சட்டென்று அது மாறி வேதனை மிக்கவனாகவும் கம்பனால் காட்டப்படுகின்றான். இலக்குவனின் மற்றொரு பரிமாணம் கம்பனால் மிகச் சிறப்பாக வெளிக்கொணரப் படுகின்றது.

தாரையையும் அவளுடன் கூட்டமாக வரும் அப்பெண்டி ரையும் ஏறெடுத்துப் பார்க்கவும் இலக்குவனுக்கு இயலவில்லை. தன் மனைவியை அன்றிப் பிற மகளிரை நிமிர்ந்தும் பாராதவன் அவன். பிறன்மனை நோக்காப் பேராண்மை மிக்கவன். அம்மகளிர் நடந்து வரும்போது, அவர்கள் அணிந்துள்ள காற்சிலம்புகள் பேரிகைகள்போல ஒலி எழுப்புகின்றன. அவர்கள் இடைகளை அசைத்து அசைத்து நடந்து வருகிறார்கள். கண்கள் என்னம் வேற்படையையும், புருவங்கள் என்னும் விற்படையையும் கொண்ட அம்மகளிர் வருவதைப் பார்க்கவும் அஞ்சுகிறான் இலக்குவன். பணைவிட (பணை = மூங்கில்) உயரமான தோள்களை உடைய இலக்குவன், தன்னுடைய சீற்றம் தணித்து, முகத்தை மறைத்துக் கொண்டு அப்பெண்கள் கூட்டம் வரும் திசையைத் திரும்பியும் பார்க்காமல், அவர்களைப் பார்ப்பதற்கு அச்சம் கொண்டவனாய் ஒதுங்குகிறான்.

மகளிர் நேர்ப்பட்ட மாத்திரத்திலேயே, முகம் இயல்பாகத் திரும்பியதைக் கம்பன் “முகம் பெயர்ந்து ஒதுங்கிற்று” என தன்னிசை வினையால் கூறிய நயம் கவனிக்கத்தக்கது. மற்றப் பெண்டிர் முன்னால் இவன் குருடன்தான். பணையினும் உயர்ந்த தோளனாக இருந்தாலும் வேற்படையும் விற்படையும் கொண்ட மாந்தர் வளைந்தபோது, பார்க்கவும் அஞ்சினான் என்று கூறி இலக்குவனின் குணநலனை உயர்த்துகிறான் கம்பன்.

ஆர்க்கும் நூபுரங்கள் பேரி அல்குலாம் தடந்தேர் சுற்ற வேற்கண் வில் புருவம் போர்ப்ப மெல்லியர் வளைந்த போது, போக்க அருஞ் சீற்றம் பேர, முகம் பெயர்ந்து ஒதுங்கிற்று அல்லால், பார்க்கவும் அஞ்சினான் அப் பணையினும் பெரிய தோளான்.

இவ்விதம் தாரை இலக்குவனைகச் சந்திக்கத் தன்னுடைய அந்தப்புரப் பெண்கள் புடைகுழ வருகிறாள். அவ்வளவு பெண்கள் தன்னை நோக்கிப் படையெனத் திரண்டு வரக் கண்ட இலக்குவன் அடைந்த வெட்கத்தை வடிக்க வார்த்தைகள் கம்பனுக்கும் போதவில்லை. ஒருவாறு இலக்குவன் நிலையை நல்ல நயமுள்ள பாடலைத் தந்து இதனைக் கம்பன் விவரிக்கிறான். தாமரை மலர் போன்ற முகம் உடையவன் இலக்குவன். ஆனாலும் இப்போது, முகம் கோணி நிற்கின்றான், நேரெதிர் பார்க்கும் வலிமை இல்லை. எனவே, தலைசாய்த்து முகம் கோணி முற்றும் நாணி நிற்கின்றான். ஆனால், இந்த நிலைக்குச் சற்றும் ஒவ்வாத முறையில் கையில் ஒரு வில்லையும் வைத்துக் கொண்டிருக்கின்றான். கையில் இவன் ஏந்தியுள்ள ஆயுதத்திற்கும் இவனுடைய உடல் வெளிப்பாடு களுக்கும் முகத்தோற்றத்திற்கும் சிறிதும் சம்பந்தம் இல்லை. புது மாப்பிள்ளை ஒருவன் மாமியர் கூட்டத்திற்குள் மாட்டிக் கொண்டது போன்ற நிலைக்கு ஆளானான் இலக்குவன். இவன் இவ்விதம் நிற்க, தூய்மையான மனமும் பொன்னால் ஆனது போன்ற தோள்களும் கொண்ட தாரை அவனைப் பார்த்துப் பேச ஆரம்பித்தாள்.

தாமரை வதனம் சாய்த்து, தனு நெடுந் தரையில் ஊன்றி,
மாமியர் குழுவில் வந்தான் ஆம் என மைந்தன் நிற்ப,
பூமியில் அணங்கு அணாதம் பொதுவிடைப் புகுந்து, பொன் தோள்
தூமன நெடுங்கண் தாரை நடுங்குவாள் இனைய சொன்னாள்.

இலக்குவன் பாதம் தங்கள் மாளிகையில் படத் தாங்கள் என்ன புண்ணியம் செய்திருக்க வேண்டும் என்றும், அவன் வருகையால் தாங்கள் பெறும் பேற்றைவிட வேறென்ன பேறு தங்களுக்கு வேண்டும் என்றும் தாரை சொல்கிறாள். உன்னுடைய கோபத்தைப் பார்த்து வானரசேனைகள் என்ன செய்வதென்று அறியாமல் அங்குமிங்கும் ஓடுகின்றன. இராமனை ஒருகணமும் பிரியாத வனாகிய நீ, இன்று அவனைப் பிரிந்து இவ்வளவு சீற்றத்துடன் இங்கு வந்துள்ள காரணம் என்ன? என்று இலக்குவனைப் பார்த்துத் தாரை வினவுகின்றாள்.

இதுவரை வந்தவர்கள் பெண்கள் என்பதால், அதுவும் அவர்கள் ஒரு கூட்டமாக வந்திடவே அவர்கள் யாரையும் பார்க்க வேண்டிய தேவை ஏற்படவில்லை இலக்குவனுக்கு. ஆனால்,

இப்பொழுது அவனை நோக்கி ஒரு கேள்வி எழுப்பப்படுகிறது. அதற்குப் பதில் சொல்ல வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்திற்கு ஆளாகிறான் அவன். இவ்விதம் தன்னிடம் பேசுபவர் யார் என்று திகைக்கின்றான் இலக்குவன். இவ்வளவு இனிய சொற்களைப் பேசுபவர் யார், இவ்வளவு நேர்த்தியாக உரைசெய்பவர் யார் என்று எண்ணி இலக்குவன் அவரைப் பார்க்கும் ஆவலில் தன் முகத்தை அவர்பால் திருப்பி அவரை நோக்குகிறான். இவ்வித இனிய உரையைக் கேட்டவுடன் அவனுள் அருள்பொங்குகிறது. அருள் இருக்கும் இடத்தில் எப்படி சீற்றம் இருக்க முடியும்? எனவே, அவனுடைய சீற்றம் அகல்கின்றது. அவன் தாரையின் முகத்தைப் பார்க்கின்றான். அவளைக் கண்டதும் அவனுக்குத் தன்னுடைய தாய்மார்கள் நினைவுதான் எழுகிறது. அப்படிப்பட்ட பரிவு, இரக்கம் கருணை, இரக்கம் ஆகிய உணர்ச்சிகள்தான் அவனுள் சுரக்கின்றன. கோபம் எங்கோ போய்விட்டது.

ஆர்கொலோ உரை செய்தார்? என்று அருள் வர சீற்றம் அஃக, பார்புலாம் முழு வெண் திங்கள் பகல் வந்த படிவம் போலும், ஏர்குலாம் முகத்தினாளை இறை முகம் எடுத்து நோக்கித் தார் குலாம் அலங்கன் மார்பன் தாயரை நினைந்து நைந்தான்.

“பார்புலாம் முழு வெண் திங்கள், பகல் வந்த படிவம் போலும் = தாரை அங்கு வந்தது விளங்குகின்ற வெண்ணிலவு. பகல் பொழுதிலேயே வானம்விட்டுப் பார் வந்தது போல என்கிறான் கம்பன்.

ஏர்குலாம் முகத்தினாளை = அழகு மிகுந்த முகம் உடையவள் அத்தாரை தார் குலாம் அலங்கல் மார்பன் = மலர்கள் விளங்கும் மாலையை அணிந்த மார்பன் இலக்குவன்.

வாலி மறைந்த பின்னர் தாரை கைம்பெண் கோலத்தில் இருக்கின்றாள். கணவனைப் பறிகொடுத்த அவள் அணிகலன் களைத் துறந்தவளாக, மாலை மற்றும் மலர்கள் இவற்றைச் சூடுவதைத் தவிர்த்து, எந்த ஒரு அலங்காரமோ, மங்கலச் சின்னமோ இன்றி, மேலாடை மார்பகங்களை நன்றாக மூடியிருக்க, கழுத்து வரை இழுத்துப் போர்த்திய வண்ணம் காட்சி தருகின்றாள். இக்கோலத்தைக் கண்ட இலக்குவனின் கண்களிலிருந்து கண்ணீர் அருவியெனப் பொழிகின்றது. இக்கோலத்தில் தானே

தன்னுடைய தாயார்களும் இருப்பார்கள் என்று எண்ணிய அவனுள் துக்கம் அடக்க முடியாமல் பீறிட்டு எழுகின்றது.

மங்கல அணியை நீக்கி, மணி அணி துறந்து வாசக் கொங்கு அலர் கோதை மாற்றிக் குங்குமம் சாந்தம் கொட்டாப் பொங்கு வெம் முலைகள் பூகக் கழுத்தொடு மறையப் போர்த்த நங்கையைக் கண்ட வள்ளல், நயனங்கள் பணிப்ப நைந்தான்.

“ஐயா! இந்த நீ வந்த காரணம் என்ன?” என்று தாரை வினவ இலக்குவன் பதில் சொல்கிறான்.

அவன் சொல்லும் பதிலைப் பார்ப்பதற்கு முன்னால் அவனுக்கு இராமன் என்ன சொல்லி அனுப்பினான் என்பதைப் பார்த்துவிடுவது நன்று. இராமன் இலக்குவனிடம் என்ன சொல்லி அனுப்பினான் என்பது தெரிந்தால்தான் இலக்குவன் எவ்வளவு சிறந்த தூதுவனாக Emissary ஆகச் செயல்படுகின்றான் என்பது நன்றாக விளங்கும்.

கார்காலம் முடிந்த பின்னும் சுக்கிரீவன் வந்து சேரவில்லை என்பதைக் குறித்து இராமன் இலக்குவனிடம் அதுபற்றிப் பேச ஆரம்பிக்கின்றான் - இலக்குவனுக்கு முன்னால் பிறந்த வீரனாகிய இராமன் - முன்னை வீரன் - தம்பியை விளிக்கின்றான். இந்தச் சுக்கிரீவன், சீதையைத் தேடும் திட்டத்துடன் நம்மிடம் ஒரு குறித்த காலக்கெடுவிற்குள் வருவதாகச் சொல்லிப் போனானே. அந்தக் கால எல்லை கடந்துவிட்டது (சொன்ன எல்லையும் ஊங்கிற்று). காலக்கெடு முடிந்துவிட்டது. அதுபற்றிய சிந்தனை இல்லாத வனாகத் தூங்கிக் கொண்டிருக்கிறான் சுக்கிரீவன் என்னதான் செய்து கொண்டிருக்கின்றான் அவன்? என்று இராமன் இலக்குவனிடம் பேசத் துவங்குகிறான்.

அன்ன காலம் அகலும் அளவினில்,
முன்னை வீரன் இளவலை, “மொய்ம்பினோய்!
சொன்ன எல்லையின் ஊங்கினும் தூங்கிய
மன்னன் வந்திலன் என்செய்தவாறு அரோ?

“தூங்கிய மன்னன்” என்கிறான் இராமன் சுக்கிரீவனைக் குறித்து தூங்கிவிட்டான் என்று சொன்னது, படுத்து உறங்கினான் என்ற பொருளில் சொன்னது அன்று. சொன்ன செயலைச் செய்ய மறந்து அதில் அக்கறை காட்டாமல் இருந்துவிட்டான் என்ற

கருத்தில் கூறினான் இராமன். இதில் மன்னன் என்ற பிரயோகம் அற்புதமானது. இராமனால்தான் மன்னன் ஆக்கப்பட்டவன் சுக்கிரீவன். வாலிக்கு பயந்து, ருசியமுக மலைப் பிரதேசத்தில் ஒளிந்து கொண்டிருந்தவன் சுக்கிரீவன். அவ்விதம் அச்சத்தின் உச்சத்தில் உறைந்து கிடந்தவனுக்கு அரச பதவி கிட்டியது இராமனால்தான். இவ்விதம், தான் அளித்த பதவியில் அமர்ந்ததும் தனக்குக் கொடுத்த வாக்கினைத் தவறவிட்டுவிட்டானே இந்தச் சுக்கிரீவன் என்ற ஆதங்கம் தொனிப்பதுபோல அமைகிறது இந்த “மன்னன்” என்னும் சொல். மேலும் அரசனுக்குரிய கடமை வழுவினான் என்றும் கொள்ளலாம். அரச தர்மங்களில் மிக முக்கியமானது நாணயம் போற்றுவது. காலம் தவறாமல், கொடுத்த வாக்கை நிறைவேற்றுவது என்பது அரச கடமையில் முதன்மைப்படும்.

இது இராமன் இலக்குவனுக்குக் கூறுவதின் ஆரம்பம்தான். அவனுடைய உணர்ச்சிகள், அவனுடைய கோபம் அவன் சுக்கிரீவனைத் தண்டிப்பதற்கும் தயாராக இருக்கும் நிலை என்பதெல்லாம் போகப் போக, அவன் மேலும் பேசப் பேசத்தான் வெளிப்படுகின்றன. மொத்தம் எட்டுப் பாடல்கள் தருகின்றான் கம்பன். இராமன் இலக்குவனுக்குச் சொன்ன சேதியாக முதற் பாடலைத்தான் மேலே பார்த்தோம்.

இராமனுடைய சினத்தின் வெளிப்பாடு பல பாடல்களில் காணக் கிடைக்கின்றது. அவற்றில் சிலவற்றைப் பார்ப்போம். சுக்கிரீவனுக்கு அவனால் அடையவே முடியாத பேறு கிட்டி விட்டது, கிட்கிந்தைக்கு அவன் அரசனாகிவிட்டான். ‘பெறல் அரும் திரு’ அவனுக்குக் கிடைத்துவிட்டது. அப்பேர்ப்பட்ட பெறல் அரும் திருவை மீண்டும் அவன் வசமாக்கும்படி செய்த உதவியை அவன் நினைவில் கொண்டானில்லை. அறம் எது என்பதையும் அவன் மனதில் கொள்ளாமல் மறந்துவிட்டான். சரியான ஒழுக்கமான பாதையில் செல்வதைவிட்டு விலகி விட்டான் சுக்கிரீவன். தான் இப்போது அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கும் அரச வாழ்வு தரும் போதையில் தன்னிலை மறந்து விட்டான். நாம் அவன்பால் செலுத்திய அன்பை மறந்துவிட்டான். அது கிடக்கட்டும். அதற்கு மேலாக, நம்முடைய வலிமையையும்

கூட அவன் நினைவில் கொள்ளவில்லையே! அதனையும் அல்லவா மறந்துவிட்டான் என்கிறான் இராமன்.

பெறல் அரும் திருப் பெற்று, உதவிப் பெருந்
திறம் நினைந்திலன்; சீமையின் தீர்த்தனன்;
அறம் மறந்தனன்; அன்பு கிடக்க; நம்
மறம் அறிந்திலன், வாழ்வின் மயங்கினான்.

பெறல் அரும் திரு என்பது சுக்கிரீவனுடைய மனைவி ருமையையும் குறிக்கும் வாலியிடமிருந்து மீட்பதற்கரிய மனைவி ருமை இராமனின் அருளால். சுக்கிரீவனுக்கு மீண்டும் கிடைத்தாள், அவளை மீண்டும் அடைவோம் என்பதை அவன்கனவிலும் எண்ணிப் பார்த்திருக்க முடியாது. எனவே, பெறல் அருந்திருப் பெற்றான் என்றான் கம்பன். பெறல் அரும் திரு என்பது மனைவியைக் (ருமையைக்) குறிக்கும் என்று கொண்டால்தான் இராமனின் மனோநிலையை நாம் நன்கு உணர முடியும். நானும் மனைவியைப் பிரிந்து வாடுகின்றேன். அவள் எங்கிருக்கிறாள் என்பதோ எந்த நிலையில் இருக்கிறாள் என்பதோ தெரியவில்லை. அதற்கு உதவி செய்ய வேண்டியவன் இச்சுக்கிரீவன். அவ்விதம் செய்வதாக வாக்கும் கொடுத்துப் போனவன். தன்னுடைய பெறல் அருந்திரு கிட்டியவுடன் என்னுடைய பெறல் அருந்திருவைத் தேடும் பணியை மறந்துவிட்டானே என்று இராமன் ஆதங்கப் படுவது தொனிக்கின்ற வண்ணம் கம்பன் பாடலை வடித்துள்ளான்.

நமக்கு உதவி செய்தவருக்கும் நம்மால் இயன்ற உதவியை நாம் திரும்பச் செய்ய வேண்டும் என்பது தருமம். அதனையும் மறந்துவிட்டான் என்பதைக் குறிக்க அறம் மறந்தனன் என்கிறான் கம்பன். அதுமட்டுமல்லாமல் இத்தகைய நன்றி மறக்கும் செயலைச் செய்த சுக்கிரீவனைக் கொன்று விடுவதும் பிழையாகாது என்கிறான் இராமன். ஒருவர் செய்த உதவியை, நன்றியை மறந்துவிட்டு, அவ்வுதவிக்கு மறுஉதவியைத் தேவைப்படும்போது திருப்பிச் செய்யாமல் இருப்பவரைக் கொல்லுதல் அறத்தின் வழிப்பட்டதே, அது குற்றம் ஆகாது. அத்தகைய சிறுமை செய்த வார்களுடைய அதாவது தாங்கள் சொன்ன வாக்குத் தவறியவர்களுடைய உயிரைப் போக்குதல் சரியானது. இந்த அறமற்ற செயலைத்தான் சுக்கிரீவன் செய்திருக்கிறான். மேலும் அவனுக்கும் நமக்கும் உள்ள நட்பினையும் வேரறுத்துவிட்டான் அவன்.

இலக்குவா! நீ இதை மனதில் கொண்டு, சுக்கிரீவன்பால் சென்று அவன் என்ன எண்ணுகிறான், ஏன் இன்னும் வரவில்லை என்பதை அறிந்து வா என்கிறான் இராமன்.

நன்றி கொண்டு, அரு நட்பினை நார் அறுத்து,
ஒன்றும் மெய்ம்மை சிதைத்து, உரை பொய்த்துளார்க்
கொன்று நீக்குதல் குற்றத்தின் தங்குமோ
சென்று மற்று அவன் சிந்தையைத் தேர்குவாய்.

கம்பனுக்குக் காலத்தாற்முற்பட்டவன் வள்ளுவன். அவனுடைய குரலும் இங்கே கம்பனின் காப்பியத்தில் ஒங்கி ஒலிக்கின்றது.

எந்நன்றி கொன்றார்க்கும் உய்வுண்டாம், உய்வில்லை செய்நன்றி கொன்ற மகற்கு, காலத்தினால் செய்த உதவி சிறிது எனினும் ஞாலத்தின் மாணப் பெரிது, நன்றி மறப்பது நன்றன்று. என்பன போன்ற வள்ளுவனின் தாக்கம் கம்பனின் இவ்வரிகளில் பொதிந்து காணப்படுகின்றது.

இதனை வலியுறுத்தி மேலும் இலக்குவனிடம் இராமன் சொல்கிறான். “இலக்குவா நீ சுக்கிரீவனிடம் சொல். கடுங்கோபம் கொண்டவர்களை எல்லாம் பூண்டோடு ஒழித்து, அவர்கள் வம்சத்தையே வேரறுத்து, அதன் மூலம் நல்லறத்தை நிலை நாட்டிய வில் என்னிடம் இருக்கின்றது. அதனால் யமனும் இங்கேயே இருக்கின்றான். சுக்கிரீவன் முதலியவர்கள்மீது ஏவ அம்பும் இருக்கின்றது என்பதை என் ஆணையாக ஏற்று அவனிடம் போய்ச்சொல் என்கிறான் இராமன்.

வெம்பு கண்டகர் விண்புக வேர் அறுத்து,
இம்பர் நல்லறஞ் செய்ய எடுத்த வில்
கொம்பும் உண்டு அருங் கூற்றமும் உண்டு உங்கள்
அம்பும் உண்டு என்று சொல்லு நம் ஆணையே

வெம்பு கண்டகர் = மிகுந்த சினம் கொண்ட கொடியவர்கள்.

இவ்விதம் கோபம் கொண்ட கொடியவர்கள் பட்டியல் தாடகை, சுபாகு, விராதன், கரன், தூஷணன் என்று நீள்கிறது. அவ் வரக்கார்களைக் கொன்றது இராமனின் அம்பு. அதே வில்தான் நானேற்றி அம்பு தொடுத்து வாலியையும் கொன்றது.

அதுபோலவே சுக்கிரீவா, உன்னையும், உன்னைச் சேர்ந்தவர்களையும் யமனுக்கு இரையாக்கக்கூடிய அம்பும் என்னிடம் இருக்கின்றது. அரக்கர்களை மாத்திரமே என் அம்பு அழிக்கும் என்று எண்ணிவிடாதே. அது வானரர்களையும் அழிக்கும். வாலியை என் அம்பு அழித்ததே அதற்குச் சான்று. எனவே, உங்கள் வானரக் கூட்டத்தையும், உன்னையும் அழிக்கும் திறன் கொண்ட அம்பு என்னிடம் உள்ளது, என் ஆணையால் அது நடக்கக்கூடியதே என்பதே சுக்கிரீவனுக்கு எடுத்துரைப்பாய்' என்கிறான் இராமன்.

விடத்தை போன்ற கொடியர்களைத் தண்டித்தல் வஞ்சனை ஆகாது. அது நீதியின்பாற்பட்டதாகும். அச்செயல் மனு தர்ம சாஸ்திரத்தின் வழி நடப்பதே ஆகும். இந்த நீதியை சுக்கிரீவன் அறியாதவன் போலும். அவனுக்கு இந்த நீதி சிறுவயதிலேயே புகட்டப்பட்டிருக்க வேண்டும். ஆனால், இவன் இவ்வண்மையைத் தன்னுடைய ஐந்து வயதிலும் அறிந்து கொண்டானில்லை. ஐம்பதாவது வயதிலும் அவன் அறிந்து கொள்ளவில்லை. எனவே, இந்த நீதி நெறியை அவன் மனதில் நன்று தங்கும் வண்ணம் நிலை நிறுத்திவிட்டு வா''.

நஞ்சம் அன்னவரை நலிந்தால் அது,
வஞ்சம் அன்று; மனு வழக்கு ஆதலால்
அஞ்சில் ஐம்பதில் ஒன்று அறியாதவன்
நெஞ்சில் நின்று நிலவ நிறுத்துவாய்.

இந்த உரை அவனுடைய மனதில் என்றென்றும் நீங்காமல் வருங்காலம் எல்லாம் உறைந்து விடும்படியாகச் சொல்லிவிட்டு வா என்கிறான் இராமன். நஞ்சம் அன்னவரை நலிந்தால் அது, வஞ்சம் அன்று; மனு வழக்கு என்ற வரிகள் மீண்டும் வள்ளுவனைக் கம்பன் எவ்வளவு தூரம் ஊன்றிப் படித்திருக்க வேண்டும் என்பதைத் தெளிவுபடுத்துகிறது. கொலையிற் கொடியாரை வேந்து ஒறுத்தல், பைங்கூழ் களை கட்டதனோடு நேர் என்பது தானே ஐயன் சொன்னதும்.

இத்துடன் நிறுத்தவில்லை இராமன். சுக்கிரீவன் உடனே வராவிட்டால் வானரம் என்ற உயிரினமே இனி உலகில் இல்லாமற் போய்விடும் என்பதையும் அவனுக்குத் தெரியப்படுத்து என் கிறான் இலக்குவனிடம் இந்த கிட்கிந்தை, இதில் வாழும்

சுக்கிரீவனின் குடிமக்கள், அவனுடைய இந்த அரசாட்சி, இவனுடைய சுற்றத்தார் எல்லாம் சுக்கிரீவனின் கீழ் தொடர்ந்து இருக்க வேண்டுமாயின் அவன் உடனே சீதையைத் தேடுவதற்கான திட்டத்துடன் இங்கே வரவேண்டும் அவ்விதம் வரத் தவறினால், வானரம் என்ற பேரே இவ்வுலகில் இனிமேல் இலாமற் போய்விடும் என்பதையும் அவனுக்கு அறிவிப்பாய் என்கிறான் இராமன்.

ஊரும் ஆளும், அரசும் உம் சுற்றமும்,
நீரம் ஆளுதிரே என்னின் நோந்த நாள்
வாரும்; வாரலிர் ஆம் எனின், வானரப்
பேரும் மாளும் எனும் பொருள் பேசுவாய்.

“நோந்த நாள் வாரும்” என்பது ஏற்கெனவே சுக்கிரீவன் குறிப்பிட்ட காலக்கெடு முடிந்துவிட்டது. எனவே, உடனடியாக மறுபடியும் நாள் ஒன்றை சுக்கிரீவனே மீண்டும் நோர்ந்து, உடனேயே காலம் தாழ்த்தாமல் வரவேண்டும் என்று கொள்ள வேண்டும். சுக்கிரீவனுக்கு மறுபடியும் ஒரு வாய்ப்புத் தருகின்றான் இராமன். அப்படி வராவிட்டால், சுக்கிரீவனின் அரசாட்சிக்கு உட்பட்ட குரங்குகள் மட்டுமின்றி உலகில் இனி வானரம் என்னும் மிருக இனமே இல்லாமல் போய்விடும் என்று சொல்லி, அவன் செய்த பிழைக்கு அவனுடைய இனமே அழிக்கப்பட்டுவிடும் என்பதையும் அவனுக்கு மனதில் பதியுமாறு சொல் என்னும் நோக்கில், “வாரலிர் ஆம் எனின், வானரப் பேரும் மாளும் எனும் பொருள் பேசுவாய்” என்று சொல்லி இலக்குவனை இராமன் அனுப்புகிறான்.

இவ்வளவு சொன்ன பிறகும் கூட இராமனின் மனம் ஆறவில்லை. மேலும் ஒன்றைக் கூறி அனுப்புகின்றான். “நம்முடைய நட்பை முறித்துவிட்டான். செய்த உதவியை மறந்துவிட்டான். கொடுத்த வாக்குறுதியையும் காற்றிலே பறக்கவிட்டுவிட்டான். இவ்வளவுக்கும் காரணம் என்னவாக இருக்கும்? என்று யோசித்த இராமனுக்கு ஒரு எண்ணம் தோன்றுகிறது. சுக்கிரீவன் ஒருக்கால் வேறொருவரின் துணையை நாடுகின்றானோ? அந்த தைரியத்தில்தான் இவ்விதம் அலட்சியமாகத் தன்னிடம் நடந்து கொள்கிறானோ என்ற ஐயம் எழுகின்றது இராமனுக்கு. அதையும் சொல்லி அனுப்புகின்றான் இலக்குவனிடம் இந்த இராமன்

இலக்குமணரைத் தவிர்த்து, இந்த இருவருக்கும் மேலான வலி உடையவரைத் தேடித் துணையாக அடைவோம் என்று அந்தச் சுக்கிரீவன் முதலானோர் எண்ணியிருந்தால், இந்த மூன்று உலகிலும் உன்னை வெல்வதற்கு எவரும் இல்லை என்பதை அவர்களுக்கு நினைவுபடுத்துவாய் என்பதையும் சொல்லி அனுப்புகின்றான் இராமன்.

“இன்னும் நாடுதும் இங்கு இவர்க்கு வலி துன்னினாரை” எனத் துணிந்தார் எனின், உன்னை வெல்ல உலகு ஒரு மூன்றினும் நின்னலால் பிறர் இன்மை நிகழ்த்துவாய்.

துணிந்தார் என்றது, அப்படிப்பட்ட ஒரு அசட்டுத் துணிச்சல் கொள்வார்கள் ஆயின், அவர்களின் அத்தகைய துணிச்சல் உண்மையிலேயே அசட்டுத் துணிச்சல்தான் என்பதை அவர்களுக்குக் காட்டு என்கிறான் இராமன்.

இப்பாடலில் மட்டும் செயலில் இறங்கு என்று சொல்வது போல “நிகழ்த்துவாய்” என்கிறான் இராமன். சொல்லுவாய், பேசுவாய், நெஞ்சில் நிலைநிறுத்துவாய், சிந்தையைத் தேர்குவாய் என்றெல்லாம் இதுவரை சொல்லி வந்தவன், இப்பாடலில் மட்டும் நிகழ்த்துவாய் என்கிறான். இதை நடத்திக் காட்டு என்கிறான்.

உன்னை வெல்ல உலகு ஒரு மூன்றினும் நின்னலால் பிறர் இன்மை நிகழ்த்துவாய்.

என்கிறான் இராமன். “என்னை வெல்ல” என்று தன்னைக் குறித்துப் பேசாமல் உன்னை என்று தம்பியின் ஆற்றலைக் குறித்து இராமன் பேசுவதாகக் கம்பன்கூறுவது ஒப்பற்ற நயம். இவ்விதம் கூறியதற்குப் பல காரணங்கள் கூற இயலும்.

1. தன்னடக்கம் தன் திறமையைப் பீற்றிக் கொள்ளா திருத்தல்.
2. அவ்வானரக் கூட்டம் என்னுடைய ஆற்றல் எத்தகையது என்பதை ஏற்கனவே அறிந்து கொண்டவர்கள்தாம் வாலியைக் கொன்றது என் வாளி. அதற்கு முன்னர் வாலிக்கேற்ற வலி உடையவன் தானா என்று ஒரு சோதனை ஓட்டம் சுக்கிரீவன் ஏற்பாடு செய்ய அதன்

கூறாக ஏழு மராமரங்களை ஒரே அம்பினால் துளைத் தவனும் இராமன்தான். இவற்றை நினைவுகூர்ந்தாலே அவ்வானரச் சேனை இவனைவிட ஆற்றல் மிக்கவன் வேறு ஒருவன் உலகில் இல்லை என்பதை உணர்ந்து கொள்ளும் இருந்தாலும் இராமன் உன்னை வெல்ல உலகு ஒரு மூன்றினும் நின்னலால் பிறர் இன்மை நிகழ்த்துவாய் என்று கூறியதற்குக் காரணம் அவர்கள் இன்னும் அறியாதவற்றைப் பற்றிய அச்சம் அதிகமாக இருக்கக்கூடும் என்பதுதான். Fear of the Unknown என்று சொல்வதுதான் அது. இவ்விதம் சொல்வதானால் சிறந்த ஒரு மனோ தத்துவ நிபுணனாக இராமன் செயல் படுகின்றான்.

3. தன்னைவிட, அதிகமான வலி (குறைந்தபட்சம் தனக்குச் சமமான ஆற்றல்) உடையவனே இலக்குவனனும் என்பது.
4. போகும் இடத்திலே, தேவைப்பட்டால், உன்னுடைய திறமையைக் காட்டு என்று கூறி நிகழ்த்துவாய் என்று முடித்ததனால், நீ தான் நிகழ்த்த வேண்டும் என்பதால் - உன்னை வெல்ல என்று கூறினான் என்பது.

இராமன் இலக்குவனிடம் சொல்லி அனுப்பியவற்றை இதுவரை பார்த்தோம். இராமனின் சினம் இவ்வரிகளில் நன்கு வெளிப்படுகிறது. இந்தச் சினம் முழுவதையும் உள்வாங்கிக் கொண்டுதான் இலக்குவன் வந்திருக்கின்றான் என்பதை நாம் நன்றாக மனதில் பதிய வைத்துக்கொள்ள வேண்டும்.

இனி மீண்டும் கதை ஓட்டத்திற்கு வருவோம்.

இலக்குவனே நீ எதற்காக இங்கே வந்திருக்கிறாய் என்று தாரை கேட்கிறாள். இராமன் தன்னிடம் கூறியவை அனைத்தையும் இலக்குவன் தாரையிடம் கூறவில்லை. தாரையைப் பார்த்த மாத்திரத்தில் தன்னடைய தாயரின் நினைவுவரத் துன்பத்தில் ஆழ்கிறான் இலக்குவன் என்று பார்த்தோம். அந்தத் துக்கம் மீதூர, சற்று நேரம் ஒன்றும் பதில் சொல்லாமல், பதில் சொல்ல இயலாமல் இலக்குவன் நிற்கிறான். பின்னர் சுதாரித்துக் கொள்கிறான்.

கேட்ட கேள்விக்குப் பதில் சொல்லாமல் இருப்பது பிழை; மேலும் அது, அநாகரிகம் என்றுணர்ந்து தான் வந்த நோக்கத்தை விவரிக்கின்றான்.

இலக்குவன் தன்னுடைய இரு தாயாரையும் நினைந்தான் என்கிறான் கம்பன். கைகேயியைத் தவிர்த்த மற்ற இருவரையும் முறையே கோசலையையும் சுமித்திரையையும் அவன் எண்ணிப் பார்க்கிறான். இத்தாரை என் முன்காட்சி தருவதைப் போன்றதொரு கைம்மைக் கோலத்தில் தானே அவர்களும் இருப்பார்கள் என்ற துக்கம் பொங்குகிறது. எனவே, பேச்சு எழுவில்லை. மௌனியாக நிற்கிறான்.

இனையர் ஆம் என்னை ஈன்ற இருவரும் என்ன வந்த
நினைவினால் அயர்ப்புச் சென்ற நெஞ்சினன் நெடிது நின்றான்;
வினவினாட்கு எதிர் ஓர் மாற்றம் விளம்பவும் வேண்டும்
என்று அப்

புனை குழலாட்கு வந்த காரியம் புகல்வதானான்.

வந்த காரியமாக என்ன புகல்கின்றான் என்று பார்ப்போம். “சூரியன் மகனான (அருக்கன் மைந்தன்) சுக்கிரீவன் மனுக் குலத்தில் உதித்த இராமனுக்கு ஒரு வாக்குக் கொடுத்தான். “நானும் என்னுடைய சேனையுமாக எல்லாரும் சேர்ந்து சீதையைக் கண்டுபிடித்துக் கொடுப்பேன்” என்பதாகும் அவ்வாக்குறுதி. ஆனால், சுக்கிரீவன் அந்த வாக்குறுதியை மறந்துவிட்டான். எனவே, அங்கே கிட்கிந்தையில் என்ன நடக்கிறது என்பதை அறிந்து வருவாய் என்று இராமன் எனக்குக் கட்டளையிட அக்கட்டளையைத் தலைமேற்கொண்டு இங்கு வந்துள்ளேன். மேன்மையான அரசாட்சி செய்பவனான சுக்கிரீவனின் அரசில் இங்கு நிலவும் நிலவரத்தை அறிந்தவர்கள் எனக்குச் சொல்வீர்கள்” என்றான் இலக்குவன்.

“சேனையும் யானும் தேடித் தேவியைத் தருவென்” என்று, மானவற்கு உரைத்த மாற்றம் மறந்தனன்; அருக்கன் மைந்தன், “ஆனவன் அமைதி வல்லை அறி” என அருளின் வந்தேன், மேல் நிலை அனையான் செய்கை விளைந்தவர் விளம்பும்”

என்றான்.

இராமன் சொல்லியனுப்பியதில் தேர்ந்தெடுத்து, சிலவற்றைத்தான் இலக்குவன் சொல்கிறான் தாரையிடம் முக்கியமான விஷயத்தைச் சொல்லிவிடுகின்றான். குறிப்பாக எவற்றைச் சொல்ல வேண்டுமோ அவற்றை மட்டுமே இலக்குவன் சொல்கிறான். சுக்கிரீவன் கொடுத்த வாக்கு என்ன என்பதைச் சொல்கிறான். அதை நிறைவேற்றித் தர மறந்துவிட்டான் என்பதைச் சொல்கிறான். இங்குள்ள நிலவரத்தை அறிந்து வரும்படி இராமன் எனக்குப் பணியிட்டிருக்கிறான் என்றும் சொல்கிறான்.

தான் சினமுற்றதையோ, இராமன் சுக்கிரீவனைக் கொல்வதும் அறத்தின் பாற்பட்டதே என்று சொன்னதையோ சொல்லாமல் அவன் பயன்படுத்தும் சொல் அமைதி (ஆனவன் அமைதி வல்லை அறிதி) என்பது.

என்ன ஒரு விவேகம்! என்னவொரு பணிவு! இராமன் கோபத்தில் சொன்ன வார்த்தைகள் என்னென்ன? இங்கு இலக்குவன் சாந்த ஸ்வரூபியாக உரைக்கும் வாசகம் என்ன? என்னவொரு வேறுபாடு காண்பிக்கிறான் இலக்குவன். இங்கு முக்கியமான ஒன்றையும் சொல்லிவிட வேண்டும். தாரையிடம் சொன்னவை மட்டும் தான் தூதுவனாக வந்தது பற்றி இலக்குவன் உரைத்தவை.

தாரை இதற்குப் பதில் சொல்லுகிறாள்.

வானரசேனைகள் உலகெங்கும் பரவிக் கிடக்கின்றன. அவற்றை எல்லாம் ஒன்றுதிரட்ட, சுக்கிரீவன் பல்வேறு இடங்களுக்கும் தூதரை அனுப்பியுள்ளான். அவன் கொடுத்த வாக்கை மறந்தவன் அல்லன். அச்சேனைகள் எல்லாம் வந்து சேர்வதற்குச் சற்றுத் தாமதம் ஆகின்றது. அவற்றை எல்லாம் ஒன்றுதிரட்டி, அதன் பின்னர் சுக்கிரீவன் இராமனை வந்து சந்திக்கத் திட்டம் போட்டுள்ளான். எனவே, தயவுசெய்து நீ சினம்கொள்ளாதே என்று தாரை இலக்குவனிடம் வேண்டுகிறாள். சிறியவர்களாகிய நாங்கள் பிழை செய்தாலும் பொறுத்துக் கொள்வாய் என்று வேண்டுகிறாள். (தாரை சினம் கொள்ளாதே என்று இலக்குவனிடம் வேண்டியதற்குக் காரணம். அவன் சினத்துடன் வந்து கொண்டிருக்கிறான் என்று அவனிடம் ஏற்கனவே சொல்லப்பட்டிருந்தால்தான்

அல்லாமல், இலக்குவன் தாரையிடம் நடந்துகொண்ட முறையில், சொன்ன சொற்களில் சினத்தின் சுவடு கூட இல்லை

சீறுவாய் அல்லை - ஐ! சிறியவர் தீமை செய்தால், ஆறுவாய், நீ அலால் மற்ற ஆர் உளார்? அயர்ந்தான் அல்லன்; வேறு வேறு உலகம் எங்கும் தூதரை விடுத்து, அவ் எல்லை ஊறுமா நோக்கித் தாழ்த்தான்; உதவி மாறு உதவி உண்டோ?

தாரை இவ்விதம் இலக்குவனுக்குச் சுக்கிரீவன் காலம் தாழ்த்துபவன் அல்லன் என்று சொல்லி அங்கிருந்து நீங்கி விடுகின்றான்.

அதன் பின்னர் அனுமன் வந்து இலக்குவனைச் சந்தித்து, இதே கூற்றை மீண்டும் இலக்குவனுக்கு எடுத்துரைக்கின்றான். இவ்வாறு தக்க காரணம் இல்லாமல் சுக்கிரீவன் காலதாமதம் செய்வானாகில் - அதுவும் அறத்திற்கே துணைபோகும் உங்களுக்குக் கொடுத்த வாக்கினைக் காப்பாற்றாமல் காலம் தாழ்த்துவானாகில் - அவன் பிறப்பின் பயனை இழந்தவனாகி விடுவான். அது ஒன்றுதானோ? இல்லை. அவனுக்குக் கட்டாயம் நரகம் கிட்டும் என்றும், சுக்கிரீவன் பிழை செய்தால் அவனுக்கு ஏற்படும் விளைவுகள் பற்றியும் அனுமன் இலக்குவனுக்கு மிகத் தெளிவாகக் கூறி விடுகின்றான்.

மறந்திலன் கவியின் வேந்தன்; வயப்படை வருவிப்பாரைத் திறந்திறம் ஏவி, அன்னார் சேர்வது பார்த்துத் தாழ்ந்தான்; அறந்துணை நுமக்கு உற்றான் தன் வாய்மையை அழிக்கும் ஆயின், பிறந்திலன் அன்றே ஒன்றோ? நரகமும் பிழைப்பது அன்றால்

“பிறந்திலன் அன்றே” என்றால் அவன் பிறவாதவன் அன்றோ என்பது. இது நேரிடையாக வார்த்தைக்கு வார்த்தை பொருள் கொள்வது - அதாவது பிறந்தாலும் இந்தப் பிறவியின் பயனை அடையாதவன் அன்றோ என்று மெய்ப்பொருள் கொள்ள வேண்டும். பிறவியின் பயனை செய்ந்நன்றி மறவாமை. வாக்குத் தவறாமை என்கிறான் கம்பன். இவ்விரண்டும் செய்யாதவர்கள் பிறவாமலேயே இருந்திருக்கலாம். அவர்கள் இவை இரண்டும் செய்யாவிட்டால் பிறந்து என்னதான் கிழித்துவிட்டார்கள். செய்ந்நன்றி மறவாமை சாதனை. அது ஆற்றாதவர்கள் பிறந்தது வேதனை என்கிறான் கம்பன். இப்படிப்பட்ட பிறப்பிற்கு, பிறவாமல் இருத்தலே மேல் என்பது கம்பனின் கணிப்பு.

சுக்கிரீவன் இவ்விதம் இராமனுக்குக் கொடுத்த வாக்கை நிறைவேற்றாமல் காற்றில் பறக்கவிடுவான் ஆயின் அவனுக்கு இந்தக் கொடுமை மட்டும்தான் கிட்டுமா? இல்லை இல்லை மற்றொரு கொடிய தண்டனையும் அவனுக்குக் கிடைக்கும். கண்டிப்பாக அவனுக்கு நரகம் உண்டு என்று தீர்ப்பளிக்கிறான் அனுமன்.

அனுமனின் இவ்வுரையைக் கேட்ட இலக்குவன் அவனுக்கு மறுமொழி சொல்வதுபோல, அண்ணன் தன்னிடம் சுக்கிரீவனுக்கு என்று சொல்லி அனுப்பியவற்றைச் சொல்கிறான். தன்னை இராமன் ஏன் அனுப்பினான் என்பது பற்றி அனுமனிடம் விளக்குகின்றான் இலக்குவன். ஒரு முக்கியமான நிகழ்வை இங்கே மனத்தில் கொள்ள வேண்டும். தான் வந்த காரியம் பற்றி தாரை அனுமன் ஆகிய இருவரிடம் மட்டும் தான் இலக்குவன் எடுத்துரைக்கின்றான். “தூதுவனாகச் செல், இச்செய்திகளை எல்லாம் சுக்கிரீவனிடம் சொல்” என்பது இராமன் இவனுக்கு இட்ட பணி. என்னென்ன சொல்ல வேண்டும் என்பதையும் எட்டுப் பாடல்களில் புட்டுப் புட்டு வைத்திருக்கிறான் இராமன். ஆனாலும் சுக்கிரீவனிடம் ஒரு வார்த்தை கூட இதுபற்றி இலக்குவன் பேசவில்லை. அவன் பேசுவது தாரை அனுமன் இருவரிடம் மட்டும் தான் அதுவும் தாரையிடம் சொன்னதுதான் அவன் தன்னுடைய வருகையின் நோக்கம் என்ன என்பது பற்றி அதையும் இரத்தினச் சுருக்கமாகத் தான் ஒரே பாடலில் தெரிவித்துவிட்டான். இனி அனுமனிடம் இலக்குவன் என்ன சொல்கிறான் என்பதைப் பார்ப்போம்.

தாரையைப் பார்த்த இலக்குவன் பலவித உணர்ச்சிகளுக்கு ஆளாகிறான். அவளுடைய கைம்பெண் கோலம், அவள் ஒரு பெண் என்பது, அவ்வளவு தூரம் அறிமுகம் இல்லாதவள் என்பது - போன்ற பல காரணங்களினால் அவன் இரத்தினச் சுருக்கமாகத் தன்னுடைய வருகையின் நோக்கம் குறித்துக் கூறினான். அவள் தாரை. ஆனால், இவனோ அனுமன் இலக்குவனுக்கு நன்கு அறிமுகம் ஆனவன். நல்ல பழக்கம் உள்ளவன். தாரையிடம் கொண்ட தயக்கம் ஏதும் இல்லாமல் இலக்குவனால் அனுமனிடம் உரையாற்றியிருக்க முடியும். ஆற்றினானா? அனுமனிடம் முற்றிலுமாக மனம்விட்டுப் பேசியிருக்க முடியும். பேசினானா?

இராமன் தன்னிடம் சொன்ன அனைத்தையும் இராமன் கூறியவற்றில் அடங்கிய உள்ளார்ந்த சினம் உட்பட, சுக்கிரீவனைக் கொல்லவும் தயங்கமாட்டேன் அவ்விதம் கொல்வதும் அறத்தின் பாற்பட்டதே என்பதை எல்லாம் வரிக்கு வரி அனுமனிடம் இலக்குவனால் கொட்டித் தீர்த்திருக்க முடியும். கொட்டித் தீர்த்தானா இத்துதுவன்? இல்லை. அதில்தான் இலக்குவனின் பண்பும் பணியும் சிறப்பும் வெளிப்படுகிறது.

என்ன சொல்கிறான் பார்ப்போம். குரங்கு இனத்தவனாகிய அனுமனைப் பார்த்து இலக்குவன் சொல்கிறான். அவன் வீரக்கழல் அணிந்த பாதம் உடையவன்; வயிரம் பாய்ந்த வலிமையான தோள்களை உடையவன்; “வனை கழல் வயிரத் திண் தோள்” அரசகுமாரன். இத்தகைய சிறப்புக்களை உடையவன் அவன். அனுமன் சொன்னவற்றை நன்கு மனதில் வாங்கிக்கொண்டு அவற்றை ஆராய்ந்து அலசிப்பார்த்து, அப்புறம்தான் இவன் பேசுகின்றான். இதைக் கம்பன் “அனையது கருதி” என்று தெளிவாக்குகிறான். “உன்னிடம் நான் சொல்வதற்குச் சில செய்திகள் உள்ளன. அவற்றை இங்கே இப்போதே சொல்கிறேன் கேள். இவற்றைத் தீவிரமாக எண்ணிப்பார்” என்று ஒரு பீடிகையுடன் இலக்குவன் சொல்லத் தொடங்குகின்றான்.

அனையது கருதிப் பின்னர், அரிக் குலத்தவனை நோக்கி,
“நினை, ஒரு மாற்றம் இன்னே நிகழ்த்துவது உளது, நிற்பால்,
இனையன உணர்தற்கு ஏற்ற எண்ணிய நீதி” என்னா,
வனை கழல் வயிரத் திண் தோள் மன் இளங்குமரன் சொல்வான்.

(அனுமனிடம் இலக்குவன் பேசுவதாக ஐந்து பாடல்கள் இங்கு தருகிறான் கம்பன். தாரையிடம் இலக்குவன் பேசியது ஒரே பாடலில்தான்)

இராவணன் சீதையைக் கவர்ந்து சென்றது குறித்து அளவிட முடியாத சினம் கொண்டுள்ளான் இராமன். அந்த அவமானமாகிய தீ அவனை வாட்டுகிறது. இப்படி சினம், அவமானம் இரண்டினாலும் உயிரே போவதுபோலத்துன்பம் அடைகின்றான் என் ஐயன். அவன் இவ்வாறு துயரமுறுவதைக் கண்ணால் கண்டேன் நான்.

தேவியைக் குறித்துச் செய்த சீற்றமும் மானத் தீயும், ஐயனின் ஆவியைக் குறித்து நின்றன. அதனை நானும் கண்டேன்;

என்கிறான் இலக்குவன். இராமன் சினம் கொண்டுள்ளான் என்று கூறத்தான் செய்கிறான் இலக்குவன். ஆனால், சினம் யார்மீது அரக்கர்கள்மீது அது தேவியைக் கவர்ந்து சென்றது பற்றிய சீற்றம். இதனால் எனக்கும் சினம் பொங்குகிறது. அரச தர்மத்தைக் களைந்து, கொடுமையுடன் கை கோர்த்துக் கொண்டு, கொடிய செயலில் இறங்கிய அந்தப் பாவியரை அழிக்கவும் தயங்க மாட்டேன். இதனால் வரும் பழிக்கும் நான் அஞ்சேன் என்கிறான் இலக்குவன்.

தேவியைக் குறித்துச் செய்த சீற்றமும் மானத் தீயும்,
ஆவியைக் குறித்து நின்ற ஐயனை அதனைக் கண்டேன்;
கோ இயல் தருமம் நீங்கக் கொடுமையோடு உறவு கூடிப்
பாவியர்க்கு ஏற்ற செய்கை கருதுவன், பழியும் பாரேன்.

“மானத் தீ” என்கிறான் கம்பன். மானத்தை தீ என்று உருவகப்படுத்தியது. அது தீ என்பதால் இராமனின் உயிரையே எரிக்கிறது. தனக்குள் மூண்ட பெருஞ்சீற்றத்தையும், அதனால் விளையக் கூடிய விளைவுகளையும் அச்சீற்றத்தின் காரணத்தையும் இலக்குவன் கூறுகின்றான் இலக்குவன். அண்ணனும் தானும் இல்லாத சமயத்தில் அண்ணியைக் கோழைத்தனமாக இராவணன் கவர்ந்து சென்றது அவனைச் சினம் கொள்ளச் செய்கிறது. அவனை அழிப்பேன் என்கிறான். பாவியர்களை அழித்துவிடுவேன். அதனால் ஏற்படும் பழியையும் பொருட்படுத்தேன் என்று சொல்கிறான். பாவியர்களை அழிப்பது தர்மம்தான் அதனால் பழி ஏற்படாது என்று வாதம் செய்ய வருவோர்க்குப் பதில் சொல்வது போன்று, கொடுமையோடு உறவு கூடி அவர்களை அழிப்பேன் என்கிறான். அரச தர்மம் என்பது, பொறுமையாக இருந்து தக்க சமயம் வரும் வரை பொறுமை காத்து அதன் பின்னர் பாவியரை அழிப்பது என்பதாகும். அவ்விதம் பொறுமை காக்காமல் கொடிய வழிகளானாலும் கூட அழிப்பேன்; அவ்விதம் அழிப்பதானால் வரக்கூடிய பழியையும் பாரேன் என்று கொள்ள வேண்டும். பாவியர்களை அழிப்பது, அரச தர்மம் தான்; ஆனால், அதையும் கொடுமை இல்லாமல் செய்ய வேண்டும் என்பது அரச நெறி.

அறநெறி. அவ்வாறன்றிக் கொடுமையோடு உறவு கூடிச் செய்வது பழியைக் கூட்டிவிடும் என்கிறான் கம்பன்.

கொண்டிருக்கும் குறிக்கோள் மட்டுமின்றி அதை அடையக் கைப்பிடிக்கும் வழிமுறையும் செம்மையானதாக இருக்க வேண்டும் என்பதுதான் வாழ்வியல் நெறி. Ends do not justify means என்ற அண்ணல் காந்தியடிகளின் கொள்கையை நாம் அனைவரும் அறிவோம். அவ்விதம் பாவியரை அழிக்கும் நல்ல காரியத்தை சீர்மையற்ற பாதையில் சென்று, கொடுமையுடன் கூட்டுக்கொண்டு அக்காரியத்தை நிறைவேற்றுவதால் வரும் பழியையும் அஞ்சேன் என்கிறான் இலக்குவன்.

இவ்விதம் நான் சினமுற்றபோதிலும், என்னை நானே கட்டுப் படுத்திக் கொண்டேன். சற்றுத் தேறி, என் கோபத்தைத் தணித்து, உயிரும் தரித்தேன். பின்னர் நானே அண்ணனையும் தேற்றி அவன் சினத்தை மாற்றி, அவனுக்கு ஆறுதல் சொல்லி அவனை அடுத்த செயல்களில் ஈடுபட வைத்தேன். இவற்றிலேயே பல நாட்களை நான் கழித்துவிட்டேன். இவ்விதம் அண்ணன் சினம் அடங்கி, மனம் சமாதானம் அடையாமல் இருந்தால், என்னென்ன கேடுகள் நிகழ்ந்திருக்கக் கூடும்! மூன்று உலகமும் அவன் சினத்தால் தீய்ந்து போயிருக்கும். வானகத்தில் உள்ள தேவர்களும் மடிந்து போயிருப்பார்களே. அறமும் அழிந்து போயிருக்கும். (விதிவசத்தால் இவ்விதம் சீதையைப் பிரிந்துள்ளோம்). என்றென்றும் அழிந்து போகாமல் நிலைத்து நிற்கும் விதியை விலக்குவது யாரால் முடியும்? என்கிறான் இலக்குவன் அனுமனைப் பார்த்து.

ஆயினும் என்னை யானே, ஆற்றி நின்று, ஆவி உற்று,
நாயகன் தனையும் தேற்ற நாள் பல கழிந்த அன்றேல்,
தீயும் இவ்வுலகம் மூன்றும் தேவரும் வீவர் ஒன்றோ?
வீயும் நல் அறமும் போகா விதியை யார் விலக்கற் பாலார்?

இராமன் முதலில் உன்னைக் கண்டான். அதன் பின்னர்தான் உன்னுடைய மன்னனைக் கண்டான். இயல்பாகவே மற்றவர் துன்பத்தைப் போக்கும் தன்மை உடையவன் அவன். உன் மன்னவனாகிய சுக்கிரீவனிடம், என்னிடம் செலுத்துவது போலவே அன்பும் கருணையும் செலுத்துபவன் இராமன். சுக்கிரீவனையும் ஒரு உடன்பிறப்பு என்று எண்ணியவன் அவன். அப்பேர்ப்பட்ட

இராமன் இத்தனை காலமும் காத்திருந்தான். ஏன் தெரியுமா? உங்களுக்கு உதவி செய்து, அதற்குப் பிரதியுபகாரமாக நீங்கள் சீதையைத் தேடித் தருவீர்கள் என்றெண்ணி இவ்வளவு காலமும் காத்திருந்தான். அவ்விதம் காத்திருக்கத் தேவையில்லைதான். உங்கள் பாலுள்ள அன்பினாலும் கருணையினாலும் மட்டுமே இராமன் இது செய்திருக்கிறான். இல்லாவிட்டால், தன்னுடைய வில் ஒன்று போதும் அவனுக்கு, அதனைக் கொண்டே அவன் சீதையைத் தேடிக் கண்டு கொள்ளல் இயலும் அதனை அவ்விதம் அவன் ஆற்றுவதை யாரேனும் தடுக்க வல்லாரோ? அவ்விதம் தடுப்பது சாத்தியமானதோ? என்கிறான் இலக்குவன் அடுத்த பாடலில்.

“உன்னைக் கண்டு, உன் கோன் தன்னை உற்ற இடத்து
உதவும் பெற்றி,
என்னைக் கண்டனன் போல் கண்டு, இங்கு இத்துணை
நெடிது வைகி,
தன்னைக் கொண்டு இருந்தே தாழ்த்தான்; அன்று எனின்,
தனு ஒன்றாலே,
மின்னைக் கண்டனையாள் தன்னை நாடுதல் விலக்கற் பாற்றோ?”

“வானம் என்பது மட்டுமா? அத்தோடு நிற்காமல் பதினான்கு உலகங்கள், ஏழுமாக் கடல்கள், ஏழு மாமலைகள் என்றெல்லாம் உள்ளனவே! அவற்றை எல்லாம் சேர்த்து உள்ளடக்கிய இந்த அண்டத்திற்குள் சீதை எந்த ஒரு மூலையில் இருந்தாலும், இராமன் தன்னுடைய வில் ஆற்றலினால் அவளைக் கண்டுபிடித்து விடுவானே. அதைச் செய்யாமல், அவன் நீங்கள் சொன்ன சொல்லுக்காகத் தானே காத்துக் கொண்டிருக்கின்றான். அதைக் கருத்தில் கொண்டுதானே அவன் தன்னைத் தானே கட்டுப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறான். பொறுமை காத்துக் கொண்டிருக்கிறான். அப்படியிருக்க நீங்கள் உங்கள் வாக்கைக் காப்பாற்ற வேண்டாமோ? என்று அனுமனைக் கேட்கிறான் இலக்குவன் அடுத்த பாடலில்.

“ஒன்றுமோ வானம்? அன்றி உலகம் பதினாலுள்ள
வென்றி மா கடலும் ஏழ் ஏழ் மலை உள்ள என்னவே ஆய்
நின்றது ஓர் அண்டத்துள்ளே எனின், அது நெடியது ஒன்றோ?
அன்று நீர் சொன்ன மாற்றம் தாழ்வித்தல் தருமம் அன்றால்”.

அவன் மேலும் சொல்கிறான்:

“தாழ்வித்தீர் அல்லீர்; பல் நாள் தருக்கிய அரக்கர் தம்மை வாழ்வித்தீர் இமையோர்க்கு இன்னல் வருவித்தீர்; மரபின் தீராக் கேள்வித் தீயாளர் துன்பம் கிள்வித்தீர்; பாவம் தன்னை மூள்வித்தீர் முனியாதானை முனிவித்தீர், முடிவின்” என்றான்.

சொன்ன வாக்கை உடனடியாக நிறைவேற்றித் தராமல் காலதாமதம் செய்கின்றீர்கள். அவ்விதம் நீங்கள் செய்வது வெறும் காலதாமதத்தோடு முடிந்துவிடவில்லை. என்னென்ன பின் விளைவுகள் எல்லாம் இக்காலதாமதத்தால் விளைந்துள்ளன தெரியுமா? சொல்கிறேன் கேளுங்கள். பல நாட்களாக் செருக் குற்றுத் திரிகின்ற அரக்கர்களின் வாழ்நாளைக் கூட்டிவிட்டீர்கள். அவர்கள் இந்நேரம் அழிந்து போயிருக்க வேண்டியவர்கள். உங்கள் காலதாமதத்தால்தான் அவர்கள் இன்னும் உயிரோடு இருக்கிறார்கள். இவ்விதம் அவர்கள் இன்னும் உயிரோடு இருப்பதால், தேவர்களுக்கு மேலும் மேலும் இன்னல் வருவித்தீர்கள். கல்வி கேள்விகளில் சிறந்து, ஓமத்தீ வளர்த்து நன்மை செய்கின்ற முனிவர்களுக்குத் துன்பத்தை அதிகரித்தீர்கள். உலகில் பாவம் அதிகரிக்கும்படி செய்தீர்கள். இவற்றிற்கெல்லாம் சிகரம் வைப்பது போன்ற தீமை ஒன்றையும் இறுதியில் செய்துவிட்டீர்கள். சாந்த ஸ்வரூபியான, சினமென்றால் என்னவென்றே அறியாத இராமனுக்குச் சினமுட்டிவிட்டீர்கள் என்று முடிக்கின்றான் இலக்குவன். இத்துடன் அவன் அனுமனுக்குச் சொல்லும் செய்தி முற்றுப் பெறுகிறது.

தாரையிடம் சொன்னது, அனுமனிடம் சொன்னது ஆகியவை மட்டும்தான் இராமனின் செய்தியாக இலக்குவன் கூறியவை. வேறு எங்கும் எவிடத்தும் இதுபற்றித் தூதுவனாக வந்த இலக்குவன் பேசவில்லை.

சுக்கிரீவனுக்குச் சொல்வாய் என்று இராமன் சொல்லி அனுப்பியவை, தாரை அனுமன் ஆகிய இருவரிடம் இலக்குவன் சொன்னவை - இவை இரண்டிற்கும் மலைக்கும் மடுவிற்கும் உள்ள அளவு வேறுபாடு உள்ளன. அங்குதான் தூதுவனாக இலக்குவன் ஒளிக்கின்றான். சொன்னதைச் சொல்லும் கிளிப்பிள்ளை அல்லன் தூதுவன். தலைவன் அதாவது எஜமானன் சொன்ன

பணியைச் செவ்வனே முடித்துக் கொண்டு வருபவன்தான் சரியான தூதுவன். ஏற்கனவே நைந்து போயிருக்கும் உறவை இன்னும் நலியப்படுத்துவதா தூதுவனின் வேலை? அல்லது அவ்வுறவை இன்னும் செப்பமுறச் செய்வது அவன் வேலையா? எண்ணிப் பாருங்கள். தூதுவனாகத் தான் வந்த நோக்கம் என்னவென்பதில் இலக்குவன் மிகத் தெளிவாகத்தான் இருக்கின்றான். இராமனின் அதிருப்தியைத் தெரிவிக்க வேண்டும். தான் அளித்த வாக் குறுதியை மறந்தது பிழை என்பதை சுக்கிரீவனுக்கு உணர்த்த வேண்டும். சீதையைத் தேடும் முயற்சியில் வானரசேனை முழுவதும் உடனடியாக இனிமேலும் காலம் தாழ்த்தாமல் ஈடுபட வேண்டும். இவற்றைக் கனகசித்தமாகத் தெரிவித்து விடுகிறான் இலக்குவன். இராமன் தன்னிடம் சொன்ன செய்தியில் வெளிப் பட்ட இராமனின் சினம், சுக்கிரீவனைக் குறித்து இராமன் சொன்ன குற்றச்சாட்டுகள். சுக்கிரீவனை அழித்துவிடுவேன் அது மனுநீதியின் பாற்பட்டதே என்பனவெல்லாம் தேவையற்றவை என ஒதுக்கி விடுகிறான் இலக்குவன். தங்கள் முன் தற்போது இருக்கும் பிரச்சினையைத் தீர்க்க வழி என்ன? அதற்கு இயைந்தவை எவை? என்பதைத் தேர்ந்தெடுத்து அவற்றை மட்டும்தான் இலக்குவன் சொல்கிறான். அவன் காரியவாதி, வீண் உணர்ச்சிகளுக்கும் குற்றச்சாட்டுகளுக்கும் இடம்தராமல் ஆக வேண்டிய காரியத்தைப் பார்ப்பதிலேயே கண்ணாக இருக்கின்றான். கருமமே கண்ணா யினான் அவன்.

தொகச் சொல்லித் தூவாத நீக்கி, நகச்சொல்லி
நன்றி பயப்பதாம் தூது.

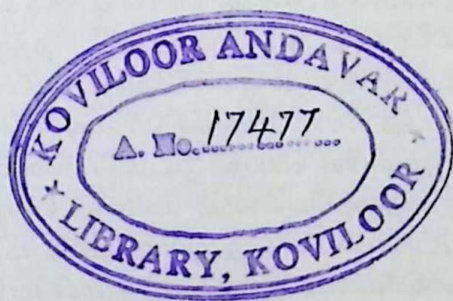
என்பது குறள்.

- (1) செய்திகளையெல்லாம் - அதாவது சொல்லப்பட வேண்டியவற்றைத் தொகுத்துச் சொல்ல வேண்டும்.
- (2) சொல்வதற்குத் தேவையற்றவற்றை அதாவது பயன் அளிக்காத செய்திகளை நீக்கிவிட வேண்டும்.
- (3) யாரிடத்து தூது செல்கிறோமா அவர் மகிழும் வண்ணம் சொல்ல வேண்டியவற்றைச் சொல்ல வேண்டும்.

என்பதாகத் தூதுக்கு இலக்கணம் சொல்கிறார் வள்ளுவர். அதனை அப்படியே பின்பற்றும் வண்ணம் இலக்குவனின் தூது அமைகிறது.

இம்முறையில் பணிவு, பக்குவம், வினயம், விவேகம், சாந்தம் சாமர்த்தியம் சாதுரியம் எல்லாம் வெளிப்படும் வகையில் மிகச் சிறந்த தூதுவனாகச் செயல்படுகின்றான் அவன்.

அன்னையின் ஆணையின் அனைத்து நிபந்தனைகளையும் அற்புதமாக நிறைவேற்றிய இலக்குவனின் மற்றொரு பரிமாணம் இவ்விதம் தூது சென்றதில் வெளிப்படுகின்றது.

பணிவின் சிகரம்

அடியாரின் ஏவல் செய்தி என்ற அன்னையின் ஆணையை ஏற்றுப் பணிசெய்வதில் இலக்குவன் காட்டிய பணிவு அப்பழக்கில்லாதது. பதினான்கு ஆண்டுக்காலமும் இந்த நற்பண்பைப் போற்றி, மிகுந்த பணிவுள்ளவனாக நடந்து கொள்கிறான். இவ்வாறு பணிவின் சிகரம் ஏறி அவன் நின்ற ஒரு கட்டம் இராமனின் தூதுவனாகச் சென்று சுக்கிரீவனைக் சந்தித்த சமயத்தில் நிகழ்வது.

தூதுவனாகச் சென்ற இலக்குவன் தாரை அனுமன் ஆகியோரைச் சந்தித்து, அதனால் முற்றிலும் சினம் தணிந்தவனாகக் கடைசியில் சுக்கிரீவனைச் சந்திக்கின்றான். அவனுடைய சினத்தை ஏற்கனவே அறிந்து கொண்டிருந்த சுக்கிரீவன் அவனுக்குத் தகுந்த மரியாதை அளிக்கின்றான். சிறந்த முறையில் இலக்குவனை உபசரிக்கின்றான் சுக்கிரீவன். சுக்கிரீவனுக்கும் இலக்குவனுக்கும் நடந்த பேச்சு வார்த்தையில் ஒரு சொல் கூட இராமன் சொல்லி அனுப்பிய செய்தி இடம்பெறவில்லை. சுக்கிரீவனிடம் போய் இவற்றையெல்லாம் சொல்லு என்று இராமன் ஒரு பெரிய ஒரு பட்டியல் போட்டு இலக்குவனிடம் தந்திருக்கிறான். இருந்தாலும் சுக்கிரீவனைப் பார்ப்பதற்கு முன்பே சொல்ல வேண்டியவர்களிடம் சொல்ல வேண்டியவற்றைச் சொல்லி அக்கடமையை முடித்துக் கொள்கிறான் இலக்குவன். எனவே, இலக்குவன் சுக்கிரீவனிடம் பேசியவை அனைத்தும் மற்றொரு நடப்பைப் பற்றித்தான் அங்குதான் பணிவின் சிகரமாகப் பரிணமிக்கின்றான் இலக்குவன்.

பிரமாதமான ராஜோபசாரம் நடக்கிறது இலக்குவனுக்கு ஏற்கனவே தனக்கு உதவியவன் இவன், தன்னுடைய அண்ணன் வாலியைக் கொன்று அரசு அளிக்கும் முயற்சியில் இராமனுக்குப் பக்கபலமாக இருந்தவன் இவன் என்பதை உணர்ந்தவன்

சுக்கிரீவன். ஏன் தனக்கு மணி முடிசூட்டியகைகள் இவனுடைய வனவே என்பதை மறவாதவன் சுக்கிரீவன்.

கார்காலம் முடிந்தவுடன் இராமனைத் தன்னுடைய திட்டத் துடன் சென்று காணவில்லை - சீதாப்பிராட்டியைத் தேடுவதற்கான திட்டம் என்ன? அவற்றை நிறைவேற்றும் காலக்கெடு என்ன? எந்த எந்தத் திசையில் யார் யார் போகப் போகிறார்கள்? ஒவ்வொரு குழுவிலும் யார் யார் இடம்பெறப் போகிறார்கள்? அவர்களின் திறமை என்னென்ன, தகுதிகள் என்னென்ன? என்பன போன்ற திட்டம் எதையும் குறித்த காலக்கெடு முடிந்த பின்னும் இன்னும்தான் இராமனுக்கு அளிக்கவில்லை என்ற குற்ற உணர்வு ஒரு பக்கம், இலக்குவன் இது குறித்துப் பேசக் கிட்கிந்தை வந்த போது அவனைச் சரிவர வரவேற்காதது என்ற குற்ற உணர்வு இன்னொரு பக்கம் என ஏராளமான மனஉளைச்சலில் சுக்கிரீவன் தத்தளிக்கிறான். எனவே, இவற்றிற்கெல்லாம் கழுவாயாக சுக்கிரீவன் இலக்குவனை ராஜோபசாரம் செய்து குளிர்விக்க முயல்கின்றான்.

தன்னுடைய அரியணைய, சுக்கிரீவன் இலக்குவனுக்கு அளித்து அதில் அவனை அமரச் சொல்கிறான். ஓர் அரசன் செய்யக் கூடிய மிக அதிகபட்ச உபசாரம் அதுவன்றோ! தகுந்த இருக்கை அளிக்க வேண்டியது சுக்கிரீவனின் கடமைதான். ஆனால், அத்தோடு திருப்தி அடையாமல் சுக்கிரீவன், இலக்குவனைத் தன்னுடைய சிம்மாசனத்திலேயே உட்கார் என்கிறான். பொதுவாக மனித இயல்பு இத்தகைய உபசாரத்தில் குளிர்ந்து போவதும் இவற்றால் மனம் மகிழ்ந்து போவதும் தான். "எனக்கா! எனக்கா இத்தகைய உபசாரம்!" என்று மகிழ்ந்து போவோம். ஏன் சற்று ஐயுறக்கூடச் செய்வோம். நாம் கனவுலகில் இருக்கிறோமா என்று சந்தேகித்து நம்மையே நம்மில் பலரும் கிள்ளிப் பார்த்துக் கொள்வோம். இவற்றில் மயங்கி அவ்வுபசாரம் தரும் அதீத களிப்பில் ஆழ்ந்து போவதுதான் மனித இயல்பு. குறைந்தபட்சம் இவ்வுபசரிப்பை எந்தவித மறுப்பும் சொல்லாமல் ஏற்றுக் கொள்வோம்.

ஆனால், இவற்றிற்கெல்லாம் மசிபவனா இலக்குவன்? அவனுடைய எண்ண ஓட்டம் எப்படி அமைகின்றது பாருங்கள்.

இது எனக்கு உரியது தானோ என்று இலக்குவன் எண்ணுகிறான். நான் இதற்கு அருகதையானவன் தானா நான் என்று ஆத்ம பரிசோதனை செய்து கொள்கிறான், அதனை வேண்டாம் என்று ஒதுக்குகின்றான். அளிக்கப்பட்ட அரியணையை ஏற்க மறுக்கின்றான். அவன் என்ன எண்ணுகிறான் பாருங்கள். இலக்குமியின் நாயகன் அங்கே புல்லணையில் அமர்கின்றான்; அதில்தான் உறங்குகின்றான். அவன் அப்படியிருக்க எனக்கு இந்த அரியணை தேவைதானா என்று மனத்தில் எண்ணுகிறான்.

கம்பனின் வார்த்தைப் பிரயோகத்தைப் பாருங்கள். அரியணை அங்கே உனக்குக் காத்திருக்கிறது அங்கே போய் உட்கார் என்று சுக்கிரீவன் இலக்குவனை “ஏவுகிறான்”. ஏவல் என்பது கம்பனின் சொல். எப்படியாவது தன்னுடைய தவறுகளுக்குப் பிராயச்சித்தம் செய்துவிட வேண்டுமென்ற ஆதங்கம் அவனுக்கு. அதனால் இலக்குவனை ஏவுகின்றான். ஆனாலும் அந்த ஏவல் இலக்குவனிடம் பலனளிக்கவில்லை.

அரியணை அமைந்தது காட்டி, “ஐய! ஈண்டு இரு” எனக் கவிக்குலத்து அரசன் ஏவலும், “திருமகள் தலைமகன் புல்லில் சேர எற்கு, உரியதோ இஃது?” என மனத்தின் உன்னுவான்.

நல்ல சொகுசான சிம்மாசனம் அது. மிக மெல்லியதான இலவம்பஞ்சு வைத்துத் தயாரிக்கப்பட்டிருக்க வேண்டும். நிச்சயமாக உட்காருவதற்கு இதமாக இருக்கும், பூவிதழ்போல மென்மையான வசதியான சிம்மாசனம் அது. உட்கார்ந்து பார்த்துத் தான் அதன் தன்மையைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும் என்பது இல்லை. பார்வையிலேயே அதன் சொகுசு புரிகிறது. ஆனாலும் இலக்குவன் அதைத் திரும்பியே பார்க்கவில்லை. “கல் மனம் கொண்ட கைகேயி செய்த சூழ்ச்சியால், ஒளி மிகுந்த இரத்தின கிரீடம் தன் தலையில் அமரும் வாய்ப்பினை இழந்தவன் என் அண்ணன், அவனுக்கு இப்போது அமர்வதற்கும் உறங்குவதற்கும் இராமனுக்கு வாய்த்தவை புல்லினால் செய்த இருக்கையும் படுக்கையும் தான். அப்படி, அவன் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும்போது, நான் இந்த அரியணையில் அமர்வது எவ்வகையில் நியாயம்?” என்பது இலக்குவனுடைய சிந்தனை.

“கல் அணை மனத்தினை உடைக் கைகேசியால்
எல் லணை மணி முடி துறந்த எம்பிரான்
புல் அணை வைக யான் செய் பூத் தொடர்
மெல் அணை வைகவும் வேண்டுமோ” என்றான்.

(எல் அணை மணிமுடி = ஒளி மிகுந்த இரத்தின கிரீடம்)

மெல்லணை வைகவும் வேண்டுமோ என்று சொல்லி அதனை மறுத்திட்ட இலக்குவனின் செய்கை சுக்கிரீவனை மிகவும் பாதிக்கின்றது. எப்பேர்ப்பட்ட தம்பி இவன் என்று எண்ணி வியக்கின்றான், இவனுடைய பணிவைப் பார்த்து அவன் கண்கள் பனிக்கின்றன. இலக்குவனைப் பார்த்து சுக்கிரீவன் அழுகின்றான். சுக்கிரீவன் கிட்கிந்தைக்கு அரசன் நிகழ்வு அரண்மனையில் அரசாங்க மண்டபத்தில் அரசனின் தர்பாரில் நடைபெறுகின்றது. அங்கிருக்கும் அரியணையைக் காட்டித்தான் அதில் உட்கார் என “ஏவுகிறான்” சுக்கிரீவன். உட்கார் என்று காட்டப்பட்ட அரியணையை மறுத்து, இலக்குவன் தரையில் அமர்ந்துவிடுகின்றான். சுக்கிரீவனின் அரண்மனை குன்றுபோல உயர்ந்தது. அந்த தர்பாரின் தலையில் கல்லினால் பாவிய அந்தத் தரையில் அமர்ந்து கொள்கிறான் இலக்குவன். அவன் மனு என்னும் பேரரசன் வழி வந்தவன். அத்தகைய சிறப்புப் பெற்ற அரசகுமாரனாக இருந்த போதிலும் கல் தரையில் அமர்ந்து கொள்கிறான் இலக்குவன்.

என்று அவன் உரைத்தலும், இரவி காதலன்,
நின்றனன் விம்மினன், மலர்க்கண் நீர் உக;
குன்று என உயர்ந்த அக் கோயில் குட்டிம
வன் தலத்து இருந்தனன் மனுவின் கோ மகன்.

அற்புதமான ஒரு காட்சி இது, கற்பனை செய்து பாருங்கள் உங்கள் மனத்திரையில், விரிவாக எண்ணிப் பாருங்கள் இந் நிகழ்வை அண்ணன் புல்லணையில் அமரும்போது நான் அரியணையில் அமர்வது தவறு என்பது இலக்குவன் கொள்கை. சுக்கிரீவன் வற்புறுத்த, இவன் மறுக்க, மீண்டும் சுக்கிரீவன் வலிந்து வலிந்து வற்புறுத்த மீண்டும் இலக்குவன் வலிந்து வலிந்து மறுக்க என்பதாக ஒரு நீண்ட இழுபறிப் போராட்டம் நடைபெற வாய்ப்பு உள்ளது. அவ்வாறான இழுபறிப் போராட்டத்தை உடனடியாகத் தடுப்பதற்காகவோ என்னவோ, சட்டென்று ஒரு முடிவுக்கு

வந்தவனாக இலக்குவன் தரையில் அமர்ந்து விடுகிறான். தன்னுடைய மறுப்பை மிக உறுதியாக வாய் வார்த்தையில் மட்டுமின்றி, செயலிலும் காட்டி விடுகின்றான் இலக்குவன். பணிவின் சிகரம் அவன்.

இவனுடைய செயலால் அந்த அரண்மனை மண்டபமே அதிர்ந்து போகிறது. என்னவொரு பணிவு! என்னவொரு சகோதர பாசம்! அண்ணன் மேல் என்னவொரு பக்தி! என்று எல்லோரும் அதிசயித்த நிற்கின்றனர். இலக்குவனின் பணிவும் எளிமையும் அனைவரையும் வியக்க வைக்கிறது. புலன்கள் எல்லாம் அவிந்தது போன்ற நிலையில், அங்கிருந்த எவருக்கும் ஒன்றும் பேச இயலவில்லை. கம்பன் இதை வருணிக்கும் பாடல் இதோ:

மைந்தரும் முதியரும், மகளிர் வெள்ளமும்,
அந்தம் இல் நோக்கினர்; அமுத கண்ணினர்;
இந்தியம் அவித்தவர் என இருந்தனர்;
நொந்தனர், தளர்ந்தனர் நுவல்வது ஓர்கிலார்

தசரதன் மகன். அயோத்தியின் அரசகுமாரன். மனுவின் வழி வந்த பரம்பரையில் வந்தவன், மிக எளிமையாக தனக்கு அளிக் கப்பட்ட அரியணையை மறுத்து, கற்றரையில் அமர்ந்து விட்டானே என்ற அதிசயத்தால், ஐம்பொறிகளும் செயலிழந்து போயினர் இந்தியம் அவித்தவர் என இருந்தனர் - அங்கிருந்த அனைவரும் என்கிறான் கம்பன். ஒருவருக்கும் ஒன்றும் பேசத் தோன்றாத நிலையில் அனைவரும் உறைந்து போய்விட, முதலில் சுதாரித்துக்கொண்டு பேசுபவன் சுக்கிரீவன்தான்.

ஐயனே நீ போய் நீராடிவிட்டு வா. பின்னர் நாங்கள் அளிக்கும் விருந்துண்பாய் அவ்விதம் எங்கள் விருந்தை ஏற்று எங்களை உய்விப்பாய் என்று சுக்கிரீவன் வேண்டுகிறான் இலக்குவனை. அது கேட்டு இராமனின் தம்பி பதில் சொல்கிறான்.

மஞ்சன விதி முறை மரபின் ஆடியே,
எஞ்சல் இல் இன் அமுது அருந்தின், யாம் எலாம்
உஞ்சனம் இனி, “என அரசு உரைத்தலும்,
அஞ்சன வண்ணனுக்கு அனுசன் கூறுவான்.

மரபின் விதிமுறை மஞ்சனம் ஆடு என்கிறான் சுக்கிரீவன். நீராடுவதற்கென்று வகுக்கப்பட்ட நெறிமுறையின்படி நீ போய்

நீராடிவிட்டு வா எனக் கேட்டுக் கொள்கிறான் சுக்கிரீவன். ருசியமுக மலைப் பிரதேசத்திலிருந்து கிட்கிந்தை வரை வெகு தூரம் இலக்குவன் நடந்து வந்திருக்கிறான். எனவே, நீ போய் நீராடிவிட்டு வா என்கிறான் சுக்கிரீவன். இது தவிர, உணவு உண்பதற்கு முன்னர் நீராடி சுத்தம் செய்து கொள்வதும் மரபு தானே. எஞ்சம் இல் அமுது = குறைவில்லாத உணவு எஞ்சம் இல் உணவு என்று சொல்லாமல் அமுது என்கிறான் சுக்கிரீவன். அவன் அவ்வளவு சிறப்பான உணவிற்கு ஏற்பாடு செய்திருக்கிறான். தேவாமிர்தத்திற்கு ஒப்பான உணவு அப்படி நாங்கள் அளிக்கும் உணவை உண்பாய் ஐயனே. அதன் வழி எங்களை உய்விப்பாய் என்று இறைஞ்சுகிறான் சுக்கிரீவன். உனக்குப் பசிக்கிறதோ, இல்லையோ எங்களை உய்விப்பதற்காகவது இங்கு உண்பாய் என்று வேண்டுகிறான் சுக்கிரீவன்.

அஞ்சன வண்ணனுக்கு அனுசன் = மை போன்ற கரு நிறமுடைய இராமனின் தம்பி இலக்குவன். அனுசன் = அனுஜன் = தம்பி. இராமனுக்கு அனுஜன்; இராமானுஜன் - இலக்குவனுக்கு இராமானுஜன் என்ற பெயரும் வழக்கில் இருப்பது நாம் அறிந்தது தானே.

“எங்களுடன் உணவருந்துவாய்” என்றழைத்த சுக்கிரீவனுக்கு இலக்குவன் பதில் சொல்கிறான். “பசி தாகம் எல்லாம் என்றைக்கோ பறந்து போய்விட்டன. வயிற்றில் இப்போதெல்லாம் இருப்பதும் பசி அன்று. வருத்தம் தான் அதுவே வயிறு முழுவதுமாக நிரம்பி உள்ளது. அத்துடன் எங்களுக்கு நேர்ந்த பழியும் முற்றிலும் நிரம்பி உள்ளது. இப்படிப்பட்ட நிலையிலும் நாங்கள் இன்னும் உயிர் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கின்றோம். அப்படிப்பட்ட நிலையில் எங்களுக்கு இனிமை சேர்ப்பது என்று ஏதேனும் உள்ளதோ? (ஒன்றும் இல்லை), அப்படியே உணவின்மீது ஆசை இருந்தாலும், மனம் வேறுபட்டு, கருத்தும் மாறுபட்ட நிலையில் அளிப்பது அமிர்தமாக இருந்தாலும் அது கசக்கத்தானே செய்யும்?

வருத்தமும் பழியுமே வயிறு மீக்கொள
 இருத்தம் என்றால் எமக்கு இனியது யாவதோ?
 அருத்தி உண்டு ஆயினும் அவலம்தான் தழீஇக்
 கருத்து வேறு உற்றபின் அமிர்தும் கைக்குமால்

வருத்தமும் பழியும் மட்டுமே வயிற்றில் நிரம்பியிருக்க, இருத்தும் என்றால் என்றது, இந்த ஒரு நிலையிலும் நாங்கள் உயிரைக் கையில் பிடித்துக்கொண்டு இருக்கின்றோம் என்கிறான் இலக்குவன். அவ்விதம் வாழ்பவர்களுக்கு இனிமையானது என்பது என்னவாக இருந்துவிடப் போகிறது ஒன்றும் இல்லை. எனவே, நீ அமுது அளித்தாலும் எனக்கு அது பெரிதன்று. என்பது ஒரு கருத்து.

மறு கருத்து மனம் நொந்து போகும்படி நீ நடந்து கொண்டு விட்டு அப்புறம், அமிர்தம் அளித்தாலும் அது கைக்கும் என்பது.

நீ போய்க் குளித்துவிட்டு வா. அப்புறம் அமுது உண்ணலாம் என்றான் சுக்கிரீவன். அந்த அமுது என்ற வார்த்தையைப் பிடித்துக் கொண்டான் இலக்குவன். நீ அளிப்பது அமுதம் போன்ற உணவானாலும் சரி, அல்லது அமிர்தத்தையே அளித்தாலும் சரி அது எனக்குக் கசப்பைத்தான் தரும் என்று சொன்னவன், மீண்டும் அச்சொல்லையே பயன்படுத்தி மேலும் சொல்கிறான்.

“சுக்கிரீவா உன்னால் எனக்கு அமிர்தத்தை அளிக்க முடியும் எப்படித் தெரியுமா? சீதாபிராட்டி எந்த இடத்தில் இருக்கிறாள் என்பதைக் கண்டுபிடித்துச் சொன்னால், நீ எமக்கு அமிர்தம் ஊட்டியவன் ஆகிவிடுவாய். அது மட்டும் உன்னால் செய்ய முடியுமானால் எங்களைப் பற்றிய பழியை அவித்து எம்மை கங்கை நீரால் குளிப்பாட்டியது போலவும் ஆகும். இதுவன்றி வேறெதுவும் எமக்கு வேண்டாம்.

மூட்டிய பழி எனும் முருங்கு தீ அவித்து,
ஆட்டினை கங்கை நீர் - அரசன் தேவியைக்
காட்டினை எனின் - எமைக் கடலின் ஆர் அமிர்து
ஊட்டினையால், பிறிது உயவும் இல்லையால்

“எனக்குப் போய் பிரமாதமான விருந்து அளிக்கின்றேன் என்கிறாயே சுக்கிரீவா, நான் உண்பது எவை தெரியுமா? பசுமையான இலை வகைகளைத்தான் உண்கிறேன். கீரை வகைகளைத்தான் விரும்பிச் சாப்படுகிறேன் வனவாசத்தில். அத்துடன் காட்டிலேயே கிடைக்கும் கிழங்கு வகைகள், காய்கறி இவற்றைத்தான் நான் இத்துணை காலமும் உண்டு காலம் தள்ளுகிறேன். அதுவும் இராமன் அருந்திய பிறகு மிச்சம் இருப்பதைத் தான்.

வழக்கமாக உண்டு வந்திருக்கிறேன். வேறு எதையும் நான் விரும்புவதில்லை. அப்படி எதையேனும் விரும்புவேனாயின், நாயுண்ட எச்சிலை உண்டவனாவேன். அத்தகைய பழிக்கு ஆளாவேன் நான் இப்படியிருக்க நீ என்னமோ எனக்கு ராஜோபசாரம் பண்ணிக் குளித்துவிட்டு வா பின்னர் நாம் சாப்பிடலாம் அற்புதமான அமுதை ஒத்த உணவு தயாரித்திருக்கிறேன் என்கிறாயே” என்கிறான் இலக்குவன்.

பச்சிலை கிழங்கு காய் பரமன் நுங்கிய
மிச்சிலே நுகர்வது வேறு நான் ஒன்றும்
நச்சிலேன் நச்சினேன் ஆயின் நாய் உண்ட
எச்சிலே அது, இதற்கு ஐயம் இல்லையால்.

இவ்வளவும் சொல்லிவிட்டேன் இதற்கும் மேலாக, இன்னொரு முக்கியமான செய்தியும் உள்ளது சுக்கிரீவா. கேள் அதை என்று துவக்குகிறான் இலக்குவன்.

“இன்னுமொரு செய்தியும் உள்ளது கேள் ஐயா! நான் போன பிறகு, கீரை வகைகள் ஏதாவது கண்டு, அவற்றைப் பறித்து வந்து ஆய்ந்து சமைத்தால்தான் இன்று இராமனுக்கு உணவுகிட்டும். அவ்வாறு நான் உணவு தயாரித்துக் கொடுக்காவிட்டால் அவன் பட்டினிதான் கிடக்க நேரிடும். உன் துணைவன், உன் இனிய நண்பன் பசி தீர்க்க வேண்டுமாயின் நான் உடனே இப்போதே இங்கிருந்து நீங்கி அங்கு போக வேண்டும். எனவே, நான் இனிமேலும் இங்கே தங்குதல் சரியன்று நான் உடனே புறப்பட வேண்டும்” என்கிறான் இலக்குவன்.

“அன்றியும் ஒன்று உளது ஐய! யான் இனிச்
சென்றெனன் கொணர்ந்து அடை திருத்தினால் அது
நுன் துணக் கோமகன் நுகர்வது ஆதலான்
இன்று இறை தாழ்த்தலும் இனிது அன்றாம்” என்றான்.

அன்னையின் ஆணையை ஏற்று அடியாராகப் பணிசெய்யும் இலக்குவனின் மற்றொரு பணி இராமனின் சமையற்காரன் அவன் என்பதாகும். இலக்குவன் போய்ச் சமைத்துப் போட்டால்தான் இராமனுக்குச் சாப்பாடு.

ஆக, இத்துணைப் பணிவுடைய இலக்குவன் சுக்கிரீவனின் அனைத்து விருந்தோம்பல்களையும், இதர உபசாரங்களையும்

பக்குவமாகவும் சுக்கிரீவன் மனம் புண்படா வண்ணத்திலும் தக்க காரணங்களை எடுத்து வைத்து மறுத்து விடுகிறான்.

பொதுவாக மனித இயல்பு இத்தகைய உபசாரங்களை ஏற்றுக் கொள்வதுதான். அதுவும் “ஓசி”யில் கிடைக்கும் இத்தகைய படாடோபம், பகட்டு, அற்புதமான விருந்து இவற்றை மறுக்க யாருக்குத்தான் மனம் வரும். எந்தவித மறுப்பும் இல்லாமல் ஒப்புக் கொள்வதுதான் உலக வழக்கு. “ஆடிட்” என்றும் “இன்ஸ் பெக்ஷன்” என்றும் மாற்று நிறுவனத்திற்குப் போகும்போது உபசரிப்புகளை, விருந்துகளை பரிசுப் பொருட்களை கேட்டுக் கேட்டு வாங்கும் எத்தனை பேரை நாம் பார்த்திருக்கிறோம்.

இவன் அவற்றிற்கெல்லாம் அப்பாற்பட்டவன். எளிமைக்கு இலக்கணம் இந்த இலக்குவன் அவன் பணிவின் சிகரம்.

எஐமான் புகழ்ந்த ஏவலாள்

அடியாரின் ஏவல் செய்தி என்பது அன்னையின் ஆணை. அவ்வாணையை இந்த ஏவலாள் நிறைவேற்றிய நேர்த்தியைக் கண்டு அவன் செய்த சேவைகளைப் பெற்றுக் கொண்ட எஐமானாகிய இராமன் அவ்வேலையாளை வானளாவு புகழ்கின்றான் எவ்வாறு என்பதைப் பார்ப்போமா?

அதற்கு முன்னால் ஒரு விளக்கம்.

நேசனைக் காணாவிடத்து நெஞ்சாரவே துதித்தல்,
ஆசானை எவ்விடத்தும் அப்படியே - வாச
மனையாளைப் பஞ்சணையில் மைந்தரை நெஞ்சில்
வினையாளை வேலைமுடி வில்

என்பது ஔவையார் பாடல்.

யார் யாரை எந்தெந்த சமயத்தில் புகழலாம் என்று ஔவைப் பிராட்டி வரையறுத்துச் சொல்கிறார். நண்பனை அவன் இல்லாத இடத்தில்தான் புகழ வேண்டும். அவன் முன்னிலையிலேயே அவனைப் புகழ்ந்து பேசுவது அவனுக்குத் தலைக்கணத்தை ஏற்றிவிடக்கூடிய சாத்தியம் உண்டு என்பதால் ஔவை இவ்விதம் சொன்னார் என எண்ணுகிறேன். ஆனால், தன்னுடைய குருவை, ஆசானை எந்த இடத்தில் வேண்டுமானாலும் சரி, எந்த நிலையில் அவரைக் கண்டாலும் சரி, உடனே பணிய வேண்டும்; அவர் புகழ்பாட வேண்டும். மனைவியைத் தனியே அவளுடன் மஞ்சத்தில் இருக்கும் போதுதான் புகழ வேண்டும்; மற்ற இடங்களில், மற்ற நேரத்தில் புகழக் கூடாது தம்முடைய புதல்வரை நேரிடையாகவோ, அவர்கள் முன்னாலோ, மற்றவர்கள் அறியும் வண்ணமோ, புகழாமல் தம்முடைய மனதில் மட்டுமே அவர்களைப் புகழ வேண்டும் என்று கூறுகிறார் ஔவை மூதாட்டி. ஆனால்,

என்ன காரணத்தாலோ, இந்த வரையறைக்குள் தம்பியை அவர் அடக்கவில்லை.

இந்தத் தம்பி அடிப்படையில் வேலையாள் தான் இருந்தாலும் வினையாளை வேலை முடிவில் என்பதை முற்றும் மறுத்து, வினையாளை வேலைத் தொடக்கத்தில் என்பதாக இராமன் செயல்படுகிறான். இராமன் இந்த ஏவலாள் இவ் வேலையை எவ்வளவு சிறப்பாக முடிக்கப் போகிறான் பார் என்று கூறி அவன் முதுகில் தட்டிக் கொடுத்து அனுப்புகின்றான். இவனுக்கு என்னென்ன தகுதிகள் உள்ளன, அவற்றால் அவன் அவ்வேலையை எத்துணை எளிதாகவும் சீராகவும் முடிக்கப் போகிறான் பார் என்று அவனை உற்சாகப்படுத்தி வேலையைத் துவக்கச் சொல்கிறான் இவ்விதம் இராமன் இலக்குவனுக்கு இட்ட வேலை இராவணனின் மகனான அதிகாயனை வீழ்த்துவது தான். இந்த எஜமான் தன்மீது வைத்திருந்த நம்பிக்கைக்குச் சற்றும் ஊறு விளைவிக்காமல், எஜமானின் எதிர்பார்ப்பிற்கு அணுவளவும் குறையாமல் சொல்லப் போனால் அதனை மீறி ஏற்றுக் கொண்ட வேலையை அற்புதமாகச் செய்து முடிக்கின்றான் இவ்வேலையாள்.

வாய்ப்புக் கிடைத்தவுடன் தம்பிக்கு இராமன் சூட்டும் புகழாரத்தைப் படிக்கும்போது தம்பியைப் புகழ்வதற்கு ஒரு வாய்ப்புக்காகக் காத்துக் கொண்டிருந்தானோ அவன் என்றே எண்ணத் தோன்றுகிறது. நிகழ்வது இதுதான்.

கும்பகருணன் இராமனால் வீழ்த்தப்படுகின்றான். கும்பகருணனின் ஆற்றலில் மிகுந்த நம்பிக்கை வைத்திருந்தான் இராவணன். தன் தம்பியை எவருமே வெல்ல முடியாது என்று திடமாக நம்பியவன் அவன். எனவே, இராவணனால், தன் தம்பியின் மரணத்தை எளிதாக ஒப்புக்கொள்ள முடியவில்லை. தன் தம்பி இறந்தது குறித்து இராவணன்கொண்ட துக்கம் இராவணனின் மகனான அதிகாயனை மிகவும் பாதிக்கிறது. சித்தப்பாவின் மரணத்தால் தன்னுடைய தந்தைபடும் அதேவித வேதனையை இராமனையும் அனுபவிக்க வைப்பேன் என்று அதிகாயன் சூளுரை செய்கிறான். தன்தகப்பன், தம்பி கும்பகருணனை இழந்து தன் தந்தை அரற்றுவதுபோல, இராமனும் அவனுடைய தம்பி

இலக்குவனை இழந்து அரற்ற வேண்டும், அவனை அவ்விதம் அரற்ற வைப்பேன் என்று சபதம் பூண்டு அதிகாயன் போர்க்களம் புகுகின்றான். இதனை ஒரு சூளுரையாக உரைக்கின்றான் தன் தகப்பனிடம்.

உம்பிக்கு உயிர் ஊறு செய்தான் ஒருவன்,
தம்பிக்கு உயிர் ஊறு சமைத்து, அவனைக்
கம்பிப்பது ஓர் வன் துயர் கண்டிலனேல்,
நம்பிக்கு ஒரு நன்மகனோ இனி நான்?

போர்க்களம் வந்து சேர்ந்த அதிகாயன் மயிடன் என்ற அரக்கனை வானரசேனை இருக்குமிடம் அனுப்புகிறான். அவனை வானரசேனையினர் பிடித்து இராமன் முன்னிலையில் நிறுத்துகின்றனர். “நீ வந்த நோக்கம் என்ன” என்று இராமன் மயிடனை வினவ, அவன் அதை இலக்குவனிடம்தான் சொல்வேன் என்கிறான். அது கேட்டு இலக்குவனே மயிடனை, “நீ வந்த நோக்கம் என்ன” என்று வினவுகிறான். உன்னை அதிகாயன் போருக்கு அழைக்கின்றான். அவன் கும்பகருணன் மரணத்திற்குப் பழிதிர்க்க வந்துள்ளான் என மயிடன் சொல்கிறான். கும்பகருணன் மரணத்திற்குப் பழிக்குப் பழிவாங்குவதாயின், கும்பகருணனைக் கொன்ற இராமனுடன் அல்லவா அதிகாயன் போரிட வேண்டும்? அதைவிட்டு, அதிகாயன் ஏன் என்னை அழைக்கிறான் போருக்கு? என்கிறான் இலக்குவன்.

அதற்கு மறுமொழி சொல்கிறான் மயிடன்.

“உன்னைக் கொன்று, தம்பியின் இறப்பு எவ்வளவு கொடுமையானது என்பதை முதலில் இராமனை உணரச் செய்வேன். என் தந்தை அனுபவிக்கும் அதே வேதனையை (தம்பியின் இறப்பு என்னும் வேதனையை) இராமனுக்குக் கொடுக்க வந்துள்ளேன் உன் உயிர் குடிப்பேன் என்பது அதிகாயன் சூள்”.

என்று மயிடன் இலக்குவனுக்குச் சொல்கிறான்.

இதைக் கேட்ட இராமன், “இலக்குவா, நீ உடனே போருக்குச் செல்” என்று பணிக்கிறான்.

இதையெல்லாம் பார்த்துக் கொண்டிருந்த, கேட்டுக் கொண்டிருந்த வீடணன் இராமனிடம் அதிகாயன் எப்பேர்ப்பட்ட வீரன் என்பதை மிக விரிவாக எடுத்துரைக்கின்றான். இலக்குவன் அதிகாயனை மட்டமாக எண்ணிவிடல் கூடாது என்பதற்காகவும் இந்த எதிரியை இலக்குவன் மிகுந்த வலிமை உடையவன் என்ற எச்சரிக்கையுடன் எதிர்கொள்ள வேண்டும் என்ற நோக்கத்திலும் இவ்வாறு வீடணன் அதிகாயனின் வீரத்தை மெச்சி இராமனுக்கு உரைக்கின்றான் என்பது என் கணிப்பு. அதிகாயனின் பூர்வ சரித்திரத்தையும் சொல்கிறான் வீடணன்.

மது கைடபர் இருவரும் ஒரு கற்பத்தில் திருமாலின் காதில் இருந்து தோன்றியவர்கள் (அவருடைய மூச்சுக் காற்றில் தோன்றியவர்கள் என்று கூறப்படுவதும் உண்டு) இவர்கள் இருவரும் திருமாலுடன் போரிட்டு அவருடைய தொடையில் அகப்பட்டு, அவருடைய கதையால் மாண்டனர். இந்த யுகத்தில் மது கும்பகருணனாகவும், கைடபன் அதிகாயனாகவும் தோன்றியுள்ளார்கள் கும்பகருணன் ஏற்கனவே உன்னால் கொல்லப்பட்டவன். இப்போது அதிகாயன் போருக்கு வந்துள்ளான் என்று வீடணன் அதிகாயனின் வரலாறு கூறினான் இராமனிடம்.

இவ்விதம் அதிகாயனின் வீரத்தை மெச்சி, வீடணன் கூறுவதைக் கேட்ட இராமன் முகத்தில் ஒரு சிறுநகை அரும்புகின்றது. “வீடணா! என்னேவா அதிகாயன் தான் உலகத்திலேயே சிறந்த வீரன் என்பது போலப் பேசுகிறாயே. எந்தம்பி எப்படிப்பட்டவன் தெரியுமா? கேள் அந்த அதிகாயன் இலக்குவனின் கால்தூசுக்கு ஆகமாட்டான்” என்பது போன்ற பெருமிதம் தோன்ற இலக்குவனின் வீரத்தை விவரிக்கின்றான் இராமன்.

தன் தம்பியின் ஆற்றல் குறித்து இராமன் எவ்வளவு பெருமை கொண்டிருக்கின்றான் என்பதைக் கம்பன் அற்புதமாக வெளிப்படுத்துகிறான். இத்தகைய ஒரு வாய்ப்பிற்குத்தான் காத்துக் கொண்டிருந்ததுபோல இராமன் மகிழ்ச்சி பொங்கத் தம்பியின் பெருமை பேசுகிறான். ஒவ்வொரு பாடலாகப் பார்ப்போம்.

அந்த இராவணனின் தம்பி வீடணன் இவ்விதம் சொன்னான் (அதிகாயன் பூர்வ சரித்திரம், அவனுடைய வீர தீரப் பராக்கிரமம்

எல்லாவற்றையும்), நன்று ஆகுக என்று அவன் சொன்னதை அங்கீகரிப்பதுபோல இராமன் சொல்லி, மெல்லிய மின்னல் கீற்று என ஒரு புன்னகை செய்கிறான். அதன் பின்னர் இராமன் பேசத் துவங்குகிறான். என்னவெல்லாம் சொல்கிறான் தன் தம்பியைப் பற்றி இராமன் பாருங்கள்.

என்றான் அவ் இராவணனுக்கு இளையான்;
நன்று ஆகுக!" என்று ஒரு நாயகனும்,
மின் தான் உமிழ் வெண் நகை வேறு செயா
நின்றான்; இது கூறி நிகழ்த்தினனால்

இலக்குவனுக்கு எதிராகப் போர் செய்ய எவர் வேண்டுமானாலும் வரட்டும். அவன் அஞ்சாமல் தன்னுடைய வில்லாற்றலைக் காண்பிப்பான். அவற்றை நீயும் காணலாம் என்று துவக்குகிறான் இராமன். அப்படி யார் யார் வரக்கூடும் என்று உலகின் அதி வலிமையாளர்களின் பட்டியலையும் இராமன் தருகின்றான். அவர்கள் வருமாறு:

1. எண்ணாயிரங் கோடி இராவணர்கள்
2. விண் நாட்டவர்கள் - அதாவது வானவர்கள், தேவர்கள்
3. வேறு உலகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்
4. மும்மூர்த்திகள் - பிரம்மா, விஷ்ணு, ருத்திரன்

ஆக, இவர்களே எதிர்த்து வந்தாலும் சற்றும் சளைக்காமல் போரிடுவான் இலக்குவன். அவ்விதம் அவன் ஆற்றலோடு இவன் எதிர்கொள்வதைவிட, வீடணா! நீ உன் கண்களினாலேயே நேரடியாகக் காணலாம் என்கிறான் இராமன். மும்மூர்த்திகளுடன் போராடும் வாய்ப்பு கிட்டாத ஒன்று. எனவே, அதனைக் குறித்துச் சொல்ல விழைந்த கம்பன் நண்ணா ஒரு மூவர் என்று சிறப்பித்துக் கூறுகின்றான். அவர்கள் கிட்டாத ஒருவர் எளிதில் நெருங்க முடியாதவர்கள் இவ்விதப் போர் - அதாவது மும்மூர்த்திகள் ஒரு புறமும், மறுபுறம் அவர்களுக்கு எதிராக இலக்குவனும் என்பதாக ஒரு போர்நிகழ்வது கற்பனையில்தான் சாத்தியம் என்றில்லை. அது நிகழ்ந்தாலும் சரி, இலக்குவன் வீரியத்துடன் போரிடுவான். இன்று அவன் போர்த்திறத்தைக் கண்ணால் நீ கண்கூடாகப் பார்ப்பாய் என்று அழுத்தமாகக் கூறுகின்றான் இராமன்.

எண்ணாயிரக் கோடி இராவணரும்,
விண் நாடரும் வேறு உலகத்து எவரும்,
நண்ணா ஒரு மூவரும் நண்ணிடினும்,
கண்ணால் இவன் வில் தொழில் காணுதியால்

தன் தம்பியின் வில்லாற்றலைப் புகழ்ந்து பேசுவதைத் தொடர்கிறான் இராமன். என் தம்பி சினம் கொள்வானேயாகில், அவனுக்கு எதுவுமே ஒரு பொருட்டல்ல எதிர்த்துத் தகர்ப்பதற்கு என்கிறான் இராமன். எதுவுமே என்று சொன்ன இராமன் அவை எவையாக இருக்கக்கூடும் என்பதற்கு இங்கும் ஒரு பட்டியல் தருகின்றான்.

1. வானம்
2. வையகம்
3. திருமால்
4. வேறு சிறந்த வில்லாளிகள்
5. சிவன்
6. நான்
7. இந்திரன் - (வானவர் தம் கோன்)

என்று அமைகின்றது அப்பட்டியல்.

என் தம்பி கோபம் கொண்டு களத்தில் இறங்கிப் போர் செய்ய எண்ணினால் எவர் எதிரியாக இருந்தாலும் அவன் பொருட்படுத்த மாட்டான் அவர்களை வென்று விடுவான் என்கிறான் இராமன். இது வீடணன் முன்னிலையில், வீடணனை விளித்துச் சொல்லப் பட்டது. யான் என்பதையும் அப்பட்டியில் சேர்த்து “எந்த இராமனை நீ சரண்புகுந்தாயோ அந்த இராமன் கூட ஒரு பொருட்டல்ல” என்கிறான் தம்பிக்கு அப்படி ஒரு மகத்துவம் கொடுக்கத் தன்னையும் தாழ்த்திக் கொள்ளத் தயங்காத தமையன் இவன். பாடல் இதோ:

வான் என்பது என்? வையகம் என்பது என்? மால்
தான் என்பது என்? வேறு தனிச் சிலையோர்
யான் என்பது என்? ஈசன், என இமையோர்
கோன் என்பது என்? - என் தம்பி கொதித்திடுமேல்

தம்பிக்குத் தமையன் குட்டும் புகழாரம் இன்னும் தொடர்கிறது. என் தம்பி தன்னுடைய வில்லில் கை வைத்தாலே போதும். அவன்

நானேற்றி அம்புவிடக் கூடத் தேவையில்லை. அவனுக்கு எதிர்நிற்கும் அனைத்தும் இற்றுப் போய்விடும். அவ்விதம் அவை அனைத்தும் இற்றுப்பேவதை நீ உன் கண்ணினால் காணலாம் இங்கும் இராமன் மீண்டும் ஒரு பட்டியல் தருகின்றான். இலக்குவன் வில்லில் கை வைத்த அளவிலேயே எவையெல்லாம் இற்றுப் போய்விடும் என்பதற்கு.

1. தெய்வப்படை
2. சினம்
3. வல்லமை
4. குற்றம் நீங்கிய பெருந்தவமும்
5. மற்றும் உள்ளவை

தெய்வப் படையும் சினமும் திறனும் மய் அற்று ஒழி மா தவம் மற்றும் எலாம் எய்தற்கு உளவோ - இவன் இச் சிலையில், கை வைப்பு அளவே? இறல் காணுதியால்

மற்றவர்கள் வில்லை எடுத்து, நானேற்றி, அம்புதொடுத்துப் பின் அம்பை ஏவ வேண்டும். ஆனால், இலக்குவன் வில்லில் கை வைத்த அளவிலேயே பகைவர்கள் அழிந்து போவார்கள். அவர் களுடைய சினம், ஆற்றல், வல்லமை, தெய்வ அருள் பெற்ற படைகள், அவர்கள் செய்த தவம் எல்லாம் இவனை எய்யதவும் கூடுமோ? அவை இற்று வீழ்ந்துவிடக் காண்பாய் வீடணா என்கிறான் இராமன். தவத்திலும் இருவகை உண்டு. இராவணன் மாபெரும் தவம் செய்தவன் தான். அந்தத்தவ வலிமையினால்தான் கணக்கற்ற வரங்களைப் பெற்றான். முக்கோடி வாழ்நாள் முயன்றுடைய பெருந்தவத்தால் பெற்றவன். எக்கோடி யாராலும் வெலப்படாய் என்பதுவும் அவன் பெற்ற வரம். ஆனால், அவை எல்லாம் “மை அற்று ஒழி மாதவம்” அல்ல. குற்றம் நீங்கிய தவம் அல்ல. எனவே, அவை அவனுக்குப் பலன் தரவில்லை. குற்றம் நீங்கிய “மை அறு மாதவம்” - என்பவையாக இருந்தாலும், அவை கூட இலக்குவன் தன்னுடைய வில்லில் கை வைத்த அளவி லேயே இற்றுப் போய்விடக் காண்பாய் என்கிறான் இராமன்.

மேலும் சொல்கிறான் இராமன் தம்பியைப் பற்றிப் பெரு மிதம் பொங்க. இராவணன் இன்னும் உயிருடன் இருப்பதற்குக்

காரணமே இந்த இலக்குவன்தான். அவனுக்கு உயிர்ப் பிச்சை கொடுத்தவன் ஆவான் என் தம்பி. அன்றைக்குத் தவவேடம் போட்டுக் கொண்டு கள்ளத்தனமாக எங்கள் பர்ணசாலைக்கு வந்த இராவணனை அன்றைக்கே முடித்திருப்பான் இலக்குவன். பாவம் அண்ணியின் சொல்லைக் கேட்டு, என்னைத் தேடி நான் இருக்குமிடம் வந்துவிட்டான். அவ்விதம் அண்ணி இவனை ஏசி அனுப்பாமல் இருந்தால் இராவணன் கதை அன்றைக்கே அங்கேயே முடிந்திருக்கும் என்கிறான் இராமன்.

என் தேவியை வஞ்சனை செய்து எழுவான்
அன்றே முடிவான்; இவன், “அன்னவள் சொல்
குன்றேன்” என ஏகிய கொள்கையினால்
நின்றான் உளன் ஆகி நெடுந்தகையாய்!

இராவணனை அழிக்க என் தம்பியே போதும் நான் தேவையிலலை என்று பொருள் தரும் அளவில் தம்பியை உயர்த்திக் கூறுகின்றான் இராமன்.

இவ்வளவு தூரம் இலக்குவனின் ஆற்றலைப் புகழ்ந்து பேசிய இராமன், “வீடணா! நீயும் போய்ப் பார்த்துவா அவனுடைய வீரத்தை, என்னவோ அதிகாயன் அதிகாயன் என்று அவனுடைய வல்லமையைப் புகழ்ந்தாயே அந்த அதிகாயனின் தலை ஆகாயத்தில் அறுத்து எறியப்படுவதைக் காண்பாய். அவ்விதம் விழுந்த தலையைக் காக்கைகள் கொத்தித் தின்பதையும் காண்பாய். போய்க் கண்டுகொள் என் தம்பியின் வீரத்தை என்கிறான் இராமன்.

ஏகாய் உடன் நீயும், எதிர்த்து ளளாம்
மாகாயன் நெடுந்தலை வாளியொடும்
ஆகாயம் அளந்து விழுந்து அதனைக்
காகாதிகள் நுங்குதல் காணுதியால்.

“காகம், கழுகு, ஆந்தை, கூகை இன்னும் இவை போன்ற மாமிசம் உண்ணும் பறவைகள் அனைத்திற்கும் அதிகாயனின் தலை உணவாகப் போகின்றது. அதனை நீயே காண்பாய். இவனுடன் சென்று நீ அதைப் பார்த்துவிட்டு வா” என்று இராமன் வீடணனிடம் சொல்கிறான். இவ்விதம் பிணம் தின்னும் பறவைகள் அனைத்தையும் உள்ளடக்கிக் காகாதிகள் என்கிறான் கம்பன். பிணம் தின்னும் பறவைகளில் காகம் இலக்கியத்தில் அடிக்கடி இடம் பெறுவதுண்டு.

நற்றாமரைக் கயத்தில் நல்லன்னம் சேர்ந்தாற் போல்
 கற்றாரைக் கற்றாரே காழுறுவர் கற்பிலா -
 மூர்க்கரை மூர்க்கர் முகப்பர் முதுகாட்டில்
 காக்கை உகக்கும் பிணம்

என்ற பாடலை நாம்நன்கு அறொவோமல்லவா.

இந்த அதிகாயனைக் கொல்லப் போகிறவர் யார்? சிவனா? அப்படிச் சிவன் இவனைக் கொல்லாதபட்சத்தில், இலக்குமியின் கணவனான திருமால் கொல்லப் போகின்றானா? அவனும் இல்லையெனின் இந்தப் புவியைப் படைக்கின்ற பிரம்மா அதனைச் செய்யப் போகிறானா? இவர்கள் யாருமே செய்யா விடினும், (அதாவது அவர்களால் இயலாமற் போனாலும்) என் தம்பி அதைச் செய்து முடித்துவிடுவான். இவனைவிட்டால் வேறு யாருளர் அதிகாயனை முடிக்க? (இவன் அல்லன் எனில் பிறர் யார் உளரோ?) என்கிறான் இராமன். தன்னுடைய தம்பியின் ஆற்ற லுக்கு முன்னால் மும்மூர்த்திகளின் ஆற்றல் எம்மாத்திரம் என்னும் அளவிற்குத் தம்பியைப் புகழ்ந்து பேசுகின்றான் இராமன்.

சிவன் அல்லன் எனில், திருவின் பெருமான்
 அவன் அல்லன் எனில், புவி தந்தருளும்
 தவன் அல்லன் எனில், தனியே வலியோன்
 இவன் அல்லன் எனில் பிறர் யார் உளரோ?

வீடணா, இவன்தான் கொல்பவன், கொடியாரை வெல்பவன் இவன்தான். வலிமை உடைய விஷ்ணுவைப்போல் எதிர்நின்று போர்செய்பவனும் இவன்தான். இவற்றை எல்லாம் நேரிலேயே பார்த்து உணர, உடனே நீ இவனுடன் செல்வாய் என வீடணனை ஏவுகின்றான் இராமன்.

கொல்வானும் இவன்; கொடியோரை எலாம்
 வெல்வானும் இவன்; அடல் விண்டு என
 ஒல்வானும் இவன்; உடனே ஒரு நீ
 செல்வாய் என ஏவுதல் செய்தனனால்

(விண்டு = விஷ்ணு)

“அடல் விண்டு என ஒல்வானும்” இவன் என்பது மிகவும் பொருட்செறிவுள்ள வரி, விஷ்ணுபோல என்கிறான் இராமன்.

இவ்விதம் இராமன் தம்பியின் பெருமையை அவனுடைய வீரத்தை ஆற்றலைப் புகழ்ந்து பேசுகின்றான். பொதுவாக இராமன் இவ்விதம் பெருமை பேசுபவன் அல்லன். இருந்தாலும் அதிகாயனைப் பற்றி வீடணன் அளவுக்கு அதிகமாகப் புகழ்ந்து பேசியது பொறுக்கமாட்டாமலோ என்னவோ, இராமனால் கட்டுப்படுத்திக் கொள்ள இயலவில்லை என்று தோன்றுகிறது. தன் தம்பி போருக்குப் புறப்படுகின்றான் அவனுடைய எதிரியை இவ்வளவு புகழ்ந்து நம் பக்கம் இருக்கும் ஒருவனே பேசிவிட்டால் தன் தம்பியின் ஆர்வத்தை உற்சாகத்தை, மனோ தைரியத்தை அது சற்றுப் பின்னடையச் செய்து விடுமோ என்றவொரு காரணமோ - எதுவானபோதிலும் இராமனும்விட்டுக் கொடுக்காமல் வீடணனுக்குப் பதில் சொல்வதுபோல இலக்குவன் புகழ்பாடுகின்றான்.

அண்ணன் சொன்ன அவ்வுரைகளுக்குச் சற்று பங்கம் வராமல் இலக்குவன் அதிகாயனைக் கொன்று வெற்றிவாகை சூடுகின்றான். இவனுடைய போர்த்திறத்தை அருகில் இருந்து உன்னிப்பாகக் கவனித்த வீடணன், உடனே ஒரு முடிவுக்கு வந்துவிடுகின்றான். இந்த இலக்குவன் கையால் இந்திரசித்து இறப்பது உறுதியே என்பதுதான் அம்முடிவு.

அற்புதமான ஆற்றல் விளைவித்த வெற்றியைக் கண்டான் வீடணன். அப்படியே அதிசயித்து நிற்கின்றான் அவன். வானவர் அதிகாயன் வீழ்ந்தது கண்டு எழுப்பும் ஆரவார ஓசையையும் அவன் கேட்டான். மந்திரத் தொழில் போன்ற வல்லமை உடைய இலக்குவனின் விற்பொழில் இவ்வளவு சக்தி வாய்ந்தது என்றால், இவன் கையால் இந்திரசித்துவும் மரணமடைவது உறுதியே என்றுணர்ந்து அதனை வெளிப்படையாகக் கூறினான்.

வெந்திறல் சித்தி கண்ட வீடணன் வியந்த நெஞ்சன், அந்தரச் சித்தர் ஆர்க்கம் அமலையும் கேட்டான்; “ஐயன் மந்திரச் சித்தி அன்ன சிலைத் தொழில் வலி இது ஆயின், இந்திர சித்தனார்க்கும் இறுதியே இயைவது” என்றான்.

இலக்குவனின் வீரத்திற்கு இதைவிடப் பெரிய வெற்றி வேண்டுமோ?

ஆலமான அண்ணா

நண்பன், மந்திரி, நல்லாசிரியன், மறுப்புரையாச் சேவகன் என்று பலவகைகளிலும் பணியாற்றி எஜமான் புகழ்ந்த ஏவலாளாக, இலக்குவன் அன்னையின் ஆணையான “அடியாரின் ஏவல் செய்தி” என்பதைப் பரிபூரணமாக நிறைவேற்றி வருகிறான். இத்தம்பியை வானளவுக்கும் மேலாக அண்ணன் உயர்த்தும் மற்றொரு கட்டம் ஒன்றை யுத்த காண்டத்தில் பிரம்மாத்திரப் படலத்தில் நாம் காண்கிறோம். தம்பியை நேரடியாகப் புகழ வில்லை இராமன். மாறாகத் தம்பியையும் தாரத்தையும் ஒப்பு நோக்கும்விதமாகக் கூற்று அமைகின்றது. தாரத்தை “விடம்” என்கிறான் இராமன். தம்பி இறந்துவிட்டான் என்ற முடிவிற்கு வந்த இராமன், தம்பியின் இறப்பிற்குத் தன் தாரமே காரணம் என்றெண்ணிச் சீதையைவிடம் என்று சொல்கிறான். தம்பியின் மீது எவ்வளவு பாசம் வைத்திருந்தால், தம்பியைக் குறித்து எத்துணை பெருமிதம் இராமன் கொண்டிருந்தால் தன் தாரத்தைப்பற்றி இத்தகைய ஒரு சொல் அவன் வாயிலிருந்து வரும்!

இரு கோடுகள் என்ற தத்துவம் பற்றி நாம் கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். ஒரு கோட்டை அழிக்காமல் அதைச் சிறியதாக்கும் முறை, அதன் பக்கத்தில் மற்றொரு கோட்டை அதைவிட நீளமாக வரைந்து விடுவதாகும். ஏற்கனவே இருக்கும் கோட்டை நாம் தொடக் கூடத் தேவையில்லை. அதை அழிக்கவோ, நீட்டவோ செய்யத் தேவையின்றியே அதனைச் சிறிய கோடாக மாற்றிவிட முடியும். அதுபோன்று, தம்பியைப் பற்றி ஒன்றும் உரைக்காமல், தம்பியை உயர்த்துவதற்கு மாற்று வழி தாரத்தைப் பழிப்பது என்பது போன்று இராமனின் சொற்கள் அமைந்து விடுகின்றன.

வேள்விக்கு ஏகி வில்லும் இறுத்து, “ஓர் விடம் அம்மா வாழ்விக்கும்: என்று எண்ணினென்; முன்னே வருவித்தேன் சூழ்வித்து, என்னைச் சுற்றினரோடும் சுடுவித்தேன்; தாழ்வித்தேனோ? இத்தனை கேடும் தருவித்தேன்?

என்று இராமன் சொல்கிறான். இல்லை இல்லை புலம்புகின்றான். “மிதிலைக்குப் போய் விடத்தை அல்லவா என்னுடன் அழைத்து வந்தேன்; அது என்னை வாழவைக்கும் என்றெண்ணி அதனை வருவித்தேன். ஆனால், வாழ்வுக்குப் பதிலாகச் சாவு அல்லவோ வந்துவிட்டது” என இராமன் கதறுகின்றான். இராமன் இவ்விதம் கதறுவதற்குக் காரணம் என்ன? அப்படி என்னதான் நிகழ்ந்து விட்டது என்பதைப் பார்ப்போம்.

போரில் கும்பகருணனும், அதை அடுத்து அதிகாயனும் வீழ்த்தப்படுகிறார்கள். எனவே, அடுத்தபடியாக இந்திரசித்து போர்க்களம் வருகிறான். இலக்குவனும் இந்திரசித்துவும் கடுமையாகப் போர் செய்கிறார்கள். என்ன செய்தாலும் ஒருவரால் மற்றவரை அழிக்க முடியவில்லை. இருள் கவியத் தொடங்குகிறது. அப்போது, இந்திரசித்து, சட்டென்று மறைந்து விடுகிறான். அவன் எங்கிருக்கிறான் என்பதை அறியாத இலக்குவன், அவன் எங்கிருந்தாலும் அழிக்க ஒரே மார்க்கம்தான் உண்டு என்றுணர்ந்து பிரம்மாஸ்திரத்தை ஏவத் தயாராகிறான். ஆனால், அதனை அருகிலிருந்த இராமன் தடுத்து விடுகிறான். “இவன் ஒருவனை அழிக்கவென்று பிரம்மாஸ்திரம் ஏவினால் அப்பாணத்தால் தேவையற்ற விளைவுகளும் சேதமும் ஏற்பட்டுவிடும்” என்று இராமன் இலக்குவனைத் தடுத்துவிடுகிறான். அரக்கனான இந்திரசித்து வானில் மறைந்து நின்று, இதனைக் காண்கிறான். அவன் அங்கேயே வானில் மறைந்திருந்து பிரம்மாஸ்திரத்தை இலக்குவன்மீது ஏவுவதற்கான செயல்களில் ஈடுபடுகின்றான்.

இந்திரசித்துவைக் காணாததால், இலக்குவனும் இராமனும் அன்றையப் போர் முடிந்துவிட்டது என்றெண்ணித் தத்தம் ஆயுதங்களைக் களைகிறார்கள். வானரசேனையின் வீரர்களுக்கு வேண்டிய இரவு உணவிற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய் என்று சொல்லி இராமன், வீடணனை அனுப்புகின்றான். தன்னுடைய படைக் கலங்களுக்குத் தக்க பூசைகள் இயற்றுவதற்காக இராமனும் வேறொரு தனியிடம் நாடிப் போகிறான்.

ஆக, போர்க்களத்தில் அந்தக் குறிப்பிட்ட தருணத்தில் இலக்குவனும் வானரசேனையரும் மாத்திரம் இருக்கிறார்கள். அவர்களும் ஆயுதங்களைக் களைந்து நிராயுதபாணியாக இருக்கிறார்கள். அத்தருணத்தில் இந்திரசித்து அவர்கள்மீது, பிரம்மாஸ்த்திரம் ஏவ, இலக்குவன் உட்பட, அவர்கள் அனைவரும் மண்ணில் வீழ்ந்து விடுகிறார்கள். இந்திரசித்து இவர்களைக் கொன்றுவிட்டேன் என்ற மகிழ்ச்சியில் இலங்கைக்குப் போய் விடுகிறான்.

தன்னுடைய படைக்கலன்களுக்கான பூசைகளை முடித்துக் கொண்டு இராமன் போர்க்களம் வருகின்றான். வீழ்ந்து கிடக்கும் வானரசேனை அனைத்தையும் பார்க்கிறான். சுக்கிரீவன் வீழ்ந்து கிடக்கின்றான். அனுமனும் அவ்வாறே, கடைசியாகத் தம்பி இலக்குவனம் வீழ்ந்து கிடப்பதைப் பார்க்கிறான் இராமன்.

தம்பி வீழ்ந்து கிடப்பதைக் கண்ட இராமன் உயிர்போவது போன்ற துன்பம் அடைகின்றான் அவனால் மூச்சுவிடவும் முடியவில்லை. ஒரு நாழிகை நேரம் மூச்சுவிடாமல் திணறுகிறான். என்ன நடக்கின்றது என்ற உணர்வு இல்லாமல் தன்னுணர்வு இன்றி இருக்கின்றான். உயிரிழந்தவன் போன்ற நிலையில் இருக்கின்றான் அவன். உடல் வேர்க்கவில்லை. இராமனால், கண் இமைகளைத் திறக்கக் கூட முடியவில்லை அவனுடைய கை கால் மற்ற உறுப்புக்கள் எல்லாம் நிலைகுலைந்து குழைந்து பேய்விட்டன. இராமன் இறந்துவிட்டானோ என்று தேவர்கள் எல்லோரும் அஞ்சுகிறார்கள். உயிர் பிரியவில்லை, அதுவொன்றைத் தவிர ஏனைய அனைத்து வகையிலும் உயிரற்ற நிலையில்தான் இருக்கின்றான் இராமன். கம்பன் காட்டும் காட்சி இதோ :

உயிர்த்திலன் ஒரு நாழிகை; உணர்ந்திலன் ஒன்றும்;
வியர்த்திலன், உடல்; விழித்திலன், கண் இணை; விண்ணோர்
அயர்த்திலன் கொல்? என்று அஞ்சினர்; அங்கையும் தாளும்
பெயர்த்திலன்; உயிர் பிரிந்திலன்; கருணையால் பிறந்தான்.

தம்பி வீழ்ந்து கிடப்பதைக் கண்ட இராமனின் நிலையை நன்றாகவே சித்தரிக்கின்றது இப்பாடல். சீதையை விடம் என்று சொல்லும் அளவிற்கு இவன் ஏன் போனான் என்பதை நன்கு உணர்ந்து கொள்ள வேண்டுமானால், அவன் எப்பேர்ப்பட்ட

துன்பத்தை அனுபவித்தான் என்பதை நாம் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். அப்போதுதான் அவன் சொற்களில் இருக்கும் நியாயம் நமக்கு விளங்கும். தன்னைச் சற்றுத் தேற்றிக் கொள்கிறான் இராமன். கொஞ்சம் அயர்வு நீங்குகிறான். சிறிதளவு உணர்வு பெறுகின்றான். அவனுள் சற்றே உயிர்ப்பு உண்டாகிறது. கண் விழிக்கின்றான். அவ்விதம், நன்றாகக் கண் விழித்துத் தம்பியை உற்றுநோக்குகிறான். தம்பியை அவ்வாறு தெளிவாகப் பார்த்த வனுக்கு, நிலைமையின் தீவிரம் நன்று உறைக்கின்றது. நிகழ்ந்த வற்றின் உக்கிரம் அவனைத் தாக்குகின்றது. சிறிது நேரம் களத் திலிருந்து தான் போய்த் திரும்புவதற்குள் இப்படி நிகழ்ந்து விட்டதே என்ற சோகமும் நடந்தவற்றின் பரிமாணமும் அவனை உலுக்குகின்ற. தம்பி இறந்துவிட்டான் என்ற முடிவுக்கு வந்து விடுகின்றான் இராமன். இனித் தம்பி திரும்பி வரமாட்டான் என்று உணருகின்றான். மனம் தத்தளிக்கிறது, நெஞ்சம் வெதும்புகின்றான். ஏற்கனவே காயம்பட்டுப் புண்ணாகி இருந்த இடத்தில் எரிகின்ற கொள்ளிக் கட்டையைச் சொருகியது போன்ற துன்பத்தை இராமன் உணருகின்றான்.

அண்ணலும் சிறிது உணர்வினோடு அயாவுயிர்ப்பு அணுகிக் கண் விழித்தனன்; தம்பியைத் தெரிவுறக் கண்டான்;
“விண்ணை உற்றனன்; மீள்கிலன்” என்று அகம் வெதும்பா புண்ணின் உற்றது ஓர் எரி அன்ன துயரினன் புலம்பும்.

தம்பி இறந்துவிட்டான் என்பதை மிகத் தெளிவாக உணருகிறான். அதைச் சொல்லவும் செய்கிறான். “விண்ணை உற்றனன்” என்று முதலில் சொல்வதோடு நிறுத்திக் கொள்ளாமல் அச்செய்தியை வலியுறுத்துவதுபோல “மீள்கிலன்” என்றும் சொல்கிறான். தம்பி இறந்து போய்விட்டான் இனி அவன் வரமாட்டான் என்பதைச் சொன்ன இராமன், இதனை உறுதி செய்து கொள்வதற்காகவோ என்னவோ, “தம்பியைத் தெரிவுறக் கண்டான்” அவ்விதம் தெரிவுறக் கண்ட பின் தான் சொல்கிறான். “விண்ணை உற்றனன் மீள்கிலன்” என்பதாகும். ஏற்கனவே தம்பி இறந்து விட்டான் என்பது அவனளவில் நிச்சயமாகிவிடுகிறது. வஞ்சனையால் மாற்றான் தன்னுடைய மனைவியைக் கவர்ந்து சென்றுவிட்ட சோகத்தால் இராமன் ஏற்கனவே துவண்டு போயிருக்கிறான். இந்நிலையில் பட்ட காலிலேயே படும் என்பதற்கிணங்க,

இப்போது தம்பியும் மாண்டுவிட்டான். இவ்விதம் தம்பியின் இறப்பு என்னும் சோகச் சனாமி வந்து தாக்குகிறது. இதைத்தான் கம்பன் ஏற்கனவே இரணமாகி இருக்கும் புண் ஒன்றில் எரிகின்ற கொள்ளிக்கட்டையைச் சொருகுவது போன்ற துன்பம் அது என்று உவமை தருகின்றான்.

இந்தவிதம் துயரமே இராமனை விடம் என்று சீதையைச் சொல்ல வைக்கிறது.

தம்பியே போய்விட்டான் இனி தான் மட்டும் தனித்து வாழ்வதில் பயனில்லை என்று புரிந்து கொண்ட இராமன் புலம்புகின்றான். “தம்பி என்னை விட்டுவிட்டுப் போய்விட்டாயே, இனி நான் மட்டும் எப்படித் தனியாக உயிர் வாழ்வேன். அது என்னால் இயலாது. எனவே, நானும் உன்னுடனேயே வந்து விடுகின்றேன். இதோ உடனே நீ சென்ற இடத்திற்கு நானும் வருகிறேன். ஒரு கணமும் காலம் தாழ்த்தேன் இனி “(வந்தனென் ஐயா! வந்தனென் ஐயா! இனி வாழேன்”) என்கிறான் இராமன்.

“நம்முடைய தந்தை போய்விட்டார். அது என்னை அவ்வளவாகத் தாக்கவில்லை. அவர் இழப்பை என்னால் சமாளித்துக் கொள்ள முடிந்தது. அதனைத் தாங்கிக் கொண்டேன். ஏன் தெரியுமா? அப்பா போனாலும், அருமைத் தம்பி நீ இருக்கிறாய் என்ற ஆதரவினால்தான் அவ்விழப்பை என்னால் பொறுத்துக் கொள்ள முடிந்தது. நான் தனியனாக இல்லை.

தம்பியுடந்தான் இருக்கின்றேன் என்று அந்த ஒரே காரணத்தால் நீயும் என்னுடன் இருந்தாய் என்ற ஒரே காரணத்தால் உயிர் வாழ்ந்தேன். (தனி அல்லேன்; கந்தன் இருந்தாய் நீ என நின்றேன்); நான் இவ்வளவு சொல்லியும் நீ பதில் ஒன்றும் சொல்லாமல் இருக்கிறாய் (உரை காணேன்). ஆனால், இப்போது நீயும் போய் விட்டாய். ஆக, இந்நிலையில் கண்டிப்பாக நான் உயிர்தரீயேன். நான் இனி வாழேன். உன்னுடன் நானும் வருகிறேன்” என்று மேலும் சொல்லிக் கதறிக்கதறி இராமன் அழுகிறான்.

“எந்தை இறந்தான் என்றும் இருந்தேன்; உலகு எல்லாம் தந்தனென் என்னும் கொள்கை தவிர்ந்தேன்; தனி அல்லேன்; கந்தன் இருந்தாய் நீ என நின்றேன்; உரை காணேன்; வந்தனென் ஐயா! வந்தனென் ஐயா! இனி வாழேன்”

பரதனுக்கு இவ்வுலகை ஆள்வதற்கு அளித்தேன் இருந்தாலும் அவன் அதை என்னிடமே திருப்பித் தந்துவிட்டான். பதினான்கு ஆண்டுகள் கழித்து நான்தான் மீண்டும் அரசாள வேண்டும் என்றான். அதனை நான் ஏற்றுக்கொண்டேன். (“உலகு எல்லாம் தந்தனென் என்னம் கொள்கை தவிர்ந்தேன்;”) அதற்கு ஏன் ஒப்புக் கொண்டேன் தெரியுமா? நீ இருக்கிறாய் என்ற தைரியத்தில்தான் தம்பி அவ்விதம் ஒப்புக்கொண்டேன். அவ்வாறிருக்க, நீயே இப்போது என்னைவிட்டுப் போய்விட்டாயே; நான் இனி தனித்து இரேன். வருகின்றேன் உன்னோடு உறைய” என்று கதறி அழுகின்றான் இராமன்.

இவ்விதம் தம்பியை எண்ணி எண்ணி அரற்றுகிறான் இராமன். என்ன செய்தாலும், எவ்வளவு கதறினாலும் அவன் துக்கம் அடங்கவில்லை. துயரம் மேலும் மேலும் அதிகரிக்கத்தான் செய்கிறது. எனவே, அவன் இன்னும் சொல்கின்றான்.

இராமன் இலக்குவனை என்னென்ன உறவுகளாக, என்னென்ன வாகவெல்லாம் ஏற்றுக் கொண்டுள்ளான் என்பதை அவனே கூறிப் புலம்புகிறான்.

தாயோ நீயே, தந்தையும் நீயே, தவம் நீயே;
சேயோ நீயே, தம்பியும் நீயே, திரு நீயே,
போயோ நின்றாய்; என்னை இகந்தாய், புகழ் பாராய்
நீயோ, யானோ? நின்னினும் நெஞ்சம் வலியனோ?

“உன்னை நான் தாயாகத், தந்தையாகச், சேயாகத், தவமாக, செல்வமாகத், தம்பியாக என்று எல்லாமே நீ என்று எண்ணி வாழ்ந்தேன். நீயே இப்பொழுது என்னைவிட்டு நீங்கிவிட்டாய். உன்னை இழந்த பின்னும் நான் இன்னும் வாழ்கிறேன். நானன்றோ கொடிய நெஞ்சினன்’ என்று தனித்தானே பழித்துக் கொண்டு புலம்புகிறான்.

அவன் புலம்பல் மேலும் நீடிக்கிறது.

அறம், தாய், தந்தை, சுற்றமும் மற்றும் எனை அல்லால்,
துறந்தாய்! என்றும் என்னை மறாதாய்! துணை வந்து
பிறந்தாய் என்னைப் பின்பு தொடர்ந்தாய்! பிரிவு அற்றாய்!
இறந்தாய்; உன்னைக் கண்டும் இருந்தேன்; எளியேனோ?

என்னை ஒரு பொழுதும் மறக்காமல் எப்பொழுதும் என்னுடையே இருந்தவனே (என்றும் என்னை மறாதாய்) என்கிறான் இராமன். “அறம், தாய், தந்தை, சுற்றம் எல்லாமே நான்தான் என்று ஏற்றுக் கொண்டவனே, என்னையன்றி, என்னைத் தவிர்த்துத் தனியாக இவை ஏதும் இல்லை என அவற்றை எல்லாம் துறந்தவனே!” (அறம், தாய், தந்தை, சுற்றமும் மற்றும் எனை அல்லால், துறந்தாய்!) என்கிறான் தம்பியைக் குறித்து இராமனை அன்றி வேறு ஏதும் இல்லை என வாழ்ந்தவன் இலக்குவன். இதனை இராமனே உணர்ந்து சொல்வதாகக் கம்பன் காட்டியுள்ள நேர்த்தி இந்தப் பாடலில் மிகச் சிறப்பாக வெளிப்படுகிறது.

(துணை வந்து, பிறந்தாய் என்னைப் பின்பு தொடர்ந்தாய்! பிரிவு அற்றாய்!) எனக்குத் துணையென்று வந்து தம்பியாகப் பிறந்தவனே! எங்கெல்லாம் நான் சென்றாலும் பிரியாமல் உடன் வந்தவனே, அவ்விதமே இப்போது காட்டிற்கும் என்னைப் பின் தொடர்ந்து வந்தவனே, என்னை இதுகாறும் ஒரு பொழுது கூடப் பிரியாதவனாக இருந்தவனே, இப்போது ஏன் பிரிந்து விட்டாய்?

(‘இறந்தாய்; உன்னைக் கண்டும் இருந்தேன்’), இப்படியெல்லாம் இருந்த அன்புத் தம்பியே இப்பொழுது நீ இறந்து பிணமாகக் கிடக்கின்றாய். உன்னை இந்தக் கோலத்தில் கண்ட பிறகும் நான் இன்னும் உயிருடந்தான் இருக்கின்றேன். நான் இன்னும் மடியவில்லை. (எளியேனோ?) இவ்விதம் இன்னும் உயிருடன் இருக்கும் நான் எளியவனோ? அல்லன் அல்லன்; மிகக் கொடுமையானவன்” என்று சொல்லி இராமன் புலம்புகிறான்.

தம்பியின் பணிவிடையில்தான் எவ்வளவு தூரம் மனம் மகிழ்ந்து இருந்தான் என்பதையும் இராமன் சொல்லி இலக்குவன் உடலைப் பார்த்து அழுகின்றான். தம்பி தன்னை எப்படியெல்லாம் பராமரித்தான் தனக்காக; அவன் என்னவெல்லாம் செய்தான்; எப்பேர்ப்பட்ட தியாகம் எல்லாம் தம்பி செய்தான் என்பதை இராமன் நினைவுகூர்ந்து அவற்றை எல்லாம் சொல்லிச் சொல்லிக் கதறுகிறான்.

“ஒரு நாளா இரு நாளா? ஓராண்டா ஈராண்டா? - பதினான்கு ஆண்டுகாலம் என்னைப் பராமரித்தாயே தம்பி நீ. அடர்ந்து பரவியுள்ள காட்டிலே எங்கெங்கு என்னென்ன உணவு வகைகள் அன்னை - 20

கிடைக்கும் என்று தேடித் தேடி அவற்றைக் கண்டுபிடித்துக் கொண்டு வருவாயே. அவ்விதம் நீ கொண்டு வரும் காய் கனி இலை வகைகள் அனைத்தையும் எனக்களித்து என் பசிபோக்கி, நீ பசியுடன் இருப்பாயே; நான் உண்பதைப் பார்த்து மகிழ்ந்து அம்மகிழ்ச்சியிலேயே உன் பசியைப் போக்கிக் கொள்வாயே. அப்படிப்பட்ட நீ இப்போது இப்படி வீழ்ந்து கிடக்கின்றாயே” என்கிறான் இராமன். “வெயிலென்றும் மழையென்றும் பாராமல் உன் மேனியை வருத்தி, என் மேனி வருந்தாதிருக்கப் பணி செய்தவனே இப்போது இப்படிப் படுத்துவிட்டாயே தம்பி! இந்த உறக்கத்திலிருந்து வெளிவரமாட்டாயா ஐயா? என்று புலம்புகின்றான் இராமன்.

அடியாரின் ஏவல் செய்தி என்று அன்னை சுமித்திரை இட்ட ஆணையை மிகச்சிறப்பாகச் செய்து முடித்தான் இலக்குவன் என்று இராமனே சான்றிதழ் வழங்குவதாக அமைந்துள்ளது பாடல்.

பயிலும் காலம் பத்தொடு நாலும் படர் கானத்து,
அயில்கின்றேனுக்கு ஆவன நல்கி, அயிலாதாய்!
வெயில் என்று உன்னாய்; நின்று தளர்ந்தே மெலிவு எய்தித்
துயில்கின்றாயோ இன்று? இவ்வுறக்கம் துறவாயோ?

“விண்ணை உற்றான்; மீள்கிலன்” என்று சொன்னவன்தான் இராமன். அதுவும் தம்பியைத் தெரிவுறக் கண்ட பின்னரே அம்முடிவுக்கு வந்தவன் அவன். ஆனாலும் தம்பி இத்துக்கத்திலிருந்து எழுந்து வந்துவிடமாட்டானா என்று அலைபாய்கின்ற மனத்தவனாகி “இவ்வுறக்கம் துறவாயோ” என்று அரற்றுகிறான். நமக்கு மிகவும் உற்ற ஒருவர் இறந்து போய்விட அதனை உண்மை என்று அறிவு எவ்வளவுதான் சொன்னாலும், அவர் அருகிலேயே உட்கார்ந்து கொண்டு அவரையே உற்றுநோக்கி, கண்ணைத் திறந்து பார்த்துவிடமாட்டாரா என்ற நப்பாசையையால் மனம் துடிப்பது மனித இயல்பு. அப்படி இராமனும் இங்கே ஆசைப்படுவதை அற்புதமாகப் படம்பிடித்துக் காட்டுகின்றன இவ்வுறக்கம் துறவாயோ என்னும் சொற்கள்.

எப்படி ஏங்குகிறான் தன் அன்புத் தம்பிக்காக! தானும் இறந்து விடுவதுதான் சரி என்ற முடிவுக்கு வந்த இராமன் அவ்விதம் இறப்பதனால் தான் முடிக்காமல் பாதியிலேயே விட்டுப் போகும்

பணிகள் பற்றி எண்ணுகிறான். தான் அளித்த வாக்குறுதிகளை நிறைவேற்றாமலேயே தன்னுடைய வாழ்வு முடிகின்றதே என்ற ஏக்கமும் அவமானமும் அவனைத் தாக்குகின்றன. ஏழிரண்டின் ஆண்டின் வா என்று அரசன் இட்ட கட்டளையை இவன் நிறைவேற்றப் போவதில்லை. பதினான்கு ஆண்டு காலம் கழித்துத் திரும்ப வருவேன் வந்து அரசாட்சியை ஏற்றுக் கொள்வேன் என்று பரதனுக்கு அளித்த வாக்குறுதியையும் இவன் நிறைவேற்றப் போவதில்லை. இவற்றை எல்லாம் கூட இவன் பொறுத்துக் கொள்வான். தன்னைச் சரண் என்று வந்தடைந்த வீடணனுக்கு இலங்கை அரசைத் தந்தேன் என்று வாக்குக் கொடுத்தானே அதையும் இவன் நிறைவேற்றப் போவதில்லை. தன் உடன்பிறப் பிற்குக் கொடுத்த வாக்கை நிறைவேற்றாமல் போவதைவிட மாற்றான் பக்கமிருந்து தன்னை நாடி வந்து அடைக்கலம் என்று புகுந்தவனுக்கு அளிக்கப்பட்ட வாக்குறுதியை நிறைவேற்றாமல் போகிறேனே என்ற வருத்தம், அவமானம், துயரம் இயலாமை இவைதான் அவன் மனத்தை அறுக்கிறது அதனைச் சொல்லிச் சொல்லிப் புலம்புகிறான் இராமன்.

“வீடணனுக்கு அரக்கர் குலத்தை ஆளும் செல்வம் அன்றைக்குக் கொடுத்தேன் யான். ஆனால், அதனை முடித்து வைக்காமல் நானே முடிந்து போகப் போகின்றேன். இவ்விதம் வாக்குத் தவறியதால் நான் பொய்மை பாராட்டியவன் ஆகின்றேன். இவ்விதம் நான் பொய்யனாகிவிட்டபடியால் என் குலத்திற்கே மாறாத இழுக்கைத் தேடி வைத்துவிட்டேன். என்னுடைய புகழை நானே குழிதோண்டிப் புதைத்துவிட்டேன்” என்று அழுது புலம்புகிறான் இராமன்.

கொடுத்தேன் அன்றே வீடணனுக்குக் குலம் ஆள,
முடித்து ஓர் செல்வம் ‘யான் முடியாதே முடிகின்றேன்.
படித்தேன் அன்றே பொய்மை? குடிக்குப் பழி பெற்றேன்,
ஒடித்தேன் அன்றே என் புகழ் நானே உணர்வு அற்றேன்.

இவன் கொடுத்த வாக்குறுதிகளில் மிகச்சமீபத்திய வாக்குறுதி வீடணனுக்குக் கொடுத்ததுதான் மற்றவை எல்லாம் பதினான்கு ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் கொடுத்தவை. இந்த அண்மைய வாக்குறுதி பதினான்கே நாட்களுக்கு முன்னால் கொடுக்கப்பட்டதாகக் கூட இருக்கலாம். ஆக, இதைக்கூட நிறைவேற்றாமல் என் வாழ்வு

முடியப் போகிறதே என்ற ஆதங்கம், ஆற்றாமை நன்றாக வெளிப்படுகின்றது பாடலில்.

ஏனென்றால், அவன் வீடணனுக்குக் கொடுத்த வாக்குறுதி அவ்வளவு சிறப்பு வாய்ந்தது. அவனுக்கு இலங்கை அரசாட்சியை அளிக்கும்போது இராமன் என்ன சொல்கிறான் என்பதைப் பார்த்தால் இது நன்கு புலப்படும்.

தன்னைச் சரணடைந்த வீடணனுக்கு அடைக்கலம் கொடுத்தான் இராமன். எப்பேர்ப்பட்ட அடைக்கலம் அது! என்னவொரு வார்த்தை சொல்லி அவனுக்கு அடைக்கலம் தருகிறான் இராமன்! “இந்த ஈரேழு பதினான்கு உலகமும் உள்ள நாள் வரையிலும், என்னுடைய பெயர் எவ்வளவு காலம் நிலைத்து நிற்குமோ அந்நாள் வரையிலும், இலங்கைக்கு அரசனாக நீ இருப்பாய்” என்று சொல்லியல்லவோ வீடணனுக்கு அடைக்கலம் தருகிறான் இராமன். அற்புதமான அந்த வரிகள் இதோ:

ஆழியான் அவனை நோக்கி, அருள் சுரந்து, உவகை கூர,
“ஏழினோடு ஏழாய் நின்ற உலகும் என் பெயரும் எந்நாள்,
வாழும் நாள் அன்று காறும், வாள் எயிற்று அரக்கர் வைகும்,
தாழ் கடல் இலங்கைச் செல்வம் நின்னதே! தந்தேன்” என்றான்.

அப்பேர்ப்பட்ட வாக்குறுதி, அதுவும் இலக்குவன் முன்னிலையிலேயே, இலக்குவன் காதுபடவே, இலக்குவனைச் சாட்சி யாக வைத்துக் கொண்டே தரப்பட்ட வாக்குறுதி இப்போது காற்றோடு போய்விடும் சூழ்நிலை ஏற்பட்டுவிட்டதால் இராமன் இவ்வளவு துன்பமுறுகிறான்.

தன் மனைவியை மாற்றான் வஞ்சகமாகக் கவர்ந்து போய் விட்டான் அவளை மீட்காமலேயே தன் வாழ்வு முடிகிறதே என்று கவலைப்படுபவனாக இராமனைக் கம்பன் காட்டவில்லை. ஆனால், வீடணனுக்குக் கொடுத்த வாக்குறுதியை நிறைவேற்றாமலேயே போகின்றேனே என்று அழுகிறான்.

இதற்கெல்லாம் காரணம் மனைவியே என்று எண்ணுகிறான். அவளை மணம் செய்து கொள்ளாமலிருந்தால் இவையெல்லாம் நேர்ந்திருக்காதே என்பது அவன் எண்ண ஓட்டம் இதனால்தான்

மனைவியை விடம் என்று வெறுத்து ஒதுக்குகிறான் அவன் என்று காட்டுகிறான் கம்பன். (வேள்விக்கு ஏகி வில்லும் இறுத்து, “ஓர் விடம் அம்மா வாழ்விக்கும்: என்று எண்ணினென்)

தன்னுடைய இந்த நிலைக்குக் காரணம், தன்னுடைய தம்பியின் இறப்பிற்குக் காரணம் சீதையே என்று எண்ணுகிறான் இராமனின் வார்த்தைகள். சீதையை அவன் இகழ்கிறான் என்று கொள்வதைவிடத் தம்பி மீது எத்துணை பாசம் வைத்திருந்தான் என்பதின் வெளிப்பாடு என்றுதான் கொள்ள வேண்டும் அவன் சொல்லும் வரிகளை இனி அந்தப் பாடலை முழுமையாகப் பார்ப்போம்.

வேள்விக்கு ஏகி வில்லம் இறுத்து, “ஓர் விடம் அம்மா வாழ்விக்கும்: என்று எண்ணினென்; முன்னே வருவித்தேன் சூழ்வித்து, என்னைச் சுற்றினரோடும் சுடுவித்தேன்; தாழ்வித்தேனோ இத்தனை கேடும் தருவித்தேன்?

வேள்விக்கு ஏகி :

தான் செய்யும் யாகத்திற்கு அரக்கர்கள் இடையூறு செய்கிறார்கள். எனவே, அந்த யாகத்தைக் காக்க உன்குமாரன் இராமனை அனுப்பு என்று தசரதனிடம் கேட்டு, இராம இலக்குவர்கள் துணையுடன் அவர்கள் அளித்த பாதுகாப்பில் தன் யாகத்தை வெற்றிகரமாக முடித்துக் கொள்கிறார் விஸ்வாமித்திர மகரிஷி யாகத்திற்கு இடையூறாக வந்த தாடகை சுபாஹு இருவரையும் இராமன் அழிக்கின்றான். அடுத்த செயல் என்ன என்று இராமன் விஸ்வாமித்திர மகரிஷியைக் கேட்க, அவர் நாம் மூவரும் சனகன் செய்யும் ஒரு வேள்வியைப் பார்க்கப் போகிறோம் என்று சொல்லி இராம இலக்குவர்களை மிதிலைக்குக் கூட்டிப் போகிறார்.

எனவே, வேள்வியைப் பார்க்கத்தான் இராமன் மிதிலை வந்தான். அவ்விதம் வந்த இடத்தில் தற்செயலாக சனகனின் சிவ தனுசவை நானேற்றும் முயற்சியில் அவனை மகரிஷி இறங்கச் சொல்ல, அவர் கட்டளையை ஏற்று, அவ்வில்லை முறிக்கின்றான் இராமன் சீதையை மணக்க என்னும் நோக்கத்தில் இராமன் மிதிலைக்கு வரவில்லை. அவனை மிதிலைக்கு அழைத்துச் செல்லும் காரணத்தைக் கூறும் விஸ்வாமித்திர மகரிஷியும்

வேள்வியைப் பார்க்கப் போகிறோம் என்று சொல்லித்தான் கூட்டிப் போகிறார். எனவே, வேள்விக்குப் போய், அவ்விடத்தில் வில்லை முறித்தது ஓர் தற்செயல் நிகழ்வு என்று ஏண்ண இடமளிக்கின்றன இவ்வரிகள். இவ்விதம் முறித்தது வில்; வாங்கியது விடம் என்றாகிவிட்டதே என்று இராமன் நிலை குலைந்து போகிறான்.

இராமன், தான் அன்று வில்லை முறித்த செய்கை, தன்னுடைய வாழ்வில் வசந்தத்திற்கு வழிவகுக்கும் என்று அப்போது எண்ணினேன் என்கிறான். வசந்தம் என்றெண்ணிய பெண், கசந்து போகிறாள். இன்று தனக்கு ஏற்பட்ட துன்பம் அனைத்தும் அவளால் வந்தவையே என்று இராமன் இப்போது உணருகின்றான். இந்தத் துன்பம் நானே முயன்று வருவித்துக் கொண்டது என்கிறான். வேறு யார்மீதும் பழிபோட ஆசைப்பட வில்லை, பிழையெல்லாம் என்னுடையதே என்று ஒப்புக்கொள்கிறான் இராமன். அப்படிப்பட்ட பிழையைச் செய்து, என் சுற்றம் முழுவதையும் துன்பத்தை அனுபவிக்கும் நிலைக்கு ஆளாக்கி விட்டேன். இத்தனை கேட்டையும் தருவித்து அவர்கள் அனைவரையும் தாழ்வித்தேன் என்று இராமன் குமுறுகின்றான்.

தம்பி மீதுள்ள அளவிலா அன்புதான் தாரத்தை இவ்விதம் விடமாக்கிவிட்டது.

அன்னையின் ஆணையை அற்புதமாகத் தம்பி நிறைவேற்றி யதற்குச் சான்றிதழாக இப்பாடல் அமைந்துவிட்டது என்று கொள்ளலாமல்லவா.

அண்ணா! அயோத்திக்குப் போக அவசரம் வேண்டாம்

அன்னையின் ஆணையை நிறைவேற்றுவதில் இலக்குவன் அண்ணன் செய்ய வேண்டிய செயல்களை அவனுக்குப் பல இடங்களில் நினைவூட்டுபவனாகச் செயல்படுகின்றான். அது போலவே சில இடங்களில் தேவையிருப்பின் அண்ணன் மேற்கொள்ளும் செய்கைகளை மறுபரிசீலனை செய்யச் சொல்லித் தூண்டுபவனும் இவனேதான். எந்தச் சூழ்நிலைக்கு எது தேவையோ அதனையே செய்ய வேண்டும் என இலக்குவன் வற்புறுத்துகிறான். இராமன் பதினான்கு ஆண்டுகள் முடியும் முன்னரே அயோத்திக்கு உடனடியாக சென்றுவிட வேண்டும் எனத் துடிக்கும் ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் அதற்குத் தேவையே இல்லை என்று மாற்றுக் கருத்து எழுப்புகிறவன் இலக்குவனே. இது நிகழும் கட்டம் மாயாசீதைப் படலத்தில்.

மாயா சீதையைச் சிருஷ்டித்து, அவளை உண்மையான சீதை என்று அனுமனை நம்பச் செய்து, அனுமன் கண்முன்னாலேயே சீதையின் தலையை வாளால் வெட்டிவிடுகின்றான் இந்திரசித்து அத்தோடு நில்லாமல், உடனடியாக அயோத்தி சென்று அங்குள்ள எல்லோரையும் அழிக்கப் போகிறேன் எனச் சூளுரைத்து, தன்னுடைய புட்பக விமானத்தில் ஏறி வடதிசை நோக்கி அப்புட்பக விமானத்தைச் செலுத்திச் சென்று விடுகிறான்.

இவற்றையெல்லாம் தன் கண்முன் நேரடியாக நிகழக் கண்ட அனுமன் சீதை இறந்துவிட்டாள் என்றும், அயோத்தியில் இருப்பவர்களுக்கும் ஆபத்து என்பதையும் உணர்ந்து, உடனடியாக ஓடோடி வந்து இராமனிடமும் மற்றும் உடனிருப்பவர்களிடமும் நடந்தவற்றைச் சொல்கிறான். அனைவரும் ஆழ்ந்த சோகத்தில் உறைகிறார்கள். உடனடியாக, அதாவது இந்திரசித்து அங்கு போய்ச் சேரும் முன்னர், தான் அயோத்திக்குப் போக வேண்டும், அங்கிருப்

பவர்களைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்று இராமன் எண்ணுகிறான். மிக விரைவாக அங்குப் போக என்ன வழி என்று இராமன் சுக்கிரீவன், அனுமன் இலக்குவன் மற்றும் அங்குள்ளோரிடம் வினவுகிறான். என்மீது ஏறிக்கொள்ளுங்கள் ஐயனே, இந்திர சித்துவிற்கு முன்பாக நான் அங்கு உங்களைக் கொண்டு போய்ச் சேர்த்துவிடுகிறேன் என்கிறான் அனுமன்.

ஆனால், இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் இலக்குவனின் கண்ணோட்டமே வேறு. அவன் சிந்தனை முற்றிலும் மாறுபட்ட திசையில் செல்கிறது. அயோத்திக்குப் போவதற்கு மிகவும் வேகமான வழி என்ன என்று எல்லோரும் யோசிக்கும் வேளையில், அவரவர்க்குத் தோன்றிய வழிகளைச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் வேளையில், அங்கு போவதற்குத் தேவையே இல்லை என்று ஒரே போடாகப் போடுகிறான்.

பொதுவாக நிர்வாகத்துறையில் ஒரு செயலை எப்படிச் செய்ய வேண்டும் என்பதை மாத்திரம் சிந்திக்காமல், அதைச் செய்வதே தேவையா இல்லையா என்பதையும் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும் என்றும் வலியுறுத்தப்படுவது வழக்கம்.

Know-how என்பதை மாத்திரம் கற்றுக்கொண்டால் போதாது, அதைவிட முக்கியமானதான Know-why என்பதையும் முழுமையாகக் கற்றுக் கொள்ள வேண்டும் என்பது நிர்வாகக் கலையின் அடிப்படை.

“எப்படி” அயோத்திக்குச் சீக்கிரமாகப் போக இயலும் என்று கேட்ட இராமனிடம், “ஏன்” அங்கே போக வேண்டும் என்று எதிர்க்கேள்வி போடுகிறான் இலக்குவன். இராமனின் மனக் கவலையை அழித்து அந்த இடத்தில் நம்பிக்கையை விதைக்கின்றான் இலக்குவன். இராமனுக்குத் தெம்பூட்டும் வகையில் இலக்குவன் பேசுகிறான். அயோத்தியில் இருப்பவர்களுக்கு இந்திரசித்துவால் ஆபத்து ஒன்றும் நேர்ந்துவிடாது என்கிறாபன் முதலில் அது மட்டும் அன்று, பரதனைப் பொறுத்தமட்டில் இந்திரசித்து வெறும் கிள்ளுக்கீரை என்றும் சொல்கிறான். போர் என்று வந்துவிட்டால், மூன்று உலகமும், அதாவது மூன்று உலகத்தோரும் ஒன்று திரண்டு வந்தாலும், அவர்களை எல்லாம் அழித்து வெற்றி கொள்ளும் ஆற்றல் உடையவன் அன்றோ பரதன்!

(தெவ்விடத்து அமையின், மும்மை உலகும் தீந்து அறாவோ?) எனவே, அயோத்தியை நோக்கிப் போன இந்திரசித்து பரதனுக்கு ஒரு பொருட்டல்ல என்கிறான். இந்திரசித்து கிடக்கிறான். அண்ணா! அவனை விட்டுத்தள்ளு. இந்த மூவுலகும், ஓரணியில் திரண்டு எதிர்த்தாலும், அவை தீர்ந்து போகும் அன்றோ பரதனுக்கு முன்னால்! வீணாக நீ கொடிய கவலைக் கடலில் மூழ்காதே - (வெவ்விடர்க் கடலில் வைகல்) - என்று இலக்குவன் சொல்கின்றான் அண்ணனிடம் அண்ணா அது உனக்குத் தெரியாததா? நாகபாசம் போன்ற கட்டுக்களைத் தன்னுடைய ஆயுதமாகக் கொண்டுள்ள இந்திரசித்துவால், பரதனை வெல்ல இயலாது; எனவே, அது குறித்துக் கவலை கொண்டு நீ பெரும் துயரக்கடலில் வீழாதே” என்று அறிவுறுத்துகிறான் இலக்குவன் அண்ணனுக்கு இக்கட்டத்தில் வரும் முதற்பாடலில் கம்பன் தரும் செய்தி இது. பாடல் இதோ.

அவ்விடத்து, இளவல், “ஐய! பரதனை அமரின் ஆர்க்க எவ்விடற்கு உரியான் போன இந்திரசித்தே அன்று; தெவ்விடத்து அமையின், மும்மை உலகமும் தீந்து அறாவோ? வெவ்விடர்க் கடலின் வைகல் கேள்” என விளம்பலுற்றான்:

(தெவ்வு = பகை, போர்)

பரதனுடைய வலிமையைச் சற்றும் குறைவாக மதிப்பிட்டுவிடாதே. பரதன் இந்திரசித்துவை ஒரே நொடியில் வீழ்த்தி விடுவான், பரதன் எப்பேர்ப்பட்ட வீரன் தெரியுமா, அவன் என்னை மாதிரி இளிச்சவாயனா? இல்லையே அவன் யார் தெரியுமா? அவன் “பரதன்” என்னை மாதிரி இந்திரசித்துவிடம் தோற்பவன் அல்லன் என்பதாகச் சொல்கிறான் இலக்குவன். இரண்டாவதாக இக்கட்டத்தில் வரும் பாடலில் பாடல் வருமாறு:

“தீக் கொண்ட வஞ்சன் வீச, திசைமுகன் பாசம் தீண்ட, வீக்கொண்டு வீழ, யானோ பரதனும்? வெய்ய கூற்றைக் கூய்க்கொண்டு, குத்துண்டு அன்னான் குலத்தொடு நிலத்தன் ஆதல், போய்க்கண்டு கோடி அன்றே? என்றனன், புழுங்குகின்றான்.

பரதனின் வீரத்தைப் புகழ்ந்து முதற்பாடலில் சொன்ன இலக்குவன், இரண்டாம் பாடலில் தன்னையும் பரதனையும் ஒப்பீடு செய்து பேசுகிறான் இரண்டாம் பாடலில். என்னைப்

போல வீரமற்றவன் அல்லன் பரதன் என்கிறான் இலக்குவன். இந்திரசித்துவிடம் தோற்றுப் போவதற்கு பரதன் என்னைப்போல இளிச்சவாயனா? என்கிறான் இலக்குவன். இலக்குவன் இந்திரசித்துவால் இருமுறை வீழ்த்தப்பட்டவன். நாகபாசத்தால் ஒருமுறை அவன் இலக்குவனை நினைவிழக்கச் செய்து விட்டவன்; மற்றொருமுறை பிரம்மாஸ்திரத்தால் இலக்குவனை வீழ்த்தியவன். ஆக, “இருமுறை இந்திரசித்துவால் என்னை வீழ்த்த முடிந்தது. ஆனால், இந்த ஜம்பமெல்லாம் பரதனிடம் சாயாது. அவன் என்னைவிட மிகத் திறமைசாலி. எனவே, இந்திரசித்துவின் வீரமெல்லாம் பரதனிடம் எடுபடாது. அவன் என்ன கேவலம் இலக்குவனா”, என்று பரதனைப் புகழ்ந்து அதே சமயம் தன்னை இகழ்ந்து பேசுகிறான் இலக்குவன்.

இலக்குவன் இக்கருத்தை வெளிப்படுத்தினாலும்தான் சொல்வது ஒரு மாற்று ஆலோசனைதான்; இறுதி முடிவு அண்ணா உன்னுடையதுதான் என்கிறான். அயோத்திக்கப் போக வேண்டிய தேவை இல்லை, ஏன் தேவை இல்லை என்பதையும் நன்கு தெளிவாக்கிவிட்டேன். அத்துடன் என் வேலை முடிந்துவிட்டது. நான் ஆலோசனை சொல்பவன் மட்டுமே. கடைசியில் தீர்மானிப்பவன் நீதான் என்று முடிக்கும் வண்ணம், வேண்டுமானால் நீயும் அயோத்திக்குப் போய் நான் சொல்லிய வண்ணமே அங்கு நிகழ்வதைப் கண்முன்னாலேயே கண்டுகொள், “போய்க்கண்டு கோடி அன்றே” என்கிறான்.

தன்னுடைய எல்லை எது என்பதை உணர்ந்தவன் தான் உண்மையான வேலைக்காரனாக இருக்க முடியும். “என்னுடைய கருத்து இது. இதை நீ ஏற்றுக்கொள்ளத்தான் வேண்டும் என்று வலியுறுத்துபவன் அல்லன் நல்ல பணியாளன். இதை நன்கு உணர்ந்து செயல்படுபவன் இலக்குவன்.

கம்பனின் சொல் புழுங்குகின்றான் என்றமைகின்றது. தான் இவ்விதம் இந்திரசித்துவால் வீழ்த்தப்பட்டோமே என்ற ஆதங்கம் இலக்குவனிடம் எந்த அளவிற்கு இருந்தது என்பதை, இதைவிட வேறெந்த ஒரு சொல்லும் விளக்கிவிட முடியாது.

“சொல்லுக சொல்லைப் பிறிதோர்சொல் அச்சொல்லை வெல்லும்சொல் இன்மை அறிந்து”

என்ற வள்ளுவன் வாக்கை முழுமையாகக் கடைப்பிடிப்பவன் அன்றோ கம்பன்.

இந்தச் சகோதர ஒப்பீடல் பரதனை மிக்க உயரத்தில் ஏற்றி வைக்கிறது. பரதன் ஒரு அம்பு கூட விடவில்லை இராமாயணக் காப்பியம் முழுவதும் ஒருமுறை கூட வாளெடுத்துச் சுழற்ற வில்லை. எந்தவொரு போர்க்களத்திலும் அவன் இறங்கவில்லை என்றாலும் அவன் வீரம் மிக மிக உயர்வாகப் பேசப்படுகிறது.

பரதன், யாரால் புகழப்படுகிறான் தெரியுமா?

“இலக்குவ! உலகம் ஓர் ஏழும் ஏழும் நீ

“கலக்குவென்” என்பது கருதினால் அது

விலக்குவது அரிது; அது விளம்பல் வேண்டுமோ”

என்று இராமனால் புகழப்பட்ட அப்பேர்ப்பட்ட வீரன் இலக்குவன்.

அவ்வித ஆற்றலுள்ளவன் சொல்கிறான். “இந்திரசித்துவின் பாணத்தால் வீழ்வதற்கு பரதன் என்ன கேவலம் இலக்குவனா”, என்று எப்பேர்ப்பட்ட ஒரு புகழாரம் சூட்டப்படுகிறது பரதனுக்கு! அதுவும் எப்பேர்ப்பட்ட வீரனின் வாயால்!

தகப்பனான தமையன்

அன்னையின் ஆணையாக சுமித்திரை இயம்பிய முதற் பாடலில் அவள் சொல்லும் ஒரு நிபந்தனை, “மகனே இனிமேல் உனக்கு இராமன்தான் மன்னவன், அதாவது தந்தை” என்பதாகும். “மா காதல் இராமன் நம் மன்னவன்” என்பது கம்பனின் சொற்கள்.

“இனிமேல் உனக்கு இராமன்தான். அயோத்தியின் அரசன் அவன்தான் இனிமேல் உனக்குத் தகப்பனாவான். அடுத்த பதினான்கு ஆண்டுகளும், அந்த ஸ்தானத்தில் வைத்து நீ அவனைத் தகப்பனாக வரித்துக் கொள்ள வேண்டும். இத்தகைய மனோ நிலையை நீ ஏற்றுக்கொண்டு வனம் போய்வா” என்று அனுப்பு கிறாள் சுமித்திரை. இலக்குவனும் அவ்விதமே இராமனைத் தந்தை என்றேற்று உள்ளத்தில் அவ்வெண்ணத்தை மாறாமல் வைத்துப் போற்றுகிறான், பணியெல்லாம் ஆற்றுகிறான். இதைப் பல கட்டங்களில் கம்பன் எவ்வாறெல்லாம் காட்டுகிறான் என்பதைப் பார்த்தோம். பல இடங்களில் அண்ணனிடம் பேசும்போது அவனை “எந்தை” என்று விளித்துப் பேசுவதையும் கண்டோம்.

இவ்வித மனோபாவத்துடன் இலக்குவன் பணி செய்தாலும், இராமனின் மனோபாவம் எப்படி இருந்தது? தந்தை என்று இராமனே உணரும் வண்ணம் இலக்குவன் பணி அமைந்தனவா? இலக்குவனின் நடைமுறைகள், செயல்கள் இத்தகைய எண்ணம் கொள்ளச் செய்தனவா? இலக்குவனின் பணிவிடைகளினால், அவனுக்குத் தந்தை என்ற ஸ்தானத்தை இராமனே உணர்ந்தானா? இவை போன்ற கேள்விகள் எழலாம்.

இவன் என்னதான் அண்ணனை அப்பாவாக வரித்துக் கொண்டுள்ளேன் என்று வலிந்து வலிந்து திரும்பத் திரும்பக் கூறினாலும், பலமுறை “எந்தை, எந்தை” என்று விளித்தாலும்,

அதை இராமனும் ஒப்புக்கொண்டால் தானே, அது முற்றிலும் நிறைவேற்றப்பட்டதாக கொள்ள இயலும். இலக்குவனின் பணிவிடைகளும், சேவைகளும் இராமனை, தான் இலக்குவனின் தந்தை என உணர வைத்ததாகவே கம்பனும் காட்டுகிறான். இலக்குவன் செய்த சேவைகளின் முழு வெற்றி அது.

இதற்குச் சான்று யுத்தகாண்டத்தில், நிகும்பலை யாகப் படலத்தில் கிடைக்கின்றது. அதைப் பார்ப்போம். இந்திரசித்து வெட்டிக் கொன்றது மாயா சீதையைத்தான். உண்மையான சீதை அசோகவனத்தில் உயிரோடு தான் இருக்கிறாள் என்பதை வீடணன், வண்டு உருக்கொண்டு இலங்கைக்குப் போய், கண்டு வருகின்றான். இது தவிர மற்றுமொரு முக்கியமான நிகழ்வையும் அவன் அறிந்து வருகிறான். இந்திரசித்து நிகும்பலை யாகத்திற்குச் சென்றுள்ளான் என்பதுதான் அது. அந்த யாகத்தை எந்தவித இடையூறும் இன்றி நிகழ்வதற்காகத்தான் இந்த மாயாசீதை நாடகத்தை இந்திரசித்து நடத்தினான் என்பதையும் அவன் இராமனுக்குச் சொல்கிறான். அத்துடன் இந்திரசித்து தற்போது மேற்கொண்டுள்ள நிகும்பலை யாகம் வெற்றிகரமாக நடந்து விடுமாயின், அதன் பின்னர் இந்திரசித்துவை எவராலும் அழிக்க முடியாது என்பதையும் வீடணன் இராமனிடம் தெரிவிக்கின்றான். இக்காரணத்தால், உடனடியாக அந்த நிகும்பலை வேள்வியைக் குலைக்க வேண்டும் என்றும் அந்த வேள்வியை முறியடிக்க இலக்குவனை தன்னுடன் உடனே அனுப்புமாறும் இராமனை வேண்டிக் கொள்கிறான். அப்படியே இராமன் இலக்குவனை வாழ்த்தி அனுப்புகிறான். “சென்று வா, வென்று வா” என்று சொல்லி அனுப்புகிறான். இலக்குவன் நிகும்பலைக்குப் புறப்படுகின்றான். இந்திரசித்து செய்யும் வேள்வியையும், இந்திரசித்துவையும் அழிக்க இவனுக்கு வெற்றி விளையாட்டும் என்று வானோர்கள் கூறுகின்றார்கள். (மங்கலம் தேவர் கூற) தேவமகளிர் எல்லாரும் இவனை வாழ்த்துகிறார்கள். (வானவ மகளிர் வாழ்த்தி) எப்படிப்பட்ட ஆசி அது? (பங்கம் இல் ஆசி) அப்படி அவர்கள் எல்லோரும் களங்கம் இல்லாத ஆசிகளை வழங்கி இவன் பல்லாண்டு வாழவேண்டும் என்றும் ஏத்துகிறார்கள். (பலாண்டு இசை பரவ) இவன் புறப்படுவது, முன்னொரு காலத்தில் முப்புரங்களை எரிக்கச் சிவபெருமான் புறப்பட்டுப் போனதுபோல இருந்தது என்கிறான் கம்பன்.

பிறைச்சந்திரனைத் தலையில் சூடிய சிவபெருமான் “பாகத் திங்களின் மோலி அண்ணல் திரிபுரம் தீக்கச் சீறிப் பொங்கிய சிவனைப்போல இலக்குவன் புறப்படுகின்றான் என்றுரைக்கும் கம்பன் பாடல் இதோ:

மங்கலம் தேவர் கூற, வானவ மகளிர் வாழ்த்தி,
பங்கம் அல் ஆசி கூறி, பலாண்டு இசை பரவ, பாகத்
திங்களின் மோலி அண்ணல் திரிபுரம் தீக்கச் சீறிப்
பொங்கினன் என்னத் தோன்றிப் பொலிந்தனன், போர்மேல் போவான்.

இலக்குவன் இராமனை வணங்கிப் போகிறான். அனுமன் உள்ளிட்ட வானரச்சேனைத் தலைவர்கள் எல்லோரும் துணையாக ஏக இலக்குவன் புறப்படுகிறான். இராமன் இக்கட்டத்தில் இலக்குவனுக்கு விடைகொடுத்து அனுப்புகின்றான். இராமனின் பாதத்தை தன் தலையில் வைத்து வணங்குகிறான் இலக்குவன். அவனுடைய பாதத்தை அவ்விதம் புறத்தில் வைத்து வழிபடுவது மட்டுமல்லாமல், அகத்திலும் அதனை நீங்காது வைத்துப் புறப்படுகிறான் இலக்குவன்.

மாருதி முதல்வர் ஆய வானரர் தலைவரோடும்,
“வீர! நீ சேறி” என்று விடை கொடுத்து அருளும் வேலை,
ஆரியன் கமலப் பாதம் அகத்திலும் புறத்திலும் ஆக
சீரிய சென்னி சேர்த்துச் சென்றனன் தருமச் செல்வன்

இவ்விதம் போகும் இலக்குவனைத் தருமச்செல்வன் என்று புகழ்கிறான் கம்பன். மிகவும் பொருள் பொதிந்த வார்த்தை அது. இராமன் இலக்குவனுக்கு பல அறங்களைச் சொல்லி அனுப்புகிறான். முற்றிலும் தரும வழியிலேயே நீ போர்செய்வாய் என்று வலியுறுத்தி, அறப்போரை வற்புறுத்தி அனுப்புகிறான் இராமன். அறவழியில் மட்டுமே செல்லுவேன் என்பதில் எத்துணை உறுதியாக இருந்தவன் இலக்குவன் என்பதையும் “அறம் வெல்லும் பாவம் தோற்கும்” என்பதில் அவன் வைத்திருந்த அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையையும் ஏற்கனவே பல இடங்களில் இதுகாறும் பார்த்திருக்கிறோம்.

என்னவெல்லாம் சொல்லி அனுப்புகிறான் இராமன்!

இந்திரசித்து உன்மீது பிரம்மாஸ்த்திரம் ஏவினால் அதை விலக்குவதற்காக நீயும் அதை ஏவலாம். அது தவிர வேறு எக்காரணம்

கொண்டும் அதை நீயாகவே முன்வந்து ஏவிவிடாதே உன்னால் ஏவப்படும் நான்முகன் படை இவ்வுலகத்தில் எல்லோரையும் அழித்துப் பரிபூரண நாசத்தை விளைவித்துவிடும். எனவே, நீ அப்படையை முன்வந்து ஏவாதே என்று சொல்லி அனுப்பு கின்றான். சிவன் படையை, திருமாலின் படையை (பாசுபத அஸ்த்திரம், நாராயணஸ்த்திரம்) இவற்றை இந்திரசித்து ஏவினால், நீ அவற்றைத் தடுப்பதற்கென்று நீயும் முறையே அவற்றை ஏவலாம். அவ்வாறன்றி நீயாகவே அக்கணைகளைத் தன்னிச்சை யாகப் பிரயோகிக்காதே என்றும் சொல்லி அனுப்புகின்றான் இராமன்.

மாயப் போரில் திறமை மிக்க இந்திரசித்து, அவ்வித்தைகளை செய்து உன்னை அழிக்கப் பார்த்தால், அவற்றை இனம் கண்டு கொண்டு, முறைப்படி அவற்றை அழித்து, அறத்தின் வழியே போர் செய்து, அமரர்களுக்கு கூற்றுவனாக இருக்கின்ற இந்திர சித்துவைக் கொல்வாய் என்றும் சொல்லி அனுப்புகின்றான் இராமன். வருந்தின் அற்றம் பார்த்து, அதாவது இந்திரசித்து தளர்வுற்றிருக்கும் சரியான சமயம் பார்த்து அவனைக் கொல்.

வல்லன் மாய விஞ்சை வகுத்தன அறிந்து, மாளக் கல்லுதி, தருமம் என்னும் கண் அகன் கருத்தை கண்டு, பல்பெரும் போரும் செய்து, வருந்தின அற்றம் பார்த்துக் கொல்லுதி, அமரர் தங்கள் கூற்றினைக் - கூற்றம் ஒப்பாய்!

இந்திரசித்துவைக் கொன்றுவிடு, “தருமம் என்னும் கண் அகன் கருத்தைக் கண்டு,” என்று வற்புறுத்திச் சொல்கிறான் இராமன்.

எனவே, இவ்விதம் அறிவுரைகளைத் தலைமேற்கொண்டு போருக்குச் செல்பவனை, தருமச் செல்வன் என்று புகழ்கிறான் கம்பன். நீ எப்படியும் அவனைக் கொன்றுவிடுவாய். அதில் ஐயமில்லை என்று தொனிக்கும் வண்ணம் நீ யமனுக்குச் சமமானவன் அன்றோ. எனவே, அவன் மடிந்து போவது திண்ணம் என்பதாகக் கூற்றம் ஒப்பாய் என்கிறான்.

இந்திரசித்துவை அழிக்க வேகமாகப் போகிறான் இலக்குவன். இவனைப் பிரிய மனமில்லாமல், இராமன் கண்ணீர் சொரிந்தபடி நிற்கின்றான். அண்ணனை வலம் வந்து, இடக்கையில்

வில்லினைப் பற்றி, இந்திரசித்துவின் மீது கோபம் கொண்ட வனாகப் போகிறான் இலக்குவன் (சலம் = கோபம்) அவனுடைய தலையைக் கொண்டு வருவேன் என்று சொல்லிப் போகிறான் இலக்குவன்.

பொலங் கொண்டல் அணைய மேனிப் புரவலன் பொருமிக் கண்ணீர், நிலம் கொண்டு படர நின்று நெஞ்சு அழிவானைத் தம்பி வலம் கொண்டு வயிர வல் வில் இடம் கொண்டு வஞ்சன் மேல், சலம் கொண்டு கடிது சென்றான்; தலை கொண்டு வருவன் என்றே

இவ்விதம் தம்பி போவதைப் பார்த்துக் கண்ணீர் வடிக்கின்றான் இராமன். இதுவரை தான் அவனைப் பிரித்து இருந்தது இல்லை என்பதும் நினைவுக்கு வருகிறது. இன்று பிரிய நேரிடுகிறதே என்ற துக்கம் அவனை ஆட்கொள்ளுகிறது. இவ்விதம் அதி வேகமாகச் (வெங்கடுப்பின்) செல்லும் தம்பி உடம்பைவிட்டு உயிர் பிரிந்து போவதைப் போலச் செல்கிறான் என்கிறான் கம்பன். அவ்விதம் இராமன் உணருகிறானாம். இப்பொழுது வரை கண்முன் நின்ற தம்பி சட்டென்று மறைந்து போய்விடுகிறான். “ஊன் பிரிகின்றிலாத உயிர் என மறைத்தலை உணர்ந்த இராமனின் நிலை எப்படி இருந்ததாம்?

தன்னுடைய சிறுவயதில் விஸ்வாமித்திர் மகரிஷி வந்து தன்னை அழைத்துக் கொண்டு போன போது, தயரதன் எப்படி உணர்ந்தானோ அப்படி இராமன் தம்பியின் பிரிவை உணர்ந்தான் என்கிறான் கம்பன். தான் பிரிந்து ஏகக் கண்ட தயரதன் தன்னை ஒத்தான்.

இராமனோ சிறுவன். அவன் வளர்கின்ற பருவத்தில் இருக்கின்றான். வளர்ச்சிப் படிகளில் குழந்தை, சிறு பையன், பையன், வாலிபன் என்று ஒவ்வொரு பருவமாகத் தாண்டிக் கொண்டிருக்கின்றான். இன்னும் அவ்வளர்ச்சி முடிந்து, முழுமனிதனாகக் கட்டினம் காளையாக இராமன் வந்துவிடவில்லை. அப்படிப்பட்ட “வளர்கின்ற பருவ நாளில்” தன்னுடைய மகனை மகரிஷி கூட காட்டிற்கு அனுப்புகிறான் தயரதன். அவன் மனம் என்ன பாடுபட்டிருக்கும். எவ்வளவு கவலைப்பட்டிருப்பான் தயரதன்! மகரிஷியின் துணை உண்டு என்றாலும், சின்னப் பையனை அனுப்புகின்றேனே, இது சரியா? இவன் அப்பணியை சிறப்பாக

முடிப்பானா? இவன் எதிர்கொள்ளப் போகும் அரக்கர்கள் எவ்வளவு கொடியவர்கள்! அவர்களைக் குழந்தை எப்படிச் சமாளிக்கப் போகிறான். நல்லபடியாகக் குழந்தை திரும்ப வர வேண்டுமே என்று எண்ணற்ற கவலைகளுடனும் விடை தெரியாத பல கேள்விகளுடனும் தான் தயரதன் இராமனை அனுப்பியிருப்பான்.

அப்படித்தான், அதே போன்ற கவலைகளுடன் தான் இலக்குவனை இப்போது இராமன் அனுப்புகின்றான்.

“இந்திரசித்து மிக வல்லவன். மாயப்போர்புரியும் அதிகுரன். இந்திரனையே பலமுறை வென்றவன். ஆற்றல் அனுபவம் இவற்றில் முதிர்ந்தவன். அனைத்துப் போர்க் கலைகளிலும் கைதேர்ந்தவன். ஏற்கனவே இருமுறை தம்பியை வீழ்த்தியவன் ஃவன். இப்போது, தனியாக அவனை மட்டும் அனுப்புகின்றேனே - அதுவும் நீயாக எந்தப் படையையும் ஏவிவிடாதே என்பதாக - ஏகப்பட்ட தடைகளையும் நிபந்தனைகளையும் வேறு விதித்து அனுப்புகிறேன். இவன் வெற்றியுடன் வரவேண்டுமே, இவனுக்கு ஒன்றும் ஆகிவிடக் கூடாதே” என்றெல்லாம் கவலைப் பட்டுக் கொண்டுதான் தம்பியை அனுப்புகின்றான்.

அன்று தயரதன் பட்ட பாட்டை இன்று இராமனும் படுகின்றான் என்கிறான் கம்பன்.

தான் பிரிகின்றிலாத் தம்பி வெங்கடுப்பின் செல்வான்,
ஊன் பிரிகின்றிலாத உயிர் என மறைதலோடும்,
வான் பெரு வேள்வி காக்க வளர்கின்ற பருவ நாளில்,
தான் பிரிந்து ஏகக் கண்ட தயரதன் தன்னை ஒத்தான்

இலக்குவனுக்குனுத் தானே தகப்பன் என்பதை இராமனே உணர்ந்தான் என்று காட்டி விடுகின்றான் கம்பன்.

ஆக, இராமன்தான் உனக்குத் தந்தை என்ற மனோநிலையில் நீ வனம் போக வேண்டும், அந்த மனோநிலையில்தான் நீ பதினான்கு ஆண்டுகாலமும் வனவாசம் செய்ய வேண்டும் என்ற அன்னையின் ஆணையை பரிபூரணமாக நிறைவேற்றியவன் இலக்குவன். அதை இராமனே உணருவதாகக் கம்பன் காட்டி விடுகின்றான். வசிஷ்டர் வாயாலேயே பிரம்மரிஷி என்று

சொல்வார்களே அதுபோல இராமனே, தயரதன் நிலையில் இருந்து அனுப்பினான் இலக்குவனை என்று கம்பன் சொன்னது இலக்குவன் செய்த பணிவிடைகளுக்குச் சூட்டும் ஒப்பற்ற மகுடம் அன்றோ?

இதைவிடப் பெரிய அங்கீகாரம் வேறு வேண்டுமோ இளவலுக்கு?

அண்ணாஸிடம் அடைக்கலம்

அன்னையின் ஆணையை நிறைவேற்றுவதில் இலக்குவன் இயன்றவரை தன் முயற்சியிலேயே பெரும்பான்மையான பணிகளைச் சிறப்பாக முடித்து விடுகிறான். இருந்தாலும் ஒரு முக்கியமான பணியை - அண்ணனுக்கு மிக இன்றியமையாத வெற்றி ஒன்றைப் பெற்றுத் தரும் பணியை - அவனால் தன் சொந்த முயற்சியால் மட்டுமே முடிக்க இயலவில்லை. அத் தருணத்தில் சற்றும் தயங்காமல் அம்முயற்சியில் இலக்குவன் வெற்றி பெற அண்ணனின் துணையை நாடுகிறான். அவ்விதம் அண்ணாஸிடம் அடைக்கலம் புகுந்ததாலேயே அதில் இலக்குவன் வெற்றி பெறுகிறான். இந்த இலக்குவ சரணாகதி பற்றி சற்று விரிவாகப் பார்ப்போம்.

கம்பனின் இலக்குவன் பல கட்டங்களில் சூளுரை செய்கிறான். “எப்பேர்ப்பட்ட இடையூறுகள் வந்தபோதிலும், இந்தச் செயலைச் செய்து முடிப்பேன்” என்று சபதம் செய்கிறான். இலக்குவன் இதைப் பலமுறை, பல்வேறு சூழ்நிலைகளில் செய்தாலும், அவற்றில் பெரும்பாலும் தோல்வியையே தழுவுகிறான். அவனால் மேற்கொள்ளப்பட்ட பல சபதங்கள் நிறைவேற்றப்படாமலேயே நின்று விடுகின்றன. அவனால் முற்றிலுமாக நிறைவேற்றப்பட்ட சூளுரை ஒன்றும் உண்டு. அவனால் அவ்வாறு முடித்து வைக்கப்பட்ட அந்தக் குறிப்பிட்ட ஒரு சூளுரை பற்றிப் பார்ப்போம். அதன் பின்புலம், அந்தக் குறிப்பிட்ட சூளுரையை ஏன் செய்தான், மற்றச் சூளுரைகளிலிருந்து இது எப்படி மிக மிக மாறுபட்ட ஒன்றாக அமைகிறது, என்பனவற்றை எல்லாம் சற்று விரிவாக அலசலாம். மற்றச் சபதங்களையும் சற்றே தொட்டுவிட்டுப் போவோம்.

முதன்முறையாக நாம் காணும் சூளுரை செய்யும் இலக்குவன் அயோத்தி நகரத்து வீதிகளில் கோபாவேசமாக அலைந்து கொண்டிருக்கிறான். பாலகாண்டத்து இலக்குவன் பேசுவதாகவே கம்பனில் காட்டப்படவில்லை. எனவே, கதையில் இலக்குவன் வாய்திறக்கும் முதற்கட்டமே, அவனை ஒரு சபதம் செய்பவனாகக் காட்டுகிறது. “அண்ணனுக்கு இல்லை நாடு; அவன் போகணும் காடு” என்பதைக் கேள்விப் பட்ட இலக்குவன் எல்லை மீறிய கோபம் கொள்கிறான். இவ்வாறு அளவில்லாச் சினம் கொண்டவனின் சூளுரை எவ்வளவு சூடு கொண்டதாக அமையும் என்று எண்ணிப் பாருங்கள். உங்கள் கற்பனையைவிடப் பன்மடங்கு அதிகமான சூட்டில்தான் அவனுடைய வார்த்தைகள் வெளிப்படுகின்றன.

“எவண்டா சொன்னது என் அண்ணனுக்கில்லை நாடு என்று? கொண்டாங்கடா அவனை(ளை) இங்கே. அப்படிச் சொல்பவன் எவனானாலும் என் முன்னே வரட்டும். எவர் வந்து எதிர்த்தபோதிலும், அவர்களை வீழ்த்துவேன் என்னுடைய இச்செயலால் இன்று பூமித்தாய்க்குப் பாரம் குறையப் போகிறது. ஏனென்றால், அவ்வளவு அதிக எண்ணிக்கையில் ஆட்கள் இறக்கப் போகிறார்கள். இன்று இராமனுக்கு நான் மகுடம் சூட்டுவேன். இதைத் தடுக்க விழைவோர் தடுத்துப் பார்க்கட்டும்” என்று வீரவசனம் பேசித் திரிகின்றான் அயோத்தி நகரவீதிகளில். இது கட்டாயம் நிகழப்போகிறது. இதனை நிகழ்த்திக் காட்டப் போகிறேன் நான், எந்த இடையூறு வந்தாலும்” என்பதாக இலக்குவனுடைய சூளுரை ஆரம்பம் ஆகிறது.

புவிப்பாவை பரம் கெடப் போரில் வந்தோரை எல்லாம், அவிப்பானும், அவித்தவர் ஆக்கையை அண்டம் முற்றக் குவிப்பானும், எனக்கு ஒரு கோவினைக் கொற்ற மெளலி கவிப்பானும் நின்றேன்; இது காக்குநர் காமின்” என்றான்.

என்று அவன் செய்த சூள் பற்றி விரிவாக ஏற்கனவே பார்த்து விட்டோம்.

மூட்டாத காலக் கடைத் தீ என மூண்டு எழுந்தபோதிலும், இந்தச் சூளுரையை இலக்குவனால் நிறைவு செய்ய இயல வில்லை. இவன் மனம் வைத்தால் மட்டும் நிறைவேறும் சபதம்

அன்று இது. எவனுக்கு மகுடம் சூட்டுவேன் என்று இவன் சபதம் செய்கிறானோ அவனே அம்மகுடத்தை ஏற்றுக் கொண்டு இச்சபதம் நிறைவேறுவதற்குத்துணைபோகவில்லை. அதற்கு ஒப்புக் கொள்ள வில்லை. இலக்குவன் போட்ட இச்சபதம் நிறைவேறவில்லை.

அது மாத்திரம் இல்லை. இலக்குவனின் சினம் மேலோங்கி விட்டபடியால் சிந்தனை முற்றிலும் தடம் புரண்டுவிட்டது. சினம் காக்கத் தவறியதல் நா காக்கவும் தவறிவிடுகிறான் இலக்குவன். சினமுற்றதால், சீரான வழியில் சிந்திக்கவில்லை. எனவே, அவசரப்பட்டுச் சபதம் செய்துவிடுகிறான். அது நிறைவேறாமல் போனதில் வியப்பொன்றுமில்லை.

இதே போன்றுதான் இராமனை அயோத்திக்கு மீண்டும் அழைத்துச் செல்லக் காட்டுக்குள் வரும் பரதனையும் அவனுடைய சேனையையும் கண்டு, பரதனை அழிப்பேன் என்று சபதம் செய்கிறான் இலக்குவன். ஆத்திரக்காரனுக்கு புத்திமட்டு என்பது மீண்டும் நிரூபணமாகிறது.

இந்தச் சூளுரை இராமனின் முன்னிலையில்தான் நிகழ்த்தப் பெறுகின்றது. இராமனின் காதுபட, அவன் முன்னின்று இவ்வார்த்தைகளைப் பேசுகிறான் இலக்குவன். அவை உடனடியாக இராமனால் மறுக்கப்பட்டு விடுகின்றன.

இவ்விரண்டு நிகழ்வுகளிலும் இராமனுக்கு ஒப்புதல் இல்லாதவற்றைச் செய்து முடிப்பதாகச் சபதம் செய்ததால் இலக்குவனால் அவற்றை நிறைவேற்ற இயலவில்லை.

இராமனும் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்க, இராமன் விரும்பிய ஒரு செயலை நிகழ்த்தி முடிப்பதாக இலக்குவன் மற்றொரு கட்டத்தில் சூளுரை செய்கிறான். அச்சூளுரையை அவன் நிறைவேற்றினானா என்று பார்ப்போம். இந்த மூன்றாம் சூளுரை யுத்த காண்டத்தில் இலக்குவனால் நிகழ்த்தப் பெறுகிறது. இலக்குவனுக்கும் இந்திரசித்துவுக்கும் இரண்டாம் முறையாக நிகழும் போர் அது.

(முதன்முறை இருவரும் பொருதியபோது, இந்திரசித்து ஏவிய நாகபாசத்தால் இலக்குவன் கட்டுண்டு வீழ்ந்து விடுகிறான். கருடன் வருகையினால் நாகபாசம் வலுவிழந்து விட, விழுந்த இலக்குவன் எழுந்து விடுகின்றான்)

இவ்விதம் இரண்டாம் முறையாக இருவரும் பொருதுவதற்கு முன்னால் இலக்குவன் இக்குறிப்பிட்ட சூளுரையை நிகழ்த்துகிறான். இப்பொழுதும் அண்ணன் முன்னாலேயே, அண்ணன் காதுபடவே இவ்வார்த்தைகளைப் பேசுகிறான் இலக்குவன். கம்பன் இவ்விடத்தில் ஆறு பாடல்கள் தருகிறான். சூளுரையாக வரும் ஓரிரு பாடல்களைப் பார்ப்போம்.

“எந்நாளும் வாழப் போகின்றவனே இவன் இந்திரனுக்குப் பகைவன். இந்திரனை வென்றவன் எனப்படுபவன். இவனுடைய தலையை என்னுடைய அம்பு அறுத்து அந்தரத்தில் வீசும் அவ்விதம் நிகழாமல் போகுமானால், கொடிய தொழில் செய்கின்ற (வெந்தொழில் செய்பவன்) யமனுக்கு நான் விருந்தாகி வீழ்வேன். அது மட்டுமன்று. அனைத்து மனிதரிலும் மிகவும் இழிந்து, கடையனாக நான் ஆவேன்” என்பது இலக்குவன் செய்யும் சூளுரை.

யமனுக்கு இரையாகப் போய்விடுவேன் என்று சொல்வதோடு இலக்குவன் நிறுத்திக் கொள்ளவில்லை. அதில் சிறப்பொன்றும் இல்லை. ஏனென்றால், எல்லோரும் ஓர் நாள் யமனுக்கு இரையாகப் போகப் போகிறவர்கள்தாம். “யான் உலகத்து மனிதர்கள் அனைவரிலும் கடைசி நிலையில் உள்ளவனாகி, மிகுந்த இழிந்த நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டு விடுவேன்” என்றும் கூறுகிறான் இலக்குவன்.

இந்திரன் பகை எனும் இவனை என் சரம்
அந்தரத்து அருந் தலை அறுக்கலாது எனின்,
வெந் தொழிற் செய்கையன விருந்தும் ஆய், நெடு
மைந்தில் கடை எனப் படுவன், வாழியோய்!

இலக்குவன் மேலும் சொல்கிறான்.

“பொன்னால் செய்யப்பட்ட வீரக்கழல்களை அணிந்தவனே! அழகிய பொன் அணிகளை அணிந்த தோள்களை உடையவனே, இன்று என்னுடைய சரம் இந்த “நெறியில் நீர்மையான்” ஆன இந்திரசித்துவின் தலையை கண்டிப்பாக அறுத்துத் தள்ளும் அவன் தலை அந்தரத்தில் அறுபட்டு வீழ்வது, உன் கண்முன்னாலேயே நிகழும். அவ்விதம் நிகழ்ந்தால் அன்றோ, நான் உனக்குச் செய்த பணிவிடைகள் பொருளுடையதாகவும், புகழுடையதாகவும் அமையும்?” என்று சூளுரைக்கின்றான் இலக்குவன்.

நின்னுடைய முன்னர் இந்நெறி இல் நீர்மையான்
தன்னுடைச் சிரத்தை என் சரத்தின் தள்ளினால்,-
பொன்னுடை வனை கழல் பொலம் பொன் தோளினாய்!
என்னுடை அடிமையும் இசையிற்று ஆம் அரோ!

மேலும் சொல்கிறான் இலக்குவன்.

“இப்பொழுது நிகழப்போவதை இவ்வுலகம் எல்லாம்
காணப் போகிறது. கண்டு மலைத்து நிற்கப் போகிறது. அந்நிகழ்வு
ஒரு நொடியில் முடிந்துவிடும். என்னுடைய சரம் இப்பொழுது
இவனுடைய தலையைத் துண்டிக்கப் போகிறது. அப்படித்
துண்டிக்காதபட்சத்தில், உனக்கு நான் செய்யும் சேவகத்தின் பயன்
முற்றிலும் அழிந்து போகட்டும். அந்தச் சேவகத்தின் பயன்,
அதனால் உண்டாகும் புண்ணியம் - என்னைவிட்டு நீங்கட்டும்
என்கிறான் இலக்குவன்.

கடிதினில் உலகு எல்லாம் கண்டு நிற்க, என்
சுடு சரம் இவன் தலை துணிக்கலாது எனின்,
முடிய ஒன்று உணர்த்துவென்; உனக்கு நான் முயல்
அடிமையின் பயன் இகந்து அறுக ஆழியாய்!”

இவ்விதம் குளுரைக்கின்றான் இலக்குவன்.

இவ்விதம் இந்திரசித்துவைக் கொல்வதற்காகப் போரேற்றுப்
புறப்படும் தம்பியை தக்க முறையில் இராமன் ஆசீர்வதித்து
அனுப்புகிறான். எப்போர்ப்பட்ட ஆசி சொல்கிறான் இராமன்.
அற்புதமான வரிகள் அவை. “ஒரு காரியத்தைச் செய்து முடிப்பேன்
என்று கச்சை கட்டிக் கொண்டுக் களத்தில் இலக்குவன் இறங்கி
விட்டால், அப்புறம் அவனுடைய அந்தத் திண்மைக்கு முன்னால்,
அந்த உறுதிப்பாட்டுக்கு முன்னால் உலகில் ஏனையோர் எல்லாரும்
வெத்து வேட்டு ஆசாமிகள்தான், என்கிறான் இராமன். மேலும்
இராமன் இருவரைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்கிறான். “காக்கும்
தொழில் செய்யும் திருமாலும், அழித்தல் தொழில் செய்யும்
உருத்திரனும் உன்னுடன் ஒப்பிட்டால் ஒன்றுமில்லாதவர்களாகி
விடுவார்கள்” என்கிறான் இராமன். கம்பன் பாடல் இதோ:

முறுவல் வாள் முகத்தினன், முளரிக் கண்ணனும்
அறிவ! நீ, “அடுவல்” என்று அமைதி ஆம் எனின்,
இறுதியும் காவலும் இயற்றும் ஈசரும்
வெறுவியர்; வேறு இனி விளைவது யாது?” என்றான்.

ஆக, இராமபிரானின் முழு ஆசியுடனும் அவனுடைய ஒப்பு தலுடனும் இலக்குவன் செய்த சூளரை இது.

இந்தச் சூளரையை இராமன் முன்னிலையில் செய்துவிட்டு இந்திரசித்துவுடன் போர் செய்யப் போர்க்களம் செல்கிறான் இலக்குவன். போர்துவங்கும் முன்னர் மீண்டும் இதே சூளரையை இலக்குவன் இந்திரசித்து முன்னிலையில் செய்கிறான். எந்நேரமும் போர் துவங்கலாம் என்ற முழு ஆயத்த நிலை. அச்சமயத்தில், இலக்குவன் பேசத் துவங்குகிறான்.

“எந்தவிதமான போரானாலும் புரி நீ. உன்னை அந்தவிதப் போரிலேயே அழித்துவிடுவேன் என்று இந்திரசித்துவை நோக்கி சூளரை செய்கிறான் இலக்குவன். “வாட் போரானாலும் சரி. அல்லது விற்போரானாலும் எனக்குச் சம்மதமே இவை இரண்டும் வேண்டாம், மற்றோரில் இறங்குவோம் என்பாயாயின் அதற்கும் நான் தயார் இவ்விதம் குறிப்பிடப்பட்ட போர்முறை அன்றி வேறு ஏதேனும் போர்த்திறமானாலும் சரி அல்லது வேறு எந்தவிதப் படைக்கலன் கொண்டு போர் செய்வதாயினும், அதுவும் சரி. வா உன்னுடன் அம்முறையிலேயே - அதாவது நீ தேர்ந்தெடுத்த முறையிலேயே போர் செய்ய நான் இப்பொழுதே தயாராக நிற்கிறேன். எந்த முறையை நீ தேர்ந்தெடுத்தாலும், அதிலேயே வென்று உன்னுயிரைக் குடிப்பேன் என்று சூளரைக்கின்றேன். இது சத்தியம்” என்று இலக்குவன் இந்திரசித்துவின் முன்னின்று சபதம் ஏற்கிறான்.

வாளின், திண் சிலைத் தொழிலின், மல்லின், மற்றை ஆளுற்று எண்ணீய் படைக்கலம் எவற்றினும், அமரில் கோளுற்று, உன்னொடு குறித்து அமர் செய்து உயிர் கொள்வான் சூளுற்றேன், இது சாதம்” என்று இலக்குவன் சொன்னான்.

இவ்விதம் “சூளுற்றேன்” என்று நேரிடையாக இந்திரசித்து முன்னிலையில் சதம் மேற்கொண்டபோதிலும் இலக்குவனால் அச்சபதத்தை நிறைவேற்ற இயலவில்லை.

என்ன நிகழ்கிறது என்று பார்ப்போம்.

போருக்குத் தயாராக இந்திரசித்து நிற்கிறான். அவனை எதிர்த்து இராமனும் இலக்குவனும் நிற்கிறார்கள். ஒருவனுக்கு எதிரே இருவரும் போர் செய்தல் முறையன்று என்பதால், இலக்குவன் மட்டுமே போர் செய்கிறான். இராமன் அருகில் தான் நிற்கிறான். ஆனால், போர் செய்யவில்லை.

என்ன செய்தாலும் இலக்குவனால் இந்திரசித்துவை அழிக்க முடியவில்லை. “இந்திரன் பகை என்னும் அவனை இவன் சரம் அந்தரத்து அறுந்தலை அறுக்க” முடியவில்லை. இருள் கவியும் அந்த வேளையில் இந்திரசித்து, சட்டென்று மறைந்து விடுகிறான். அவனை அழிக்க பிரம்மாஸ்திரத்தை ஏவ இலக்குவன் தயாரான போது இராமன் அதனைத் தடுத்துவிடுகிறான் என்பதை ஏற்கனவே பார்த்தோம். அன்றையப் போர் முடிந்துவிட்டது என்றெண்ணித் தத்தம் ஆயுதங்களை வானரசேனையினர்களைகிறார்கள். இராமன் வீடணனை நோக்கி, படை வீரர்களுக்கான இரவு உணவிற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்யுமாறு அனுப்பிவிட்டு, தன்னுடைய படைக்கலங்களுக்குத் தக்க பூசைகள் இயற்றுவதற்காக வேறொரு தனி இடம், தூய்மையான இடம் நாடிப் போகிறான். அத்தருணத்தில் இந்திரசித்து அவர்கள்மீது, பிரம்மாஸ்த்திரம் ஏவ, அவர்கள் அனைவரும் வீழ்ந்து விடுகிறார்கள் என்பதையும் பார்த்தோம். ஆக, இந்திரசித்துவை வீழ்த்துவேன் என்று, இராமனின் ஆசியுடன் இலக்குவன் செய்த சூளுரை நிறைவேறவில்லை - மற்றொரு சபதம் மேற்கொள்ளும் வரையில்.

அந்த மற்றொரு சூளுரை சொல்லப்படும் நிகழ்வைப் பார்ப்போம். இந்திரசித்து நிகும்பலையில் யாகம் செய்யப் போனதை விபீடணன் அறிந்து கொள்கிறான். அந்த யாகத்தை இந்திரசித்து முடித்துவிடுவானேயாகில் அதன் பின்னர் அவனை யாருமே வெல்ல இயலாது என்பதையும் விபீடணன் இராமனுக்கு எடுத்துச் சொல்கின்றான். உடனடியாக நிகும்பலைக்குச் செல்லும் வழியைக் கூறி வீடணன் இலக்குவனை அங்கு அழைத்துச் செல்கிறான். வானரப்படையும் உடன் செல்கிறது. நிகும்பலை யாகத்தையும் இந்திரசித்துவையும் அழிப்பது என்ற முடிவுடன் அனைவரும் (இராமன் நீங்கலாகப்) புறப்படுகிறார்கள். இராமன் இலக்குவனுக்குத் தன்னிடமிருக்கும் திருமாலின் வில்லைக் கொடுத்து ஆசிகள் சொல்லி அனுப்புகிறான்.

மீண்டும் இந்திரசித்துவுடன் போர் செய்யப் புறப்படும்போது சென்ற முறைபோல், வீரசூளுரை ஒன்றையும் இலக்குவன் செய்யவில்லை இவ்விதம், இந்திரசித்துவை வீழ்த்துவதற்கு மூன்றாம் முறையாக இலக்குவன் புறப்படுகிறான். இந்திரசித்துவின் தலையைக் கொண்டு வருவேன் என்று மாத்திரம் ஒரே வரியில் சொல்லிப் போகிறான் இலக்குவன்.

பொலங் கொண்டல் அனைய மேனிப் புரவலன்

பொருமிக் கண்ணீர்

நிலம் கொண்டு படாநின்று, நெஞ்சு அழிவானை, தம்பி
வலம் கொண்டு வயிர வில் இடம் கொண்டு, வஞ்சன்மேலே
சலம் கொண்டு கடிது சென்றான்; “தலை கொண்டு வருவென்”
என்றே.

“தலை கொண்டு வருவேன்” என்பது இக்கட்டத்தில் மேற்
கொண்ட சபதம் என்று வேண்டுமானால் சொல்லிக் கொள்ளலாம்.
நிகும்பலையில் பெரும் போர் நிகழ்கிறது. இந்திரசித்துவின்
பலவீனங்களையும் அவனை வெல்லுவதற்கான பல வழிமுறை
களையும், யுத்திகளையும் இலக்குவனுக்கு வீடணன் சொல்லிக்
கொடுக்கின்றான். அவற்றின் வழி நடந்து இலக்குவன் முதிர்
நிகும்பலை யாகத்தை அழிக்கிறான். அதன் பின்னர்
இலக்குவனுக்கும் இந்திரசித்துவுக்கும் இறுதிப்போர் நிகழ்கிறது.
இந்த இறுதிப்போர் நிகழ்த்தும்போது தான் இலக்குவன் ஒரு
சூளுரையை மீண்டும் செய்கிறான். ஆனால், இம்முறை அவன்
செய்யும் சூளுரை, இதுவரை அவன் செய்த அனைத்துச்
சூளுரைகளினின்றும் முற்றிலும் மாறுபட்ட ஒன்றாக அமைகிறது.

இதுவரை இலக்குவன் செய்த சூளுரைகளில் அவன் பணயம்
என்று எதையும் வைக்கவில்லை. இம்முறை ஒன்றைப் பணயம்
வைக்கிறான்.

பணயம் வைப்பது என்று நான் குறிப்பிடுவதை நாம்
அடிக்கடி தமிழ்த் திரைப்படங்களில் காண முடியும். வில்லன்
கூட்டத்தார், கதாநாயகன் இல்லாத நேரம் பார்த்துக் கதாநாய
கனின் வீட்டிற்கு வந்து வீட்டிலிருந்த அவன் குடும்பத்தினர்
அனைவரையும் கொன்றுவிட்டுப் போயிருப்பார்கள். அதை
வந்து பார்த்த கதாநாயகன் செய்யும் சபதம் “என் அம்மா,
ஒருவனுக்குத்தான் முந்தானை விரித்தாள் என்பது உண்மை
யாயின், இதற்குப் பழிக்குப் பழி வாங்கி, இக்கூட்டத்தை அடி
யோடு அழிப்பேன்” என்பான். இவ்வாறு தன்னுடைய தாயா
ரின் கற்பைப் பணயமாக வைத்து கதாநாயகன் செய்யும் சூளு
ரையைப் பல படங்களில் நாம் பார்த்திருக்கிறோம் அல்லவா.

இதுவரை இலக்குவன் செய்த சூளுரைகள் அனைத்திலும்
இப்படிப் பணயம் என்று ஒன்றை வைத்துச் சூளுரை செய்யும்

முறையை அவன் கைகொள்ளவில்லை. “நான் அப்படிச் செய்து விடுவேன். இப்படிச் செய்துவிடுவேன். இது சபதம் இது நிறைவேறாவிடில் மனிதரில் கடைப்பட்டவனாக நான் ஆவேன்; உனக்கு நான் செய்த சேவையின் பயன் எல்லாம் அழிந்து போகட்டும் - இப்படியெல்லாம் சொல்கிறானே தவிர, பணயமாக எதையும் வைத்துச் சூளுரை செய்யவில்லை. இப்போது ஒன்றைப் பணயமாக வைத்துச் சூளுரை ஒன்றைச் செய்கிறான்.

எதைப் பணயமாக வைக்கிறான் இலக்குவன்? தான் பிறந்த குலப் பெருமையை, அந்த சூரியகுலத்தின் மகோன்ன தத்தையா, தயரத சக்ரவர்த்தியின் வாய்மையை, தான் அண்ணன்மீது கொண்ட பக்தியையா? பாசத்தையா? தன் அன்னையின் கற்பையா அல்லது தன் அண்ணி சீதையின் கற்பையா? இலக்குவன் எதைப் பணயமாக வைக்கிறான்? (சீதையுடன் கற்பு கம்பராமாயணத்தில் இருமுறை பணயமாக வைக்கப்படுகிறது என்பதும் உண்மை)

எந்தவொன்றைப் பணயமாக வைத்தால் தன் நோக்கம் கண்டிப்பாக நிறைவேறுமோ அதைக் குறிப்பாகத் தேர்ந்தெடுத்துப் பணயமாக வைக்கிறான் இலக்குவன். கட்டாயம் என்னடைய சூளுரையை நிறைவேற்றித் தந்துவிடும் என்று அவன் தீர்மானித்துப் பணயமாக வைப்பது இராமனைத்தான். ஆமாம். இராமனையே பணயமாக வைக்கிறான் இலக்குவன்.

மற்றுமொரு மாறுதல். இதுகாறும் இவன் செய்த சூளுரைகள் இவன் சம்பந்தப்பட்டவையாகவே அமைகின்றன. தன்னை முன்னிறுத்திச் சொல்கிறான். சொல்லப்போனால் தன்னுடைய சேவகத்தைப் பணயமாக வைக்கிறான். “என்னுடைய அடிமையும் இசையிற்று ஆம் அரோ என்றும், “உனக்கு நான் முயல் அடிமையின் பயன் இகந்து அறுக, ஆழியாய்!” என்றும் தன்னை முதன்மைப்படுத்திச் சொல்லிக் கொள்கிறான். அவற்றால் பயன் இல்லை என்பதை ஏற்கனவே உணர்ந்துவிட்டவன் அவன். ஆதலால் அண்ணனே அடைக்கலம் என்று இராமனிடம் சரண அடைந்து, இப்பொழுது செய்யும் சூளுரையில் இராமனையும் தொடர்புபடுத்திவிட்டான் இலக்குவன்.

இராமனைத் தொடர்புபடுத்துதல், இராமனைப் பணயமாக வைத்தல், இராமனையே சரணடைதல் என்ற வகைகளில்

இப்போது செய்யப்படும் சூளுரை இதுகாறும் செய்யப்பட்டவையினின்றும் முற்றிலுமாக மாறுபடுகிறது. இவ்விதம் அண்ணனிடம் அடைக்கலம் புகுந்த அடைக்கலம்தான் இலக்குவனுக்கு இறுதியில் வெற்றியைப் பெற்றுத் தருகிறது. படைக்கலம் தராத வெற்றியை அடைக்கலம் தந்துவிடுகிறது.

“இராமன் அறத்தின் நாயகன் என்பது உண்மையாயின்” என்னுடைய இந்த அம்புஇந்திரசித்துவின் தலையைக் கொய்யட்டும் என்று சொல்லி ஓர் கணையை இலக்குவன் ஏவுகிறான். இப்படி ஒரு சூளுரை வைத்து ஏவப்பட்டால், அந்த வாளியினால் வேறென்னதான் செய்ய இயலும்? நேராகச் சென்று இந்திரசித்துவின் தலையைக் கொய்து விடுகிறது.

இருமுறை இலக்குவன் இந்திரசித்துவுடன் போர் செய்திருக்கிறான். இருமுறையும் அவனால் இந்திரசித்துவை வீழ்த்த இயலவில்லை. எனவே, மூன்றாம் முறையாக இராமனையே பணயமாக வைத்து இலக்குவன் அக்காரியத்தைச் சாதித்துக் கொள்கிறான். இந்திரசித்துவைக் கொல்கிறான்.

“எல்லா வேதங்களும் ஆராய்ந்து அறியத் தக்கவனும், வேதம் வழிநடக்கும் வேதியர்கள் வணங்கத் தக்கவனும் ஆகிய இறைவன், இராமன் என்றழைக்கப்படும் அறத்தின் மூர்த்தி என்பது உண்மையாயின் பிறை போன்ற பற்களை உடைய இந்த இந்திரசித்தைக் - கொல்வாயாக, என்று சொல்லி, பிறை வடிவம் கொண்ட வாளி ஒன்றைத் தன்னுடைய வலிமை முழுவதையும் சேர்த்து விட்டான் - இந்த உலகு எல்லாம் அழியாமல் நிலைத்து நிற்கச் செய்த இலக்குவன்” - என்கிறான் கம்பன்.

மறைகளே தேறத் தக்க, வேதியர் வணங்கற் பால,
இறையவன் இராமன் என்னும் நல் அற மூர்த்தி என்னின்,
பிறை எயிற்று இவனைக் கோறி” என்று, ஒரு பிறைவாய் வாளி,
நிறை உற வாங்கி விட்டான் - உலகு எல்லாம் நிறுத்தி நின்றான்.

இப்படி ஒரு கட்டளையை ஏற்றுக் கொண்ட அவ்வாளி, இட்ட கட்டளையைச் செவ்வனே நிறைவேற்றிற்று. இந்தப் பகழியின் வல்லமையைப் பார்த்து ஏனைய பல படைக்கலங்கள் வெட்கித் தலைகுனிந்தனவாம். “இந்த அம்பு அல்லவோ அம்பு,

இதன் முன்னால் நம் வீரமெல்லாம் வெறும் வம்பு” - என்று அக்கலங்கள் நாணித் தலைகுனிந்தனவாம். அவ்விதம் நாணமுற்ற படைக்கலங்கள் எவை எவை என்று பட்டியல் போடுகின்றான் கம்பன்.

- ★ திருமாலின் சக்ராயுதம்
- ★ இந்திரனின் வச்சிராயுதம்
- ★ நெற்றியில் நெருப்புக் கண்ணுடைய முக்கண்ணுடைய வேலாயுதம்
- ★ பிரம்மனின் படை

இவை எல்லாம் நாணமுறும்படி செய்ததாம் அந்தப் பகழி. முனையில் நெருப்பு பற்றிக் கொண்டு எரிய (தீ முகம் கதுவ) ஒரே ஓட்டமாக ஓடிச் சென்று இந்திரசித்துவின் தலையைக் கொய்து கீழே தரையில் தள்ளியது. (சென்று அவன் சிரத்தைத் தள்ளி) இதைக் கண்ணுற்ற அமரர்கள் எல்லாரும் பூமழை பொழிந்தனர்.

நேமியும் குலிச வேலும் நெற்றியின் நெருப்புக் கண்ணான் நாம வேல்தானும் மற்றும் நான்முகன் படையும், நாணத் தீ முகம் கதுவ ஓடிச் சென்று அவன் சிரத்தைத் தள்ளிப் பூமழை அமரர் சிந்த பொலிந்தது அப் பகழிப் புத்தேள்.

இலக்குவன் பல வேறு சூளுரைகள் செய்தபோதிலும் இச்சூளுரை அண்ணனிடம் அடைக்கலம் புகுவதாக அமைந்து, அவனுக்கு வெற்றியைத் தேடித் தந்தது.

ஆக, அன்னையின் ஆணையைச் சிறப்பாக நிறைவேற்றும் முயற்சியில், தேவைப்பட்டபோது அண்ணனையே அடைக்கலமாக ஏற்று இந்தப் பணியையும் வெற்றிகரமாக இலக்குவன் நிறைவேற்றுகிறான். இந்திரசித்துவை வீழ்த்தியது மிக முக்கியமான ஒரு பணியாக ஏன் சொல்லப்படுகிறது என்பதை அடுத்த கட்டுரையில் பார்க்கலாம்.

தம்பி உடையான், பகை அஞ்சான்

அடியாரின் ஏவல் செய்தி என்ற அன்னையின் ஆணையை ஏற்று இலக்குவன் செய்த பல பணிகளைப் பார்த்தோம். உடலுழைப்பு நல்கும் வேலைக்காரனாக, அறிவுடைய மந்திரியாக, வாதாடும் வக்கீலாக என்றெல்லாம் பணி செய்த இலக்குவன் ஆற்றும் மற்றுமொரு பணியையும் பார்ப்போம். சீதையை மீட்பது என்பது சாத்தியமா அல்லது அவளை மீட்க முடியாமலேயே போய்விடுமோ என்ற ஐயம் இராமனுக்கு ஏற்பட்டிருந்தால், அந்தச் சந்தேகத்தைப் போக்குபவன் இலக்குவனே சீதையை மீட்பது என்பது இனி கண்டிப்பாக நிறைவேறியே தீரும் முடிவுக்கு இராமனை இட்டுச் செல்பவன் இலக்குவன்தான். அண்ணனுக்கு இப்படி நம்பிக்கையை ஊட்டும் வண்ணம், அண்ணனின் தன்னம்பிக்கையைத் தீவிரப்படுத்தும் அளவிற்கு அப்படி என்னதான் செய்துவிட்டான் இலக்குவன்? இவன் செய்யும் அந்தக்காரியம் இந்திரசித்துவைக் கால்வதுதான். இந்திரசித்து, உயிருடன் இருக்கும் வரையில், சீதையை மீட்பது இயலாத காரியமே என்று இராமன் எண்ணியிருக்கிறான் என்ற முடிவிற்கே நம்மை இட்டுச் செல்கின்றன இராமனின் வார்த்தைகள். இராமனைப் பொறுத்த அளவில், சீதையை மீட்பதற்கு இடையூறு என்று யாராவது ஒருவன் இருப்பானாயின், அவன் இராவணன் அல்லன், இந்திரசித்து மாத்திரமே; இந்திரசித்து உயிருடன் இருக்கும் வரையில், சீதையை மீட்பது கேள்விகுறியே என்று இராமன் இலக்குவனைப் பார்த்துச் சொல்லும் முதல் வார்த்தை “இனிமேல் சீதை என்னுடையவள்தான்” என்பதுதான். அவன் மேலும் சொல்கிறான் சீதையின் மீட்சியை உறுதி செய்தவனே, நீதான் இலக்குவா! உன்னுடைய இச்செய்கையால் நான் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைந்தேன்” என்று அவனைப் பாராட்டுகிறான். அவனை நன்றியுடன் தழுவிக் கொள்கிறான்.

“இனிமேல் சீதை என்னிடம் வந்து விடுவாள்; அவள் எனக்குத்தான்” என்று கூறவில்லை இராமன். “என்னிடமே சீதை வந்துவிட்டாள்” என்கிறான் அவன். “இனி என்பால் வந்து குறுகினாள்” என்பது கம்பனின் வரிகள். இங்கே “இனி” என்பது மிக முக்கியமான வார்த்தைப் பிரயோகம். “இனி” என்பதால் இது நிகழும் வரை தனக்கு அந்த நம்பிக்கை இல்லை என்பதை இராமன் தெளிவுபடுத்துகின்றான். இந்த நிகழ்வு ஏற்படும் வரையில், சீதையை மீட்பது சற்று ஐயத்திற்கிடமானதே என்று ஒப்புதல் வாக்குமூலம் கொடுப்பது போலச் செய்து விடுகிறது இந்த “இனி” என்ற சொற்பிரயோகம். “இனி” இது நிகழும் என்று சொன்னதால், “இத்தருணம் வரை நிகழாமல்தான் இருந்தது. நிகழக் கூடிய சாத்தியமே இல்லாமல் இருந்தது, இப்போது நீ செய்த இச்செயலால் சீதையின் மீட்சி நிகழ்ந்தே விட்டது” என்கிறான் இராமன்.

தம்பியை நன்றியுடன் நோக்கி இராமன் சொல்கிறான். தான் மிகவும் மகிழ்ச்சியாக இருப்பதைச் சொல்கிறான்; அம்மகிழ்ச்சிக்குக் காரணம் இலக்குவனே என்னும் வகையில், “நீ இருக்கும் வரையில், பகை என்பதையோ பகைவார்களின் படை என்பதையோ நான் அஞ்சேன்” என்கிறான் இராமன்.

கம்ப மதத்துக் களியானை காவல் சனகன் பெற்றெடுத்த கொம்பும் என்பால் இனி வந்து குறுகினாள் என்று அகம் குளிர்ந்தேன்; வம்பு செறிந்த மலர்க் கோயில் மறையோன் படைத்த மாநிலத்தில், தம்பி உடையான் பகை அஞ்சான் என்றும் மாற்றம் தந்தனையால்.

சனகனின் வாசலைக் காத்துக் கொண்டிருப்பவை, அங்கே காவல் செய்து கொண்டிருப்பவை மதயானைகள். மதம் பிடித்த யானைகள் அல்ல. மிகுந்த வலிமை உடைய யானைகள் அவை. கம்பத்தில் கட்டப்பட்டிருக்கின்ற மதயானைகள். “கம்ப மதத்துக் களியானை”கள் காவல் செய்து கொண்டிருக்கின்ற வாசலை உடைய சனகன் பெற்றெடுத்த கொம்பு, (அவனுடைய மகள், அவனுடைய வாரிசு) சீதை இனி என்பால் வந்து விடுவாள். இதனால் நான் அகம் குளிர்ந்தேன்” என்பது தம்பிக்கு அண்ணன் கொடுக்கும் நற்சான்றிதழ்.

இவ்வளவு தூரம் செயல்திறன் உடைய தம்பியைப் பெற்றிருக்கின்ற ஒருவன் எந்த ஒரு பகைவனுக்கும், அப்பகைவனுடைய படைக்கும் அஞ்சத் தேவையில்லை என்கிறான் இராமன். வீரதீரச் செயல்புரியும் அனைத்து வருங்காலத் தம்பிமாருக்கெல்லாம் புகழ்வருமாறு, இந்தத் தம்பி செயலாற்றுகிறான்; அடியாளாக, பணிசெய்யும் வேலைக்காரனாக இவனால் “தம்பி உடையான் பகை அஞ்சான்” என்னும் பழமொழி உலகில் என்றும் தழைத்து நிற்கும் என்பது இராமனின் வாக்கு மூலம்.

இவ்விதம் இந்திரசித்து மரணம் அடைவதன் மூலம் மட்டுமே தான் சீதையை அடைவது சர்வ நிச்சயம் என்ற ஒரு தீர்மானமான முடிவுக்கு இராமன் வருவதற்குக் காரணம் இல்லாமலில்லை. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் இராவணனின் மாபெரும் வீரர்கள் அனைவரும் ஏற்கனவே கொல்லப்பட்டு விடுகிறார்கள். கும்ப கருணன் மாண்டான்; அதிகாயன் மாண்டான். மீதம் இருப்பவர் இந்திரசித்தும் இராவணனும் தான். இவ்விருவரில், இராவணன் இராமனுக்கு ஒரு பொருட்டே அல்லன். இராவணனைக் கண்டிப்பாக வீழ்த்தி விடுவோம் என்பதில் இராமனுக்குக் கொஞ்சமும் ஐயமில்லை. ஏனென்றால், முதல் போர்புரி படலத்திலேயே அதைக் கம்பன் சொல்லி விடுகின்றான். முதல் நாள் போரிலேயே முற்றாகத் தோற்கடிக்கப்பட்டு விடுகிறான் இராவணன். அப் போரில், தோற்றுப் போன இராவணனை, இன்று போய் நாளை வா” எனப் பெருந்தன்மையோடு அனுப்புகின்றான் இராமன்.

முதற்போரில், இராவணனுக்கும் இராமனுக்கும் நடைபெற்ற போரில் இராவணன் தன்னுடைய படைக்கலன் எல்லாம் முறியடிக்கப்பட்டு, படைபலம் எல்லாம் அழிக்கப்பட்டு நிற்கின்றான். அவனை நோக்கி இராமன் சொல்கிறான். “உனக்கு என்று அமைந்தவை எல்லாம், மாபெரும் புயற்காற்றில் பறந்து போகுமே இலவம் பஞ்சு அதுபோலப் பறந்து போய்விட்டன பார்த்தாயா? இந்நிலையில் நிராயுதபாணியாக நிற்கும் உன்னுடன் நான் போர் செய்வது முறையன்று. அது அறமன்று. எனவே, “போருக்கு இன்று போய் நாளை வா” என்று சொல்லி விடைகொடுத்து அனுப்புகிறான் இராமன்.

ஆள் ஐயா உனக்கு அமைந்தன மாருதம் அறைந்த
பூளை ஆயின கண்டனை; இன்று போய் போர்க்கு
நாளை வா என நல்கினன்; நாகு இளம் கழுகின்
வாளை தாவுறு கோசல நாடுடை வள்ளல்

அவ்விதம் அனுப்பப்பட்டு,

“வாரணம் பொருத மாற்பும் வரையினை எடுத்த தோளும்,
நாரத முனிவர்க்கு ஏற்ப நயம்பட உரைத்த நாவும்,
தாரணி மௌலி பத்தும் சங்கரன் கொடுத்த வாளும்,
வீரமும் களத்தே போட்டு, வெறுங்கையோடு இலங்கை”

புகுந்தவன் இராவணன்.

ஆக, இராவணனை வென்று சீதையை அடைவதில்
இராமனுக்கு எந்தவித ஐயமும் இல்லை. ஆனால், இந்திரசித்து?
“உலகெல்லாம் கலக்கி வென்றவன்” அவன் அப்படிப்பட்டவன்
இருக்கும் வரை சீதையை மீட்பது ஒரு கேள்விக்குறியாகவே
அமைந்து விடுகிறது இராமனுக்கு. ஆதலால் தான் இந்திர
சித்துவை, இலக்குவன் வீழ்த்தியதும், இராமன் “சனகனின்
கொம்பும் இனி என்பால் வந்து குறுகினான்” என்கிறான்.

அன்னையின் ஆணையைச் செவ்வனே நிறைவேற்றும் இலக்
குவனின் பல பரிமாணங்களில் இதுவும் முக்கியமானதொன்று,
அண்ணனை நம்பிக்கை என்னும் குன்றில் ஏற்றி வைக்கின்றான்
இக்குணக் குன்று.

முன்னம் முடிந்தான்

அன்னையின் ஆணையை முற்றிலுமாக, அணுவளவும் குறைவின்றி நிறைவேற்றியவன் இலக்குவன். “எடுத்த காரியம் யாவினும் வெற்றி” என்ற முறையில், செய்வன எல்லாம் திருந்தச் செய்தவன் அவன். தன் அன்னை பணித்த பல நிபந்தனைகளில் ஒன்று, இராமன் அயோத்திக்கு மீண்டும் வர இயலாத சூழ்நிலை ஏற்பட்டு விடுமாயின், அதற்கு முன்னால் இலக்குவன் தன்னுடைய உயிரைப் போக்கிக் கொள்ள வேண்டும் என்பதாகும். “மன்னும் நகர்க்கே இவன் வந்திடின் வா; அது அன்றேல் முன்னம் முடி” என்பது சுமித்திரை சொன்ன வாசகம். இதைப் பற்றி விரிவாக ஏற்கனவே பார்த்துவிட்டோம்.

இப்படிப்பட்ட ஓர் வாசகத்தை ஏன் தேர்ந்தெடுத்தாள் சுமித்திரை என்பது, அயோத்தியா காண்டத்தில் புரியாத புதிராகத் தோன்றினாலும், அதில் உண்மை இருப்பது யுத்த காண்டத்தில் புலனாகிறது. அவ்விதம் அண்ணனின் உயிருக்கு ஆபத்து ஏற்படும் சந்தர்ப்பம் எழுத்தான் செய்கிறது. அப்போது, அன்னை சொன்ன வண்ணம் முன்னம் முடிகின்றான இலக்குவன். தன்னுயிரைத் தந்து, அண்ணனின் உயிரைக் காப்பாற்றுகின்றான். அவனளவில், அவனைப் பொறுத்தமட்டில், உயிர்த் தியாகம் செய்து, அன்னையின் ஆணையை முற்றிலும் நிறைவேற்றுகிறான். முன்னம் முடிகின்றான்.

யுத்த காண்டத்தில், வேல் ஏற்ற படலத்தில் கம்பன் காட்டும் நிகழ்வு இது. தம்பி அண்ணனுக்காகச் செய்யும் பல்வேறு தியாகங்களில் மிக உயர்ந்ததாக, அனைத்துத் தியாகங்களுக்கும் சிகரம் வைப்பதாக இந்த உயிர்த் தியாகம் அமைகின்றது. அண்ணனுக்காக உயிரையும் கொடு என்பது வெற்றுவரையாக மட்டும்

அமைந்துவிடாமல், உண்மை நிகழ்வாகவும் அமைந்து விடுகிறது. என்ன நடக்கிறது என்று பார்ப்போம்.

யுத்த காண்டத்தின் இறுதிப்பகுதி நிகழ்வு இது. தன்னுடைய மாவீரர்களான கும்பகருணன், அதிகாயன், இந்திரசித்து ஆகிய அனைவரும் மாய்ந்துவிட இராவணன் மட்டுமே எஞ்சி நிற்கிறான். எப்படியும் போரில் வெற்றி பெற்றுவிட வேண்டும் என்றெண்ணிய இராவணன், கடைசித் துருப்பாகத் தன்னுடைய மூலபலச் சேனையைக் களம் இறக்குகிறான். அச்சேனை மிகுந்த சேதத்தை வானரர்களிடையே விளைவிக்கிறது. வானரப் படையின் அழிவைத் தடுக்க மூலபலப் படையை அழிக்க இராமனே களம் இறங்குகிறான். தனியொருவனாக மூலபலச் சேனையுடன் போரிடும் நிர்ப்பந்தத்தை இராமனுக்கு ஏற்படுத்திவிட்டு, மற்றொரு பகுதியில் இராவணன் தானே களம் இறங்குகிறான். இராவணனுடன் போர்புரிய இலக்குவன் தலைமையில் மற்றுள்ள அனைவரும் செல்கிறார்கள். இராவணனுக்கும் இலக்குவனுக்கும் போர் நடைபெறுகின்றது. பலத்த போர் ஒருவருக்கொருவர் சளைக்காமல் போரிடுகிறார்கள். இராவணனின் ஒவ்வொரு பாணத்திற்கும் இலக்குவன் சரியான பதிலடி கொடுக்கின்றான். இலக்குவனுக்கு உதவியாக வீடணனும் செயல்படுகின்றான். அண்ணன் இராவணனின் போர்த் தந்திரங்களை எல்லாம் முற்றும் அறிந்த தம்பி அல்லவா வீடணன். அவன் உதவியுடன், அவன் சொல்லிக் கொடுக்க, சொல்லிக் கொடுக்க, இராவணனின் ஆயுதப் பிரயோகம் ஒவ்வொன்றுக்கும் தக்க பதில் பிரயோகத்தை இலக்குவனால் எளிதாகச் செய்ய முடிகிறது. என்ன செய்தும் இலக்குவனை வீழ்த்த இயலாத இராவணன், முடிவாக மோகம் என்ற அஸ்திரத்தை இலக்குவன்மீது பிரயோகிக்கின்றான். எடுத்த காரியத்தைச் செய்துவிட்டுத்தான் ஓயும் அந்த மோகனாஸ்திரம்.

மோகம் ஒன்று உண்டு; முதலவன் வகுத்தது முன்னாள்;
ஆகம் அற்றது; கொற்றமும் சிவன் தனை அழிப்பது;
ஏகம் முற்றிய விஞ்சையை இவன் வயின் ஏவி,
காகம் உற்று உழல் களத்தினில் கிடத்துவென் கடிதின்
என்பது உன்னி அவ் விஞ்சையை மனத்திடை எண்ணி,
முன்பன்மேல் வரத் துரந்தனன்; அது கண்டு முடுகி,

அன்பின் வீடணன், “ஆழியான் படையின் அறுத்தி”
என்பது ஒதினன்; இலக்குவன் அது தொடுத்து எய்தான்.

அந்த அஸ்திரத்திலிருந்து தப்ப ஒரே வழி அதை முறியடிப்பதுதான். அதை முறியடிப்பதற்கான சரியான பதில் பிரயோகம் ஆழியான் படையாகும். அதாவது நாராயணாஸ்திரம் அப்படையின்றி வேறு எந்தப் படைக்கலத்தாலும் அந்த மோகனாஸ்திரத்தை முறியடிக்க இயலாது. இந்த ரகசியத்தை வீடணன் இலக்குவனுக்கு எடுத்துச் சொல்கின்றான். இலக்குவன் அவ்விதமே செய்து இராவணனின் மோகனாஸ்திரம் பலனளிக்காமல் போகும்படி செய்து விடுகின்றான்.

கம்பனின் சொற்பிரயோகம் அற்புதமானது. இன்றும் நம்மிடையே ஒதுதல் என்ற சொல்லின் இத்தகைய பிரயோகம் வழக்கத்தில் இருக்கிறது. “என்னடா, ஓம் பொண்டாண்டி காதலே ஏதோ ஒதிட்டுப் போறாளே; என்ன சொன்னா அவ?” என்று எத்தனை தாய்மார்கள் தத்தம் மகனிடம் வினவுவதைக் கேட்டிருக்கிறோம். இவ்விதம், தன்னுடைய உடன்பிறப்பே தனக்கு எதிராகச் செயல்படுவது கண்டு இராவணன் கடுங்கோபம் கொள்கிறான். தன்னுடைய முயற்சிகள் எல்லாம் தன் தம்பியாலேயே தவிடு பொடியாக்கப்படுவது கண்டு கடுஞ்சினம் கொண்ட இராவணன், இலக்குவனை அழிப்பதைவிட வீடணனைக் கொன்றுவிடுவது தான் உடனடித் தேவை என்று உணருகிறான். வீடணன் இருக்கும் வரையில் இலக்குவனைத் தன்னால் அழிக்க இயலாது என்பது புரிந்ததால், இராவணன் வீடணனைக் கொல்ல அவன்மீது வேல் ஒன்றை ஏவுகின்றான். அவ்வேல், மயன் இராவணனுக்கென்று சிறப்பாக, மிக்க அக்கறை கொண்டு தயாரித்துக் கொடுத்தது. தன் மகள் மண்டோதரியை இராவணனுக்கு மணம் முடித்து வைத்தபோது, சீதனமாகக் கொடுத்த வேல் அது. இந்திரனுடைய வச்சிராயுதத்தையும் திருமாலின் சக்கரப் படையையும் ஒத்தது அவ்வேல் என்றும் வெற்றியே பெறும் வல்லமையுடைய அவ்வேல் ஊழிக்காலம் வரினும் அதையும் கடந்து நிற்கக் கூடியது. “உயர்ந்த கொற்றமும் ஊழியும் கடந்துளது” அப்படிப்பட்ட அந்த வேலைத் தன் தம்பியின் மேல், அவன் உயிர்குடிக்க வென்று இராவணன் எறிந்தான் இராவணன். அந்தத் தம்பி எப்படிப்பட்டவன். அவன் இடி போன்ற குரலில் உருமிப் போர்

செய்ய இறங்கினால் வெற்றியையும் வெற்றி கொள்வான். சயந்தனைப் பொருள் தம்பி இந்த வீடணன்.

அவ்வேலின் சிறப்பு பற்றிக் கம்பன் கூறும் பாடல் இதோ:

மயன் கொடுத்தது; மகளொடும்; வயங்கு அனல் வேள்வி
அயன் படைத்துளது; ஆழியும் குலிசமும் அனையது;
உயர்ந்த கொற்றமும் ஊழியும் கடந்துளது; உருமின்,
சயந்தனைப் பொருள் தம்பியை உயிர் கொள் சமைந்தான்

எதிர்ப்பட்டவரைக் கொல்லாமல் மீளாது அவ்வேல். அவனைக் கொன்ற பின்னரே அது மீளும் அவ்விதம் அந்த வேல் மேலே பட்டால், அப்படிப்பட்டவன் நான்முகனே ஆயினும், அவனையும் அழிக்கும். அந்த வேலை எடுத்து வட்டமாக வலம் செய்து இராவணன் வணங்கினான். எட்ட நிற்காமல் அருகிலேயே நிற்கும் தம்பி வீடணன் மேல் அதனை இராவணன் எறிந்தான்.

விட்ட போதினின் ஒருவனை வீட்டியே மீளும்,
பட்ட போது அவன் நான்முகன் ஆயினும் படுக்கும்
வட்ட வேல் அது வலம் கொண்டு வாங்கினன், வணங்கி,
எட்ட நிற்கலாத் தம்பிமேல் வல்விசைத்து எறிந்தான்.

அவ்வேல் தன்னைக் குறிவைத்து, தன்மேல் எய்யப்பட்டதைக் கண்ணுற்ற வீடணன் “இது என்னைக் கண்டிப்பாகக் கொன்று விடும்” “ஐய! ஈது என்னுயிர் அழிக்கும்” என்று உறுதியாகச் சொல்கிறான். அந்த வேலின் தன்மை எல்லாம் அறிந்தவன் அவன். இதிலிருந்து தப்பிக்கும் வழி வேறு ஏதும் இல்லை” என்று இலக்குவனிடம் சொல்கிறான். பிறிந்து செய்யலாம் பொருள் இல்லை என்று.

எறிந்த காலையில் வீடணன் அதன் நிலை எல்லாம் அறிந்த சிந்தையன், “ஐய! ஈது என்னுயிர் அழிக்கும் பிறிந்து செய்யலாம் பொருள் இலை” என்றாலும் பெரியோன், “அறிந்து போக்குவல், அஞ்சல் நீ” என்று இடை அணைந்தான்.

“ஐய! ஈது என்னுயிர் அழிக்கும், பிறிந்து செய்யலாம் பொருள் இலை” என்ற வரி மிகவும் பொருள் பொதிந்தது. “இதுவரை இராவணன் ஏவிய கணைக்கெல்லாம் தக்க மாற்று எது என்பதை இலக்குவா உனக்கு நான் எடுத்துரைத்தேன். ஆனால், இந்த

வேலுக்கு அந்த மாதிரி மாற்று ஒன்று இல்லை. பிறிந்து செய்யலாம் பொருளிலை. அவ்விதம் மாற்று ஒன்று ஏவி இதனை அழிக்கவோ, இதனை முறியடிக்கவோ இயலாது. அவ்விதத் தனித்தன்மை கொண்டது இவ்வேல். எனவே, இது என்னைக் கொன்றுவிடும் - ஈது என்னுயிர் அழிக்கும் - என்கிறான்.

தன்னால் இதற்கு மாற்று ஒன்று சொல்லிக் கொடுக்க இயலாது என்பதை வீடணன் தெளிவாக உரைத்துவிட்டபோதிலும், ஏன் அதற்கும் ஒரு படி மேலேயே போய் இதற்கு மாற்று ஒன்றும் இல்லை என்பதையும் மிக வலியுறுத்தி வீடணன் சொன்ன பிறகும் அதை முறியடிக்கும் பணியில் இலக்குவன் ஈடுபடுகின்றான். “உனக்குற்ற இடரை அறிந்து கொண்டேன், நீ அஞ்சாதே. அதனை நான் போக்குவேன்” என்று இலக்குவன் ஆறுதல் சொல்கிறான். அறிந்து போக்குவல் நீ அஞ்சலை என்கிறான் இலக்குவன். இதுவரை இராவணனின் ஒவ்வொரு கணைக்கும் என்னவோ நீ சொல்லிக் கொடுத்த வண்ணம்தான் நான் பதில் கணைவிட்டேன் என்று தானே எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறாய். அப்படி இல்லை. இப்பொழுது என்ன செய்ய வேண்டும் என்பது எனக்குத் தெரியும். என்ன செய்ய வேண்டுமோ அதைச் சரிவரச் செய்து, நான் இந்த இடரை நீக்குவேன் நீ அஞ்சாதே என்று அவனை அணைத்துக் கொள்கிறான் இலக்குவன். அவனைப் பெரியோன் என்கிறான் கம்பன் இந்தக் குறிப்பிட்ட கட்டத்தில் பல இடங்களில் சிறுவ, இளையோய், தம்பி, இளங்குமர என்றெல்லாம் கம்பனால் கூறப்பட்டவன் இலக்குவன், இவன் தற்சமயம் ஆற்றவிருக்கும் பெருஞ்செயல் குறித்தோ என்னவோ, பெரியோன் என்ற வார்த்தை, அதுவாக வந்து விழுந்திருக்கிறது.

‘இந்த வேல் எப்படியும் என்னைக் கொன்றுவிடும். அத்தகைய அழிவினின்றும் தப்பும் வழி வேறு இல்லை’ என்று தெளிவாக வீடணன் உரைத்தபோதிலும், இலக்குவன் அவ்வுரையை அவ்வளவு கவனத்துடன் உள்வாங்கிக் கொள்ளவில்லை. சற்று அசிரத்தையாகவே இருக்கிறான் அவன். வேறு வழியே இல்லை என்பதை அவன் மனம் அவ்வளவு எளிதில் ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. தன்னுடைய ஆற்றலின்மீது அவன் கொண்டிருந்த அசைக்க முடியாத நம்பிக்கையினால் ஏற்பட்ட எண்ணம் அது. எனவே, அந்த வேலைத் தடுத்து நிறுத்தும் முயற்சியில்

ஈடுபடுகிறான் இலக்குவன். தன்னுடைய வில் திறமையை எல்லாம் காட்டுகிறான். ஏராளமான அம்புகளை ஏவுகின்றான். அம்பு மாரி பொழிகின்றான் அவன். இம்முயற்சியில் இலக்குவன் தோல்வியே காண்கின்றான். இலக்குவன் ஏவிய அம்புகள் எல்லாம் பயனற்றுப் போகின்றன. வில் வித்தையால் அவ்வேலைத் தடுக்க இயலாமற் போன இலக்குவன், தன்னுடைய ஏனைய படைக் கலன்களையும் ஏவுகின்றான். அவற்றாலும் அவ்வேலை அழிக்க முடியவில்லை. தான் மேற்கொண்ட எந்தவொரு வழியிலும், அந்த வேலை அழிக்கவோ, தடை செய்யவோ இலக்குவனால் முடியவில்லை.

மிகுந்த தவம் செய்து மேன்மையுற்ற ஒருவனை, சின்னத் தனமான செயல்களையே செய்யும் தீயவன் ஒருவனின் தீச் சொற்கள் (வசவுகள்) எப்படி ஒன்றும் செய்ய இயலாமற் போகிறதோ, அப்படி இலக்குவனின் படைக்கலன்களும் பயனிழந்துபோயின என்று கம்பன் ஒரு அற்புதமான உவமை சொல்கிறான். செய்த மாதவத்து ஒருவனை சிறுதொழில் தீயோன், வைத வைவினில் ஒழிந்தன; என்ற கம்பனின் சொல்லாட்சி மீண்டும் நம்மை பிரமிக்க வைக்கிறது. “மா” தவம் செய்தவன் ஒருவன், என்று சொல்லி அவனுக்கெதிராக “சிறு” தொழிலோன் என்பதையும் சொல்கிறான். அந்த வேல் விரைவாக வீடணனை நோக்கி வந்து கொண்டிருக்கிறது. இலக்குவனின் வாளிகளும் மற்றையப் படைக்கலன்களும் அவ்வேலுக்கு முன் வலுவிழந்து போனதைக் கண்ணுற்ற வானவர்கள் அவ்வளவுதான் “வீடணன் இன்று மாண்டான், அவன் கதை முடிந்தது” என்று உள்ளம் நைந்தார்கள்.

எய்த வாளியும் ஏவின படைக்கலம் யாவும்,
செய்த மாதவத்து ஒருவனை சிறுதொழில் தீயோன்
வைத வைவினில் ஒழிந்தன; “வீடணன் மாண்டான்
உய்தல் இல்லை” என்று உம்பரும் பெருமனம் உலைந்தார்.

தான் அந்த வேலால்தான் இறப்பது உறுதி என்பதை வீடணன் ஏற்கெனவே தீர்மானமாகச் சொல்லிவிட்டான். தான் எய்த வாளியும் ஏனைய படைக்கலன்களும் பயனற்றுப் போய்விட்ட இந்நிலையில்தான் - இந்த இறுதிக் கட்டத்தில்தான் - நிலைமை

யின் தீவிரம் இலக்குவனுக்குச் சற்றே உரைக்கின்றது. வீடணனைக் காப்பாற்ற ஒரே ஒரு வழிதான் இருக்கிறது என்பதை இலக்குவன் இப்போது திட்டவட்டமாக உணருகின்றான். உடனடியாக, அதைச் செயல்படுத்தி உயிர்த் தியாகம் செய்கிறான்.

எப்படியும் மரணம் உண்டாக்கி விட்டுத்தான் இந்த வேல் மீளப் போகிறது. அவ்வாறாயின், அது வீடணனுடைய மரணமாக இல்லாமல் என்னுடைய மரணமாக இருந்துவிட்டுப் போகட்டும். அவ்வகையிலாவது, வீடணன் உயிர் காப்பாற்றப்பட்டும். இந்த வேல் வீடணன்மீது பாயாமற் தடுப்பதற்கு ஒரே வழி அதற்கு மாற்று இலக்கு அமைத்து தர வேண்டியதுதான் அந்த இலக்கு, என்னுடைய மார்பாக இருக்கட்டும் என்பது இலக்குவனின் தீர்மானமான முடிவு. அவன் முன்னம் முடிகின்றான்.

இந்தக் கட்டத்தில் இலக்குவன் எண்ணுவதாகக் கம்பன் அமைத்த பாடல் இதோ.

தோற்பென் என்னினும் புகழ் நிற்கும்; தருமமும் தொடரும்,
ஆர்ப்பர் நல்லவர்; அடைக்கலம் புகுந்தவன் அழியப்
பார்ப்பது என்? நெடும் பழி வந்து தொடர்வதன் முன்னம்
ஏற்பென் என் தனி மாப்பின்” என்று இலக்குவன் எதிர்ந்தான்

“இந்த வேல் வீடணனைக் கொல்லுமாயின், அது அண்ணனின் உயிருக்கு உலை வைப்பதாக முடியும்” என்று இலக்குவன் உணருகிறான். இலக்குவனுடைய முக்கியமான உள்நோக்கம் அண்ணனின் உயிரைக் காப்பதுவே.

என்னது இராமனின் உயிரையா? இங்கே இலக்குவன் காப்பாற்றப்போவது வீடணனின் உயிரையா, அல்லது இராமனின் உயிரையா? என்ற ஐயம் இவ்விடத்தில் எழலாம்.

இராவணனால் எறியப்பட்ட வேல் வீடணனைக் கொல்வதற்கும், இராமனின் உயிர் போவதற்கும் என்ன சம்பந்தம்? இவற்றிற்கிடையே என்ன தொடர்பு? “அடைக்கலம் புகுந்தவன் அழியப் பார்ப்பது என்?” என்று கம்பனின் வரி இதைத் தெளிவு படுத்துகின்றது. என்ன செய்தாகிலும் சரி, வீடணன் காப்பாற்றப் பட வேண்டும் என்பது இலக்குவன் குறிக்கோள். ஏனென்றால், இராவணனின் வேல் வீடணனைக் கொன்றுவிடுமாயின், அதன்

பிறகு இராமன் உயிருடன் இருக்கமாட்டான். ஆக, இராவணனின் வேல், வீடணனைக் கொல்வது என்பதோடு நின்றுவிடாமல், இறுதியில் இராமனின் மரணத்தையும் முடித்து வைத்து விடும் என்பதை இலக்குவன் நன்கறிவான். ஏன் அப்படி? வீடணனுக்கு அடைக்கலம் கொடுத்துவிட்டபடியால், அவனைக்கடைசி வரை காப்பாற்றும் பொறுப்பு இராமனுக்கு உண்டு. வீடணனை இராவணன் கொன்று விடுவானேயாகில், அது அடைக்கலம் கொடுத்தவனைப் பாதுகாக்கத் தவறிவிட்டான் என்ற அவப் பெயரை இராமன் மீது சுமத்திவிடும். “நெடும் பழி வந்து தொடர்வதன் முன்னம்” என்பது இலக்குவனின் எண்ணம்.

தன்னுயிர் போவதானாலும் சரி, தான் அடைக்கலம் கொடுத்தவன் காப்பாற்றப்பட வேண்டும் என்பது தானே இராமனின் தீர்மானமான முடிவாக இருந்திருக்கும்? அதுதான் இராமனின் நோக்கமாக இருந்தால் அதை நிறைவேற்றுவது தானே இலக்குவனின் கடமை. எனவேதான் வீடணன் இராவணனால் கொல்லப்பட்டால், அது இராமனுடைய உயிருக்கே உலை வைப்பதாக முடிந்து விடும் என்றெண்ணுகிறான் இலக்குவன், வீடணனைக் காப்பாற்றுவதன்மூலம், உண்மையில் அண்ணனுடைய உயிரைத்தான் காப்பாற்றுகிறோம் என்பதை அறிவான்.

எனவேதான், தன்னுயிரை மார்பில் அந்த வேலை ஏற்கிறான் இலக்குவன். “தனி மார்பில்” என்கிறான் கம்பன். தன்னுடைய மார்பில் மட்டுமே இவ்வேல் பாய வேண்டும் என்றெண்ணிச் செயல்படுகின்றான் இலக்குவன். “முன்னம் முடி” என்பது இவனுக்கு மட்டுமே இடப்பட்ட அன்னையின் ஆணையல்லவா? அதில் எப்படி மற்றவர்கள் பங்கேற்க முடியும்? அதை இவன் எப்படி அனுமதிக்க முடியும்? எனவே, “என்தனி மார்பில்” என்று கவி வடிக்கிறான் கம்பன். இந்தத் தனி என்ற சொல் மிகவும் பொருளுள்ளதாக அமைகிறது.

இராவணன் அவ்விதம் எறிந்த வேலைத் தன்னுடைய மார்பில் ஏற்றால் அதன் மூலம்தான் தோற்றுப் போய்விடுவோம் என்பதை இலக்குவன் அறிவான். “அவ்வேல் தன்னைக் கொன்று விடும், தனக்கும் இராவணனுக்கும் நடக்கும் போரில், இராவணன் வென்று, தான்தோற்று விடுவோம்” என்பது இலக்குவனுக்குத்

திட்டவட்டமாகத் தெரிந்ததுதான். தோற்பது என்பது வெறும் தோல்வியடைவது என்ற பொருளில் மட்டும் இங்கு கையாளப் பட்ட சொல் அன்று. இறந்து போவோம் என்ற பொருளையும் உள்ளடக்கி வார்க்கப்பட்ட சொல் தோற்பது அவ்விதம் உயிர் விடுவது பற்றி அவன் சற்றும் கவலைப்படவில்லை. மாறாக அதை விரும்பவே செய்கிறான். அதுதான் தன்னுடைய கடமை என்று எண்ணுகிறான் இலக்குவன். எனவே, கம்பனின் வரி “தோற்பன் என்னினும்” என்று வலியுறுத்தும் வண்ணம் அமைகின்றது.

“தான் தோற்றாலும் (மரணமடைந்தாலும்) அந்தத் தோல்வி தனக்குப் புகழ் சேர்ப்பதாகவே அமையும். அதனால் தனக்கு இழுக்கு வராது என்பதில் மிகத் தெளிவாக இருக்கிறான் இலக்குவன். தான் தோற்றாலும் அறம் தன் பக்கத்தில் தான் நிற்கும் என்பதையும் அவன் அறிவான். தருமமும் தன்னைப் பின் தொடரும் நல்லவர்கள் எல்லாரும், “சரியான காரியம் செய்தான் இலக்குவன்” என்று தன்னைக் கொண்டாடுவார்கள், தனக்கு “ஓ” போடுவார்கள். தன்னைப் போற்றிப் புகழ்வார்கள், தன் பெருமை பேசி ஆர்ப்பரிப்பார்கள்” என்று எண்ணி அவ்வேலைத் தன்னுடைய மார்பில் ஏற்றுக் கொள்கிறான் இலக்குவன். எனவே, “புகழ் நிற்கும்; தருமமும் தொடரும், ஆர்ப்பர் நல்லவர்” என்று இலக்குவன் எண்ணுகிறான்.

ஆனாலும் இவ்விதம் புகழுக்கு ஆசைப்பட்டவன் அல்லன் இலக்குவன். அந்தப் புகழுக்காக இச்செயலை அவன் செய்யவில்லை. சொல்லப் போனால் இவ்விதம் அவனுக்கு புகழ் வருவது, ஒரு தவிர்க்க முடியாத பக்கவிளைவே.

- ★ “எனக்குன்னு வந்து வாய்ச்சுதே இந்தச் சோதனை என்று நாமனைவரும் சலித்துக் கொள்கிறோமே அது போலல்லாமல்,
- ★ என்னை மட்டும் ஏன் இப்படிச் சோதிக்கிறான் பகவான் என்றெல்லாம் சோதனை வரும்போது நாமனைவரும் நொந்து கொள்கிறோமே அது மாதிரியும் இல்லாமல்,
- ★ எந்தலையிலேன்னு பார்த்து விழுந்தது பார் இந்தத் தொல்லை என்று அலுத்துக் கொள்கிறோமே, அந்த வகை எண்ணத் தையும் கொள்ளாமல்,

இவை போன்ற எந்த ஒரு அவநம்பிக்கை மனநிலையையும் இலக்குவன் கொள்ளாமல் மிகுந்த மகிழ்வுடன் சாவை எதிர் கொள்கிறான். தருவது உயிர், பெறுவது புகழ் என்று அளப்பற்ற மனநிறைவோடு, மரணத்தைத் தழுவுகிறான் இலக்குவன் மகிழ்வோடு முன்னம் முடிகின்றான் இத்தம்பி. அந்த வேல் படு வேகமாக வீடணனை நோக்கி முன்னேறி வருகிறது. அதன் வேகத்தைவிட இலக்குவனின் எண்ணவோட்ட வேகம் அமைகிறது. அந்த எண்ணவோட்டம்தான் மேற்சொன்ன கம்பன் பாடல். ஆனால், இலக்குவன் மாத்திரம் இவ்விதம் எண்ணவில்லை. தான் அந்த வேலால் இறப்பது நிச்சயம் என்று வீடணன் ஏற்கனவே சொல்லிவிட்டான். இலக்குவன் எய்த வாளியும் ஏனைய படைக்கலன்களும் பயனற்றுப் போய்விட்டன. இந்நிலையில் வீடணனைக் காப்பாற்ற ஒரே ஒரு வழிதான் இருக்கிறது என்று இலக்குவன் அறிந்த அதே வழியை அனுமன், அங்கதன், சுக்ரீவன் என்று எல்லோரும் இதை உணர்கிறார்கள். வீடணனைக் காப்பாற்ற உள்ள ஒரே மார்க்கம், அந்த வேலை தாங்களே தத்தம் மார்பில் ஏற்றுக் கொண்டு உயிர்த்தியாகம் செய்வதுதான் என்பதைப் புரிந்து கொண்டு, உடனடியாக அக்காரியத்தில் அவர்கள் இறங்குகிறார்கள். வீடணனைப் பாதுகாக்கப் பலரும் முன் வருகிறார்கள். அதைக் கண்ட வீடணன், தனக்காக இவர்கள் செய்யும் தியாகத்தைக் கண்டு, அந்த வேலை ஏற்க அவனும் முன்னேறுகிறான். அனுமன், சுக்ரீவன், அங்கதன், இலக்குவன் என்று பலருக்கும் இடையே பலத்த போட்டி நடைபெறுகிறது. தன்னுடைய உயிரைத் தியாகம் செய்தாவது, வீடணனைக் காப்பாற்றியே தீரவேண்டுமென்பதில் இவர்கள் அனைவருக்குமிடையே ஒரு பலப்பரீட்சையே அங்கு நிகழ்கிறது. ஒவ்வொருவரும், மற்றவரைப் பின்னுக்குத் தள்ளி, தாம் முந்தி, தங்களுடைய மார்பில் அவ்வேலை ஏற்றுக் கொள்ள முற்படுகிறார்கள். முண்டியடித்துக் கொண்டு, மற்றெல்லோரையும் தள்ளி ஒவ்வொருவரும் முன்னேறுகிறார்கள். இவ்விதம் அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் வீடணனுக்கு உற்ற துன்பத்தை தாமே உற்றதாக உணர்ந்தார்கள். அவர்கள் இவ்விதம் உற்ற துன்பத்தை உரைக்கவும் இயலுமோ? அலக்கண் அன்னதை இன்னது என்று உரை செயல் ஆமோ? என்கிறான் கம்பன்.

இலக்குவற்கு முன் வீடணன் புகும்; இருவரையும்
விலக்கி அங்கதன் மேற்செல்லும்; அவனையும் விலக்கிக்,
கலக்கும் வானரக் காவலன்; அனுமன் கடுகும்,
அலக்கண் அன்னதை இன்னது என்று உரை செயல் ஆமோ?

இலக்குவன் இவ்விதம் தன்னுடன் போட்டிக்கு வந்த
வீடணன் உள்ளிட்ட அனைவரையும் பின்னுக்குத் தள்ளி
விடுகின்றான். தனக்கு முன்னால் சென்றவரை எல்லாம் பின்
னுக்குத் தள்ளி, இவன் முன்னேறுகிறான். மிக வேகமாகச்
செல்கிறான்.

அன்னையின் ஆணை அவனுக்கு நினைவுக்கு வருகிறது.
“முன்னம் முடி; முன்னம் முடி” என்று அவனுடைய பின்னங்
கழுத்தில் கை வைத்து அந்த ஆணை உந்தித் தள்ளுகிறது. யார்
யாரெல்லாம் அந்த வேலை தம் மார்பில் ஏற்பதற்கென்று ஓடு
கிறார்கள் என்று இலக்குவன் பார்க்கிறான். அன்னையின் ஆணை
அவர்களுக்காகவா இடப்பட்டது? என்னுடைய அன்னை எனக்கு
இட்ட ஆணையன்றோ அது. எப்படி இவர்கள் அச்செயலில்
இறங்கலாம் என்றெண்ணினான். அவனுள் இவ்வெண்ணத்தால்
ஒரு புது உத்வேகம் பிறக்கிறது. அனுமன் முந்துவதைப்
பார்க்கிறான் இலக்குவன். இந்த அனுமனின் வேகம் ஒரு வேகமா?
அவனுடைய அப்பனின் வேகத்தினும் மிகுந்த வேகத்தில் நான்
செல்வேன் என்று வாயு வேகத்தையும் மிஞ்சிச் செல்கிறான்
இலக்குவன். “காலினும் முடுகி” என்கிறான் கம்பன், மிகப்
பொருத்தமாக இவ்விடத்தில் கால் என்றால் காற்று. அனுமனின்
அப்பனின் வேகத்தையும் மிஞ்சிய இலக்குவனுக்கு, அங்கதன்
வேகமோ, சுக்ரீவன் வேகமோ, ஒரு பொருட்டா? எனவே, அனை
வரையும் நிற்கச் சொல்கின்றான். “எல்லோரும் நில்லுங்கள். இது
உங்கள் பணியன்று. வீடணனுக்கு வந்த இந்த இடரை நான்
விலக்குவேன். என்னுடைய பணி அது. நானே அதைச்
செய்வேன்”. “நின்மின்; யான் இது விலக்குவேன்” என்கிறான்
இலக்குவன். இக்குறிப்பிட்ட தருணத்தில் இது படைத்தளபதியின்
கட்டளையாகவும் அமைந்து விடுகிறது. அவர்களின் மறு
மொழிக்கோ, அல்லது செயலாக்கத்திற்கோ காத்திராமல்
இலக்குவன் முன்னேறி, அனைவரையும் பின்னுக்குத் தள்ளி,

எல்லோரையும் முந்தி, வேகமாகச் சென்று வேலைத் தன்னுடைய மார்பில் ஏற்றுக் கொள்கிறான்.

கம்பன் இப்படலத்திற்கு இவன் செய்கையை முன்னிறுத்தி, இவன் செயலை அங்கீகரிக்கும் பொருட்டு, இவன் செயலைப் போற்றிப் புகழும் வண்ணம் “வேல் ஏற்ற படலம்” என்று மிகப் பொருத்தமாகத்தான் பெயரிட்டுள்ளான்.

இராவணன் எய்த வேல் இலக்குவன் மார்பைத் துளைத்துக் கொண்டு முதுகு வழியாக வெளியேறி விடுகிறது. பொன்னின் மார்பிடை ஏற்றான், முதுகிடைப் போக அவன் மண்ணில் வீழ்கிறான். மார்பில் புகுந்த வேல், முதுகு வழியாக வெளிப்பட்டு, இலக்குவனை கீழே தள்ளி, அவனை மண்ணுடன் பிணைத்து விடுகிறது.

இவ்வேல் தன்னைத் தாக்கினால், அதனால்தான் இறந்து போய்விடுவோம் என்பது நிச்சயமாகத் தெரிந்தபோதிலும், இலக்குவன் தன்னுயிர் போவது பற்றிக் கவலைப்படாமல், அண்ணன் உயிரைக் காப்பாற்ற வேண்டும், அண்ணன் வீடணனுக்கு அளித்த அடைக்கலத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்ப தற்காக உயிர்த்தியாகம் புரிகின்றான். அவனளவில் அவன், அந்தக் கணத்திலேயே முன்னம் முடிந்துவிட்டான். இவன் வீழ்தல் கண்டு விண்ணவர் எல்லாம் கண்கலங்கி இரங்குகிறார்கள். கம்பன் இவ்விடத்தில் தரும் பாடல் முழுமையாக இதோ:

முன் நின்றார் எலாம் பின் உற, காலினும் முடுகி,
“நின்மின்; யான் இது விலக்குவென்” என்று உரை நேரா
மின்னும் வேலினை, விண்ணவர் கண் புடைத்து இரங்கப்,
பொன்னின் மார்பிடை ஏற்றான், முதுகிடைப் போக.

ஆக, இவ்வழியில் அண்ணன் அளித்த அடைக்கலத்திற்கும் வாக்குறுதிக்கும் பங்கம் வராமல், தன்னுயிரைத் தந்து அவற்றைக் காப்பாற்றி விடுகின்றான் இலக்குவன்.

தன் பொருட்டாக இலக்குவன் “இறந்தது” கண்டு, வீடணனும், “நான் இனிமேல் இருந்து என்ன பயன். இனி உயிர் வாழப் போவதில்லை. இக்கணமே நான் இறக்கப் போகின்றேன்” என்று சொல்லித் தற்கொலை செய்து கொள்ளமுற்படுகின்றான்.

இலக்குகூன் மடிந்துவிட்டான் என்பதை அறிந்து கொள்கிறான் வீடணன் “பொன் அரும்பு உறு தார்ப் புயப் பொருப்பினான் பொன்ற” என்பது கம்பனின் வரிகள். “பொன்ற” மாண்டுவிட என்கிறான் கம்பன் வீடணன் எண்ணத்தை வெளிப்படுத்த.

இலக்குவனே போய்விட்டான். அவன் எப்படிப்பட்டவன் மலை போன்ற தோள்களை உடையவன். “புயப் பொருப்பினன்” அதுவும் பொன் போன்ற அழகிய பூக்களின் அரும்பினால் செய்யப்பட்ட மாலையை அணிந்த தோள்கள் அவை. அப்பேர்ப்பட்ட பொன் அரும்பு உறு தார்ப் புயப் பொருப்பினானே பொன்றினான் என்றால், அதன் பின் நான் இருந்து என்ன பயன் என்று எண்ணிய வீடணன் தன்னுயிர்விடத் துணிகின்றான். பொன் அரும்பு உறு தார்ப் புயப் பொருப்பினான் பொன்ற என் இருந்து நான்? இறப்பென் இக்கணத்து; இவ்வுலகில் இனிமேலும் நான் இருக்கப் போவதில்லை. இப்போதே இறக்கப் போகிறேன் என்று சொல்லி, அதற்கான செயல்முறையில் இறங்குகிறான் வீடணன். தன் பொருட்டு உயிர்துறந்த இலக்குவனின் தியாகத்தின் தாக்கம் தாங்க முடியாமல், தற்கொலைக்கும் தயாராகிவிட்ட வீடணனை, நில் நில் என்று சாம்பவான் தடுக்கின்றான். பின்னர் அனுமன் மருத்து மலைகொணர்ந்து அதன் மூலம் இலக்குவன் உயிர்பெறுகிறான்.

தன்னைச் சரணடைந்த வீடணனுக்கு அடைக்கலம் கொடுத்தான் இராமன். இந்த ஈரேழு பதினான்கு உலகமும் உள்ள நாள்வரையிலும், என்னுடைய பெயர் எவ்வளவு காலம் நிலைத்து நிற்குமோ அந்நாள் வரையிலும், இலங்கைக்கு அரசனாக நீ இருப்பாய் என்று சொல்லி வீடணனுக்கு இராமன் அடைக்கலம் தருகிறான். அப்பேர்ப்பட்ட வாக்குறுதி, தன் முன்னிலையிலேயே, தன்னைச் சாட்சியாக வைத்துக் கொண்டே தரப்பட்ட வாக்குறுதி இப்போது காற்றோடு போய்விடும் சூழ்நிலை ஏற்பட்டு விடுவதைக் கண்ட இலக்குகூன் தன்னுயிர் ஈந்தாவது வீடணனைக் காப்பாற்ற முன்வருகிறான்.

வீடணனிடம் நேருக்கு நேர், நேரிடையாக அடைக்கலம் அளித்தது தவிர, “வீடணனை ஏப்படியும் காப்பாற்றுவேன்; காப்பாற்றியே தீருவேன்” என்று இராமனே மற்றொருவரிடமும்

வாக்குத் தந்திருக்கின்றான். அவ்வாக்குறுதியைக் காப்பாற்ற வேண்டிய அண்ணனின் கடமையையும் தன் தோளில் ஏற்றுக் கொள்கிறான் இலக்குவன்.

இராவணன் வீடணனைக் கொன்று விடுவான் என்பதை நன்றாகத் தெரிந்து வைத்திருக்கின்ற கும்பகருணன், தான் இறப்பதற்கு முன்னால், வீடணன் காப்பாற்றப்பட வேண்டும் என்கிற வாக்குறுதியை இராமனிடமிருந்து பெற்றுக் கொள்கிறான். அப்படி ஒரு வாக்குறுதியைப் பெற்றுக் கொண்ட பிறகே, அவனுடைய உயிர் போகிறது.

இக்கட்டத்தில் வரும் கம்பன் பாடலைப் பார்ப்போம்.

வெல்லுமா நினக்கின்ற வேல் அரக்கன், “வேரோடும்
கல்லுமா முயல்கின்றான், இவன்” என்னும் கறுவுடையான்
ஒல்லுமாறு இயலுமேல், உடன்பிறப்பின் பயன் ஓரான்,
கொல்லுமால், அவன் இவனை; குறிக்கோடி, கோடாதாய்!

“அரக்கர் குலம் முழுவதையும் வேரோடும் அழிக்க முயற்சிக்கிறான் இந்த வீடணன். “வேரோடும் கல்லுமா முயல்கின்றான், இவன்” எனவே, அவனைக் கொன்றுவிட வேண்டும்” என்று கறுவிக் கொண்டிருக்கிறான் இராவணன். உடன்பிறப்பு என்று கூடக்கருதமாட்டான் இராவணன். இவனைக் கண்டிப்பாகக் கொன்று விடுவான். “உடன்பிறப்பின் பயன் ஓரான், கொல்லுமால், அவன் இவனை; வீடணனைத் தந்தம்பி என்று சற்றும் பரிவு காட்டாமல், இராவணன் கொன்று விடுவான் என்பது கும்பகருணனின் தீர்மானமான முடிவு. அது வாய்மொழியாகவே வருகின்றது. “தம்பி என எண்ணிப் பரிவு காட்டமாட்டான் இராவணன் வீடணனைக் கொன்றுவிடுவான். எனவே, வீடணனைக் காக்கும் பொறுப்பு உங்களுக்கு அமைகிறது. அச்செயலுக்கு முழுப் பொறுப்பு ஏற்க நான் மூவரைப் பணிக்கின்றேன். இந்த மூன்றுபேரையும் என் தம்பி ஒரு நொடி கூடப் பிரியாமல் இருக்க வேண்டும். அவ்விதம் அவனுக்கு அரணாக, அவனைவிட்டுப் பிரியாமல் இருப்பது உங்கள் மூவரின் கடமை. என் தம்பியின் உயிருக்கு நீங்கள் மூவரும் தான் பொறுப்பு. இராமா! இதற்கு உத்ரவாதம் நீ தரவேண்டும்” என்று இராமனை வேண்டுகிறான் கும்பகருணன். அந்த வாக்குறுதியைப் பெற்றுக்

கொள்கிறான் கும்பகருணன். அதன் பிறகே அவன் உயிர் விடுகின்றான். தம்பியின் உயிருக்கு ஒரு காப்புறுதி ஏற்பாடு செய்த பின்னர்தான் தான் உயிர் துறக்கின்றான் கும்பகருணன். அவன் குறிப்பிட்ட மூவர் இலக்குவன், இராமன், அனுமன் ஆகியவரே. இம்மூவரிலும் முதலாவது பாதுகாவலனாகக் கும்பகருணன் குறிப்பிடுவது இலக்குவனையே இராமனைக் கூட இரண்டா மிடத்தில் தான் வைக்கிறான் கும்பகருணன்.

“உம்பியைத்தான், உன்னைத்தான், அனுமனைத்தான் ஒருபொழுதும் எம்பி பிரியானாக அருளுதி; யான் வேண்டினேன்”

என்பது கும்பகருணனின் வேண்டுகோள். அப்படி “உம்பியைத் தான்” என்று முதலில் இலக்குவனைக் குறிப்பிட்டுக் கும்பகருணன் சொன்ன வண்ணமே, வீடணனைக் காப்பாற்றும் முதற் பொறுப்பு தனக்குத்தான் என்று இலக்குவன் எண்ணிச் செயலாற்றுகிறான். முழுப்பாடலும் வருமாறு:

தம்பி என நினைத்து இரங்கித் தவிரான் அத் தகவு இலான்;
நம்பி இவன்தனைக் காணின் கொல்லும்; இறை நல்கானால்;
உம்பியைத்தான், உன்னைத்தான், அனுமனைத்தான் ஒருபொழுதும்
எம்பி பிரியானாக அருளுதி; யான் வேண்டினேன்.

ஆக, அண்ணனுக்காகத் தன்னுயிர்த் தியாகம் செய்தவன் இலக்குவன். அன்னையின் ஆணைப்படி முன்னம் முடிந்தவன் அவன்.

என்னுடைய வேலுக்கு இரையாக்கி, நான் இலக்குவனைக் கொன்றுவிட்டேன் என்று இராவணனும் கூறுகிறான்தான் வீடணன் மீது ஏவிய வேலை இலக்குவன் தன்னுடைய மார்பில் ஏற்று, மண்ணில் சாய்வதைப் பார்க்கிறான் இராவணன். தம்பியின் சாவைத் தாங்கமாட்டாமல் இராமனும் இனி வீழ்ந்துவிடுவான் என்றெண்ணி போர்க்களத்திலிருந்து நீங்கித் தன்னுடைய அரண்மனைக்கு வந்து விடுகிறான் இராவணன். சற்று நேரம் கழித்து அவனுடைய தூதுவர்கள் அவனைச் சந்திக்கிறார்கள். மூல பலச்சேனை அழிந்துவிட்டது, அவ்விதம் மூலபலச் சேனையைத் தனி ஒருவனாக அழித்தவன் இராமன் என்ற செய்தியை இராவணனின் தூதுவர்கள் அவனிடம் சொல்கிறார்கள் அதனை இராவணன் நம்ப மறுக்கிறான், அவனுடைய பாட்டனார்

மாலியவான், தூதுவர்கள் பொய் சொல்லமாட்டார்கள் என்று இராவணனுக்கு அறிவுரை சொல்கிறான். இராவணன் அதனை மறுத்து நான் இலக்குவனைக் கொன்றேன், என்னுடைய வேலால் அவனைக் கொன்றுவிட்டேன். தம்பி மடிந்ததைப் பொறுக்காமல், இராமனும் மாண்டு விடுவான் எனக்குத்தான் இறுதியில் வெற்றி என்று இராவணன் பெருமை பேசுகிறான். இது குறித்துக் கம்பன் தரும் பாடல் இதோ:

இலக்குவன் தன்னை வேலால் எறிந்து, உயிர் கூற்றுக்கு ஈந்தேன்; அலக்கணில் தலைவர் எல்லாம் அழுந்தினர்; அதனைக் கண்டால் உலக்குமால் இராமன்; பின்னர் உயிர்ப் பொறை உகவான்; உற்ற மலக்கம் உண்கின் ஆக; வாகை என் வயத்தது என்றான்.

இலக்குவன் வீடணனைக் காக்கும் பணியில் தன்னுயிர் கொடுத்தவன் என்று கூறி இலக்குவனைப் இராமனும் புகழ்கிறான்.

இராமன் மூலபலச்சேனையை வெல்லும் முயற்சியில் போர்க்களத்தில் மற்றொரு பகுதியில் ஈடுபட்டிருந்தலால் இலக்குவன் இராவணனால் வீழ்த்தப்பட்ட செய்தியும், அனுமன் மீண்டும் கொணர்ந்த மருத்துமலையால் அவன் உயிர்ப்பிக் கப்பட்ட செய்தியும் பின்னால் இராமனுக்குத் தெரியவருகின்றன. சாம்பன் இவற்றைச் சொல்கிறான் இராமனுக்கு. அனுமன், இலக்குவன், வீடணன், சுக்கிரீவன், அங்கதன் எல்லோரும் சென்று இராமனைச் சந்திக்கிறார்கள். அந்தச் சமயத்தில் சாம்பன் இதனைச் சொல்கிறான். இது கேட்ட இராமன் தம்பியைப் போற்றிப் புகழ்கிறான். இராமன் சொல்லும் வாசகம். அடைந்தோர்க்கு ஆகி மன் உயிர் கொடுத்த வன்மைத் துளவு இயல் தொங்கலாய்! என்று தம்பியைப் புகழ்கிறான் இராமன். நம்மை வந்து அடைந்தவர்களைக் காக்கும் பொருட்டு, உயிர் கொடுத்தவன் நீ என்கிறான் இராமன்.

தன் தம்பியைத் தழுவிக்கொள்கிறான் இராமன். 'ஐயனே, அடைக்கலம் என்று நம்மை அடைந்தவரைக் காப்பாற்றும் பணியில் உயிரையும் கொடுத்தவனே! துளவத்தினால் ஆன மாலையை அணிந்தவனே, இச்செயலால் நம் சூர்ய குலத்துக்கு ஏற்ற வண்மைக் குணத்தவன் ஆகிவிட்டாய் நீ. அத்தகைய செயல் செய்யத் துணிந்தாய் என்றால், அச்செயல் மிக்க பெருமை தரக்

கூடிய செயலாகும் அல்லவா. அச்செயலால் வரும் பெருமைக்கு அளவும் உண்டோ? அந்தக் குறிப்பிட்ட தருணத்தில் ஆற்றத்தக்க செயல்தானே அது” என்கிறான் இராமன். கம்பன் பாடல் இதோ:

இளவலைத் தழுவி, “ஐய! இரவிதன் குலத்துக்கு ஏற்ற அளவினம்; அடைந்தோர்க்கு ஆகி மன் உயிர் கொடுத்த வன்மைத் துளவு இயல் தொங்கலாய்! நீ அன்னது துணிந்தாய் என்றால் அளவு இயல் அன்று; செய்தற்கு அடுப்பதே ஆகும் அன்றே?

ஆக, தான் இறந்துபோகப் போகிறோம் என்பதை நிச்சயமாக உணர்ந்தவன்தான் இலக்குவன். எனவே, அவனளவில் செய்தது உயிர்த் தியாகம்தான். அதில் எள்ளளவும் ஐயமில்லை. (இராமனும் உயிர் கொடுத்தவனே என்று தான் தம்பியைப் புகழ்கிறான்) ஆக, இலக்குவனைப் பொருத்த அளவில் அவன் முன்னம் முடிந்தவன்தான். அக்கணத்தில் அன்னையின் ஆணையை முற்றிலுமாக முடித்தவன்தான்.

அனுமனால் அவன் உயிர்ப்பிக்கப்பட்டது என்பது வேறு விஷயம். தான் இவ்விதம் உயிர்ப்பிக்கப்படுவோம் என்பதை அவன் அறியான். அதை அவன் எதிர்பார்க்கவும் இல்லை. ஆக, தன்னளவில் தன்னாலியன்றதைச் செய்து, தன்னுயிரீந்தும் அண்ணனைக் காப்பாற்றியவன் இலக்குவன். அவன் வேலேற்ற பொழுதிலேயே முன்னம் முடிந்துவிட்டான். மன்னும் நகர்க்கு இராமன் வராமல் போய்விடக் கூடிய சூழ்நிலை ஏற்படத்தான் செய்கிறது. அப்போது அந்நிகழ்வைத் தடுக்கும் முயற்சியில், முன்னம் முடிகின்றான் தம்பி.

ஒரு விஷயம் இங்கே கவனிக்கப்பட வேண்டும். எடுத்தேன் கவிழ்த்தேன் என்று அவசரக் கோலத்தில் அள்ளித் தெளித்த காரியமாக இலக்குவன் செயல்படவில்லை. தன்னால் இயன்ற அனைத்தையும் முயன்று பார்த்துவிட்டு அவை எல்லாம் பலனளிக்காத ஓர் இறுதி நிலையில்தான் இலக்குவன் இவ்வாறு உயிர்த்தியாகம் செய்கின்றான். தன்னுடைய படைக்கலன்கள் யாவும் தன்னுடைய வாளிகள் அனைத்தும் பலனற்று அந்த வேலைத் தடுக்க இயலாமல் போன பின்னரே அவன் இம்முடிவுக்கு வருகின்றான்.

“எய்த வாளியும் ஏவின படைக்கலம் யாவும்,
செய்த மாதவத்து ஒருவனை சிறுதொழில் தீயோன்
வைத வைவினில் ஒழிந்தன;

என்பது ஒப்பற்ற செய்தி. வீடணன் உயிரைக் காப்பதற்குத் தன்னுடன் இருக்கும் ஒரே படைக்கலன் தன்னுடைய மார்புதான் என்றுணர்ந்து, அந்த வேலினால் ஏற்படும் மரணம் தன்னுடையதாக இருக்கட்டும் என்பதையும் தீர்மானித்து, உயிர் துறக்கின்றான். மிகுந்த ஆலோசனைக்குப் பிறகு எடுக்கப்பட்ட முடிவே அது.

அடியாரின் ஏவல் செய்தி, முன்னம் முடி என்ற அன்னையின் ஆணையின் இரு கூறுகளையும் இவ்விதம் ஒப்பில்லா நெறியில் நிறைவேற்றியவன் இலக்குவன். இவனன்றோ தம்பியர் திலகம்!

அண்ணணிக்கு அக்னி

சுமித்திரை இலக்குவனுக்கு இட்ட ஆணை “இராமன்தான் உனக்கு இனிமேல் தகப்பன், சீதைதான் உனக்குத் தாய்” என்பதாகும்.

“மா காதலன் இராமன் நம் மன்னவன், வையம் ஈந்தும் போகா உயிர்த் தாயர், நம் பூங்குழல் சீதை என்றே, ஏகாய்”

என்கிறாள் சுமித்திரை. ஆக, சீதைதான் இலக்குவனுக்கு வன வாசத்தின்போது அன்னை பெற்ற தாய் சுமித்திரை இட்ட ஆணை முடியும் தருவாயில், உற்றதாய் சீதை அவனுக்கு ஆணையிடுகிறாள். ஒரு அன்னையின் ஆணைக்குள் மற்றுமொரு அன்னையின் ஆணை பிறப்பிக்கப்படுகின்றது. முதலில் சுமித்திரை இட்ட அன்னையின் ஆணையின் அனைத்து நிபந்தனைகளையும் எந்தவிதக் குறையும் இன்றி வெற்றிகரமாக முடித்து இனிமேல் அயோத்திக்குத் திரும்புவது ஒன்றுதான் மீதமுள்ள வேலை, என்ற நிலையில் - அப்பாடா! எல்லாம் ஒருவாறாக நன்றாகவே முடிந்தன, என்று சற்று ஆசுவாசப்படுத்திக் கொண்டு நிம்மதியாக இருக்கும் தருணத்தில் இலக்குவனுக்கு அன்னை சீதையின் ஆணை பிறப்பிக்கப்படுகின்றது.

இளையவன் தனை அழைத்து, “இடுதி தீ” என, வளை ஒலி முன் கையாள்; வாயால் கூறினான்;

சீதை இட்ட ஆணையை உடனே மறு பேச்சின்றி இலக்குவன் நிறைவேற்றிவிடவில்லை. தன்னுடைய எஜமான் யார் என்பதை நன்கு உணர்ந்த வேலைக்காரன் அல்லவோ அவன்! சீதை ஆணையிட்டாலும், அதை நிறைவேற்றுவதா வேண்டாமா என்பதை எஜமானனின் உத்தரவு பெற்ற பின்னரே, எஜமான் இந்த ஆணை நிறைவேற்றப்படுவதை ஒப்புக் கொள்கின்றாரா அல்லது

மறுக்ககிறாரா என்பதை உறுதிப்படுத்திக் கொண்ட பின்னரே - இந்த ஒப்பற்ற வேலைக்காரன் செயலில் இறங்குகிறான். ஆணை பிறப்பிப்பவன் தன்னுடைய அம்மா ஸ்தானத்தில் இருப்பவன் தான், என்றபோதிலும், தன்னுடைய அப்பா ஸ்தானத்தில் இருப்பவனின் சம்மதத்தைப் முன்னம் பெற்றுக் கொள்கிறான் அவன்.

அதுவும் எப்பேர்ப்பட்ட ஆணை அது. “நான் தீக்குளிக்கப் போகின்றேன். அதற்கு ஏற்ற தீக்குழி ஒன்றை உடனே தயார் செய்” என்கிறாள் சீதை இவ்வளவு கொடிய ஆணையை அண்ணனைக் கேட்காமல் இலக்குவன் நிறைவேற்றி விடுவானா என்ன? எனவே, அண்ணனின் அனுமதியை வேண்டுகிறான் இலக்குவன். அண்ணன் இராமன் வாயால் ஒப்புதல் தரவில்லை. பொதுவாக, வாயால் ஒப்புதல் தர இயலாத நிலையில் தலை அசைத்து ஒப்புதல் வழங்கப்படுவதை நாம் கண்டுள்ளோம். சில சமயம் ஒப்புதல் கண்சாடை மூலம் வழங்கப்படுவதையும் நாம் பார்த்திருக்கின்றோம். இங்கேயும் அதே போன்று வாய்மொழிக்குப் பதில் உடல் மொழிதான் பயன்படுத்தப்படுகிறது. இராமன் தன்னுடைய ஒப்புதலைக் கண்களால் தருகின்றான்.

உளைவுறு மனத்தவன் உலகம் யாவுக்கும்,
களை கணைத்தொழ, அவன் கண்ணின் கூறினான்.

அண்ணியின் ஆணையை நிறைவேற்ற மறுப்பவனா இலக்குவன்? ஏற்கனவே அண்ணி ஆணையிட, அதனைக் கேட்டு, அண்ணியைத் தனியே இருக்கவிட்டு, மாரீசன் என்னும் மாயமானைப் பிடிக்கச் சென்ற அண்ணன் குரல் வந்த திசையில் சென்றவன்தான் இவன். ஆக, அண்ணி ஆணையிட அதனை இவன் நிறைவேற்றுவது என்பது இப்போதுதான் முதன்முறையாக நிகழ்வதன்று. அண்ணியின் ஆணையும் இவனுக்கு வேதவாக்குத் தான். ஆனாலும் இந்தக் கட்டத்தில், சரியானவிதத்தில் செயல்படுகின்றான் இவ்வேலையாள். அண்ணன் இல்லாதவிடத்து, அண்ணனிடம் ஒப்புதல் பெற்று அண்ணியின் ஆணையை உடனே ஏற்று மறுநொடியிலேயே அதன்படி நடப்பான் அப்படி நடந்துதான் அண்ணியைத் தனியேவிட்டுவிட்டு அண்ணன் இருக்கும் இடம்நோக்கிப் போனான் முன்பு. ஆனால், இங்கோ

நிலைமை முற்றிலும் வேறுபட்டது. அண்ணி ஆணை இடுகின்றாள். அதுவும் அண்ணன் காதுபடவே. ஆனால், அண்ணன் வாய்மூடி மௌனியாக இருக்கின்றான். சரியென்றும் சொல்லவில்லை. மறுக்கவும் இல்லை. அண்ணன் இவ்விதம் மௌனியாக இருந்துவிட்டபடியால், அதனை மௌனம் சம்மதத்திற்குச் சமம் என்று அண்ணனின் ஒப்புதலாக எடுத்துக்கொண்டு அண்ணி சொன்னபடி, உடனே காரியத்தில் இறங்கி விடுபவனா இவன்? இல்லை; ஒருக்காலும் இல்லை. அதுவும் நான் தீக்குளிக்க அக்னி குண்டம் தயார் செய், என்பது ஆணையாக இருக்கும்போது. எனவே, செயலில் இறங்கும் முன்னர் அண்ணனின் ஒப்புதலையும் பெறுகிறான்.

யுத்தகாண்டத்து இறுதி நிகழ்வு இது. என்ன நடக்கிறதென்று பார்ப்போம். இராவணனுக்குரிய இறுதிச் சடங்குகளை வீடணன் செய்து முடிக்கிறான். இலக்குவனை அழைத்து, இராமன் இலங்கைக்கு அரசனாக வீடணனுக்கு முடிசூட்டச் சொல்கிறான். வீடணன் இலங்கையின் அரசனாகப் பதவி ஏற்றுக் கொள்கிறான். “வீடணா! சீதா தேவியை நீ போய் அழைத்துவா” என்று இராமன் வீடணனுக்குக் கட்டளை இடுகின்றான். சீதையை நன்கு அலங்கரித்துக் கொண்டு வரச்சொல் அவளை என்றும் பணிக்கிறான் இராமன். அவ்விதம் சீதை அழைத்து வரப்படுகின்றாள். அவளை ஏற்க மறுக்கின்றான் இராமன். கொடிய வார்த்தைகள் சொல்லி ஏசுகின்றான். ஒழுக்கம் கெட்டவள் என்று பழிசுமத்துகின்றான். கடைசியாக நீ உயிர் வாழ்வதைவிட இறத்தலே மேல் என்றும் சொல்லி விடுகின்றான் இராமன் சீதையைப் பார்த்து.

இந்நிகழ்ச்சி பற்றி இங்கே விவரிப்பது எடுத்துக்கொண்ட நோக்கத்திற்கு மாறாக அமையும் என்பதால், கம்பன் தரும் இவ்விடத்தில்தரும் பல பாடல்களில் இறுதியான பாடலை மட்டும் தருகின்றேன்.

“இதற்கு மேலும் சொல்வதற்கு என்ன இருக்கின்றது. உன்னுடைய ஒழுக்கமற்ற செயல் என்னுடைய உணர்வையே அறுத்தெறிகின்றது. நீ இருப்பதைவிட மாண்டு போவதே மேல். அது இயாது என்றால் தக்க இடமாக, வேறெங்காவது பார்த்துக் கொண்டு போய்விடு என்றான் இராமன் - புலவர்கள் சிந்தையில் உறைபவனாகிய இராமன்.

யாது நான் இயம்புவது? உணர்வை ஈடு அறச்
சேதியா நின்றது, உன் ஒழுக்கச் செய்தியால்;
சாதியால், அன்று எனின் தக்கது ஓர் நெறி
போதியால் என்றனன் - புலவர் புந்தியான்.

“என்னுடைய கணவனான நீயே இவ்விதம் சொன்ன பிறகு
நான் மேலும் கூறவதற்கு என்ன இருக்கின்றது. இவ்வளவு நாள்
நான் போற்றிப் பாதுகாத்த என் தவத்தை இனி வேறு யாருக்குச்
சொல்லிக் காட்டத் தேவை இருக்கிறது? எனவே, நான் இறந்து
போவதுதான் நல்லது. அதுதான் சிறந்தது நீ எனக்கு இட்ட
பணியும் அதுதான். என்னுடைய விதியும் அவ்வாறே அமைந்
துள்ளது” என்கிறாள் சீதை.

ஆதலின் புறத்து இனி யாருக்காக என்
கோதறு தவத்தினைக் கூறிக் காட்டுகேன்?
சாதலின் சிறந்தது ஒன்று இல்லை; தக்கதே,
வேத! நின் பணி அது விதியும்” என்றனள்.

இராமனின் கொடிய வார்த்தைகளைப் பொறுக்கமாட்டாமல்
சீதை உயிர் துறக்கமுற்படுகின்றாள். உயிர்விடுவதே மேல் என்று
தீர்மானித்த சீதை, அதற்குரிய வழியாகத் தேர்ந்தெடுப்பது
தீக்குளிப்பதை அவ்வண்ணம் தீக்குளித்துத்தான் உயிரை விடுவது
என்று தீர்மானித்த சீதை, அதற்காகத் தீக்குழி ஒன்றைத் தயார்
செய்யும்படி இலக்குவனிடம் கூறுகிறாள்.

இளையவன் தனை அழைத்து, “இடுதி தீ” என,
வளை ஒலி முன் கையாள் வாயால் கூறினாள்;

ஒலி எழுப்பும் வளைகளை முன் கையில் அணிந்துள்ளவள்
சீதை. மணிக்கட்டு துவங்கி நீளும் முழங்கைப் பகுதியை முன் கை
என்கிறான் கம்பன். இலக்குவனை அழைத்து, இடு தீ என்று
வாய்விட்டுக் கூறினாள். இராமன் கண்ணினால் ஒப்புதல்
தெரிவிப்பதை அடுத்த இரண்டு வரிகளில் சொல்வதால், சீதை
வாயினால் கூறினாள் என்கிறான் கம்பன்.

உளைவுறு மனத்தவன் உலகம் யாவுக்கும்,
களை கணைத்தொழு, அவன் கண்ணின் கூறினாள்.

அண்ணியின் வார்த்தைகளைக் கேட்ட இலக்குவன் மிகவும்
கலக்கமடைந்தான். உளைவுறு மனத்தன் ஆகிறான். என்ன

செய்வதென்று அறியாத நிலையில் அண்ணி சொல்வதைச் செய்வதா வேண்டாமா என்று அறிய அண்ணனைத் தொழ இராமன் கண் காடை மூலம் ஒப்புதல் வழங்கி தன்னுடைய முடிவைக் கூறினான்.

இரு கேள்விகள் எழுகின்றன இங்கு.

ஒன்று : மற்ற முறைகளை ஒதுக்கிவிட்டுத், தற்கொலை செய்து கொள்ளச் சீதை ஏன் தீக்குளிப்பதைத் தேர்ந்தெடுத்தாள்?

இரண்டு : தீக்குழி ஒன்றைத் தயார் செய்ய, மற்றவர்களை அழைக்காமல் சீதை ஏன் இலக்குவனை அழைத்தாள்?

முதல் கேள்வியைப் பார்க்கலாம். தற்கொலை செய்து கொள்ள சீதை ஏன் தீக்குளிப்பதைத் தேர்ந்தெடுத்தாள் - மற்ற முறைகளை ஒதுக்கிவிட்டு?

“மாண்டு போ அல்லது வேறிடம் ஏகி மறைந்து போ” என்றான் இராமன் “செத்து விடு. அல்லது சென்றுவிடு” என்பது தான் இராமன் சொன்ன தீர்ப்பு. எனவே, அவள் மாண்டு போவதையாரும் தடுக்கப்போவது இல்லை. (சொல்லப்போனால் சற்று நேரம் கழிந்தவுடன் அவள் தீக்குளிப்பதை அனைவரும் பார்த்துக் கொண்டதான் இருந்தார்கள். - யாரும் தடுக்க முன்வரவில்லை). எனவே, அருகில் நிற்கும் வீடணனின் மெய்க்காப்பாளன் அல்லது படைவீரன் ஒருவனிடம் இருக்கும் கத்தி, வாள், வேல் போன்ற ஏதேனும் ஒரு ஆயுதத்தைப் பிடுங்கி அவள் தன்னுயிரை மாய்த்துக் கொண்டிருக்கக் கூடும். இவ்வித வாய்ப்பு அவளுக்கு இருந்தது. இதுபோல் தற்கொலைக்கு வேலு “நேரடி” வழி இருந்த போதிலும், அவள் ஏன் இந்தச் “சுற்று” வழியைத் தேர்ந்தெடுத்தாள்? உண்மையில் இது மிக மிகச் “சுற்று” வழி. இலக்குவனைக் கூப்பிட்டு தீக்குழி தயார் செய் என்று சொல்ல வேண்டும்; அவன் அதற்கான பொருட்களைச் சேகரித்துக் கொண்டு வரவேண்டும் - விறகுக்கட்டைகள், மண்ணெண்ணெய், தீப் பெட்டி என்று பலவற்றை - குழி வெட்டுவதற்கு வேண்டிய மண் வெட்டி, கடப்பாரை போன்ற கருவிகள் என்று பலவற்றையும் கொண்டு வரவேண்டும். இவ்விதம் பல முன்னேற்பாடுகள் செய்துவிட்டு, அதன் பின்னர், நெருப்புக்குழி வெட்டி அதில் தீ

மூட்டி, விறகுகளை அதில் இட்டு, அவை நன்றாகப் பற்றிக் கொழுந்துவிட்டு எரியும் வரை இவள் காத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டும்; அப்புறம்தான் தீப்பாய இயலும். ஒரு வாளையோ, ஈட்டியையோ தன் நெஞ்சில் உடனடியாகப் பாய்ச்சிக் கொள்வதற்கு பதிலாக இவ்வளவு தூரம் சுற்று வழியான தீக்குளித்தலை சீதை ஏன் தேர்ந்தெடுத்தாள்? சற்று யோசியுங்கள்.

சரி. தீக்குளித்துத்தான் உயிரை விடுவேன் என்று சீதை தீர்மானித்தாலும், தீக்குழி தயார் செய்ய இவனைவிடப் பொருத்தமான, இவனைவிடத் தகுதி மிக்க பலர் அங்கு இருந்தபோதும், சீதை ஏன் இலக்குவனைத் தேர்ந்தெடுத்தாள்?

இலங்கைக்கு அரசனான வீடணன் அங்கு இருக்கின்றான். அவனுக்கு இந்தக் கட்டளையை இட்டால் அதனை மறுகணமே அவன் செய்து முடிக்க ஏற்பாடு பண்ணியிருப்பான். தன்னுடைய பணியாட்களிடம் அவன் அப்பணியை ஒப்படைத்து, அவர்கள் அதனை அரசு கட்டளையாக ஏற்று, மிகச் சிறந்த முறையில் மிகச் சீக்கிரத்தில், மிக வேகமாக மிகச் சிறந்த தீக்குழி ஒன்றை அவர்கள் தயார் செய்து முடித்திருப்பார்கள். அல்லது அங்கிருக்கும் வானர வீரர்கள் எவரிடத்துச் சொல்லி இருந்தாலும் அக்கட்டளையை அவர்கள் உடனே நிறைவேற்றியிருப்பார்கள். சொல்லப்போனால் இலங்கையில் நெருப்பு வைக்க வேண்டும் என்றால் அதற்கு அனுமனைவிடத் தகுதியான மற்றொருவர் சீதைக்குக் கிடைத்து விடப் போவதில்லை. அனுமனிடம் இக்கட்டளையை சீதை ஏன் சொல்லவில்லை? இவர்களை எல்லாம் விட்டுவிட்டு, இவர்களைவிட இக்காரியத்தைச் செய்வதற்குத் தகுதியில் மிகவும் குறைந்தவனான இலக்குவனிடம் ஏன் இப்பணியை ஒப்படைத்தாள் சீதை? அவள் இவ்விதம் செய்வதற்கு வலுவான காரணங்கள் உள்ளனவோ?

இதற்கான விடையையும் சற்று யோசியுங்கள்.

நான் யோசித்த அளவில், இரண்டு கேள்விகளுக்கும் சேர்த்து ஒரு விடைதான் இருக்கின்றது. ஒரு குற்ற உணர்வு சீதையை மிகவும் அரித்துத் தின்கிறது என்ன செய்தாலும் அவளால் அதனைப் போக்க முடியவில்லை. அக்குற்ற உணர்விலிருந்து அவளால் விடுபட முடியவில்லை. அதனை அடக்க முடியாமல் அதைச் சொல்லிச் சொல்லிப் புலம்புகின்றாள் அவள். நான் இனி

உயிர் வாழ்வதற்கே லாயக்கில்லை என்று அவளைச் சொல்ல வைக்கும் அளவு அவளை இக்குற்ற உணர்வு வாட்டுகிறது. நான் இலக்குவனை மிகவும் காயப்படுத்திவிட்டேன் என்ற குற்ற உணர்வுதான் அது. அவனைப் பார்த்து சொல்லத்தகாத வார்த்தைகள் எல்லாம் சொல்லிவிட்டேன் என்று தன்னிரக்கத்தால் சீதை மாய்ந்து போகிறாள்.

இதைப் பலமுறை அவள் சொல்கிறாள். இராவணன் சடாயுவை வீழ்த்திவிட்டு, அவளைப் புட்பக விமானத்தில் தூக்கிச் செல்ல முற்படும்போது முதன் முறையாகத் தன்னுடைய தவறு அவளுக்குப் புரிகிறது. தன் செயலுக்கு வெட்கித் தலைகுனி்கிறாள். “சீ! சீ! வெட்கங்கெட்டுப் போய் அந்த மான் மீது ஆசைப்பட்டேனே!” என்று தன் செயலுக்கு வருத்தம் தெரிவித்து வெட்கித் தலைகுனிந்து வேதனை உறுகிறாள் சீதை. “நான் இலேன்” என்கிறாள் தன்னைப் பற்றி.

நாண் இலேன் உரை கொண்டுப் நடந்த நம்பிமீர்,
நீள் நிலை அறநெறி நின்றுளோர்க்கெலாம்
ஆணியை, உந்தையார்க்கு அமைந்த அன்பனைக்
காணிய வம் எனக் கலங்கி விம்மினாள்

என்று புலம்புகிறாள் ஆரண்ய காண்டத்துப் பாடலில். நாணம் இலாத என்னுடைய சொற்களைக் கேட்டு மாயமானின் பின் போன என் கணவனே, நாணம் இல்லாத என்னுடைய சொற் கேட்டு என்னை நீங்கிய மைத்துனனே என்று இருவரையும் குறிப்பிட்டு “நம்பி மீர்” என்று பன்மையில் விளிக்கின்றாள்.

நம்பிமீர் என்பது பன்மை. ஆயின், அதுவன்று உண்மை பன்மையில் குறிப்பிட்டாலும் உண்மையில் இலக்குவனை மட்டுமே குறிப்பிடுகிறாள் என்பதில் ஐயமில்லை. இராமனுக்கு மானைப் பிடித்துத் தருவதில் உடன்பாடுதான். இலக்குவன்தான் அதற்கு ஏராளமான முட்டுக்கட்டை போட்டவன். இலக்குவன் சொற்கேட்டு நடக்காத நான், நாணம் இல்லாதவன் என்று தன்மீது குற்றம் சாட்டிக் கொள்கிறாள் என்பதுதான் உண்மை. ஏனென்றால், மானைக் கண்டது முதல் பல எச்சரிக்கைகளை ஒன்றன் பின் ஒன்றாக வழங்கியவன் இத்தம்பி. இறுதியில் பிடிக்கப் போகும் முன்பு கூட இலக்குவன் அந்த மானைப் பிடிக்க வேண்டாம் என்று எவ்வளவோ வற்புறுத்தினான். வந்திருப்பது மான் அன்று

மாரீசனே என்பதையும் மிகத் தெளிவாகக் கூறி எச்சரிக்கின்றான். அண்ணனைப் போக வேண்டாம் என்று மன்றாடியவன். அப்படி அவன் கூறிய எச்சரிக்கைகளை எல்லாம் மீறி அந்த மானைப் பிடித்துத் தான் தரவேண்டுமென்றால், நானே போய்ப் பற்றி வருகிறேன் என்று புறப்பட்டவன் இலக்குவன். அதையெல்லாம் மீறி, அக்கூற்றையெல்லாம் மறுத்து, அந்த மான் வேண்டும் என்று அடம்பிடித்து, நாயக நீயே பற்றித் தருவாய் என்று இராமனை வற்புறுத்திய அந்தச் செய்கை சீதைக்கு இப்பொழுது நினைவுக்கு வருகிறது. அதற்காக வெட்கித் தலைகுனிகின்றாள் “நாண் இலேன்” என்று தன்னைத் தானே பழித்துக் கொள்கிறாள். தன் கண் முன்பாகவே, மாண்டுபோன சடாயுவின் மரணத்துக்கும் தானே காரணம் என்ற குற்ற உணர்வும் அவளைத் தாக்குகிறது.

மாரீசன் இராமன் குரலில் அலறிய பொழுது, “இராமனுக்கு ஆபத்து ஒன்றும் இல்லை. இது அரக்கனின் மாயம். அவன்தான் இராமனின் குரலில் அலறுகின்றான். இராமனுக்கு அழிவு என்று ஏதேனும் ஏற்பட வேண்டுமாயின் அதற்கு முன்னர் இவ்வுலக மெல்லாம் அழிந்துவிட வேண்டும். எனவே, இராமனுக்கு ஆபத்து அழிவு என்பதெல்லாம் ஒருபோதும் ஏற்படாது. அஞ்சாதீர்கள்” என்றெல்லாம் பலவாறு இலக்குவன் எடுத்துச் சொன்ன போதும், அவற்றையெல்லாம் புறக்கணித்து, இலக்குவனை ஏசி, அவனை இகழ்ந்து, அவன் உடனே இராமனைத் தேடி, இராமனுக்கு உதவியாகப் போகாவிடில் தான் உயிரை விட்டு விடுவேன் என்று மிரட்டியவள் சீதை. அவ்விதம் இலக்குவனை அச்சுறுத்தியவள் சீதை.

சுந்தரகாண்டத்தில் சிறை இருந்தபோது தனக்குத் தானே பலவும் பேசி வருந்தும் போதும் இதைச் சொல்லி மறுகுகிறாள். தன் கொழுந்தனை பேசக் கூடாத வார்த்தைகள் எல்லாம் பேசி விரட்டியதை எப்போதும் நினைவில் கொள்கிறாள். அசோக வனத்தில் தனியாக இருந்து புலம்பும்போது இந்தத் தவற்றை ஒப்புக்கொள்கிறாள். இலக்குவனை ஏசியது மாபெரும் குற்றம் என்பதை உணர்கின்றாள். தன்னுடைய இவ்வார்த்தைகளால் இராமன் தன்னைப் புறக்கணித்துவிட்டான். மைத்துனனுக்கு இப்பேர்ப்பட்ட துன்பம் தந்ததற்கு இவ்விதம் தன்னைத் தன் கணவன் தள்ளி வைத்துவிட்டான் என்றே அவள் எண்ணுகிறாள்.

இலக்குவனை ஏசியதைக் கேட்டு இராமன் தன்னைப் பைத்தியம், முட்டாள், புத்திபேதலித்தவள், அறிவில்லாதவள் என்று எண்ணி, இப்படிப்பட்டவள் இனி எனக்கு வேண்டாம் என்று இராமன் தன்னை வெறுத்து ஒதுக்கிவிட்டான். முற்றிலும் தன்னைத் துறந்துவிட்டான் என்ற தீர்மானமான முடிவுக்கே அவள் வருகிறாள். தான் சொன்னவை, இலக்குவன் சொன்னவை இரண்டையும் சீர்தூக்கிப் பார்க்கும் இராமன், இலக்குவன் பக்கமே சாய்வான் என்பதை சீதை நன்றாகவே உணர்ந்திருக்கிறாள்.

என்னை, நாயகன், இளவலை, எண்ணிலா வினையேன் சொன்ன வார்த்தை கேட்டு, “அறிவில்ள்” எனத் துறந்தானோ? முன்னை ஊழ்வினை முடிந்ததோ? என்று என்று முறையால் பன்னி, வாய் புலர்ந்து, உணர்வு தேய்ந்து, ஆருயிர் பதைப்பாள்.

என்று அவளுடைய மனநிலை பற்றிக் கம்பன் சொல்கிறான்.

அதேபோல இலக்குவனை ஏசி அனுப்பியதன்மூலம், இராவணனின் அசோகவனத்திற்குத் தானே வந்ததாகவும் சொல்கிறாள். இராவணன் இவளைத் தூக்கிக் கொண்டு வரவில்லையாம். நானேதான் அவன் அகம் புகுந்தேன் என்று தன்னைத்தானே பழித்துக் கொள்ளவும் செய்கிறாள்.

வஞ்சனை மானின் பின் மன்னைப் போக்கி, என் மஞ்சனை வைது “பின் வழிக்கொள்வாய்” எனா, நஞ்சு அனையான் அகம் புகுந்த நங்கை யான் உஞ்செனன் இருத்தலும் உலகம் கொள்ளுமோ?

(மஞ்சன் = மைத்துனன்)

ஆக, இலக்குவனைத் திட்டி அனுப்பியது மாபெரும் தவறு என்பதை ஒப்புக்கொள்கிறாள் சீதை. எப்பேர்ப்பட்ட தவறு என்று அதைக் கணிக்கிறாள் சீதை? அதற்குப் பிராயச்சித்தம் தன்னுடைய உயிரைத் தருவதுதான் என்னும் அளவிற்குப் பெரிய தவறு அது! தான் உயிர் வாழ்ந்திருத்தல் தகாது, அது தவறு; அதை உலகம் ஒப்புக்கொள்ளாது என்றெல்லாம் இவள் புலம்புகிறாள்.

இதற்குப் பிராயச்சித்தம் உன் உயிர் கொடுப்பதுதான் என்று எண்ணி, “ஆதலால் இறத்தலே அறத்தின் ஆறு” என்றெண்ணித் தூக்குப் போட்டுக்கொள்ள முனையும் சீதையைத்தான் அந்தக் குறிப்பிட்ட கணத்தில் அனுமன் பார்த்துக் காப்பாற்றுகிறான் என்பது சுந்தர காண்ட நிகழ்வு.

இந்த ஒரு குற்ற உணர்வு சீதையை அரித்துத் தின்கிறது. இதற்கு மன்னிப்புக் கேட்கும் வகையில் அவள் இலக்குவன் கையால் நெருப்பு வாங்கி அதில் புகவேண்டும் என்று எண்ணுகிறாள். தன் தவறுக்குக் கழுவாய் இது ஒன்றுதான் என்று சீதை எண்ணுகிறாள். எனவேதான் புகப்போகும் தீக்குழியை இலக்குவன்தான் தயாரிக்க வேண்டும் என்றெண்ணுகிறாள். மற்றவர் எவரும் இதைச் செய்யக் கூடாது என்பது அவள் முடிவு.

இவன் தீக்குழி மூட்டத் தகுதியற்றவனாக இருக்கலாம். அதைச் செய்ய மற்றவர்கள் இவனைவிடத் திறமைசாலிகளாக இருக்கலாம். ஆனால், இவன் வகுத்த பாதையிலேயே நான் இறத்தல் எனக்குச்சரியான வழி என்பது சீதையின் திட்டம். வேறு எவருக்கும் இந்தக் குற்ற உணர்வுக்குப் பரிகாரம் செய்யும் தகுதி இல்லை என்பதில் அவளுக்கு ஐயமேதுமில்லை.

ஏன் தீக்குளிக்கும் முறையில் மரணம் என்பதைத் தேர்ந்தெடுத்தாள் என்றால் காரணம்தான் தீக்குளித் விடுவேன் என்று அச்சுறுத்தித்தான் இலக்குவனை அண்ணன் குரல் வந்த திசையில் செல்லக் கட்டாயப்படுத்தினாள். “எரியிடைக் கடிது வீழ்ந்து இறப்பென் யான் இனி” என்பதை ஒரு சூளுரையாக அவள் மேற்கொள்ளும் சபதமாக அல்லவோ சொன்னாள். அவ்விதம் நெருப்பிலே வீழ்ந்து உயிர்விட்டு விடுவேன் என்று மிரட்டியதால் அதே நெருப்பை இலக்குவனைக் கொண்டு மூட்ட வைத்து, அப்படி அவன் தயார் செய்த நெருப்புக் குழியில் வீழ்ந்து உயிர் விடுவதே அவனுக்குத் தான் செய்யும் கழுவாயாக அமையும் என்று சீதை எண்ணுகிறாள். ஆக, அன்னையின் ஆணையின் க்ளைமாக்ஸ் இறுதிக்கட்டம் அண்ணியின் ஆணையாக அமைகிறது.

அன்னையின் ஆணையை ஏற்றுக் கொண்டபோது இலக்குவனோ, அல்லது ஆணையைப் பிறப்பிக்கும்போது சுமித் திரையோ கொஞ்சம் கூட எதிர்பார்த்திருக்க முடியாத ஒரு பணி அண்ணிக்கு அக்னி அளிப்பது. ஆனாலும் இப்புணியையும் வழக்கம் போலவே செம்மையாகச் செய்து முடிக்கிறான் இலக்குவன்.

இளைத்துத் துரும்பான இளையோன்

அன்னையின் ஆணையை ஏற்று, அயோத்தி நீங்கி, ஆரண்ய வாசம் செய்த இலக்குவன் மீண்டும் பதினான்கு ஆண்டுகள் கழித்து வருகின்றான். ஆனால், அயோத்தி நகருக்கு வரவில்லை. குறிப்பாகச் சொல்லப்போனால் நந்திக் கிராமத்திற்குத்தான் வருகின்றான். இந்தப் பதினான்கு ஆண்டுகளில் அவன் ஆற்றிய பணிகள் பற்றி இதுவரை விரிவாகப் பார்த்தோம். ஒல்லும் வாயெல்லாம் வினை என்று பணியாற்றியவன் இத்தம்பி. அண்ணனின் நலமின்றி மற்றொன்று நாடாதவன். அண்ணனுக்கு அப்புறம்தான் மற்று் எவரும். அண்ணனுக்கே முன்னுரிமை என்று சேவை செய்த தியாகச் செம்மலிவன்.

இவன் உண்ட உணவு என்ன என்பதையும் கம்பன் தன் பாடல்களில் பலவிடங்களில் பதிவு செய்திருக்கிறான். வனம் புகுந்த முதல் நாள் நிகழ்விலேயே அது பதிவாகிவிடுகிறது. வனம் புகுந்து கங்கைக்கரை அடைகின்றனர் இராமன், சீதை இலக்குவன் மூவரும் அவர்களை அந்த கங்கைக்கரையில் வாழ்ந்து தவம் செய்து வைகும் தபோவனர்கள் வந்து காண்கின்றனர். அதன் பிறகு, அம்முனிவர்களின் வேண்டுகோளை நிறைவேற்ற அவர்களுடன் விருந்தும் உண்கிறார்கள் மூவரும் என்ன தெரியுமா விருந்து? கீரைதான் அவர்கள் உண்ட விருந்து. கம்பன் பாடல் இதோ:

வருந்தித் தான் தர வந்த அமுதையும்,
அருந்தும் நீர் என்று அமரரை ஊட்டினான்,
விருந்து மெல் அடகு உண்டு விளங்கினான் -
திருந்தினார் வயின் செய்தன தேய்மோ?

மிகவும் சிரமப்பட்டுத் தான் கொண்டு வந்த அமிர்த்ததையும் (வருந்தித் தான் தர வந்த அமுதையும்), தான் உண்ணாமல்,

தேவர்களுக்கு அளித்து ஊட்டியவன் (அருந்தும் நீர் என்று அமரரை ஊட்டினான்) திருமால். அத்திருமாலின் அவதாரமாகிய இராமன், தற்சமயம் அந்த முனிவர்கள் அளித்த கீரையை விருந்து என்று ஏற்றுக் கொண்டு அதனை உண்டு மகிழ்ந்தான் (விருந்து மெல் அடகு உண்டு விளங்கினான்).

இதனை அடுத்த பதிவும் உணவைப் பற்றி உடனேயே காணக்கிடைக்கின்றது. குகன் கொண்டு வந்த ஓடத்தில் ஏறிக் கங்கை ஆற்றைக் கடந்து மறுகரையில் இறங்கிய மூவரும் வனத்துள் நடந்து செல்கின்றனர். அங்கு பரத்துவாச முனிவரைக் கண்டு அவரிடம் ஆசி பெற்றுக்கொண்டு, அவரிடம் விடையும் பெற்றுக் கொண்டு யமுனை ஆற்றங்கரையை அடைகின்றனர். அந்த ஆற்றில் நீராடிப் பின்னர் உணவு உண்கின்றனர். அதனையும் வருமாறு கம்பன் பதிவு செய்கிறான் தன் பாடலில்.

ஆறு கண்டனர்; அகம் மகிழ்ந்து இறைஞ்சினர்; அறிந்து,
நீறு தோய் மணி மேனியர் நெடும் புனல் படிந்தார்;
ஊறும் மென் கனி கிழங்கினோடு உண்டு நீர் உண்டார்;
ஏறி ஏகுவது எங்கனம் என்றலும் இளையோன்

அவர்கள் உண்ட உணவு ஊறும் மென் கனிக் கிழங்குகள் என்பது பதிவாகிறது.

இவையெல்லாம் அயோத்தியா காண்டத்து நிகழ்வுகள். வனம் புகுந்த முதல் நாள் மற்றும் அடுத்தடுத்த சில நாட்களில் இவை நிகழ்ந்தன. இவ்வண்ணம் வனவாசத் தொடக்கத்திலேயே இலக்குவனின் உணவுப் பழக்கம் பதிவு செய்யப்பட்டு, இதன் உச்சகட்டமாக தான் உண்பது அண்ணன் உண்ட எச்சிலே என்பதையும் இலக்குவன் வாய்மொழியாகக் கம்பன் காட்டி விடுகின்றான் - இலக்குவன் சுக்கிரீவனிடம் தூது சென்றதை விவரிக்கும் கட்டத்தில் இதனை நாம் ஏற்கனவே கண்டோம். சுக்கிரீவன் ராஜோபசார விருந்து அளித்த போதும் மறுத்தவன் இலக்குவன்.

நாள்முழுதும் அண்ணன் அண்ணி இருவருக்கும் காவலாக இருந்தவன். பதினான்கு ஆண்டுகாலமும், ஒரு நாள் இரவு கூடக் கண்மூடாமல் அவர்களைப் பாதுகாத்தவன். உடலால் மிகவும் உழைத்தவன். ஓடக்காரன். கொத்தனார். அண்ணன் தாகத்தால் தவிக்கும்போது, அதற்காகக் காட்டில் தண்ணீர் கிடைக்குமிடம்

தேடிச் சென்று கொண்டு வரும் பையனும் (Water boy) இவன்தான். இவன் இந்தப் பதினான்கு ஆண்டுக் காலத்தில் செய்த பணிகளின் பட்டியலையும் ஏற்கனவே பார்த்தோம்.

இலக்குவனின் உணவுப் பழக்கம் என்னவென்று பார்த்தோம். அவனுடைய வேலைப்பளு என்னவென்றும் பார்த்தோம். இதற்கு மேலாகப் பதினான்கு ஆண்டுகாலம் உறக்கமும் இல்லாதவன். இப்படிப் பதினான்கு ஆண்டுக்காலம் வாழ்ந்து இப்போது நந்திக் கிராமம் வந்துள்ள இலக்குவனின் உடல் எப்படி இருந்திருக்கும்? சற்று கற்பனை பண்ணிப் பாருங்கள். அதையும் கம்பன் பதிவு செய்கிறான்.

அதற்கு முன், வனம் போவதற்கு முன்னால் இலக்குவன் உடல் எப்படியிருந்தது என்பது பற்றிய கம்பன் பாடல்களையும் சற்றுப் பார்த்துவிடலாம். அயோத்தியா காண்டத்துப் பாடல்கள் அவை குறிப்பாக மூன்று இடங்களில் இதுபற்றிக் கம்பன் விவரிக்கின்றான்.

அயோத்தி நகரத்து வீதிகளில் கோபாவேசமாகக் கொந்தளித்து உலவி வரும் இலக்குவனை இராமன் சந்திக்கும் கட்டம் முதலாவது.

மின்னொத்த சீற்றக் கனல் விட்டு விளங்க நின்ற,
பொன்னொத்த மேனிப் புயல் ஒத்த தடக்கையானை;
என்னத்த! என் நீ இமையோரை முனிந்திலாதாய்,
சன்னத்தன் ஆகித் தனு ஏந்துதற்கு ஏது? என்றான்.

பொன் போன்ற திருமேனியையும், பெரும் மேகம் போன்ற கைகளையும் உடையவன் என்பது கம்பன் காட்டும் இலக்குவனின் உடல்நலம். பொன்னொத்த மேனிப் புயல் ஒத்த தடக்கையான அப்போதைய இலக்குவன்.

இலக்குவனை ஒருவாறு சமாதானம் செய்து அவனையும் அழைத்துக் கொண்டு இராமன் சுமித்திரை இருக்கும் இடம் செல்கின்றான். அங்கு இலக்குவன் வனம் போகும் ஆசையை வெளிப்படுத்த, அன்னையின் ஆணை பிறப்பிக்கப்படுகின்றது. அதை இலக்குவன் பெற்றுக் கொண்ட பின்னர் இராமன் தம்பியை வன வரவேண்டாம் என்று சொல்லித் தடுத்துப் பார்க்கிறான்.

அதற்கு இலக்குவன் மறுமொழி சொல்லும் கட்டப் பாடல் ஒன்று:

ஆண் தகை அம்மொழி பகர, அன்பனும்,
தூண் தரு திரள் புயம் துளங்க துண்ணெனா,
மீண்டது ஓர் உயிர் இடை விம்ம விம்முவான்,
“ஈண்டு உனக்கு அடியனேன் பிழைத்தது யாது?” என்றான்.

தூண் தரு திரள் புயம் கொண்டவன் இலக்குவன் என்கிறான் கம்பன்.

இலக்குவன் அண்ணன் கூற்றுக்குத் தகுந்த பதிலடி கொடுத்து வாதம் செய்கிறான். அண்ணனை இப்போது அவன் வாதத்தில் வென்றுவிடுகின்றான். இவன் வாதத்தைக் கேட்ட அண்ணன் ஒன்றும் பதில் கூற இயலாதவனாகி விடுகின்றான். அந்தக் கட்டத்தில் கம்பன் தரும் பாடல் :

உரைத்தபின், இராமன் ஒன்றும் உரைக்க நோந்திலன்;
வரைத் தடத் தோளினை வதனம் நோக்கினான்;
விரைத் தடத் தாமரைக் கண்ணை மிக்க நீர்,
நிரைத்து இடை இடை விழ நெடிது நின்றான்.

இலக்குவன் உடல்நிலை பற்றிக் கூற வந்த கம்பன் கூறுபவை: வரைத் தடத் தோளினை என்பதாகும். மலை போன்ற தோள்களை உடையவன் அவன்.

இவ்விதம் வனவாசம் மேற்கொள்வதற்கு முன்னர் இருந்த இலக்குவன் உடல்நிலையை

- ★ பொன்னொத்த மேனிப் புயல் ஒத்த தடக்கையான்
- ★ தூண் தரு திரள் புயத்தன்
- ★ வரைத் தடத் தோளினை

என்று கம்பன் பதிவு செய்கிறான்.

இனி, பதினான்கு ஆண்டுக்காலம் வனவாசம் செய்து மீண்ட இளையோன் எப்படிக் காட்சி தருகின்றான் பாருங்கள். கம்பன் சொல்லும் ஒரே வார்த்தை “நைந்தமேனியன்” என்பதுதான்.

வழக்கம்போல் மிகவும் ரசிக்கத்தக்க பாடல் ஒன்று தருகிறான் கம்பன்,

ஊடுறு கமலக் கண்ணீர் திசை தொறும் சிவிறி ஓடத்,
தாளொடு தடக்கை ஆரத் தழுவினன் - தனிமை நீங்கிக்
காடு உறைந்து உலைந்த மெய்யோ, கையது கவலை கூர
நாடு உறைந்து உலைந்த மெய்யோ - நைந்தது? என்று உள்ளம் நைய,

வனவாசம் முடிந்து, நந்திக் கிராமம் வந்து சேர்ந்த இலக்குவன் தன் அண்ணன் பரதனின் தாள்களில் வீழ்ந்து வணங்குகிறான். அவ்விதம் தன்னடியில் வீழ்ந்து பணிந்த தம்பி இலக்குவனைப் பரதன் தன் இருகைகளால் ஆரத் தழுவுகின்றான். இதைக் கண்ணுற்ற உலகத்தோர் இவ்விரு மேனிகளில் எது மிகவும் நைந்துள்ளது என்று வியக்கிறார்கள். காடு உறைந்து உலைந்த இலக்குவனின் மேனியா? அல்லது நாடு உறைந்தாலும் இராமனைப் போலவே காய், கனி கிழங்குகள் உண்டு தரையில் படுத்து உறங்கிய பரதனின் மேனியா? எது மிகவும் நைந்துள்ளது? என்று தீர்மானிக்க இயலாமல் உலகத்தார் வியப்பெய்தி நிற்கின்றார்கள் என்கிறான் கம்பன்.

பதினான்கு ஆண்டுக்கால வனவாசம், அவ்வாண்டுக் காலங்கள் முழுவதும் இலக்குவன் ஆற்றிய பணி, அடியாரின் ஏவல் செய்து அண்ணனுக்குப் பணிவிடை செய்த தம்பி, இமைப் பிலன் நயனத்தனாகக் காவல் செய்த காவலாளி அயோத்திக்கு மீண்டும் வருகின்றான். எப்படி வருகிறான்? நைந்த மேனியனாக.

அன்னையின் ஆணையை அற்புதமான ஆற்றியவன் என்பதற்கு அவன் மேனியே சான்று என்று கூறத்தான் இப்பாடலை வடித்தானோ கம்பன்?

முழவுரை

தன்னுடைய அன்னை சுமித்திரை இட்ட ஆணையை - “அடியாரின் ஏவல் செய்தி” என்னும் ஆணையை இலக்குவன் எவ்வளவு முழுமையாக. இம்மி அளவு கூடக் குறையாமல், எந்தவொரு பிழையுமின்றி நிறைவேற்றி அயோத்தி மீண்டான் என்பதை இதுவரை இந்நூலில் பார்த்தோம். வனவாசம் செய்த பதினான்கு ஆண்டுக் காலமும் அவனுடைய செயல்கள் அனைத்துமே அண்ணனுக்கு ஏவல் செய்யும் செயல்களாகவே அமைந்தன. அவற்றை எத்துணை விரிவாகச் சொல்ல முடியுமோ அத்துணை விரிவாகச் சொல்வதே என் நோக்கமாக இருந்தது. சொல்லி முடித்து விட்டேன்.

நூலைப் படிப்பவர்கள் இந்நூலில் இலக்குவன் புகழ் மட்டுமே பாடப்படுவதாக உணரலாம். இலக்குவன் குறைகளே இல்லாதவனா என்ற கேள்வி எழலாம். இலக்குவனிடம் குறைகள் இருக்கத்தான் செய்கின்றன. கம்பனை முழுமையாகப் படிப்பவர் எவரும் உணரக் கூடியது தான் இது.

இலக்குவன் மீது சுமத்தப்படும் ஒரு குற்றச்சாட்டு அவன் மிகவும் கோபக்காரன் அவனுடைய சினம் எல்லயற்றது என்பதாகும். சினத்தினால் அவனுக்குச் சிந்தை மழுங்கிப் போகிறது. ஆத்திரக்காரனுக்கு புத்தி மட்டு என்னும் பழமொழிக்குச் சிறந்த எடுத்துக்காட்டு இலக்குவனே என்னும் பழியும் இலக்குவன் மீது சுமத்தப்படுகிறது. இவையெல்லாம் ஆதாரம் உள்ள குற்றச் சாட்டுகளே என்பதற்கு பல நிகழ்வுகளைச் சுட்ட முடியும். இராமனுக்கு அரசரிமை இல்லை என்பதைக் கேள்விப்பட்டதும், இலக்குவன் மிகுந்த சினம் கொண்டு பேசும் உரை இதற்குச் சான்று. என்னவெல்லாம் சொல்கின்றான் அவன். மும்மூர்த்திகள் என்று

யாரோ உள்ளாராமே அவர்களே வந்தாலும் சரி இந்தக் கைகேயியின் ஆசை நிறைவேறுவதைத் தடுப்பேன் என்கிறான். மேலும், இன்று என் அண்ணனுக்கு மௌலி கவித்தே தீருவேன் இதை எவராலும் தடுக்க முடியாது. அப்படித் தடுக்க வருவோரை எல்லாம் கொன்று குவிப்பேன் என்றல்லவா சூளுரைக்கின்றான்.

இவன் இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் கூறுபவை அனைத்தும் நிறைவேறாமல் போகின்றன. “யாரை எண்ணி இந்தச் சூளுரையைத் தான் செய்கிறோமோ, அவனுக்கு இந்தச் சூள் நிறைவேற்றப் படுவதில் விருப்பம் உள்ளதா? அவன் இதற்கு ஒத்துழைப்புத் தருவானா?” என்றெல்லாம் இலக்குவன் யோசிக்கவே இல்லை.

இலக்குவனின் இத்தன்மை குறித்து இராமனே அவனைச் சாடுகிறான். “என்ன வார்த்தைகள் பேசுகின்றாய்? அதுவும் உன் வாயிலிருந்து இவை வரலாமா? எவ்வளவு படித்தவன் நீ எவ்வளவு அறிவுள்ளவன் நீ. மறைகள் ஓதிய நாக்கு அல்லவோ உன் நாக்கு. அப்படிப்பட்ட உன் வாயிலிருந்து வரத் தக்க வார்த்தைகளா இவை? என்றுதானே இலக்குவனிடம் இராமன் கேட்கிறான். “என்ன நீ, வாய்க்கு வந்ததெல்லாம் பேசுகிறாயே!” என்று இக்காலத்திலும் நாம் கையாளும் இச்சொற்றொடர் அன்றும் இதே பாணியில் கேட்கப்பட்டிருக்கிறது.

..... “ஐய நின்றன்

வாய் தந்தன கூறுதியோ, மறை தந்த நாவால்?

என்கிறான் இலக்குவனை நோக்கி இராமன்.

அண்ணனை மீண்டும் அயோத்திக்கு அழைத்து வந்து அரசனாக்குவேன் என்ற உறுதியுடன் இராமனைப் பார்க்க வனம் வரும் பரதன் மீது இலக்குவன் கொள்ளும் சினமும், பரதனைக் குறித்து அவன் ஆற்றும் உரைகளும் இந்த வகைப்பட்டவை தான் இங்கும் முன்யோசனை இன்றிப் பேசிவிடுகிறான் இலக்குவன்.

பரதனைக் கொன்று விடுவேன் என்று கூறுமளவு சினம் கொள்கின்றான் இலக்குவன். தன்னுடைய தாய் அளித்த இந்த உலகை ஆள்வதை விட்டு இன்று இப்பரதன் வானுலகு ஆளப் போகின்றான் பார் என்று இராமனிடம் கூறுகின்றான் இலக்குவன்.

இலக்குவனுடைய செயலில் வேண்டுமானால் குற்றம் கண்டு பிடிக்கலாம். இவனுடைய நோக்கம் மாசற்றது. “அண்ணன் மீது

அன்பு". இது ஒன்றுதான் இலக்குவனின் எண்ணம் முழுவதும். அவனுடைய சிந்தை முற்றிலுமாக நிறைந்தவன் அண்ணன். அண்ணனுக்கு அப்புறம் தான் இவ்வுலகத்தில் எல்லாமே இலக்குவனுக்கு. எடுத்துக்காட்டாக ஒன்றைச் சொல்லாம். தான் வனம் போவது பற்றித் தன் மனைவியிடம் கூடத் தெரிவிக்காமல் இலக்குவன் கிளம்புகிறான். ஒப்புக்காகக் கூட ஊர்மிளையிடம் இவன் சொல்லிக் கொண்டு புறப்படவில்லை என்றுதான் கம்பன் கவிகளிலிருந்து உணர முடிகின்றது. "அண்ணன், அண்ணன், அண்ணன்" - எல்லாமே அண்ணன் தான் இவனுக்கு. அண்ணன் தான் இலக்குவனுக்கு அகிலம். இவனுடைய உலகத்தில் அண்ணைத் தவிர வேறு எவருக்கும் அங்கு இடமில்லை. இந்த ஒரு முனைப்போடு, இந்த ஒரே நினைப்போடு வாழ்ந்தவன் இலக்குவன். இந்த அதீதமான அன்புதான் - எல்லை கடந்த பாசமும் நேசமும், காதலும் தான் அவனைச் சினம் கொள்ளுபவனாகக் காட்டுகிறது. இவன் சினம் கொள்ளும் காரணம் எல்லாமே. "அண்ணனுக்கு அநீதி இழைக்கப்படுகின்றது. அண்ணன் உயிருக்கு ஆபத்து நிகழக் கூடிய சாத்தியம் இருக்கின்றது. அதனை நீக்குவது என்னுடைய தலையாய கடமை. அவ்விதம் ஆபத்து விளைவிக்கக் கூடியவர்களை அழிப்பேன்" என்ற ஒரே எண்ணத்தினால் தான்.

அண்ணனை நேசிப்பவர்களை இவனும் நேசிப்பான். அண்ணனுக்குத் தீங்கு எண்ணுபவர்களை இவன் முற்றிலும் வெறுப்பான். இதுதான் இலக்குவனின் பாத்திரம்.

இந்த ஒரு பின்னணியில் பார்த்தால் இலக்குவனுடைய சினமும் நியாயமானதே என்றுதான் எண்ணத் தோன்றும். "கோபம் இருக்கும் இடத்தில்தான் குணமும் இருக்கும்" என்பதற்கும் அவனே எடுத்துக்காட்டாகி விடுவான். இந்தப் பின்புலத்தில் அவனுடைய செயல்களை நோக்கினால், அவன் மீது சுமத்தப்படும் குற்றச்சாட்டு வலுவிறந்து விடும்.

ஆக, அளவு கடந்த அன்பு மேலீட்டால்தான் அவன் இவ்வளவு சினமுள்ளவனாக இருக்கின்றான். அதனால் சற்று முன்யோசனை இன்றிப் பேசி விடுகின்றான். தன் மீதுள்ள அன்பினால்தான் தம்பி இவ்விதம் செய்கிறான் என்பதை

இராமனும் ஒப்புக் கொள்கிறான். அதனை வாய்விட்டுத் தம்பியிடமே சொல்லவும் செய்கிறான் இராமன்.

“..... அன்னது
நினைத்திலை, என் வயின் நேய நெஞ்சினால்”

உண்மையில் இலக்குவன் கோபக்காரனா?

இவ்வளவு கோபக்கார இலக்குவனின் உள்ளம் எவ்வளவு மென்மையானது என்பதைத் தாரையும் இலக்குவனும் சந்திக்கும் கட்டத்தில், கம்பன் படம் பிடித்துக் காட்டுகிறான். சீதையைத் தேடும் பணியில் கார்காலம் முடிந்ததும் உடனே இறங்காமல் சுக்கிரீவன் காலம் தாழ்த்துவது இராமனுக்குச் சினத்தை உண்டு பண்ணிய செயல் என்பது தெளிவு. இது சம்பந்தமாக, இராமன் இலக்குவனைச் சுக்கிரீவனிடம் தூது அனுப்பும் போது, சினந்து என்னவெல்லாம் சொல்லி அனுப்புகிறான். ஏற்கெனவே முணுக் கென்றால் கோபம் கொள்ளக் கூடியவன் இவன். அப்படிப்பட்டவனை, அண்ணனே இவ்வாறு உசுப்பேறி அனுப்புகிறான். இந்தக் கோபக்காரன் இந்தக் குறிப்பிட்ட சந்தர்ப்பத்தில் - அதுவும். அண்ணன் இவன் சினத்தை அங்கீகரிக்கக் கூடிய இச்சமயத்தில் - எவ்வளவு சினமுள்ளவனாக நடந்து கொண்டிருக்க வேண்டும்? ஆனால் உண்மையில் நிகழ்ந்தது என்ன? தாரை முன்னால் இலக்குவன் நாணிக் கோணி அல்லவா நின்று விடுகின்றான். இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில், சுக்கிரீவன் அணியைச் சேர்ந்தவர்களில், இலக்குவன் முதலில் சந்திக்கும் நபர் தாரை தான். அவ்வளவு சினத்தையும் அவன் அவள் முன் கொட்டித் தீர்த்திருக்க வேண்டாமோ? அவன் அதைச் செய்யவில்லை. இலக்குவனின் முழுப் பரிமாணத்தையும் வெளிப்படுத்தும் கட்டம் இது. வெறும் ஆத்திரக்காரன் மட்டும் அல்லன் அவன் என்பதை நன்கு வெளிப்படுத்தும் கட்டம் இது. வெறும் ஆத்திரக்காரன் மட்டும் அல்லன் அவன் என்பதை நன்கு வெளிப்படுத்தும் கட்டம் இது. இந்நிகழ்வினை வான்மீகத்து நிகழ்விலிருந்து முற்றிலும் கம்பன் மாற்றி அமைத்ததற்கு, இலக்குவனின் மென்மையான உள்ளத்தைப் படம் பிடித்துக் காட்ட வேண்டும் என்பதுதான் காரணமோ என்றெண்ணத் தோன்றுகிறது. அதே போல் பரதனின் மீது இவன் எவ்வளவு சினம் கொண்டிருந்தாலும், கிடைத்த சந்தர்ப்பத்தைப்

பயன்படுத்திக் கொண்டு பரதனைப் புகழ்ந்து தள்ளுகிறான் என்பதையும் பார்த்தோம்.

இலக்குவனின் பாத்திரம் பற்றிய ஒரு ஆய்வு கீழே தந்திருக்கிறேன். மேற்கோளாக மிகவும் பேசப்படும் கணிப்பு இது. மகா கனம் வலங்கைமான் ஸ்ரீநிவாஸ சாஸ்திரியார் அவர்கள்தமது இராமாயணப் பேருரையில் இலக்குவன் பற்றிக் கூறியுள்ளவை தான் அக்கணிப்பு. அவரது உரையின் நயம் கருதி, அதை ஆங்கிலத் திலேயே தந்திருக்கிறேன்.

(Extract from the "Lectures on the Ramayana" - By Rt. Hon. V.S. Srinivasa Sastri - Thrid Lecture)

"Lakshmana was, as you konw, characterized as they very embodiment of the principle of "kainkarya"; his Lakshmi was "Kainkarya Lakshmi", that is to say, "kanikarya or service was the badge or distinguishing "lakshana" or mark of Lakshmana. What are the chief points in his character? He has a dog's qualities, slave's virtues. As watchful guard, if there is a stranger or even a friend in apparent enimity, he barks; he suspects, but as a faithful slave will suspect. This is "kainkarya" in theextreme sense, characteristics in him displayed thought"

"Angry and violent he can be, but at the bottom he is simple and unsophisticated in nature. Simple as he is then, you will allow that Lakshmana possesses many lovable qualities, all springing from his uttermost devotion to rama.

இலக்குவன் மீது குற்றம் சாட்டப்படும் மற்றுமொரு கட்டம் அவன் சூர்ப்பணகையை மூக்கரிந்த கட்டம். இந்த அளவு வன்முறை தேவையா என்ற கேள்வியும் அவன் செய்கை நியாயமானது தானா? என்ற கேள்வியும் எழலாம்.

இந்தக் கட்டத்திலும் அவன் மிக்க சினம் மிகுந்தவனாகவே இருக்கிறான். இருந்தாலும் சிந்தை மழுங்கிவிடவில்லை. அந்தக் கணத்திலும் “பெண் என நினைந்தான்”. உடனடியாக ஏதேனும் செய்து வரவிருக்கும் ஆபத்தை அகற்றுவது அவன் கடமை என்று ணர்ந்தான். ஆனாலும் அவளைக் கொல்வது சரியென்று என்பதையும் அந்த இக்கட்டான, அவசர நிலையிலும் தீர்மானித்துக் கொள்கிறான். எனவே “நில் அட” என்று கடுகினான்; பெண்

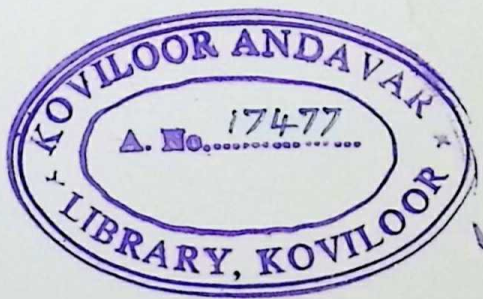
என நினைந்தான் வில் எடாது செயல் பட்டான்”. சூர்ப்பணகை சீதையைப் பற்றும் முன்னர் இலக்குவன் சூர்ப்பணகையைப் பிடித்து விடுகின்றான். ஆனால் சூர்ப்பணகையோ, அவனையும் தூக்கிக் கொண்டு விண்ணில் ஏக முற்படுகின்றான். அண்ணியைக் காப்பாறுவது என்ற செயலில் இறங்கியவன் இப்போது தன்னையும் காப்பாற்றிக் கொள்ள வேண்டிய நிலைக்குத் தள்ளப்படுகின்றான். இந்த அரக்கியைக் கொல்லவும் கூடாது. ஆனால் உடனடியாக அவள் பிடியிலிருந்து மீளவும் வேண்டும். அவளை உடனே இந்த இடத்தை விட்டு ஓடச் செய்யும் வழி என்றெண்ணி அவளுடைய மூக்கையும் காதையும் முலைக் கண்களையும் அறுக்கின்றான். இப்படிப்பட்ட தண்டனை இவள் பெறும் வண்ணம் இவள் செய்த தீமை யாது என்று பின்னர் இராமன் வினவ அப்பொழுது சொல்கிறான் இலக்குவன் தன் எண்ண ஓட்டத்தை.

“சீதையைப் பிடித்துத் தின்ன எண்ணினாளோ என்ற அச்சம். இவ்வரக்கியின் பின்னால் உள்ள கூட்டத்தார் யார் என்பதை அறியாத சூழ்நிலை. கண்ணில் தீப்பொறிகள் பறக்க இவள் அண்ணியின் மீது பாயப் புகுந்தாள். அவளைக் கொல்லவும் கூடாது. எனவே ஒரு உடனடியாக அவளைச் செயலிழக்க வைக்க இவ்விதம் உறுப்புகளை அரிய வேண்டி நேர்ந்தது என்று அண்ணனிடம் விளக்குகிறான் இலக்குவன். ஆக, மிக உடனடியாகச் செயல் நிகழ்ந்த வேண்டிய சூழ்நிலை. ஒரு அவசர நிலை சூர்ப்பணகையை உடனடியாக அங்கிருந்து அப்புறப்படுத்துவது, அவள் பிடியிலிருந்து தன்னை விடுவித்துக் கொள்வது. அண்ணிக்கு வந்த ஆபத்தைக் காலதாமதம் இன்றி அகற்றுவது என்ற நோக்கில் செய்யப்பட்ட ஒரு அதிர்ச்சி வைத்தியம் - என்ற முறையில் அவன் இதைச் செய்திருக்கலாம் என்பது என் கருத்து. மாற்றுக் கருத்துக்கு இங்கு இடமுண்டு என்பதை அறிவேன்.

சூர்ப்பணகையிடம் அவன் நடந்து கொண்ட முறை அந்தச் சந்தர்ப்பத்திற்கு ஏற்றது என்று தான் கருதுகிறேன்.

இவ்விதம் ஓரிரு குறைகள் உள்ளது போல் தோன்றினாலும், அடியாரின் ஏவல் செய்வதில் இவனை விஞ்ச ஆளே இல்லை என்பதை இந்நூலின் மூலம் நிலை நிறுத்தினேன் என்றே எண்ணுகிறேன்.

அ.கி. வரதராசன்

அத்தாழ நல்லூர் கிருஷ்ணன்
வரதராசன் நெல்லை மாவட்டம்
ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் 1944 ஆம்
ஆண்டு பிறந்தவர். காரைக்குடி
அழகப்பா பொறியியல் கல்லூரியில்
பட்டப் படிப்பை முடித்தார்.
திருச்சி BHEL ல் பணிபுரிந்த இவர்
சிங்கப்பூரில் பணிமாற்றலாகி
அங்கேயே 32 ஆண்டுகளாக
வசித்து வருகிறார்.

சிங்கப்பூரில் இயங்கி வரும்
இலக்கிய வட்டம் என்ற அமைப்பின்
ஒருங்கிணைப்பாளர். தமிழ்த்தாத்தா
உ.வே.சாமிநாதய்யர் வாழ்க்கை
வரலாற்றைச் சொல்லும் சாமிநாத
வெண்பா என்ற இவருடைய கவிதை
நூலுக்கு சிங்கப்பூரின் கவிமாலை
என்ற அமைப்பு தங்கப்பதக்கம்
வழங்கிச் சிறப்பித்தது. சிங்கப்பூர்
தமிழ் மொழிப் பண்பாட்டுக்
கழகத்தினர் 2012 ஆம் ஆண்டில்
பாரதியார்-பாரதிதாசன் இலக்கிய
விருதை இவருக்கு வழங்கிக்
கௌரவித்தது.

கம்பர் பற்றிய சொற்பொழிவுகள்
நிகழ்த்தியுள்ள இவர், தமிழ் இந்து,
திண்ணை போன்ற இணைய
தளங்களிலும் கம்பன் பற்றிய
இவருடைய கட்டுரைகள்
வெளிவந்துள்ளன.

